

KIRKON PRESIDENTTIEN OPETUKSIA

DAVID O. MCKAY

KIRKON PRESIDENTTIEN OPETUKSIA
DAVID O. MCKAY

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko
SUOMI

Tätä oppikirjaa koskevat mielipiteet ja ehdotukset ovat tervetulleita. Ne pyydetään lähettämään osoitteella Curriculum Planning, 50 East North Temple Street, Room 2420, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA.

Sähköposti: cur-development@ldschurch.org

Mainitse nimesi ja osoitteesi, seurakuntasi ja vaarnasi tai lähetyskenttäsi. Muista mainita oppikirjan nimi. Kerro sitten, mitä hyviä ja huonoja puolia oppikirjassa mielestäsi on, ja esitä parannusehdotuksesi.

© 2004 Intellectual Reserve, Inc.

Kaikki oikeudet pidätetään

Printed in Germany

Hyväksytty englanniksi: 8/00

Hyväksytty käännettäväksi: 8/00

Alkuperäisjulkaisun nimi: *Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay*

ISBN 951-850-370-2

36492 130

Finnish

Sisältö

Luku	Sivu
Johdanto	V
Historiallinen yhteenveto	X
David O. McKayn elämä ja palvelutyö	XIV
1 Jeesus Kristus – ”tie, totuus ja elämä”	1
2 Ihmisluonnon kaksitahoisuus	13
3 Kirkon tarkoitus	23
4 Jumalanpalveluksen osatekijät	33
5 Ykseyden siunaukset	43
6 ”Jokainen jäsen on lähetyssaarnaaja”	55
7 Ylösnousemuksen merkitys	67
8 Rukouksen voima	79
9 Kiusausten voittaminen	89
10 Profeetta Joseph Smithin jumalallinen kutsumus.	99
11 Viisauden sanan noudattaminen	111
12 Pappuus, velvollisuus edustaa Jumalaa	121
13 Temppeleiden pyhä merkitys	135
14 Valmistautuminen iankaikkista avioliittoa ja perhettä varten	145
15 Onnen kokeminen avioliitossa.	155
16 Vanhemmuuden jalo kutsumus	165
17 Todistus totuudesta	175
18 Rohkeutta elää vanhurskaasti.	185
19 Palvelemisen jumalallinen luonne	193
20 Opettaminen – jaloa työtä	203
21 Evankeliumin ensimmäiset periaatteet ja toimitukset.	211
22 Tahdonvapaus ja vastuu.	221
23 Kristuksen kaltaisen luonteen kehittäminen	233
24 ”Näin loistakoon teidänkin valonne”	243
Taideteokset	252
Hakemisto	253

David O. McKay

*David O. McKay asetettiin apostoliksi vuonna 1906
ja hyväksyttiin kirkon presidentiksi vuonna 1951.*

Johdanto

Ensimmäinen presidenttikunta ja kahdentoista apostolin koorumi ovat ottaneet käyttöön sarjan *Kirkon presidenttien opetuksia* auttaakseen kirkon jäseniä ymmärtämään syvällisemmin evankeliumin oppeja ja pääsemään lähemmäksi Jeesusta Kristusta tämän taloudenhoitokauden profettojen opetusten avulla. Tämä kirja esittelee presidentti David O. McKayn opetuksia. Hän palveli Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon presidenttinä huhtikuusta 1951 tammikuuhun 1970.

Tämän kirjan käyttö

Tämän kirjan jokaisessa luvussa on neljä osaa: 1) avauslainaus, joka esittelee lyhyesti luvun keskeisen sanoman, 2) ”Johdanto”, jossa valaistaan lukuun sisältyviä sanomia presidentti McKayn esittämän kertomuksen tai neuvon avulla, 3) ”David O. McKayn opetuksia”, jossa esitetään oppeja hänen monista sanomistaan ja saarnoistaan, ja 4) ”Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia”, joka kysymysten avulla tukee henkilökohtaista kertausta ja tutkimista, auttaa soveltamaan evankeliumin opetuksia ja herättää keskustelua kotona ja kirkossa. Kysymysten läpi käyminen ennen presidentti McKayn sanojen tutkimista voi antaa enemmän näkökulmaa hänen opetuksiinsa. Syvemmän tutkimisen ja keskustelun avuksi jokaisessa luvussa on myös lyhyt luettelo siihen liittyvistä pyhien kirjoitusten kohdista.

Tätä kirjaa tulee käyttää seuraavissa yhteyksissä:

Henkilökohtainen ja perhepiirissä tapahtuva tutkiminen. Jäsenet voivat saada henkilökohtaisen todistuksen presidentti McKayn opettamista totuuksista lukemalla ja tutkimalla niitä rukouksien ja pohtien. Tämä kirja laajentaa myös jokaisen jäsenen evankeliumiaiheisten kirjojen kokoelmaa ja on tärkeä lähdeos perheen opettamisessa sekä kodissa tapahtuvassa tutkimisessa.

Keskustelu sunnuntaikokouksissa. Tämä kirja on ylipappien ryhmien, vanhinten koorumeiden ja Apuyhdistyksen sunnuntai-

kokousten oppikirja yleensä kunkin kuukauden toisena ja kolmantena sunnuntaina. Näiden sunnuntaikokousten tulee olla keskusteluja, joissa keskitytään evankeliumin oppeihin ja periaatteisiin. Opettajien tulee keskittyä tekstin sisältöön ja siihen liittyviin pyhien kirjoitusten kohtiin ja soveltaa näitä opetuksia tilanteisiin, jotka ovat tuttuja luokan jäsenille. Opettajat voivat käyttää kunkin luvun lopussa olevia kysymyksiä keskustelun herättämiseksi luokassa. Jäsenten tulee sopivan tilaisuuden tullen todistaa ja kertoa oppiaiheisiin liittyviä henkilökohtaisia esimerkkejä. Jos opettajat oppituntia valmistautuessaan ja pitäessään etsivät nöyrästi Henkeä, niin kaikki osallistujat vahvistuvat tiedossaan totuudesta.

Johtajien ja opettajien tulee kehottaa jäseniä lukemaan luvut ennen niiden käsittelyä sunnuntaikokouksissa ja ottamaan kirja mukaansa kirkkoon. Johtajien ja opettajien tulee vuorostaan kunnioittaa tällaista valmistautumista opettamalla presidentti McKayn sanoja. Lukemalla luvun etukäteen luokan jäsenet ovat valmiita opettamaan ja rakentamaan toinen toistaan.

Jäsenten ei tarvitse eikä heitä pyydetä ostamaan tässä oppikirjassa olevan aineiston tueksi muita lähdeaineistoksia. Jäseniä kehoitetaan tutkimaan oppia lisää käyttämällä lukuun liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia, jotka on mainittu kohdan ”Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia” lopussa.

Koska tämä oppikirja on tarkoitettu henkilökohtaista tutkimista varten ja evankeliumin lähdeaineistoksi, monet luvut sisältävät enemmän aineistoa kuin mitä voidaan käsitellä sunnuntaikokouksissa. Sen vuoksi kotona tapahtuva opiskelu on välttämätöntä, jotta presidentti McKayn opetuksista saisi täydemmän hyödyn.

Oppiaiheiden opettaminen tämän kirjan lukujen pohjalta

Tämän kirjan luvuissa on enemmän tietoa kuin useimmat opettajat kykenevät opettamaan yhden oppitunnin aikana. Opettajien tulee rukoilla apua, tavoitella Pyhän Hengen opastusta ja työskennellä uutterasti valitessaan lainauksia, pyhien kirjoitusten kohtia ja kysymyksiä, jotka vastaavat parhaiten luokan jäsenten tarpeita.

Oppiaiheen valmistaminen

Seuraavat ehdotukset havainnollistavat yhtä mahdollista lähestymistapaa, jolla opettajat voivat valmistautua ja esittää oppiaiheita tästä kirjasta (vanhemmat voivat myös käyttää näitä ohjeita valmistaessaan perheiltaoppiaiheita):

1. Tutki luku rukoillen. Voit halutessasi merkitä kohdat, jotka ovat mielestäsi erityisen innoittavia.
2. Päätä, mitä opettaviesi elämässä pitäisi tapahtua tämän luvun opetusten johdosta. Tavoittele Pyhän Hengen opastusta, kun mietit opettaviesi tarpeita.
3. Päätä, mitä opetat. Lue luku uudelleen ja valitse kohdat, jotka ovat hyödyllisimpiä opettavillesi.
4. Päätä, kuinka opetat. Suunnittele tapoja opettaa valitsemasi kohdat. Seuraavassa on joitakin ehdotuksia.
  - Johda keskustelua, joka perustuu kunkin luvun lopussa olevan kohdan ”Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia” kysymyksiin.
  - Keskustelkaa kohdista, jotka olet valinnut kunkin luvun lopussa olevasta aiheeseen liittyvien pyhien kirjoitusten kohtien luettelosta.
  - Suunnittele tapa, jolla voit oppiaiheen alussa saada jäsenten huomion. Voit esimerkiksi esittää luvun johdannossa olevan kertomuksen, kirjoittaa tauluun ajatuksia herättävän kysymyksen tai käyttää havaintoesitystä.
  - Auta jäseniä valmistautumaan Hengen aistimiseen käyttämällä kirkon tai Alkeisyhdistyksen lauluja.
  - Todista aina, kun Henki siihen kehottaa, äläkä vain oppiaiheen päätteeksi.
  - Pyydä yhtä tai kahta jäsentä valmistautumaan oppitunnille niin, että he voivat todistaa lyhyesti luvussa käsitellyistä periaatteista.
  - Mikäli tilanteeseen sopii, kerro luvun periaatteisiin liittyvistä kokemuksista. Pyydä muita tekemään samoin.

Voit katsoa ehdotuksia näiden ja muiden opetusmenetelmien käytöstä julkaisuista *Opettaminen, kutsumuksista suurin* (36123 130), *Opettämisen opas* (34595 130) ja *Kirkkokäsikirja, kirja 2: pappesusjohtajille ja apujärjestöjen johtajille* (35903 130), luku 16,

”Evankeliumin opettaminen ja johtaminen”. Ja jotta voisit onnistua paremmin kutsumuksessasi, sinua kehoitetaan osallistumaan seurakunnassasi pidettävälle 12 viikon kurssille Evankeliumin opettaminen sekä neljännesvuosittain järjestettäviin opettajien koulutuskokouksiin.

5. Järjestä ajatuksesi. Voit halutessasi laatia jäsentelyn oppaaksesi oppiainetta esittäessäsi.

Merkityksellisten keskustelujen johtaminen

Olipa kyse sitten perheestä tai luokasta, tämän kirjan luvut tarjoavat jäsenille hienon mahdollisuuden vahvistaa toisiaan osallistumalla evankeliumiaiheisiin keskusteluihin. Seuraavat ohjeet voivat auttaa sinua johtamaan merkityksellisiä keskusteluja:

- Esitä kysymyksiä, jotka edellyttävät ajattelua ja keskustelua, mieluummin kuin kysymyksiä, joihin voi vastata *kyllä* tai *ei*. Tehokkaimmin keskustelua herättäviä kysymyksiä ovat yleensä sellaiset, jotka alkavat sanoilla *mitä*, *kuinka*, *miksi*, *kuka* tai *missä*.
- Kannusta muita kertomaan kokemuksia, joista näkyy, kuinka evankeliumin periaatteet soveltuvat jokapäiväiseen elämään. Kehota heitä myös kertomaan oppimansa herättämistä tunteista. Kuuntele vilpittömästi ja osoita arvostavasi heidän osallistumistaan.
- Ole herkkä Pyhän Hengen vaikutukselle. Hän auttaa sinua tietämään, mitä kysyä, keneltä kysyä ja kuinka saada muut mukaan keskusteluun. Jos sinusta tuntuu, että huomautukset poikkeavat aiheesta, johda keskustelu kohteliaasti takaisin.
- Varo päättämästä hyvää keskustelua liian pian siitä syystä, että haluat käydä läpi kaiken valmistamasi aineiston. Tärkeintä on, että osanottajat tuntevat Hengen, että heidän ymmärryksensä evankeliumista lisääntyy, että he soveltavat evankeliumin periaatteita elämäänsä ja että heidän sitoutumisensa elää evankeliumin mukaan vahvistuu.

Tiedot tässä kirjassa lainatuista lähteistä

Tässä kirjassa olevat presidentti McKayn opetukset on koottu monista eri lähteistä.

Presidentti McKay oli erittäin lukenut mies, ja niinpä hän opettaessaan lainasi usein muita kirjoittajia. Suurimmassa osassa alkuperäislähteitä lainausmerkit osoittavat, milloin presidentti McKay lainaa jotakuta muuta, mutta niissä on harvoin mainittu kirjoittajan nimi. Tämän kirjan lukuihin ei ole joka kohtaan merkitty "[kirjoittaja tuntematon]" vaan luvuissa on säilytetty alkuperäiset lainausmerkit, jotka osoittavat, milloin presidentti McKay lainaa jonkun toisen sanoja.

Historiallinen yhteenveto

Tämä kirja ei ole historiikki vaan pikemminkin kokoomateos presidentti David O. McKayn opettamista evankeliumin periaatteista. Seuraava yhteenveto joistakin hänen elämänsä virstanpylväistä auttaa kuitenkin ymmärtämään hänen opetuksiaan niiden historiallisessa asiayhteydessä. Tästä yhteenvedosta on jätetty pois joitakin tärkeitä hänen yksityiselämänsä tapahtumia kuten hänen lastensa ja lastenlastensa syntymät.

8. syyskuuta 1873   Syntyy Huntsvillessä Utahissa David McKayn ja Jennette Evans McKayn perheeseen.
- 1881   David McKay lähtee lähetystyöhön Brittein saarille. David O. ja hänen äitinsä ottavat vastuun maatilasta ja perheestä (7, numerot suluissa osoittavat David O. McKayn iän).
- 1887   Saa patriarkallisen siunauksen John Smithiltä (13).
- 1889   Hyväksytään Huntsvillen seurakunnan pyhäkoulun sihteeriksi (15).
- 1893–1894   Toimii opettajana ja rehtorina Huntsvillen peruskoulussa; hyväksytään pyhäkoulun opettajaksi Huntsvillen seurakunnassa (19–20).
- 1894–1897   Opiskelee Utahin yliopistossa ja pitää päättäjaispuheen valmistujaisjuhlassa (20–23).
- 1897–1899   Palvelee kaksi vuotta lähetystyössä Isossa-Britanniassa. Saarnaamistyönsä ohella

- palvelee kaikkien Skotlannissa palvelevien lähetyssaarnaajien johtajana (23–25).
- 1899–1900 Opettaa Weber Stake Academyssa Ogdenissa Utahissa (25–26).
- 1900 Nimitetään Weberin vaarnan pyhäkoulun neuvottelukuntaan (27).
2. tammikuuta 1901 Vihitään Emma Ray Riggsin kanssa Suolajärven temppelissä (27).
- 1902 Nimitetään Weber Stake Academyn rehtoriksi (28).
- 1906 Presidentti Joseph F. Smith asettaa apostoliksi (32).
- 1914–1918 Ensimmäinen maailmansota (40–44).
- 1918 Nimitetään Deseretin pyhäkouluyhdistyksen ylivalvojaksi. Julkaisee kirjan *Ancient Apostles* (45).
- 1919–1921 Palvelee kirkon kouluasiainmiehenä (45–47).
- Joulukuu 1920 Lähtee ensimmäisen presidenttikunnan lähettämänä vuoden kestäväälle matkalle vanhin Hugh J. Cannonin kanssa ja käy kirkon lähetyskentillä eri puolilla maailmaa (47).
- 1922–1924 Palvelee Euroopan lähetyskentän johtajana (49–51).
- 1934 Hyväksytään ja erotetaan presidentti Heber J. Grantin toiseksi neuvonantajaksi (61).
- 1939–1945 Toinen maailmansota (65–71).

- 1945 Hyväksytään ja erotetaan presidentti George Albert Smithin toiseksi neuvonantajaksi (71).
- 1950 Hyväksytään ja erotetaan kahdentoista apostolin koorumin presidentiksi (77).
9. huhtikuuta 1951 Hyväksytään ja erotetaan kirkon yhdeksänneksi presidentiksi ensimmäisenä neuvonantajanaan Stephen L Richards ja toisena neuvonantajanaan J. Reuben Clark jr. Tässä vaiheessa kirkossa oli noin miljoona jäsentä (77).
- Kesäkuu 1952 Lähtee yhdeksän viikon matkalle Eurooppaan ja käy tapaamassa kirkon jäseniä yhdeksässä maassa (78).
- 1953 Saa Yhdysvaltain partiopoikien korkeimman kunniamerkin, Hopeabiisonin (79).
- 1954 Aloittaa 51 000 kilometrin pituisen lähetykenttäkierroksen, käy ensimmäisenä kirkon presidenttinä Keski-Amerikan ja Etelä-Amerikan lähetyksentillä ja ensimmäisenä johtavana auktoriteettina Etelä-Afrikan lähetyksentällä (80).
- Elokuu 1955 Käy Euroopassa Mormonien tabernaakkelikuoron kanssa (81).
- Syyskuu 1955 Vihkii Bernin temppelin Sveitsissä (82).
- Maaliskuu 1956 Vihkii Los Angelesin temppelin Kaliforniassa (82).
- Lokakuu 1956 Vihkii Apuyhdistyksen rakennuksen (83).

- Huhtikuu 1958 Vihkii Hamiltonin temppelin Uudessa-Seelannissa (84).
- Syyskuu 1958 Vihkii Lontoon temppelin Englannissa (85).
- Marraskuu 1964 Vihkii Oaklandin temppelin Kaliforniasa (91).
18. tammikuuta 1970 Kuolee 96-vuotiaana Salt Lake Cityssä Utahissa. Hänen hallintokautensa lopussa kirkon jäsenmäärä oli kohonnut noin kolmeen miljoonaan.

David O. McKayn elämä ja palvelutyö

Huhtikuussa 1951 David Oman McKaysta tuli 77-vuotiaana Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon yhdeksäs presidentti. Niiden lähes 20 vuoden aikana, jotka hän palveli presidenttinä, kirkon jäsenet ja monet muut ympäri maailmaa kunnioittivat häntä syvästi Jumalan profeettana. Kun hän kehotti kirkon jäseniä kehittämään Kristuksen kaltaista luonnetta ja viemään evankeliumia eteenpäin sekä opettaen että esimerkiksi kirkossa koettiin nopeaa kasvua eri puolilla maailmaa. Hänen opetustensa lisäksi hänen fyysinen olemuksensa teki ihmisiin voimakkaan vaikutuksen. Tavattuinaan hänet monet ihmiset huomauttivat, että sen lisäksi, että hän puhui ja toimi kuin profeetta, hän myös näytti profeetalta. Vielä viimeisinä vuosinaanakin hän oli kookas ja vaikuttava, ja hänellä oli paksu, taipuisa, valkoinen tukka. Hänen kasvoiltaan säteili hänen vanhurskas elämäntapansa.

Korkeiden ihanteiden perintö ja lapsuus

Johtavana auktoriteettina antamissaan opetuksissa David O. McKay viittasi usein kiitollisena perintöön ja esimerkkiin, jotka hän oli saanut vanhemmiltaan. Hänen isänsä David McKayn perhe oli liittynyt kirkkoon Thursossa Skotlannissa vuonna 1850. Vuonna 1856 perhe matkusti Amerikkaan ja tehtyään töitä ja säästettyään rahaa kolmen vuoden ajan he matkasivat tasankojen yli Utahiin ja saapuivat Salt Lake Cityyn elokuussa 1859.¹

Samana vuonna (1850), kun McKayn perhe liittyi kirkkoon Skotlannissa, David O. McKayn äidin Jennette Evansin perhe otti palautetun evankeliumin vastaan lähellä Merthyr Tydfiliä Etelä-Walesissa. McKayn perheen tavoin Evansin perhe purjehti Amerikkaan vuonna 1856 ja saapui Utahiin vuonna 1859. Molemmat perheet asettuivat pian Ogdeniin Utahiin, jossa David McKay ja Jennette Evans tapasivat ja rakastuivat. Vanhin

Wilford Woodruff vihki heidät Endowment Housesessa 9. huhtikuuta 1867.²

David O. McKay syntyi 8. syyskuuta 1873 pienessä utahilaisessa Huntsvillen kaupungissa kolmantena lapsena ja ensimmäisenä poikana David ja Jennette Evans McKayn perheeseen. Hänen lapsuutensa oli onnellinen mutta ei vailla koettelemuksia. Vuonna 1880 sarja tapahtumia koetteli ja vahvisti perheen uskoa ja joudutti nuoren David O. McKayn varhaista kypsymistä. Hänen kaksi vanhempaa sisartaan, Margaret ja Ellena, kuolivat muutaman päivän sisällä, toinen reumaattiseen kuumeeseen ja toinen keuhkokuumeeseen. Noin vuotta myöhemmin hänen isänsä sai lähetystyökutsun Skotlantiin. David McKay oli hieman huolissaan kutsun vastaanottamisesta, koska hän joutuisi jättämään vaimonsa (joka odotti uutta lasta) vastaamaan yksin perheestä ja maatilasta. Kuullessaan kutsusta Jennette vastasi kuitenkin lujasti: ”Totta kai sinä otat kutsun vastaan. Eikä sinun tarvitse olla huolissasi minusta. David O. ja minä pärjäämme kyllä hienosti!”³ Näin rohkaistuneena ja saatuaan naapureilta ja sukulaisilta vakuutuksen avusta David McKay otti kutsun vastaan. Hänen jäähyväissanansa 7-vuotiaalle David O:lle olivat: ”Pidä huolta äidistä.”⁴

Vaikka David McKay oli poissa kaksi vuotta, McKayn maatila menestyi Jennette McKayn viisaan taloudenhoidon, monien kovan työn ja Herran siunausten ansiosta. Tuona aikana ja itse asiassa koko elämänsä ajan Jennette McKay huolehti aina valppaasti lastensa hengellisestä hyvinvoinnista: ”McKayn kodissa pidettiin aina yhteiset perherukoukset, ja kun Jennette jäi yksin pienen perheensä kanssa, ne tuntuivat olevan entistäkin tärkeämpi osa päivän tapahtumia. David [O.] sai oppia pitämään vuorollaan aamu- ja iltarukoukset ja oppi taivaan siunausten tärkeyden kodissa.”⁵

Presidentti McKay sanoi usein, että hänen äitinsä esimerkki oli jäljittelyn arvoinen. Eräässä tilanteessa hän lausui: ”En keksi yhtään naisellista hyvettä, jota äidilläni ei olisi ollut. – – Hänen lastensa ja kaikkien niiden mielestä, jotka tunsivat hänet hyvin, hän oli kaunis ja kunnioitusta herättävä. Eloisuudestaan huolimatta hän oli tyyni ja hillitty. Hänen tummanruskeissa silmissään

näkyivät välittömästi kaikki kuohuvat tunteet, jotka hän kuitenkin aina piti täysin aisoissa. – – Hellyydessään, valppaassa huolenpidossaan, rakastavassa kärsivällisyydessään, uskollisuudessaan kodille ja sille, mikä on oikein, hän näytti minusta lapsuudessani ja näyttää vielä näiden vuosien jälkeenkin olleen vertaansa vailla.”⁶

Kun David O. McKayta pyydettiin mainitsemaan suurin mies, jonka hän oli koskaan tavannut, hän vastasi epäröimättä: ”Isäni.”⁷ Palattuaan lähetystyöstä hänen isänsä palveli Edenin ja Huntsvillen seurakuntien piispana vuosina 1883–1905.⁸ David McKay vanhempi kertoi monista kokemuksistaan ja todistuksestaan nuorelle pojalleen. Presidentti McKay muisteli: ”Poikana istuin kuuntelemassa tuon ihmisen todistusta, ihmisen, jota arvostin ja kunnioitin, kuten tiedätte, enemmän kuin ketään muuta maailmassa, ja tuo vakaumus juurtui nuoreen sieluuni.”⁹ Hänen isänsä esimerkin ja todistuksen voima tukivat häntä, kun hän varttui tiedossaan totuudesta.

Presidentti McKayn isä antoi jokapäiväisessä elämässä pojalleen opetuksia, jotka vahvistivat häntä ja löysivät tiensä hänen opetuksiinsa apostolina. Kerran hän kertoi tapauksesta, joka sattui hänen ollessaan veljiensä kanssa heinäkorjuussa. Kymmenes kuorma oli määrä antaa kymmenyslahjoituksena kirkolle. David O. McKayn isä käski poikien hakea kymmenennen kuorman paremmalta saralta kuin siitä, mitä olivat korjaamassa. Hänen isänsä sanoi: ”Se on *kymmenes* kuorma, eikä paras ole yhtään liian hyvää Jumalalle.” Vuosia myöhemmin David O. McKay sanoi, että se oli ”paras saarna kymmenysten maksamisesta, mitä olen milloinkaan elämäni aikana kuullut”.¹⁰ Hänen isänsä opetti hänet myös kunnioittamaan naisia. Presidentti McKay sanoi nuorille: ”Muistan isäni kehotuksen, kun aloin nuoruudessani seurustella erään nuoren tytön kanssa: ’David, kohtelee tuota nuorta naista siten kuin haluaisit kenen tahansa nuoren pojan kohtelevan sisartasi.’”¹¹

Myöhemmin elämässään, palvellessaan kirkon presidenttinä, hän ilmaisi arvonantonsa vanhempiaan kohtaan seuraavilla sanoilla: ”Olen kiitollinen jalojen vanhempien viisaasta ja tarkasta holhouksesta ja opetuksesta – – holhouksesta, joka esti minua

kääntymästä poluille, jotka olisivat vieneet aivan erilaiseen elämään! Jokainen vuosi lisää arvonantoani ja rakkauttani aina valpasta, rakasta äitiä ja jaloa isää kohtaan.”¹²

Nuoruus

Kun David O. McKay oli nuori mies, hänet kutsuttiin palvelemaan diakonien koorumin johtokunnassa. Siihen aikaan seurakunnan diakonien tehtävänä oli pitää kappeli siistinä, pilkkoa puut kappelin kamiinoinhin ja huolehtia siitä, että seurakunnan leskillä oli aina polttopuita.¹³ Hän kertoi koorumin jäsenille, että hän ”tunsi kyvyttömyyttä suoriutua tehtävästä, koska hän saattoi huomata, että muut olivat kyvykkäämpiä siihen kuin hän, – – [mutta että] hän tunsi pystyvänsä siihen Herran avulla”.¹⁴ Tämä asenne oli tyypillinen osoitus nöyryydestä, jolla hän otti tehtäviä vastaan koko elämänsä ajan.

Piispan poikana hänellä oli mahdollisuus tavata kirkon johtajia, jotka vierailivat perheen kodissa. Eräässä tilanteessa heinäkuussa 1887 patriarkka John Smith oli heillä ja antoi hänelle patriarkallisen siunauksen (David O. oli tuolloin 13-vuotias). Siunauksen jälkeen patriarkka Smith laski kätensä nuoren miehen olkapäille ja sanoi: ”Poikani, sinulla on muutakin tekemistä kuin pelata marmorikuulilla.” David meni myöhemmin keittiöön ja sanoi äidilleen: ”Jos hän luulee, että aion lopettaa marmorikuulilla pelaamisen, hän erehtyy.” Hänen äitinsä keskeytti työnsä ja yritti selittää, mitä veli Smith oli tarkoittanut. Vaikka sen enempää David O. McKay kuin hänen äitinsäkään eivät tienneet täsmälleen, mitä Davidin tulevaisuus toisi tullessaan, kokemus osoitti, että Herralla oli suurempia tehtäviä tämän nuoren miehen varalle.¹⁵

Nuoruusvuosinaan hän palveli edelleen aktiivisesti kirkossa ja sai yhä lisää tietoa ja kokemusta. Vuonna 1889, kun hän oli 15-vuotias, hänet kutsuttiin Huntsvillen seurakunnan pyhäkoulun sihteeriksi. Hän palveli tuossa tehtävässä vuoteen 1893, jolloin hänet kutsuttiin palvelemaan pyhäkoulun opettajana.¹⁶ Hänen suuri rakkautensa pyhäkoulua ja opettamista kohtaan jatkui läpi hänen elämänsä.

Opiskelu, lähetystyö ja avioliitto

David O. McKay kirjoitti kerran: ”Ihmisen elämässä on kolme suurta käännekohtaa, joista hänen onnensa täällä ja iankaikkisuudessa saattaa riippua, [nimittäin] hänen syntymänsä, hänen avioitumisensa ja hänen ammatinvalintansa.”¹⁷ Saatuaan siunauksen syntyä ja varttua vanhurskaassa perheessä hän sai myöhemmin elämässään nauttia opiskeluunsa, ammattiinsa ja viimein avioliittoonsa liittyvien viisaiden päätösten tuomista eduista.

Käytyään Huntsvillessa koulua kaikki kahdeksan luokkaa hän opiskeli Weber Stake Academyssa Ogdenissa kaksi vuotta. Sitten, kouluvuoden 1893–1894 aikana, ollessaan 20-vuotias, hän palasi Huntsvilleen ja toimi opettajana kaupungin alakoulussa. Noihin aikoihin hänen äidinäitinsä antoi 2 500 dollarin rahalahjoituksen jokaiselle elossa olevalle lapselleen. McKayn perheessä rahaa oli niukasti, ja naapurit ehdottivat, että David O. McKayn äiti Jennette sijoittaisi rahat osakkeisiin. Hän julisti kuitenkin lujasti: ”Jokainen sentti näistä rahoista menee lastemme koulutukseen.”¹⁸ Siitä syystä David O. ja hänen kolme sisarustaan (Thomas E., Jeanette ja Annie) matkustivat vankkurikyödyllä syksyllä 1894 Salt Lake Cityyn opiskelemaan Utahin yliopistossa. Vankkurit olivat täynnä jauhoja ja hedelmäpurkkeja, ja niiden perässä kulki lypsylehmä.¹⁹

David O. McKayn poika Llewelyn kirjoitti isänsä yliopistokokemuksista: ”Opiskelu oli tärkeää. Opinhalu kasvoi pitkin harppauksin, syviä ystävyysuhteita luotiin ja hänen arvonsa asettuivat entistä paremmin kohdalleen. Hänestä tuli kurssinsa johtaja ja hänet valittiin päättäjäispuheen pitäjäksi. – – Hän osallistui innokkaasti urheiluun, ja hänestä tuli yliopiston ensimmäisen amerikkalaista jalkapalloa pelaavan joukkueen oikea laitapuolustaja. Tuon ajan suurin tapahtuma oli hänen tutustumisensa Emma Ray Riggsiin.”²⁰

Yliopisto-opintojensa toisena vuonna McKayn perheen opiskelijat vuokrasivat talon Emma Robbins Riggsiltä, Emma Ray Riggsin äidiltä. Eräänä päivänä äiti ja tytär seisovat ikkunan ääressä katselemassa, kun David O. ja Thomas E. McKay saapuivat äitinsä

kanssa. Emma Rayn äiti huomautti: ”Siinä on kaksi nuorta miestä, joista tulee joillekuille onnekkaille tytöille hyvät aviomiehet. Näetkö, kuinka huomaavaisia he ovat äitiään kohtaan?” Silloin Emma Ray huomautti: ”Minä pidän tummemmasta”, joka oli David O. McKay. Vaikka hän ja Emma Ray Riggs näkivät toisiaan silloin tällöin, heidän suhteensa kehittyi vakavaksi vasta muutama vuosi myöhemmin.²¹

Kun David O. McKay sai yliopisto-opintonsa päätökseen keväällä 1897, häntä pyydettiin opettajaksi Salt Laken piirikuntaan. Hän oli iloinen työpaikasta ja halusi aloittaa rahan ansaitsemisen auttaakseen muita perheensä jäseniä. Samoihin aikoihin hän sai kuitenkin kutsun palvella lähetystyössä Isossa-Britanniassa ja otti kutsun vastaan.

Vaarnanjohtaja Seymour B. Young erotti hänet 1. elokuuta 1897 lähetysaarnajaksi palvelemaan Brittein saarilla. Alkuosan lähetystyöstään hän vietti Stirlingissä Skotlannissa, jossa työ oli hidasta ja vaikeaa. Hän hoiti työnsä utterasti, ja 9. kesäkuuta 1898 hänet kutsuttiin johtamaan Skotlannissa palvelevia lähetysaarnajia. Kutsun saatuaan hän kääntyi Herran puoleen pyytämään apua. Tämän kutsumuksen tuomat velvollisuudet antoivat hänelle kypsyttä ja kokemusta enemmän kuin hänen ikänsä olisi edellyttänyt ja valmistivat häntä tulevaan palvelutyöhön.

Toinen merkittävä kokemus sattui vain kolme kuukautta ennen kuin hän palasi kotiin. Hän oli usein nuoruudessaan rukoillut hengellistä vahvistusta todistukselleen. Toukokuun 29. päivänä vuonna 1899 hän osallistui ikimuistoiseen lähetysaarnajien kokoukseen. Hän on kertonut: ”Muistan kuin eilisen päivän tuossa tilaisuudessa vallinneen innoituksen voiman. Jokainen tunsu Herran Hengen runsasta vuodatusta. Kaikilla läsnäolijoilla oli todellakin yksi sydän ja yksi mieli. En ollut koskaan aikaisemmin kokenut sellaista tunnetta. Se oli ilmestys, jota olin epäilevänä nuorukaisena sisimmässäni mitä vilpittömimmin kukkulan rinteellä ja niityllä ollessani rukoillut. Se oli minulle vakuutus siitä, että vilpittömään rukoukseen vastataan ’kerran jossakin’. Juuri tämän saman konferenssin aikana eräs vanhin nousi omasta aloitteestaan sanomaan: ’Veljet, tässä huoneessa on enkeleitä.’ Niin oudolta kuin se saattaakin kuulostaa,

ilmoitus ei ollut hätkähdyttävä, vaan se tuntui täysin sopivalta, vaikka mieleeni ei ollutkaan juolahtanut, että siellä oli läsnä jumalallisia olentoja. Tiesin vain, että olin täynnä kiitollisuutta Pyhän Hengen läsnäolosta.”²² Vanhin McKay päätti lähetystyönsä kunnialla, ja hänet vapautettiin elokuussa 1899.

Lähetystyönsä aikana hän oli kirjeenvaihdossa Emma Ray Riggsin eli ”Rayn” kanssa, jota lempinimeä hän tästä käytti (Emma Rayn vanhemmat olivat antaneet hänelle nimen auringsäteen [ray tarkoittaa sädettä] mukaan). Heidän seurustelunsa alkoi kukoistaa Skotlannin ja Salt Lake Cityn välillä kulkeneen postin välityksellä. David O. löysi Emma Rayssa ihmisen, joka oli kaikella tapaa hänen vertaisensa, niin älyllisesti, sosiaalisesti kuin hengellisestikin.

Emma Ray jatkoi opintojaan David O. McKayn ollessa lähetystyössä, ja suoritettuaan alemman korkeakoulututkinnon kasvatustieteissä hän otti vastaan opettajan viran Madisonin koulussa Ogdenissa Utahissa.²³ Samoihin aikoihin, syksyllä 1899, David O. liittyi Weber Stake Academyn opettajakuntaan. Tuon kouluvuoden aikana he tapasivat usein koulujen välillä sijaitsevassa puistossa. Siellä David O. kosi Emma Rayta joulukuussa 1900. Emma Ray kysyi: ”Oletko varma, että minä olen se oikea?” David sanoi olevansa varma.²⁴ Emma Ray Riggs ja David O. McKay vihittiin 2. tammikuuta 1901 Suolajärven temppelissä 20. vuosisadan ensimmäisenä parina.

Legendaarinen kasvattaja

Vuonna 1902, 28-vuotiaana, David O. McKaysta tuli Weber Stake Academyn rehtori. Monista hallinnollisista tehtävistään huolimatta hän oli edelleen aktiivisesti mukana opiskelijoiden opetuksessa. Hän oli sitoutunut kasvatustyöhön koko elämänsä ajan, koska hän uskoi, että ”todellinen kasvatus pyrkii tekemään miehistä ja naisista niin hyviä matemaatikkoja, taitavia kielitieteilijöitä, syvällisiä tiedemiehiä ja loistavia kirjailijoita kuin myös rehellisiä ihmisiä, joissa on hyveellisyyttä, kohtuutta ja veljellistä rakkautta. Se pyrkii antamaan parhaat edellytykset elämässä menestymiseen niille miehille ja naisille, jotka arvostavat totuutta, oikeudenmukaisuutta, viisautta, hyväntahtoisuutta ja itsehillintää.”²⁵

Presidentti McKayn ja hänen vaimonsa Emma Ray Riggs McKayn (yllä) subde oli malli, jota kirkon jäsenet voivat seurata.

Hän uskoi, että koulunkäynti on tärkeää jokaiselle. Hän palveli rehtorina aikana, jolloin hyvin harvat naiset pääsivät toisen asteen koulutukseen. Naisten tärkeästä roolista keskusteltaessa hän kirjoitti seuraavaa: ”Kovinkaan paljon ei ole tähdennetty osuutta, joka naisilla oli Pohjois-Amerikan länsiosien asuttamisessa. Siinä me olemme noudattaneet vain miesten yleistä menettelyä kautta aikojen. Naiset kantavat taloudenhoidon taakan, suurimman osan perheen kasvattamiseen liittyvästä vastuusta, innoittavat miehiään ja poikiaan menestymään ja vaikka jälkimmäiset saavat julkisen

huomion suosiosoituksia, vaimot ja äidit, jotka todella ansaitsivat tunnustuksen ja kiitoksen, hymyilevät tyytyväisinä, vaikkei heidän saavutustaan huomioidakaan.”²⁶ Työskennellessään Weber Stake Academyssa David O. McKay tähdensi molempien sukupuolten kouluttamisen tärkeyttä, ja naisopiskelijoiden määrä lisääntyi huomattavasti hänen toimikaudellaan.

Niinä vuosina, jolloin hän toimi ammattikasvattajana ja hallintomiehenä Weber Stake Academyssa, hän palveli myös Weberin vaarnan pyhäkoulun johtokunnassa ja kehitteli uusia ohjelmia. Siinä vaiheessa, kun hänet kutsuttiin pyhäkoulun johtokuntaan, järjestö sai varsin vähän muodollista ohjausta kirkon johtavilta virkailijoilta. Toisena apulaisvalvojana – erityisvastuunaan luokkaopetus – David O. McKay alkoi välittömästi parantaa luokissa annettavaa opetusta ja oppimista niitä uusia opetusmenetelmiä käyttäen, jotka hän oli oppinut ammattikasvattajana. Eräs pyhäkoulun johtaja kuvaili hänen työtään seuraavasti:

”Ensin hän kutsui vaarnan neuvottelukunnan jäsenet viikoittaisiin kokouksiin. Hän takoi jäsenten päähän, että jokainen oppiaihe on jäseneltävä ja että sille on valittava maali (nykyisin sitä kutsutaan tavoitteeksi). Hän takoi heidän päähänsä oppiaiheen suunnittelua ja maalin konkretisoimista. Hän tähdensi oppiaiheen esittämistä ja maalin soveltamista kunkin lapsen elämään. Tämän jälkeen seurasi kuukausittainen – – kokous, johon kutsuttiin kaikki seurakuntien pyhäkoulujen opettajat ja virkailijat, jotka olivat lukeneet etukäteen käsiteltävänä olevat oppiaiheet. – – Näiden – – kokousten tulos oli se, että opettajat lähtivät kotiin mukanaan ’nippu muistiinpanoja’ kustakin seuraavan kuukauden neljästä oppiaiheesta. – – [Näistä] kokouksista tuli hyvin suosittuja, sillä läsnäoloprosentti niissä kussakin oli 90–100.”²⁷

Uutiset Weberin vaarnan pyhäkoulun suuresta menestyksestä levisivät nopeasti. David O. McKayn opetusta koskevat uudet ajatukset tekivät vaikutuksen presidentti Joseph F. Smithiin, joka palveli tuohon aikaan myös pyhäkoulujen ylivalvojana, ja presidentti pyysi häntä kirjoittamaan artikkelin *Juvenile Instructor* -nimiseen pyhäkoulun aikakauslehteen.²⁸

Herran apostoli

Opettamisen ja oppimisen painottaminen

Huhtikuun 9. päivänä 1906 David O. McKay, joka oli tuolloin 32-vuotias, asetettiin apostoliksi hänen palveltuaan kuusi vuotta Weberin vaarnan pyhäkoulussa. Pian sen jälkeen hänet hyväksyttiin myös pyhäkoulun ylimpään johtokuntaan toiseksi apulaisvalvojaksi. Vuonna 1909 hänestä tuli ensimmäinen apulaisvalvoja, ja hän toimi ylivalvojana vuosina 1918–1934. Samat uudistukset, joita hän oli käyttänyt Weberin vaarnan pyhäkoulussa, otettiin pian käyttöön koko kirkossa. Nähtyään yhtenäisten oppiainheiden tarpeen hän kirjoitti kirjan *Ancient Apostles [Muinaisia apostoleita]*, joka laadittiin yhdeksi ensimmäisistä pyhäkoulun oppikirjoista.

Vanhin McKayn nimi merkitsi samaa kuin pyhäkoulu niinä vuosina, jotka hän palveli kahdentoista koorumissa, ja hän kirjoitti edelleen oppiainheita pyhäkoulun käyttöön tullessaan kirkon presidentiksi. Kun hän pyrki kehittämään evankeliumin opetusta, hänen painopisteensä oli usein lapsissa. Hänen sanojensa mukaan lapset tulevat ”Isän tyköä puhtaina ja tahrattomina, vaila myötäsentyisiä tahoja tai heikkouksia. – – Heidän sielunsa on kuin tahraton valkea paperi, jolle tullaan kirjoittamaan heidän elämänsä tavoitteet ja saavutukset.”²⁹ Hän piti pyhäkoulua avainasemassa lasten ja nuorten opettamisessa ja heidän luonteensa rakentamisessa.

Maailmanympärimatka ja Euroopan lähetyskentän johtaja

Muutkin kokemukset valmistivat David O. McKayta johtamaan lopulta maailmanlaajuista kirkkoa. Joulukuussa 1920 presidentti Heber J. Grant ja tämän ensimmäinen neuvonantaja, presidentti Anthon H. Lund, antoivat hänelle ja vanhin Hugh J. Cannonille, *Improvement Era* -lehden toimittajalle, tehtävän vieraila kaikilla kirkon lähetyskentillä ja kaikissa kouluissa kaikkialla maailmassa. Vuoden kestäneen kiertomatkan aikana he matkustivat noin 100 000 km (yli kaksi kertaa maapallon ympäri) opettaen ja siunaten kirkon jäseniä eri puolilla maailmaa. Huolimatta sellaisista vaikeuksista kuten merisairaus, koti-ikävä ja muut matkustamisen

haasteet heidän tehtävänsä oli menestyksellinen, ja he saapuivat kotiin jouluaattona 1921. Saapumistaan seuraavina päivinä he esittivät perinpohjaisen raportin presidentti Grantille, ja heidät vapautettiin kunniakkaasti tehtävästä.³⁰ Presidentti Grant julisti ensimmäisessä yleiskonferenssissa heidän paluunsa jälkeen:

”Iloitsen siitä, että veli McKay on tänään kanssamme. Veli McKay on matkustanut maapallon ympäri sen jälkeen, kun hän oli edellisen kerran konferenssissa. Hän on käynyt lähetyskentillämme lähes jokaisessa osassa maailmaa, ja hänellä, samoin kuin jokaisella lähetysaarnajalla, joka lähtee saarnaamaan tätä evankeliumia ja kohtaa maailman ihmisiä ja maailman eri uskontojen kirjon, on palatessaan enemmän valoa ja tietoa ja vahvempi todistus tämän työn jumalallisuudesta, jossa olemme mukana.”³¹

Kun oli vanhin McKayn vuoro puhua konferenssissa, hän teki yhteenvedon matkoistaan ja todisti voimallisesti: ”Kun lähdimme kotoa, – – odotimme melko lailla huolestuneina ja levottomina edessämme olevaa matkaa. – – Syvä vastuuntunne täyttää riittävässä määrin presidentti Grantin ja hänen neuvonantajinsa ja kahdentoista toiveet heidän kunnioitettuaan meitä tällä kutsumuksella sai meidät etsimään Herraa tavalla, jolla en ole koskaan aiemmin elämässäni Häntä etsinyt, ja haluan tänä iltapäivänä sanoa, että se lupaus, jonka Mooses antoi Israelin lapsille juuri ennen kuin he ylittivät Jordanin Luvattuun maahan, on saanut täyttymyksen kokemuksissamme. Kun etsimme Herraa koko sie-lustamme, Hän tuli oppaaksemme ja avuksemme.”³²

Pian kiertomatkinsa jälkeen hänet kutsuttiin Euroopan lähetyskentän johtajaksi. Hän lähti Liverpooliin marraskuussa 1922. Tuossa tehtävässään hän alkoi opettaa, että ”jokainen jäsen on lähetysaarnaja”, mitä hän tähdensi myöhemmin kirkon presidenttinä. Lähetysjohtajana hän järjesti lähetysaarnajat uudelleen ryhmiin, niin että muutamat lähetysaarnajista toimivat matkustavina vanhimpina ja auttoivat parempien opetusmenetelmien kouluttamisessa muille lähetysaarnajille. Yksi hänen suurimmista haasteistaan oli vähentää lehdistön kielteisyyttä. Hänen menetelmänään oli ottaa henkilökohtaisesti yhteyttä toimittajiin ja keskustella heidän kanssaan ja pyytää yhtäläistä mahdollisuutta esittää totuus kirkosta. Muutamat toimittajat vastasi-

vat kielteisesti hänen pyyntöönsä mutta monet olivat häntä kohtaan varsin myötämielisiä.³³ Hänen suhdetoiminnalliset taitonsa osoittautuivat suureksi siunaukseksi kirkolle hänen lähetysjohtajakaudellaan ja koko hänen palvelutyönsä ajan.

Hyväksyminen ensimmäiseen presidenttikuntaan

Syksyllä 1934 hänet hyväksyttiin presidentti Heber J. Grantin toiseksi neuvonantajaksi. Presidentti J. Reuben Clark jr, joka oli palvellut presidentti Grantin toisena neuvonantajana, siirtyi ensimmäiseksi neuvonantajaksi. Vaikka presidentti McKay oli palvellut pitkään kirkossa tullessaan ensimmäiseen presidenttikuntaan, hän tunsu silti nöyryyttä kutsumuksestaan hyväksymispäivänään. Hän lausui: ”On tarpeetonta sanoa, että olen liikuttunut. Muutamien viime päivien aikana minun on ollut vaikeata pitää ajatuksiani ja tunteitani kurissa. Sydämen keveyttä ja hengen eloisuutta, joiden tulisi seurata saamaani korkeaan virkaan asettamista, on jossakin määrin tasapainottanut raskas tunne, joka johtuu sen suuren vastuun oivaltamisesta, joka liittyy ensimmäiseen presidenttikuntaan kutsumiseen.”³⁴ Vieläpä palveltuaan monia vuosia johtavana auktoriteettina hän myönsi, että ”olen aina kokenut yleisön kohtaamisen enemmän tai vähemmän koettelemukseksi”, koska hän tiesi, miten valtavat hänen velvollisuutensa olivat.³⁵

Presidentti McKayn ensimmäisinä vuosina ensimmäisessä presidenttikunnassa kirkon jäsenten oli selvittävä suuresta lamakaudesta. Vuonna 1936 ensimmäinen presidenttikunta julkisti virallisesti kirkon turvaohjelman, josta tuli myöhemmin kirkon huolto-ohjelma. Huoltotyön voimakkaana tukijana presidentti McKay tähdensi, että hengellisyys ja huoltotyö merkitsivät samaa asiaa: ”On tärkeää antaa vaatteita riittämättömästi puetuille, viedä tarpeeksi ruokaa niille, joiden pöydällä on tuskin mitään, järjestää toimintaa niille, jotka taistelevat lannistuneina pakollisen joutilaisuuden herättämää epätoivoa vastaan, mutta kaiken kaikkiaan suurimmat siunaukset, jotka kirkon turvaohjelmasta koituvat, ovat hengellisiä. Hengellisyys ilmenee enemmän antamisessa kuin saamisessa. Suurimmat hengelliset siunaukset koituvat toisten auttamisesta.”³⁶

Presidentti Grantin kuoltua vuonna 1945 George Albert Smithistä tuli kirkon presidentti, ja hän kutsui presidentti

McKayn palvelemaan toisena neuvonantajanaan. Presidentti McKayn velvollisuudet olivat paljolti samanlaisia kuin aiemminkin, mutta uusia mahdollisuuksia ja haasteita ilmeni jatkuvasti. Yksi vaativimmista projekteista, jotka hän otti hoitaakseen, oli nimitys Utahin satavuotisjuhlatoimikunnan puheenjohtajaksi. Tehtävä edellytti monien kuukausien suunnittelua hänen muutenkin raskaan työtaakkansa ohessa. Juhlallisuuksia, jotka huipentuivat heinäkuussa 1947 ja joita järjestettiin eri puolilla osavaltiota, pidettiin suurena menestyksenä. Paikallinen sanomalehdentoimittaja kirjoitti seuraavaa:

”Rodney C. Richardson, Kalifornian satavuotisjuhlien koordinaattori, tuli Salt Lake Cityyn tutustumaan Utahin satavuotisjuhliin, joiden, hän sanoi, tunnustettiin olevan ’parhaimmin suunnitellut koko maassa. Kaupallisuuden puuttuminen on yksi Utahin satavuotisjuhlien huomattavimmista piirteistä. Tämä on ollut todella historiaa arvostava juhla.” Kaliforniasta saadun kiitoksen lisäksi monista muista osavaltioista otettiin yhteyttä ja pyydettiin juhlallisuuksiin liittyviä suunnitelmia ja muuta kirjallisuutta.³⁷

Kun presidentti George Albert Smithin terveys alkoi heikentyä, hänen kahden neuvonantajansa tehtävät lisääntyivät. Keväällä 1951 presidentti McKay ja hänen vaimonsa Emma Ray päättivät ajaa Salt Lake Citystä Kaliforniaan erittäin tarpeelliselle lomalle. Kun he pysähtyivät ensimmäiseksi yöksi St. Georgeen Utahiin, presidentti McKaylla oli herätessään voimakas tunne, että hänen pitäisi palata Salt Lake Cityyn. Muutamaa päivää myöhemmin presidentti George Albert Smith sai sydänkohtauksen ja menehtyi 4. huhtikuuta 1951.

Maailmanlaajuisen kirkon profeetta

Lähetystyö ja kirkon kasvu

Kun David O. McKay oli palvellut apostolina 45 vuoden ajan, hänestä tuli kirkon yhdeksäs presidentti 9. huhtikuuta 1951, ja hänen neuvonantajikseen tulivat Stephen L Richards ja J. Reuben Clark jr. Vuonna 1952 ensimmäinen presidenttikunta esitteli kokoaikaisille lähetysaarnaajille ensimmäisen virallisen käännytys-suunnitelman. Ohjelman tarkoituksena oli lisätä kokoaikaisien

lähetyssaarnaajien tehokkuutta tarjoamalla vakiojäsentely tutkijoiden opettamiseen käytettäviin keskusteluihin. Jäsentely käsitti viisi keskustelua, jotka olivat nimeltään ”Mormonin kirja”, ”Palautuksen historiallinen perusta”, ”Kirkon tunnusmerkilliset opit”, ”Kirkon jäsenten velvollisuudet” ja ”Kirkon jäsenyyden vastaanottaminen”.³⁸

Yhdeksän vuotta myöhemmin, vuonna 1961, hän kutsui koolle ensimmäisen kaikille lähetysohjohtajille tarkoitetun seminaarin, jossa heitä opetettiin kehottamaan perheitä tutustuttamaan ystävänsä ja naapurinsa kirkkoon ja pyytämään sitten lähetyssaarnaajia opettamaan näitä ihmisiä kodeissaan.³⁹ Tähdentäen sitä, että ”jokainen jäsen on lähetyssaarnaaja”, hän kehotti jokaista jäsentä sitoutumaan tuomaan ainakin yhden uuden jäsenen kirkkoon joka vuosi. Samana vuonna perustettiin myös kielikoulu juuri kutsutuille lähetyssaarnaajille. Näiden uudistusten avulla kirkon jäsenmäärä ja kokoaikaisten lähetyssaarnaajien määrä kasvoi nopeasti. Hänen johdollaan vaarnojen määrä yli kaksinkertaistui (noin 500:aan), kun uusia vaarvoja muodostettiin eri puolille maailmaa sellaisiin maihin kuin Alankomaat, Argentiina, Australia, Brasilia, Englanti, Guatemala, Meksiko, Saksa, Samoa, Skotlanti, Sveitsi, Tonga ja Uruguay. Tämän valtavan kasvun hallitsemiseksi myös seitsemänkymmenen ensimmäisen koorumin jäsenet asetettiin vuonna 1961 ylipapeiksi, niin että he voisivat toimia vaarnakonferensseissa johtavina virkamiehinä, ja vuonna 1967 perustettiin uusi kahdentoista neuvoston alue-edustajan virka.

Matkat presidenttinä

Presidentti McKay matkusti useampia maileja kuin kaikki hänen edeltäjänsä yhteensä. Vuonna 1952 hän aloitti ensimmäisen monista tärkeistä matkoista – yhdeksän viikkoa kestävä Euroopan-matkan, jonka aikana hän kävi yhdeksässä maassa ja monilla lähetysohjohtajilla. Ensimmäisessä pysähdyspaikassa Skotlannissa hän vihki maan ensimmäisen kappelin, joka sijaitsi Glasgow’ssa. Matkan aikana hän piti kirkon jäsenten kanssa noin 50 kokousta, antoi lukuisia haastatteluja ja tapasi monien maiden arvohenkilöitä.⁴⁰ Vuonna 1954 hän matkusti kaukana muista sijaitsevalle lähetysohjohtajalle Etelä-Afrikkaan ja oli ensimmäinen

alueella käynyt johtava auktoriteetti. Matkansa toisella osuudella hän kävi tapaamassa kirkon jäseniä Etelä-Amerikassa. Vuonna 1955 hän kävi eteläisellä Tyynellämerellä ja palasi myöhemmin saman vuoden kesällä Eurooppaan Tabernaakkelikuoron kanssa.

Hänestä tuntui, että hänen matkansa auttoivat ”kirkon jäseniä omalta osaltaan oivaltamaan paremmin, etteivät heidän yksikönsä ole irrallisia vaan itse asiassa osa kirkon kokonaisuutta”.⁴¹ Kirkosta oli ensi kertaa tulossa todella maailmanlaajuinen. Presidentti McKay julisti: ”Jumala siunatkoon kirkkoa. Se on maailmanlaajuinen. Kaikkien kansakuntien tulisi tuntea sen vaikutus. Vaikuttakoon Hänen Henkensä ihmisiin kaikkialla ja taivuttakoon heidän sydämensä hyvään tahtoon ja rauhaan.”⁴²

Temppealien lisääntyminen

Ollessaan Euroopassa vuonna 1952 hän teki järjestelyjä uusien temppealien rakentamiseksi, jotka olisivat ensimmäiset Yhdysvaltain ja Kanadan ulkopuolella. Bernin temppeli Sveitsissä vihittiin vuonna 1955, ja Lontoon temppeli Englannissa vihittiin vuonna 1958. Hänen presidenttikaudellaan vihittiin myös Los Angelesin temppeli Kaliforniassa (1956), Hamiltonin temppeli Uudessa-Seelannissa (1958) ja Oaklandin temppeli Kaliforniassa (1964). Hänen kaudellaan temppealien-daumentissa alettiin käyttää elokuvia, niin että toimitus voitiin saada eri kielillä.

Koordinointia ja yhtenäistämistä

Vuonna 1960 ensimmäinen presidenttikunta antoi vanhin Harold B. Leen tehtäväksi perustaa kirkon korrelaatio-ohjelman tarkoituksena koordinoida ja yhtenäistää kirkon ohjelmia, vähentää päällekkäisyyksiä ja lisätä tehokkuutta ja vaikuttavuutta. Ilmoittaessaan tästä uudistuksesta yleiskonferenssipuheessaan vanhin Lee lausui: ”Tämä on muutos, joka – – on ollut presidentti McKayn mielessä ja nyt kirkon presidenttinä hän neuvoo meitä lähtemään eteenpäin, jotta yhtenäistyisimme tekemään entistä tehokkaampaa ja vaikuttavampaa työtä pappeudessa, apujärjestöissä ja muissa yksiköissä, jotta voisimme säästää aikaamme, voimiamme ja ponnistuksiamme siihen päätavoitteeseen, jota varten itse kirkko on järjestetty.”⁴³

Kirkon läbettiäs

Muihin uskontokuntiin kuuluvien keskuudessa presidentti McKayta pidettiin merkityksellisenä hengellisenä johtajana. Hän tapasi säännöllisesti maailman johtajia ja paikallisia viranomaisia. Hän otti vastaan myös Yhdysvaltain presidenttejä kuten Harry S. Trumanin, John F. Kennedyn ja Dwight D. Eisenhowerin. Erään kerran Yhdysvaltain presidentti Lyndon B. Johnson, joka oli usein puhelinyhteydessä presidentti McKayhin, kutsui hänet Washington D.C:hen antamaan henkilökohtaisia neuvoja muutamissa asioissa, jotka vaivasivat häntä. Ollessaan hänen luonaan presidentti McKay sanoi hänelle: ”Anna omatuntosi olla oppaanasi. Anna ihmisten tietää, että olet vilpitön, niin he seuraavat sinua.”⁴⁴

Rakastettu puhuja ja johtaja

Nuoruudestaan saakka ja kautta koko elämänsä presidentti McKay tutki suurten kirjailijoiden sanoja ja opetti usein kohtia, jotka hän oli oppinut ulkoa. Hän sanoi kirkon jäsenille esimerkiksi: ”Wordsworthin sydän sykähti, kun hän näki taivaalla sateenkaaren. Burnsien sydän itki, kun hänen auransa kaatoi kumoon päivänkakkaran. Tennyson saattoi poimia kukan ’halkeilleelta muurilta’ ja katsoa, pystyisikö hän lukemaan siitä salaisuuden, ’kaiken mitä Jumala ja ihminen on’. Kaikki nämä ja muut suurmiehet ovat osoittaneet meille luonnon töissä Jumalan käden jäljen.”⁴⁵

Kirkon jäsenet kuuntelivat mielellään, kun presidentti McKay puhui. Hänen saarnoissaan oli usein innoittavia kertomuksia hänen monista kokemuksistaan, ja hän arvosti aina hyvää huumoria. Hän kertoi mielellään lehdenjakajapojusta, joka kätteli häntä ennen kuin hän astui hissiin. Sitten poika juoksi yläkertaan tervehtimään iäkstä profeettaa, kun tämä poistui hissistä seuraavassa kerroksessa. Poika sanoi: ”Halusin vain kätellä teitä vielä kerran ennen kuin kuolette.”⁴⁶

Hän tähdensi yleiskonferenssipuheissaan kodin ja perheen tärkeyttä onnen lähteenä ja varmimpana suojana koettelemuksia ja kiusauksia vastaan. Hän toisti usein lausuntoa ”mikään menestys ei voi korvata kotona tapahtunutta epäonnistumista” pyytäessään vanhempia viettämään enemmän aikaa lastensa kanssa

ja opettamaan heille luonteenlujuutta ja nuhteettomuutta. Hän opetti: ”Puhdas sydän puhtaassa kodissa on vain kuiskauksen päässä taivaasta.”⁴⁷ Hän kutsui kotia ”yhteiskunnan perusyksiköksi” ja julisti, että ”vanhemmuus on lähinnä jumaluutta”.⁴⁸

Hän puhui avioliiton pyhydestä ja viittasi usein rakkauteen, jota hän tunsu perhettään ja vaimoan Emma Rayta kohtaan. Heidän yli 60 vuotta kestäneestä avioliitostaan tuli malliliitto tuleville myöhempien aikojen pyhien sukupolville. Hän kehotti: ”Opettakaamme nuorille, että aviosuhde on yksi pyhimmistä sitoumuksista, jonka ihminen tuntee tai jonka hän voi solmia.”⁴⁹

Kun hänen terveytensä alkoi 1960-luvun puolivälissä huonontua, hän joutui pian viettämään paljon aikaa pyörätuolissa ja kutsui ensimmäiseen presidenttikuntaan lisää neuvonantajia. Heikkenevästä fyysisestä kunnostaan huolimatta hän johti edelleenkin kirkon asioita ja opetti, opasti ja innoitti. Vähän ennen kuolemaansa hän puhui kirkon johtavien auktoriteettien kanssa pidetyssä kokouksessa Suolajärven temppelissä. Vanhin Boyd K. Packer, joka oli läsnä tuossa kokouksessa, muisteli kokemusta seuraavasti:

”[Presidentti McKay] puhui temppelitoimituksista ja lainasi pitkiä osuuksia temppeliseremonioista. Hän selitti niitä meille. (Se oli sopivaa, kun ottaa huomioon, että me olimme temppelissä.) Kun hän oli puhunut jonkin aikaa, hän piti tauon ja seisoi syvissä ajatuksissa kattoon katsellen.

Muistan, että hänen suuret kätensä olivat hänen edessään sormet toistensa lomassa. Hän seisoi eteensä tuijottaen niin kuin ihmiset joskus tekevät pohtiessaan jotakin syvällistä kysymystä. Sitten hän sanoi: ’Veljet, luulen, että alan vihdoinkin ymmärtää.’

Siinä hän oli, profeetta – apostoli yli puolen vuosisadan ajan – ja vielä silloinkin hän oppi, hän kasvoi. Hänen ilmauksensa ’Luulen, että alan vihdoinkin ymmärtää’ oli minulle suurena lohtuna.”⁵⁰ Vaikka presidentti McKaylla oli laaja-alainen ymmärrys evankeliumista ja kokemuksestaan kirkossa, hän oli niin nöyrä, että hän tajusi voivansa edelleenkin oppia ja oivaltaa merkityksen syvällisempiä tasoja.

Palveltuaan Herran profeettana melkein 20 vuoden ajan presidentti David O. McKay kuoli 18. tammikuuta 1970 Salt Lake

Cityssä Utahissa vaimonsa Emma Ray ja viisi lapsistaan vuoteensa vierellä. Muistosanoissaan hänelle presidentti Harold B. Lee sanoi, että hän oli ”jättänyt maailman paremmaksi ja taivaan kirkaammaksi niiden rikkaiden aarteiden ansiosta, joita hän on kullekin suonut”.⁵¹ Presidentti David O. McKayn jättämästä perinnöstä hänen seuraajansa presidentti Joseph Fielding Smith julisti: ”Hän oli mies, jolla oli valtavaa hengellistä voimaa, synnynnäinen ihmisten johtaja ja mies, jota hänen kansansa rakasti ja maailma kunnioitti. Kaikkina tulevina aikoina ihmiset nousevat ylistämään hänen nimeään.”⁵²

Vitteet

1. Ks. Jeanette McKay Morrell, *Highlights in the Life of President David O. McKay*, 1966, s. 6–8.
2. Ks. *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s. 8–10.
3. Lainattu julkaisussa *Perintömme*, 1996, s. 115.
4. Ks. *Kirkon presidentit*, opettajan opas, 1989, s. 137.
5. Ks. *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s. 24–25.
6. Bryant S. Hinckley, ”Greatness in Men: David O. McKay”, *Improvement Era*, toukokuu 1932, s. 391, kappalejakoa muutettu.
7. Jay M. Todd ja Albert L. Zobell jr, ”David O. McKay, 1873–1970”, *Improvement Era*, helmikuu 1970, s. 12.
8. Ks. Francis M. Gibbons, *David O. McKay: Apostle to the World, Prophet of God*, 1986, s. 12–13.
9. ”Peace through the Gospel of Christ”, *Improvement Era*, maaliskuu 1921, s. 405–406.
10. *Aaronin pappuus*, oppikirja 2, 1993, s. 57.
11. *Evankeliumin ibanteita*, 1961, s. 269.
12. ”Expressions of Gratitude and the Importance and Necessity for the Conservation and Training of Youth”, *The Instructor*, marraskuu 1966, s. 413.
13. Ks. *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s. 28.
14. Leland H. Monson, ”David O. McKay Was a Deacon, Too”, *Instructor*, syyskuu 1962, s. 299.
15. Ks. *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s. 26.
16. Ks. *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s. 28.
17. David Lawrence McKay, *My Father, David O. McKay*, 1989, s. 120.
18. Ks. *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s. 31.
19. Ks. *Home Memories of President David O. McKay*, s. 8–9.
20. *Home Memories of President David O. McKay*, s. 9.
21. Ks. *My Father, David O. McKay*, s. 1–2.
22. Ks. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, s. 4–5, kappalejakoa muutettu; ks. myös ”Myöhempien aikojen profeetat puhuvat palvelemisesta lähetystyössä – David O. McKay”, *Liabona*, lokakuu 2001, s. 11.
23. Ks. *Home Memories of President David O. McKay*, s. 171.
24. Ks. *My Father, David O. McKay*, s. 4–6.
25. *Treasures of Life*, toim. Clare Middlemiss, 1962, s. 472.
26. ”Pioneer Women, Heroines of the World”, *Instructor*, heinäkuu 1961, s. 217.
27. George R. Hill, ”President David O. McKay ... Father of the Modern Sunday School”, *Instructor*, syyskuu 1960, s. 314, kappalejakoa muutettu.
28. Ks. *Instructor*, syyskuu 1960, s. 314; ks. myös ”The Lesson Aim: How to Select It; How to Develop It; How to Apply It”, *Juvenile Instructor*, huhtikuu 1905, s. 242–245.

29. "The Sunday School Looks Forward", *Improvement Era*, joulukuu 1949, s. 804; ks. myös *Evankeliumin ihanteita*, s. 134.
30. Ks. *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s. 66–72.
31. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1922, s. 16.
32. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1922, s. 63.
33. Ks. Keith Terry, *David O. McKay: Prophet of Love*, 1980, s. 89–93.
34. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1934, s. 89–90, ks. myös *Evankeliumin ihanteita*, s. 163.
35. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1949, s. 116.
36. *Pathways to Happiness*, toim. Llewelyn R. McKay, 1957, s. 377, kappalejako muutettu.
37. Ks. *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s. 95–96.
38. Ks. *Deseret News*, kirkkoa käsittelevä osuus, 9. huhtikuuta 1952, s. 9.
39. Ks. "Every Member a Missionary", *Improvement Era*, lokakuu 1961, s. 709–711, 730–731.
40. Ks. *My Father, David O. McKay*, s. 217–237.
41. *Gospel Ideals*, 1953, s. 579.
42. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1952, s. 12.
43. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1961, s. 81; ks. myös *Kirkon presidentit, pyhäkoulun kurssi 14, opettajan opas*, s. 144.
44. Ks. *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s. 262–266.
45. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1908, s. 108.
46. Ks. *David O. McKay: Apostle to the World, Prophet of God*, s. 232–233.
47. Lainattu artikkelissa Ezra Taft Benson, "Isiltä vaaditaan suuria", *Valkeus*, lokakuu 1981, s. 60.
48. *Pathways to Happiness*, s. 117.
49. *Pathways to Happiness*, s. 113.
50. *The Holy Temple*, 1980, s. 263.
51. *Stand Ye in Holy Places: Selected Sermons and Writings of President Harold B. Lee*, 1975, s. 178.
52. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1970, s. 4.

Jeesus Kristus – ”tie, totuus ja elämä”

*Jos ihminen haluaa etsiä elämän todellista tarkoitusta,
hänen täytyy elää jonkin itseään suuremman hyväksi.*

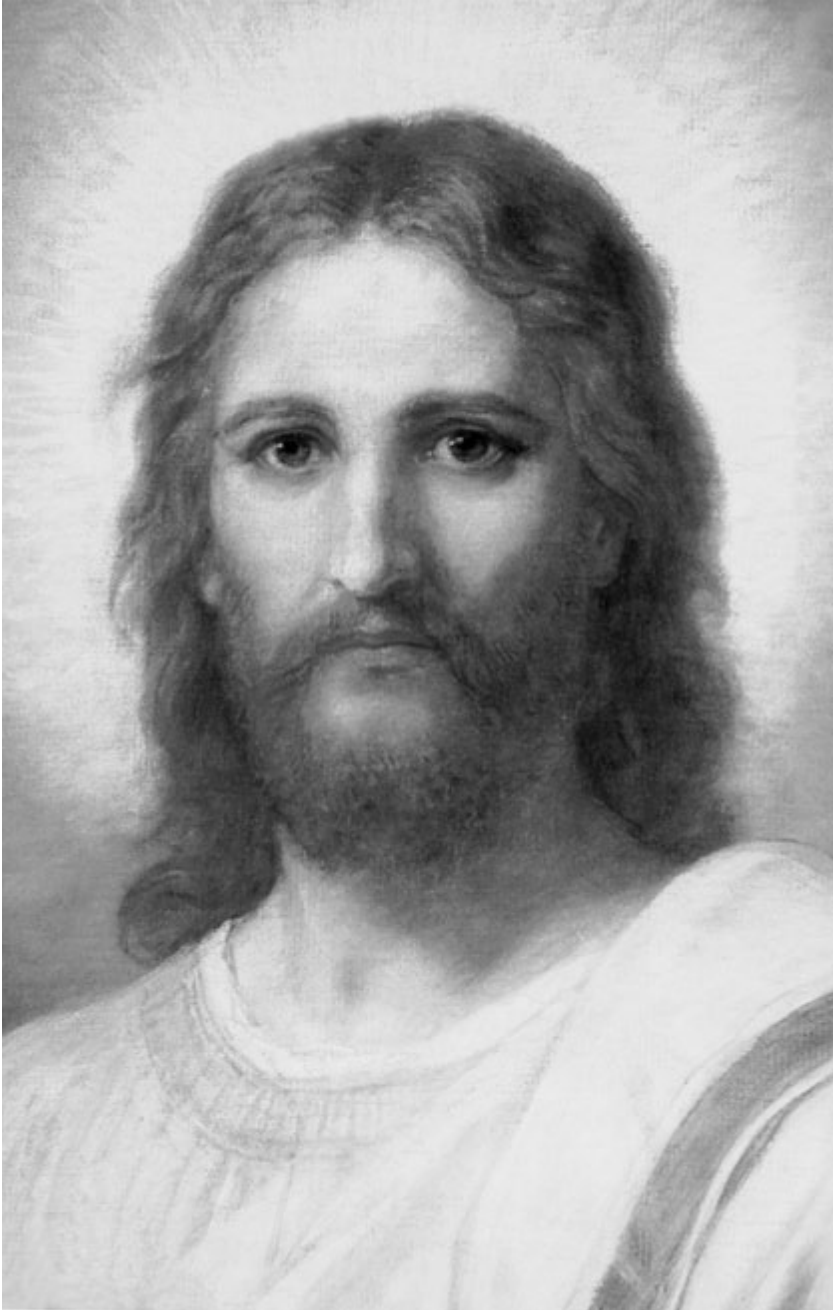
Hän kuulee Vapahtajan äänen sanovan:

”Minä olen tie, totuus ja elämä” (Joh. 14:6).¹

Johdanto

Joulukuun 4. päivänä 1920 vanhin David O. McKay ja hänen matkakumppaninsa Hugh J. Cannon, vaarnanjohtaja ja *Improvement Era* -nimisen kirkon lehden toimittaja, lähtivät ensimmäisen presidenttikunnan pyynnöstä tapaamaan ja vahvistamaan kirkon jäseniä kautta maailman. Heidän matkansa kesti vuoden ja oli noin 60 000 mailin [100 000 km] mittainen. Yli puolet matkasta taittui vesiteitse. Toukokuun 10. päivän iltana 1921, kun he purjehtivat kohti nykyistä Länsi-Samoaa, vanhin McKay sai seuraavan kokemuksen:

”Illan suussa kauniin auringonlaskun jälkihehku oli mitä loistavin! – Kun makasin kymmeneltä sinä iltana [sängylläni] ja mietin yhä tätä kaunista näkyä – nukahdin ja näin näyssä jotakin äärettömän ylevää. Näin etäällä kauniin valkoisen kaupungin. Vaikka se oli etäällä, olin näkevinäni, että kaikkialla oli paljon puita herkullisine hedelmineen, pensaita koreine lehtineen ja kukkia täydessä loistossaan. Yllä kaareutuva kirkas taivas tuntui heijastavan näitä kauniita värisävyjä. Sitten näin suuren väenpaljouden lähestyvän kaupunkia. Jokaisella oli valkoinen, hulmuava viitta ja valkoinen päähine. Huomioni tuntui kiinnittyvän välittömästi heidän Johtajaansa, ja vaikka näin vain Hänen piirteidensä ja olemuksensa ääriiviivat, tunsin Hänet heti Vapahtajakseni! Hänen kasvojensa väri ja säteily olivat suurenmoisia katsella. Hänestä huokui rauha, joka tuntui ylimallelta – se oli jumalallista!

"Pitäkööt miehet ja naiset kaikkialla katseensa Hänessä, joka loistaa aina valona koko maailmalle – sillä Kristus on tie, totuus ja elämä."

Ymmärsin, että kaupunki oli Hänen. Se oli iankaikkinen kaupunki, ja Häntä seuraavien ihmisten oli määrä asua siellä rauhassa ja iankaikkisessa onnessa.

Mutta keitä he olivat?

Ikään kuin olisi lukenut ajatukseni Vapahtaja vastasi osoittaen puoliympyrää, joka silloin ilmaantui heidän yläpuolelleen ja johon oli kirjoitettu kultakirjaimin sanat:

*’Nämä ovat ne, jotka ovat voittaneet maailman –
jotka ovat totisesti syntyneet uudesti!’”²*

Ensimmäisessä yleiskonferenssipuheessaan kirkon presidenttinä presidentti McKay todisti jälleen vakuuttavasti Vapahtajasta ja siunauksista, joita Häntä seuraavat saavat:

”Kukaan ei voi johtaa tätä kirkkoa olematta ensin sopusoinnussa kirkon pään, meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen, kanssa. Hän on meidän johtajamme. Tämä on Hänen kirkkonsa. Ilman Hänen jumalallista johdatustaan ja jatkuvaa innoitustaan me emme voi menestyä. Hänen johdatuksessaan, Hänen innoittaminaan me emme voi epäonnistua. – –

– – Tiedän, että Hän on olemassa, että Hän on halukas opastamaan ja ohjaamaan kaikkia, jotka palvelevat Häntä.”³

David O. McKayn opetuksia

Kristus on valo ihmiskunnalle.

Kristus on valo ihmiskunnalle. Tuossa valossa ihminen näkee tiensä selkeästi. Kun valo hylätään, ihmissielu kompuroi pimeydessä. Yksikään ihminen, yksikään ryhmä, yksikään kansakunta ei voi saavuttaa todellista menestystä seuraamatta Häntä, joka sanoi:

”Minä olen maailman valo. Se, joka seuraa minua, ei kulje pimeässä, vaan hänellä on elämän valo.” (Joh. 8:12.)

On surullista, kun yksilöt ja kansakunnat sammuttavat tuon valon – kun viidakon laki ja miekan voima syrjäyttävät Kristuksen ja Hänen evankeliuminsa. Suurin tragedia maailmassa tällä hetkellä on se, että se epäilee Jumalan hyvyyttä eikä usko evankeliumin opetuksiin ja oppeihin.⁴

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa uskotaan, että Jeesus Kristus ilmaisee elämässään ja opetuksissaan ihmisen oman elämän ja ihmissuhteiden mittapuun. Jos ihmiset toteuttaisivat sitä täydellisesti elämässään ja yhteiskunnallisissa laitoksissa, niin yhteiskunnan tämänhetkiset vaivat paraniisivat ja sen lisäksi ihmiskunta saisi myös kokea onnea ja rauhaa.

Jos voidaan sanoa, että – – niin kutsutut kristilliset kansakunnat eivät ole onnistuneet saavuttamaan tuota tavoitetta, me vastaamme syyn siinä epäonnistumiseen saattavan olla siinä, etteivät ne ole onnistuneet soveltamaan käytäntöön todellisen kristillisyyden periaatteita ja opetuksia. – –

– – Ihmiskunta on kärsinyt itsekkyyden, vihan, kateuden, ahneuden – eläimellisten intohimojen – pidäkkeettömästä ilmaisemisesta ja esiintymisestä, mikä on johtanut sotaan, häviytykseen, kulkutauteihin ja kuolemaan. Jos edes yksinkertaisimpia Vapahtajan opetuksista olisi noudatettu, historia olisi ollut toisenlainen.⁵

Kun kristityillä kautta maailman kiertää veressään tämä usko [Kristukseen], kun he tuntevat sydämessään uskollisuutta ylönoussutta Kristusta ja Hänen ilmoittamiaan periaatteita kohtaan, ihmiskunta on ottanut ensimmäisen suuren askeleen kohti pysyvää rauhaa, jota me joka päivä rukoilemme tulevaksi. Hylätkää Hänet, niin maailma täyttyy vihalla ja kastuu verestä toistuvien sotien kautta.⁶

Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on ahjo, joka polttaa pois vihan, kateuden ja ahneuden, ja jossa hyvántahtoisuus, ystävällisyys ja rakkaus jäävät sisäisiksi pyrkimyksiksi, joiden mukaan ihminen todella elää ja rakentaa.

Pitäkööt miehet ja naiset kaikkialla katseensa Hänessä, joka loistaa aina valona koko maailmalle – sillä Kristus on tie, totuus ja elämä, ainoa turvallinen opas siihen rauhan satamaan, jota ihmiset avarassa maailmassa niin hartaasti rukoilevat.⁷

Kristus opetti ja oli esimerkkinä tiestä ihanteelliseen elämään lähimmäistemme kanssa.

”Kuinka voisimme tuntea tien?” Tuomas kysyi istuessaan muiden apostoleiden ja heidän Herransa kanssa pöydän ääressä

illallisen jälkeen unohtumattomana kavallusiltana, ja Kristuksen jumalallinen vastaus kuului: ”Minä olen tie, totuus ja elämä” (Joh. 14:5–6). Ja niin Hän on! Hän on turvamme lähde, elämämme innoitus, pelastuksemme aikaansaaja. Jos haluamme tietää suhteemme Jumalaan, menemme Jeesuksen Kristuksen luokse. Jos haluamme tietää totuuden sielun kuolemattomuudesta, meillä on siitä esikuva Vapahtajan ylösnousemuksessa.

Jos haluamme oppia elämään ihanteellista elämää lähimmäistemme keskuudessa, Jeesuksen elämä on meille täydellinen esikuva. Mitä vanhurskaita haluja, yleviä pyrkimyksiä ja ihanteita meillä lieneekin missä tahansa elämän vaiheessa, me voimme katsoa Kristusta ja löytää täydellisyyden. Etsiessämme mittapuu- ta moraalille miehuudelle meidän tarvitsee ainoastaan mennä Nasaretin Miehen luokse, ja Hänessä ovat ruumiillistuneina kaikki hyveet, joista täydellinen ihminen koostuu.

Hyveet, jotka yhdessä muodostavat tämän täydellisen luonteen, ovat totuus, oikeudenmukaisuus, viisaus, hyvyys ja itsehillintä. Hänen jokainen ajatuksensa, sanansa ja tekonsa oli sopuisuudessa jumalallisen lain kanssa ja siksi oikea. Yhteydenpito-kanava Hänen ja Isän välillä oli jatkuvasti avoinna, niin että totuus, joka pohjautuu innoitukseen, oli aina Hänen tiedossaan.⁸

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko hyväksyy kirjaimellisesti todeksi Jeesuksen sanat: ”Minä olen tullut antamaan elämän, yltäkyläisen elämän” (Joh. 10:10). Me uskomme kuitenkin, että tämä yltäkyläinen elämä saadaan sekä hengellisesti ylentymällä että myös soveltamalla jokapäiväiseen elämään Jeesuksen opettamia periaatteita.

Näitä periaatteita on vähän, ja ne ovat yksinkertaisia, ja jokainen normaali ihminen voi toteuttaa niitä elämässään, jos haluaa. Ensimmäinen niistä ja perusta, jolle todellinen kristillinen yhteiskunta rakentuu, on: ”Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydäimestäsi, koko sielustasi ja mielestäsi ja koko voimallasi” (Mark. 12:30). Usko Korkeimpaan Olentoon, joka elää ja rakastaa lapsiaan – usko, joka antaa voimaa ja tarmoa sielulle. Varmuus siitä, että Häneltä voi pyytää opastusta ja että Hän ilmaisee itsensä niille, jotka Häntä etsivät.

Toinen on sen totuuden hyväksyminen, että elämä on lahja Jumalalta ja siten jumalallista. Tämän lahjan asianmukainen käyttäminen saa ihmisen tulemaan luonnon herraksi eikä sen orjaksi. Hänen on määrä hallita mielihalunsa ja käyttää niitä terveytensä edistämiseen ja elämän pidentämiseen. Hänen on määrä hallita ja hillitä intohimojaan toisten onneksi ja siunaukseksi ja ihmissuvun jatkumiseksi.

Kolmas periaate on henkilökohtainen nuhteettomuus. Tällä tarkoitan silkkaa jokapäiväistä rehellisyyttä, kohtuullisuutta ja muiden oikeuksien kunnioittamista, sillä sellainen herättää kansaihminen luottamuksen. Tämä huomio sopii niin kansakuntiin kuin yksittäisiin ihmisiinkin. On aivan yhtä väärin, että kansakunta, koska se on voimakas, varastaa toiselta ja sortaa sitä, kuin että yksittäinen ihminen ryöstää ja surmaa lähimmäisensä.

Neljäs välttämättömyys on sosiaalinen tietoisuus, joka herättää jokaisessa yksilössä oivalluksen, että hänen velvollisuutensa on tehdä maailmasta parempi siksi, että hän on elänyt siinä.⁹

Vapahtajan elämää ohjasivat pääasiassa – – *henkilökohtainen pubtaus* ja *palveleminen*. Hän piti itsensä täysin tahrattomana maailman synneistä ja omisti elämänsä muiden hyväksi, ihmissuvun pelastukseksi. Hän suojeli aina sorrettuja, lohdutti sairaita, paransi runnetuja ja vaivaisia, antoi henkensä maailman edestä.¹⁰

Jyrkkä muutos siinä, miten ihmiset kohtelevat toisiaan, on ehdottomasti tarpeen. Koskaan maailman historiassa ei ole ollut aikaa, jolloin muutos parempaan olisi ollut välttämättömämpi. Ja koska Kristuksen opetusten hylkääminen on johtanut toistuviin katastrofeihin, niin että hengähdystaukoa ja rauhaa ja edistystä on ollut vain ajoittain, niin mikseivät ihmiset järjen nimessä olisi halukkaita korvaamaan itsekästä itsekorostustaan Kristuksen periaatteilla veljellisestä kohtelusta, oikeudenmukaisuudesta, ihmiselämän arvosta ja pyhydestä, anteeksiannon hyveestä, tekopyhyden ja himoitsemisen syntien tuomitsemisesta ja rakkauden pelastavasta voimasta.¹¹

Kristuksen kirkon jäsenillä on velvollisuus ottaa ihanteekseen synnitön Ihmisen Poika, Hänet, joka oli ainoa täydellinen olento, joka on vaeltanut maan päällä, ylevin esimerkki jaloudesta, Jumalan kaltainen luonteeltaan, täydellinen rakkaudessaan,

Lunastajamme, Vapahtajamme, iankaikkisen Isämme tahraton Poika, Valo, Elämä, Tie.¹²

Minä pidän Jeesusta Kristusta täydellisenä esimerkkinä täydellisestä ihmisestä.¹³

Kristuksen opetukset soveltuvat jokapäiväiseen elämään.

Uskon jokaiseen sanaan, jonka Jeesus puhui, ja mielestäni Hänen opetuksensa soveltuvat minun elämäni ja teidän elämäänne. Kun pidämme mielessämme sen tosiasian, että me olemme taivaallisen Isämme lapsia, kun etsimme ensin Jumalan valtakuntaa, tulemme tietoisiksi uudesta tavoitteesta elämässä. – – Me voimme nousta itsekkään, alhaisen luonnon yläpuolelle vain siten, että annamme vallan sisäiselle elämälle. – –

Käytännöllisesti katsoen kahdentuhannen vuoden ajan ihmiset ovat pitäneet [Kristuksen opetuksia] epäkäytännöllisinä – heidän mielestään liian ihanteellisina, mutta jos me vilpittömästi uskomme Kristuksen jumalallisuuteen, että hän on ”tie, totuus ja elämä” (ks. Joh. 14:6), emme voi johdonmukaisesti epäillä Hänen opetustensa soveltuvuutta jokapäiväiseen elämään.

On totta, että ratkaistavana on vakavia ongelmia – slummien kurjuus, jatkuvat erimielisyydet työvoiman ja pääoman välillä, juoppous, prostituutio, kansainväliset vihamielisyydet ja satoja muita päivänpolttavia kysymyksiä. Mutta Kristuksen vetoamus, että ihmiset olisivat nuhteettomia, kunniallisia, oikeudenmukaisia ja rakastavia, on kaikkien näiden sosiaalisten ja taloudellisten vaikeuksien asianmukaisen ratkaisemisen perusta, jos sitä vain noudatettaisiin.

On aivan varmaa, että ennen kuin maailma edes lähestyy näitä ihanteita, ihmisten sydänten täytyy muuttua. Kristus tuli maailmaan juuri sitä tarkoitusta varten. Evankeliumin saarnaamisen tärkein syy on muuttaa ihmisten sydän ja elämä. – – Ne, jotka ovat kääntyneet – – voivat todistaa, kuinka kääntymys on muuttanut heidän elämänsä. – – Kääntymyksensä myötä he tuovat maailmaan rauhaa ja hyvää tahtoa riidan [ja] kärsimyksen asemesta.¹⁴

Ensimmäisenä askeleena – – ottakaa todella käyttöön yksinkertainen käsky asettua itse toisen asemaan, sillä se on kaikkein

varmin keino poistaa väärinymmärryksille luonteenomainen katkeruus.

Yksikään ajatteleva ihminen ei voi totuudenmukaisesti sanoa, etteikö tämän yhden yksinkertaisen teon käyttöön ottaminen, jos sitä harjoitettaisiin ihmisten ja kansakuntien keskuudessa, saisi aikaan parempaa maailmaa!

Yhtä tehokkaita ja käyttökelpoisia ovat Hänen opetuksensa ihmiselämän arvosta ja pyhydestä, anteeksiannon hyveestä, oikeudenmukaisen kohtelun välttämättömyydestä, tekopyhyiden ja himoitsemisen syntien tuomitsemisesta, Hänen opetuksensa rakkauden pelastavasta voimasta ja sielun kuolemattomuudesta.¹⁵

Kristuksen opetusten mukaan eläminen johtaa todelliseen suuruuteen ja onneen.

Kukaan ei voi vilpittömästi päättää noudattaa Jeesus Nasaretilaisen opetuksia jokapäiväisessä elämässään tuntematta muu-
tosta omassa luonteessaan. Termillä 'uudestisyntyminen' on syvällisempi merkitys kuin mitä monet siihen yhdistävät. Tätä tunteiden muutosta voi olla mahdotonta kuvata sanoin, mutta se on todellinen.

Onnellinen se ihminen, joka on todella tuntenut kohottavan, muuttavan voiman, joka tulee tästä läheisyydestä Vapahtajaan, tästä sukulaisuudesta elävään Kristukseen. Olen kiitollinen siitä, että tiedän Kristuksen olevan minun Lunastajani.¹⁶

Korkeimmat kaikista ihanteista ovat Jeesus Nasaretilaisen opetukset ja erityisesti Hänen elämänsä, ja se ihminen on totisesti suurin, joka on eniten Kristuksen kaltainen.

Se mitä vilpittömästi sydämessäsi ajattelet Kristuksesta, määrää mitä olet ja se tulee suuressa määrin ratkaisemaan, mitä tekosi tulevat olemaan. Ei kukaan voi tutkia tätä jumalallista persoonallisuutta ja hyväksyä Hänen opetuksiaan tulematta tietoisesti jostakin kohottavasta ja hienostavasta vaikutuksesta itsessään.¹⁷

Valitsemalla Hänet ihanteeksemme luomme sisimpäämme halun olla Hänen kaltaisiaan, olla Hänen kumppaneitaan. Me näemme elämän sellaisena kuin sen pitäisi olla ja sellaisena kuin se voi olla.¹⁸

Hän ei luvannut mitään aineellisia palkintoja mutta Hän lupasi täydellisen, jumalallisen miehuuden. – – ”Olkaa siis täydellisiä, niin kuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen.” [Ks. Matt. 5:48.] Ja tuota jumalallista miehuutta seuraa onni, todellinen onni.¹⁹

Evankeliumi, suuren ilon hyvä sanoma, on todellinen opas ihmiskunnalle. Ja se mies tai nainen on onnellisin ja tyytyväisin, joka elää eniten sen opetusten mukaan. Ne ovat vastakohtia vihalle, vainolle, tyrannialle, ylivallalle, epäoikeudenmukaisuudelle – sille, mikä edistää kärsimystä, tuhoa ja kuolemaa kaikkialla maailmassa. Sitä, mitä aurinko taivaan sinessä on maalle, joka kamppailee vapautuakseen talven otteesta, sitä on Jeesuksen Kristuksen evankeliumi murheellisille sieluille, jotka kaipaavat jotakin korkeampaa ja parempaa kuin ihmiskunta on tähän mennessä löytänyt maan päältä.

Miten suurenmoinen tila tässä vanhassa maailmassa vallitseekaan, kun Kristukselle, ihmiskunnan Lunastajalle, voidaan totuudenmukaisesti sanoa: ”Kaikki etsivät sinua” (Mark. 1:37). Silloin ei enää ole itsekkyyttä, kateutta, vihaa, valehtelua, varastamista, pettämistä, tottelemattomuutta, riitaa ja taistelua kansakuntien kesken!²⁰

Me vietämme Hänen syntymäjuhlaansa, jonka palvelutehtävässä maan päällä 1) Jumalaa ylistetään 2) maailmaan luvataan rauha ja 3) kaikki saavat vakuutuksen Jumalan hyvästä tahdosta heitä kohtaan!

Kuinka paljon suloisempaa ja onnellisempaa elämä olisikaan, jos jokaisella maailmaan syntyneellä olisi elämänsä johtotähtenä nämä kolme loistavaa ihannetta! Jos kaikilla olisi sellainen päämäärä, jokainen tavoittelisi sitä, mikä on puhdasta, oikeudenmukaista, kunnioitettavaa, hyveellistä ja totta – kaikkea sitä, mikä johtaa täydellisyyteen. – – Sellainen ihminen karttaisi kaikkea epäpuhdasta, kunniatonta tai alhaista. Jos jokainen ihminen *baluaisi* osoittaa hyvää tahtoa lähimmäisiään kohtaan ja pyrkisi ilmaisemaan tämän halun tuhansissa ystävällisissä sanoissa ja pienissä teoissa, jotka kuvastaisivat epäitsekkyyttä ja uhrautumista, kuinka suureksi hyödyksi hän olisikaan maailman rauhalta ja ihmiskunnan onnelle!²¹

Miten paljon ihastuttavampi tämä maailma olisikaan, jos ihminen esimerkiksi pyrki vilpittömästi noudattamaan Kristuksen neuvoa: ”Jos sinulla on jotakin veljeäsi vastaan, sovi hänen kanssaan” [ks. Matt. 5:23–24]. Tai jälleen Hänen kehotustaan: ”Etsikää ennen kaikkea Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskasta tahtoaan” [Matt. 6:33], mikä tarkoittaa yksinkertaisesti sitä, ettei ole niin innoissaan maailmallisista asioista, että asettaa ne hengellisten saavutusten edelle.²²

Tunnen ja tiedän, että Jeesuksen Kristuksen kautta ja vain Hänen kauttaan ja olemalla kuuliaisia Hänen evankeliumilleen me voimme löytää onnen ja pelastuksen tässä maailmassa ja iankaikkisen elämän tulevassa maailmassa.²³

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Mitä suuria ongelmia maailmassa on nykyään? Mistä Jeesuksen Kristuksen opettamista periaatteista olisi apua näiden ongelmien ratkaisemisessa? Kuinka sellaiset opetukset auttaisivat ratkaisemaan ne?
- Miksi usko Jeesukseen Kristukseen on välttämätöntä nykyisen maailmantilanteen parantamiseksi? Mitä sinulle merkitsee se, että Jeesus Kristus on ”tie, totuus ja elämä”?
- Mikä estää nykyajan ihmisiä noudattamasta Vapahtajan opetuksia elämässään? Miten me voimme kirkkona ja yksilöinä edistää maailmassa Hänen mittapuitaan?
- Jeesus Kristus sanoi tulleensa maailmaan ”antamaan elämän, yltäkylläisen elämän” meille (Joh. 10:10; ks. s. 5). Millä tavoin Vapahtaja on auttanut sinua saamaan yltäkylläisemmän elämän?
- Presidentti McKay todisti, että Jeesus Kristus on ”täydellinen esimerkki täydellisestä ihmisestä” (s. 7). Mitkä Jeesuksen Kristuksen piirteet tekevät Hänestä esimerkin täydellisyydestä? (Ks. s. 5–7). Missä määrin meidän on mahdollista omaksua näitä luonteenpiirteitä? Miten me voimme tehdä omasta elämästämme enemmän Kristuksen kaltaisen?
- Presidentti McKay opetti, että ne, jotka käyttävät Vapahtajan opetuksia elämässään, tuntevat muutoksen itsessään (ks. s. 8).

Kuinka olet nähnyt tämän pitävän paikkansa omassa elämässäsi tai muiden elämässä? Mikä merkitys on presidentti McKayn käyttämässä mielessä sanalla ”uudestisyntyminen”? (Ks. s. 8–10).

Aiheeseen liittyviä pyhiin kirjoitusten kohtia: Matt. 11:28–30; Joh. 13:15–17; 3. Nefi 27:21–22, 27; OL 84:49–54.

Viitteet

1. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1969, s. 8.
2. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, toim. Clare Middlemiss, uudistettu laitos, 1976, s. 59–60, kappalejako muutettu; ks. myös *Minun valtakuntani on vierivä eteenpäin*, 1979, s. 189.
3. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1951, s. 157, 159.
4. *Treasures of Life*, toim. Clare Middlemiss, 1962, s. 203–204.
5. ”What Doth It Profit?”, *Improvement Era*, tammikuu 1970, s. 2.
6. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1944, s. 124–125; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, 1961, s. 42.
7. ”Walk in the Light”, *Improvement Era*, huhtikuu 1954, s. 222.
8. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1968, s. 6–7; ks. myös *Jeesuksen elämä ja opetukset*, Uskonto 211, oppilaan kirja, 1979, s. 1.
9. ”What Doth It Profit?”, s. 3.
10. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1918, s. 81.
11. ”Walk in the Light”, *Improvement Era*, huhtikuu 1954, s. 221–222.
12. *Treasures of Life*, s. 210; ks. myös Ezra Taft Benson, ”Jeesus Kristus – meidän Vapahtajamme ja Lunastajamme”, *Valkeus*, joulukuu 1990, s. 8.
13. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1965, s. 144.
14. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1953, s. 10–11, kappalejako muutettu.
15. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1942, s. 69–70.
16. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1944, s. 124; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 42.
17. ”Myöhempien aikojen profeetat todistavat Kristuksesta. *David O. McKay*”, *Valkeus*, huhtikuu 1980, s. 54.
18. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1951, s. 98; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 31.
19. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1953, s. 137–138.
20. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1968, s. 9.
21. *Gospel Ideals*, 1953, s. 36–37; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, 1961, s. 32–33.
22. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1944, s. 124; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 42.
23. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1953, s. 9.

*Presidentti McKay opetti, että maallinen olemassaolo on vain koe,
jossa katsotaan, päätämmekö me seurata ja kasvattaa
luontemme liballista vaiko bengellistä puolta.*

Ihmislunnon kaksitahoisuus

Kysymys kuuluu siis: Kumpi antaa yltäkyläisemmän elämän – fyysisen luontomme hemmotteleminen vaiko hengellisen minämme kehittämisen? Eikö siinä olekin todellinen pulma?!

Johdanto

Vuoden 1949 yleiskonferenssipuheessaan presidentti McKay esitti seuraavan kertomuksen:

”On olemassa vanha tarina – jota kerrotaan erään suuren taiteilijan kokemuksesta, kun hänet palkattiin maalaamaan freskoa erään sisilialaisen kaupungin katedraaliin. Aiheena oli Kristuksen elämä. Taiteilija työskenteli monia vuosia ututterasti, ja viimein maalaus oli valmis lukuun ottamatta kahta tärkeintä hahmoa, Kristus-lasta ja Juudas Iskariotia. Hän etsi kaukaa ja laajalti malleja noille kahdelle hahmolle.

Eräänä päivänä kävellessään kaupungin vanhassa osassa hän näki lapsia leikkimässä kadulla. Heidän joukossaan oli 12-vuotias poika, jonka kasvot sävähdyttivät taiteilijan sydäntä. Ne olivat enkelin kasvot – hyvin likaiset ehkä, mutta kasvot, joita hän etsi.

Taiteilija vei lapsen mukanaan kotiin, ja päivä toisensa jälkeen poika istui kärsivällisesti, kunnes Kristus-lapsen kasvot oli maalattu.

Mutta taiteilija ei onnistunut löytämään Juudaksen mallia. Hän jatkoi etsintäänsä vuosia uhkanaaan pelko, että hänen mestariteoksensa jäisi keskeneräiseksi.

Eräänä iltana kapakassa taiteilija näki riutuneen ja ryysyisen hahmon hoipertelevan kynnyksen yli ja kaatuvan lattialle viinilasillista anellen. Taiteilija nosti miehen pystyyn ja näki kasvot, jotka saivat hänet hätkähtämään. Niihin näyttivät piirtyneen ihmiskunnan kaikkien syntien jäljet.

”Tule mukaani”, taiteilija pyysi, ”niin annan sinulle viiniä, ruokaa ja vaatteita.”

Siinä oli viimeinkin hänen mallinsa Juudakseksi. Monta päivää ja osin yötäkin taiteilija työskenteli kuumeisesti saadakseen mestariteoksensa valmiiksi.

Työn edistyessä mallissa tapahtui muutos. Omituinen kireys korvasi turtuneen velttouden, ja mallin verestävät silmät täyttyivät kauhulla hänen seuratessaan itsestään maalattavaa kuvaa. Eräänä päivänä huomattuaan mallinsa ahdistuksen taiteilija keskeytti työnsä ja sanoi: ”Poikani, haluaisin auttaa sinua. Mikä sinua huolestuttaa?”

Malli hautasi nyhkyttään kasvot käsiinsä. Pitkän ajan päästä hän kohotti anelevan katseensa vanhan taiteilijan kasvoihin.

”Ette siis muista minua? Vuosia sitten olin mallinanne, kun maalasitte Kristus-lapsen kuvaa!”

Esitettyään kertomuksen presidentti McKay sanoi: ”Tarina voi olla totta tai tarua, mutta sen antama opetus on varmasti totta. Irstasta elämää viettänyt mies teki nuoruudessaan väärän valinnan, ja etsiessään tyydytystä nautinnoista hän vajosi yhä alemmas, kunnes rypi loassa.”²

David O. McKayn opetuksia

Jokaisella meistä on luonteessamme kaksi vastakkaista puolta: fyysinen ja hengellinen.

Ihminen on kaksitahoinen olento, ja hänen elämänsä on Jumala suunnitellut. Se on ensimmäinen perusasia, joka on pidettävä mielessä. Ihmisellä on *luonnollinen* ruumis ja *hengellinen* ruumis. Pyhissä kirjoituksissa selitetään tätä tosiasiaa hyvin selkeästi:

”Ja Jumalat muovasivat ihmisen maan tomusta ja ottivat hänen henkensä (toisin sanoen ihmisen hengen) ja panivat sen häneen ja henkäisivät hänen sieraimiinsa elämän henkäyksen, ja ihmisestä tuli elävä sielu” [Abr. 5:7].

Ihmisen ruumis on siis vain tomumaja, jossa hänen henkensä asuu. Liian monet, aivan liian monet, ovat taipuvaisia pitämään

ruumista ihmisenä, ja sen johdosta he suuntaavat pyrkimyksensä ruumiin nautintojen, taipumusten, halujen ja himojen tyydyttämiseen. Liian harvat oivaltavat, että todellinen ihminen on kuolematon sielu, joka on ”äly” eli ”totuuden valo” [ks. OL 93:29], joka eli yksilöllisenä kokonaisuutena ennen kuin ruumis syntyi, ja että tämä hengellinen kokonaisuus kaikkine sille ominaisine piirteineen on olemassa senkin jälkeen kun ruumis lakkaa toimimasta maallisessa ympäristössään. Vapahtaja sanoi:

”Isän luota minä olen lähtenyt ja tullut tähän maailmaan, ja nyt minä jätän maailman ja menen takaisin Isän luo” (Joh. 16:28).

Aivan kuten Kristuksen aiemmin olemassa ollut Henki asui liha- ja luuruumiissa, samoin asuu jokaisen tähän maailmaan syntyvän ihmisolennon aiemmin olemassa ollut henki. Pidätkö tämän mielessänne elämän ensimmäisenä perustotuutena?

Kysymys kuuluu siis: Kumpi antaa yltäkylläisemmän elämän – fyysisen luontomme hemmotteleminen vaiko hengellisen mi-nämme kehittäminen? Eikö siinä olekin todellinen pulma?³

Fyysisen ihmisen halujen ja himojen tyydyttäminen antaa vain hetken nautinnon ja voi johtaa murheeseen, kurjuuteen ja mahdolliseen rappioon, mutta hengelliset saavutukset antavat ”iloa, jota ei tarvitse katua”.

Kirjeessään galatalaisille Paavali mainitsee erityisesti ”lihan aikaansaannokset”, kuten hän niitä kutsuu, ja ”Hengen hedelmät”. Pankaa merkille tämä luokittelu: Lihan aikaansaannokset ilme-nevät seuraavina:

” – siveettömyys, saastaisuus, irstaus,

epäjumalien palveleminen, noituus, vihamielisyys, riidat, kiihkoilu, kiukku, juonittelu, eripuraisuus, lahkolaisuus,

kateus, juomingit, remuaminen ja muu sellainen. Varoitan teitä, kuten olen jo ennenkin varoittanut: ne, jotka syyllistyvät tällaiseen, eivät saa omakseen Jumalan valtakuntaa.

Hengen hedelmää taas ovat rakkaus, ilo, rauha, kärsivällisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus,

lempeys ja itsehillintä. Näitä vastaan ei ole laki.

Ne, jotka ovat Jeesuksen Kristuksen omia, ovat ristiinnaulit-
neet vanhan luontonsa himoineen ja haluineen.

Jos me elämme Hengen varassa, meidän on myös seurattava
Hengen johdatusta.” (Gal. 5:19–25.)⁴

On olemassa jotakin korkeampaa kuin eläimellinen elämä, ni-
mittäin hengellinen maailma, missä on rakkautta, joka on ihmis-
sielun jumalallisin ominaisuus. On olemassa myös myötätuntoa,
ystävällisyyttä ja muita ominaisuuksia.⁵

[Ihmisessä] on jotakin, mikä kehottaa häntä nousemaan itsen-
sä yläpuolelle, valvomaan ympäristöään, hallitsemaan ruumistaan
ja kaikkea fyysistä ja elämään korkeammassa ja kauniimmassa
maailmassa.⁶

Ihmisellä on suurempi päämäärä kuin pelkkä eläimellinen elä-
mä. Se on hengen kosketus! Jokaisella miehellä, joka on sen tun-
tenut, on itsellään todistus, ja jokaisella naisella on myös itsellään
todistus siitä, että ihminen on kaksitahoinen olento. Hänellä on
ruumis aivan kuten kaikilla muillakin eläimillä. Mutta hänellä on
jotakin, mikä tulee vain hänen taivaalliselta Isältään, ja hänellä on
oikeus, on alttius ottaa vastaan kehotuksia, alttius saada jumalal-
lisen Isänsä vaikutusta Pyhän Hengen kautta, joka on välikappale
meidän ja Isän Jumalan ja Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen
välillä.⁷

**Elämä on koe, jossa katsotaan, kumpaa luontemme
kahdesta puolesta me seuraamme ja kehitämme.**

Ihmisen maallinen olemassaolo on vain koe, jossa katsotaan,
keskittääkö hän ponnistelunsa, mielensä ja sielunsa siihen, mikä
lisää hänen fyysisen luontonsa mukavuutta ja tyydytystä, vai aset-
taako hän pikemminkin elämänsä pyrkimykseksi hengellisten
ominaisuuksien hankkimisen.

”Jokainen jalo mielijohde, jokainen epäitsekäs rakkaudenosoit-
tus, jokainen urhea kärsimys oikean puolesta, jokainen itsensä
alistaminen jonkin itseä korkeamman hyväksi, jokainen uskollis-
uus ihanteelle, jokainen epäitsekäs omistautuminen periaatteel-
le, jokainen avuliaisuuden osoitus ihmiskuntaa kohtaan, jokainen
itsehillinnän osoitus, jokainen sielun rohkeuden osoitus, jota

kunnianhimoiset pyrkimykset tai menettelytavat eivät ole tehneet tyhjäksi, vaan jota osoitetaan, tehdään ja eletään pelkästään hyvän tähden – se on hengellisyttä.”⁸

Yleensä ihmisessä on jotakin jumalallista, mikä pyrkii työntämään häntä eteenpäin ja ylöspäin. Uskomme, että tämä hänen sisällään oleva voima on henki, joka tulee Jumalan luota. Ihminen on elänyt ennen tämän maan päälle tuloaan, ja hän on täällä nyt pyrkiäkseen tekemään sisällään olevan hengen täydelliseksi. Josakin vaiheessa elämässään jokainen ihminen tiedostaa halun päästä kosketukseen Äärettömän kanssa. Hänen henkensä tavoittelee Jumalaa. Tämä tunne on yleismaailmallinen, ja kaikkien ihmisten pitäisi ryhtyä toden teolla samaan suureen työhön – hengellisen rauhan ja vapauden etsimiseen ja kehittämiseen.⁹

Me saamme valita, haluammeko elää fyysisessä maailmassa eläinten tavoin vai käytämmekö sitä, mitä maapallo meille tarjoaa, keinona elää hengellisessä maailmassa, mikä johtaa meidät takaisin Jumalan eteen.

Tämä merkitsee erityisesti sitä, että

me valitsemme joko itsekkyyden tai kiellämme itsemme muiden hyväksi

vaalimme joko halujen [ja] himojen tyydyttämisen tai kehittämme pidättyväisyyttä ja itsehillintää

valitsemme joko irstauden tai siveyden

joko ruokimme vihaa tai opettelemme rakkautta

harjoitamme joko julmuutta tai lempeyttä

olemme joko kyynisiä tai luottavaisia – toiveikkaita

olemme joko petollisia – uskottomia niille, jotka meitä rakastavat, maallemme ja kirkolle tai Jumalalle – tai uskollisia

olemme joko petollisia tai rehellisiä ja pidämme sanamme

joko panettelemme ihmisiä tai hillitsemme kieleämme.¹⁰

Se, tyytyykö ihminen siihen, minkä me määrittelemme eläinmaailmaksi, tyytyykö hän siihen, mitä eläinmaailma hänelle tarjoaa, taipuuko hän vastustelematta halujensa ja himojensa oikeihin luisuen kauemmas ja kauemmas halujensa tyydyttämisen valtakuntaan, vai kohoaako hän itsehillinnän avulla kohti älyllistä,

moraalista ja hengellistä iloa, riippuu valinnasta, jota hän suorittaa jokaisena elämänsä päivänä, ei, vaan jokaisena elämänsä hetkenä.¹¹

Mitä irvikuvaa ihmisluonnosta onkaan se, että ihminen tai ihmisryhmä, vaikka on tietoinen siitä, että pystyy kohoamaan ihmisarvossa valtakuntiin, joista alemmat olennot eivät tiedä, tyyty silti tottelemaan eläimellisiä vaistoja pyrkimättä millään tavoin kokemaan hyvyden, puhtauden, itsehillinnän ja uskon tuomaa iloa, joka on seurausta mukautumisesta moraalisääntöihin! Kuinka traagista onkaan, kun ihminen, lähes Jumalan kaltainen olento, jonka Hän seppelöi kunnialla ja kirkkaudella (ks. Ps. 8:6), tyytyy matelemaan kuin eläin.¹²

Maapallo kaikessa majesteettisuudessaan ja ihmeellisyydessään ei ole luomisen päämäärä eikä tarkoitus. ”*Minun – kirkkauteni*”, Herra itse sanoo, on ”*ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen*” (Moos. 1:39). Ja ihmisen tulee jumalallista tahdonvapauden lahjaa käyttäessään tuntea olevansa velvoitettu, tulee tuntea *velvollisuudekseen* auttaa Luojaa tämän jumalallisen tarkoituksen toteuttamisessa.

Elämän todellinen tarkoitus ei ole pelkkä olemassaolo, ei nautinto, ei kunnia, ei rikkaus. *Elämän todellinen tarkoitus on ihmiskunnan täydellistäminen yksilöllisin ponnistuksin Jumalan innoituksen opastamana.*

*Todellinen elämä on vastaamista siihen, mikä meissä on parasta. Eläminen vain halujen, nautinnon, ylpeyden ja rahan bankkimisen vuoksi eikä hyvyden ja ystävällisyyden, puhtauden ja rakkauden, runouden, musiikin, kukkien, tähtien, Jumalan ja iankaikkisten toiveiden hyväksi, on samaa kuin riistäisi itseltään elämisen todellisen ilon.*¹³

Hengellisyys edellyttää itsehillintää ja yhteydenpitoa Jumalaan.

Hengellisyys, todellinen päämäärämme, on tietoisuutta itsensä voittamisesta ja yhteydestä Jumalaan.¹⁴

Hengellisyys ajaa yksilöä voittamaan vaikeudet ja hankkimaan yhä enemmän voimaa. Yksi elämän ylevimmistä kokemuksista on

se, kun voi tuntea kykyjensä tulevan esiin ja totuuden avartavan sielua. Se, että on tosi itselleen ja uskollinen korkeille ihanteille, kasvattaa hengellisyyttä. Minkä tahansa uskonnon todellinen koetus on se, millaiseksi se tekee ihmisen. Kun on ”vilpitön, uskollinen, siveellinen, hyväntahtoinen ja hyveellinen ja [tekee] hyvää kaikille” [ks. UK 13], elää niiden hyveiden mukaan, jotka saavat sielun tavoittelemaan korkeuksia. Se on ”jumalallista ihmisessä, suurin ja kruunaava lahja, joka tekee hänestä kaikkien luotujen kuninkaan”.¹⁵

Ihminen, joka – – [haluaa] tehdä paremmaksi sen maailman, jossa hän elää, joka haluaa edesauttaa perheensä ja lähimmäistensä onnea ja joka tekee kaiken Jumalan kunniaksi, kasvattaa hengellisyyttään siinä määrin kuin hän kieltää itsensä näiden hyveiden vuoksi. Todellakin, vain siinä määrin kuin hän tekee niin, hän kohoaa eläinmaailman yläpuolelle.¹⁶

Myöhempien aikojen pyhien opettama hengellisyys ja moraalisuus ankkuroituvat lujasti peruseriaatteisiin, periaatteisiin, joita maailma ei voi koskaan paeta vaikka haluaisikin, ja ensimmäinen peruseriaate on usko persoonalliseen Jumalaan – myöhempien aikojen pyhien kohdalla tieto Hänestä. Myöhempien aikojen pyhien lapsia on opetettu tunnistamaan Hänet ja rukoukseen Häntä Olentona, joka kuuntelee ja kuulee ja tuntee aivan kuten maanpäällinen isä kuuntelee, kuulee ja tuntee. Ja he ovat omaksuneet äidiltään ja isältään syvälle sisimpäänsä todellisen todistuksen siitä, että tämä henkilökohtainen Jumala on puhunut tämän taloudenhoitokauden aikana. Se on todellisuutta.¹⁷

Todistan, että yhteydenpidon kanava on auki, ja Herra on valmis opastamaan ja todella opastaa kansaansa. Eikö kannatakin vastustaa kiusausta etsiä mahdollisuutta tyydyttää halujaan ja turhamaisuuttaan, kuten jotkut tekevät, ja niin tehdessään joutuvat erotetuiksi kirkosta vain siksi, että ovat tyydyttäneet jotakin oikkua tai himoa? Valinta on teidän – kaksi tietä on auki. Toinen johtaa Henkeen, Hengen todistukseen, joka on sopusoinnussa luomisen hengen, Pyhän Hengen, kanssa. Herran Henki elähdyttää ja elävöittää jokaista henkeä kirkossa ja kirkon ulkopuolella. Hänen kauttaan me elämme ja liikumme ja olemme olemassa, mutta Pyhän Hengen todistus on erityinen etuoikeus.

Se on kuin virittäisi radion ja kuulisi äänen maailman toiselta puolen. Ihmiset, jotka eivät ole sen aaltopituudella, eivät kuule sitä, mutta te kuulette sen. Kuulette tuon äänen ja teillä on oikeus kuulla tuo ääni ja saada sen opastusta. Ja sen te saatte, jos teette oman osanne. Mutta jos annatte myöten omille vaistoillenne, omille haluillenne, omille himoillenne ja alatte ylpeyksissänne ajatella ja suunnitella ja juonitella ja luulette selviävänne siitä seurauksitta, seuraa pimeys. Olette saaneet tyydytyksenne ja himonne ja halunne mutta kiellätte Hengen. Katkaisette yhteydenpitokanavanne henkenne ja Pyhän Hengen välillä.¹⁸

En voi kuvitella mitään korkeampaa ja siunatumppaa ihannetta kuin elää Hengessä niin, että voimme olla yhteydessä Iankaikkiseen.¹⁹

Kun Jumalasta tulee olemassaolomme keskipiste, me tulemme tietoisiksi uudesta päämäärästä elämässä – hengellisyyden saavuttamisesta. Omistaminen ei ole enää elämän päätavoite. Ruumiin hemmotteleminen, ravitseminen ja ilahduttaminen niin kuin mikä tahansa eläin tekee, ei ole enää kuolevaisen olemassaolomme päämäärä. *Emme* käänny Jumalan puoleen ajatellen, mitä voisimme saada Häneltä, vaan mitä voisimme *antaa* Hänelle.

Me voimme nousta itsekkään, alhaisen luonnon yläpuolelle vain siten, että annamme täyden vallan sisäiselle elämällemme. Mitä henki on ruumiille, sitä Jumala on hengelle. Kun henki jättää ruumiin, ruumis on eloton, ja kun me poistamme Jumalan elämästämme, hengellisyys näännyy. – –

– – Päättäkäämme, että tästä lähtien aiomme olla miehiä ja naisia, joilla on jalompi ja aidompi luonne, että olemme tietoisempia heikkouksistamme, ystävällisempiä ja laupiaampia muiden vajavaisuuksia kohtaan. Päättäkäämme, että harjoitamme enemmän itsehillintää kodeissamme, että hallitsemme mielemme, tunteemme ja kielemme niin, etteivät ne eksy oikeuden ja puhtauden rajojen ulkopuolelle, että pyrimme enemmän kehittämään elämämme hengellistä puolta ja ymmärrämme, kuinka riippuvaisia me olemme Jumalasta, jos haluamme menestyä tässä elämässä.²⁰

Se, että Isä Jumala ja Jeesus Kristus, ylösnoussut Herra, ovat olemassa, on totuus, joka jokaisen ihmisielun tulisi omaksua. Jumala on ihmismielen keskipiste aivan yhtä varmasti kuin aurinko on tämän maailmankaikkeuden keskipiste, ja kun me tunnemme Hänet Isäksemme, kun me tunnemme Hänen läheisyytensä, ymmärrämme Vapahtajan jumalallisuuden jumalallisen luonteen, niin Jeesuksen Kristuksen evankeliumin totuudet seuraavat yhtä luonnollisina kuin päivä yötä ja yö päivää.²¹

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Miksi on välttämätöntä, että meissä on sekä fyysinen että hengellinen puoli? Kuinka halujamme ja himojamme voidaan käyttää hyvään tai pahaan?
- Presidentti McKay opetti, että elämä on koe, jonka avulla nähdään, kumpaa olemuksemme puolta me seuraamme (ks. s. 16–18). Millä tavoin me koemme ristiriitaa fyysisen ja hengellisen puolemme välillä? Mitä valintoja me voimme joka päivä tehdä, niin että voisimme nauttia sellaisista suurista hengellisistä lahjoista kuin rakkaus, ilo ja rauha? (Ks. s. 15–21.)
- Millainen on ”luonnollinen ihminen”? (Moosia 3:19.) Miksi luonnollinen ihminen on Jumalan vihollinen? Mitä on tehtävä, jotta voi riisua päältään luonnollisen ihmisen? (Ks. s. 18–21.)
- Millaiset asiat saavat monet ihmiset keskittämään elämänsä vain fyysisen luontonsa tyydyttämiseen? Miksi joskus on vaikeaa keskittyä hengellisiin asioihin?
- Millaiset päältä katsoen pienet erheet voivat olla esteenä hengellisyydellemme? Kuinka itsehillinnän kasvattaminen voi auttaa meitä tulemaan hengellisemmiksi? (Ks. s. 18–21.)
- Kuinka suhteesi Jumalaan vaikuttaa hengellisyytesi? (Ks. s. 18–21.) Kuinka voit keskittää elämäsi Isä Jumalaan ja Jeesukseen Kristukseen?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia: Job 32:8; 2. Nefi 2:27–29; Moosia 16:1–5; Abr. 3:24–25.

Viiiteet

1. *Gospel Ideals*, 1953, s. 395; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, 1961, s. 240.
2. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1949, s. 12–13, kappalejako muutettu.
3. *Gospel Ideals*, s. 395; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 240.
4. *Gospel Ideals*, s. 395–396; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 240–241.
5. *Pathways to Happiness*, toim. Llewelyn R. McKay, 1957, s. 288.
6. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1928, s. 37; ks. myös *Evankeliumin opit*, oppilaan kirja, Uskonto 231 ja 232, 1986, s. 21.
7. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1960, s. 122.
8. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1963, s. 89–90.
9. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1963, s. 7; ks. myös James E. Faust, ”Jumalan valtakunnan perilliset”, *Valkeus*, heinäkuu 1995, s. 62.
10. *Gospel Ideals*, s. 346; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 213.
11. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1949, s. 13; ks. myös *Evankeliumin opit*, s. 214.
12. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1963, s. 5.
13. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1963, s. 7.
14. Conference Report, lokakuu 1969, s. 8; ks. lainaus artikkelissa James E. Faust, ”Itsekurin voima”, *Liabona*, heinäkuu 2000, s. 55.
15. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1963, s. 8–9.
16. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1958, s. 7.
17. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1934, s. 22–23; ks. *Evankeliumin ibanteita*, s. 237.
18. Presidentti David O. McKayn puhe Brittein saarten pohjoisella lähetyskentällä 1. maaliskuuta 1961, Kirkon historia- ja sukututkimusosaston arkistot, s. 6–7.
19. *Gospel Ideals*, s. 393–394; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 239.
20. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1967, s. 134.
21. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1925, s. 106–107.

Kirkon tarkoitus

Kirkko ja sen täydellinen organisaatio tarjoavat palvelemista ja innoitusta kaikille.¹

Johdanto

Kirkko oli hyvin rakas presidentti David O. McKaylle, ja hänellä oli vahva todistus sen tehtävästä valmistaa Jumalan valtakunnan lopullista perustamista. Palvellessaan kahdentoista apostolin koorumissa hän muisteli seuraavaa kokemusta:

”Heti puhujakorokkeen yläpuolella siinä kokouspaikassa, jossa poikana kävin sunnuntaisin kirkossa, oli monta vuotta suuri valokuva edesmenneestä presidentti John Taylorista, ja sen alla oli kultakirjaimin, niin kuin luulin, seuraava lause:

’Jumalan valtakunta tai ei mitään.’

Tuo ajatus teki minuun vaikutuksen jo lapsena, vuosia ennen kuin ymmärsin sen todellisen merkityksen. Tuntuu, että ymmärsin jo tuolloin, ettei ole olemassa mitään muuta kirkkoa tai järjestöä, joka olisi läheskään niin täydellinen tai niin jumalallinen kuin on luonteeltaan Jeesuksen Kristuksen kirkko. Lapsena tunsin tämän vaistomaisesti. Nuorena tulin siitä täysin vakuutuneeksi. Ja nykyään vaalin sitä lujana vakaumuksena sielussani. – –

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jumalallisuus näkyy sen organisaatiossa aivan kuten sen opetuksissakin. Jumaluus, veljeys, palvelu – nämä kolme johtavaa periaatetta – käyvät ilmi kaikessa kirkkomme toiminnassa.”²

Presidentti McKayn luja vakaumus näkyi hänen tavassaan johtaa. Hänen johtamiskaudellaan kirkko kasvoi ja edistyi merkittävästi ympäri maailmaa, ja jäsenmäärä kasvoi noin yhdestä miljoonasta lähes kolmeen miljoonaan. Kuvatessaan presidentti

"Tämän – – suuren kirkon organisaation, joka on niin valmis, niin täydellinen, tarkoituksena on olla siunaukseksi yksilölle."

McKayn roolia tässä kasvussa kaksi historioitsijaa on huomauttanut seuraavaa:

”Hallintokautensa alussa presidentti David O. McKay, joka ensimmäisenä matkusti niin laajalti kirkon presidenttinä, kävi lähetyskentillä Euroopassa, Latinalaisessa Amerikassa, Afrikassa ja Etelä-Tyynellämerellä ja vihki kaksi temppeleitonttia Euroopassa ja ilmoitti, että Uuteen-Seelantiin rakennettaisiin temppeleitä. Vuonna 1955 hän julisti, että kirkon on ’pyrittävä kaikin järkevin ja käytännöllisin keinoin järjestämään kaukaisilla lähetyskentillä asuvien kirkon jäsenten ulottuville jokainen – – hengellinen etuoikeus, joka kirkolla on tarjottavanaan’ [julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1955, s. 25]. Temppeleiden rakentaminen, lähetyskenttien lukumäärän lisääminen, vaarnojen järjestäminen ympäri maailmaa, pyhien suostuttelemine rakentamaan Siionia kotimaassaan sen sijaan että muuttaisivat Amerikkaan ja lopulta kirkon johtamisen uskomine kunkin maan omien kansalaisten käsiin olivat kaikki merkittäviä vaiheita kohti tuon päämäärän toteutumista.”³

Presidentti McKayn usko kirkon jumalalliseen tehtävään ja kohtaloon säilyi hänen elämänsä loppuun asti. Yleiskonferenssipuheessaan vajaa vuosi ennen kuolemaansa hän opetti: ”Jumala on perustanut kirkkonsa, jota ei koskaan revitä hajalle eikä anneta toiselle kansalle. Ja niin kuin Jumala elää ja Hänen kansansa on uskollinen Hänelle ja toisilleen, meidän ei tarvitse olla huolissamme siitä, etteikö totuus lopulta voittaisi.”⁴

David O. McKayn opetuksia

Kirkon tehtävänä on valmistaa Jumalan valtakunnan lopullista perustamista.

Kirkon tehtävänä on raivata tietä Jumalan valtakunnan lopulliselle perustamiselle maan päälle. Sen tarkoituksena on ensinnäkin kehittää ihmisten elämässä Kristuksen kaltaisia ominaisuuksia ja toiseksi muuttaa yhteiskuntaa niin, että maailma voi olla parempi ja rauhallisempi paikka elää.⁵

Missä oli Kristuksen opetuksen [painopiste], kun Hän tuli ihmisten keskuuteen? Ensimmäinen suuri julistus oli ilmoitus siitä, että Jumalan valtakunta on tullut lähelle. ”Kääntykää, sillä Jumalan valtakunta on tullut lähelle” [ks. Mark. 1:15]. Edelläkävijä Johannes Kastaja saarnasi niin. Hän saarnasi Herran tulemistä. Hän osoitti aseman, joka Herralla olisi tuossa valtakunnassa, ja Vapahtaja todisti siitä ja saarnasi samaa. Ja mikä se valtakunta oli? Ei mikään kuviteltu vaan todellinen valtakunta, ei vain tunne sisimmässä vaan myös ulkoinen osoitus vanhurskaudesta. *Se oli jumalallinen hallitusvalta ihmisten keskuudessa*. Se Vapahtajalla oli mielessään – jumalallisen hallitusvallan perustaminen ihmisten keskuuteen.⁶

Termi [Jumalan valtakunta] tarkoittaa jumalallista hallintoa ihmisten sydämessä ja tahdossa ja yhteiskunnassa. Ihminen tunnustaa voiman ja vallan, joka on suurempi kuin hänen omansa. ”Se ei ole itsevaltiaan Jumalan mielivaltaisen hallinto vaan perustuu siihen, että ihminen vapaaehtoisesti alistaa tahtonsa Jumalan tahtoon.” Eräässä tilanteessa Jeesus sanoi: ”Jumalan valtakunta on teidän keskellänne” [Luuk. 17:21]. Se on totta, sillä juuri ihmissydämessä tuon ulkoisen valtakunnan jäsenyys saa alkunsa. – – Vain sellainen ryhmä, joka etsii yksimielisenä opastusta taivaasta, voi lopulta muuttaa ihmisten muodostaman yhteiskunnan.

Jumalan valtakunta merkitsee myös yleismaailmallista veljeskuntaa, jossa kaikki ihmiset tunnustavat Jumalan ylimmäksi Hallitsijakseen ja vaalivat halua noudattaa Hänen jumalallista tahtoaan.⁷

Maailmassa on niitä, jotka sanovat, että kateus, vihamielisyys [ja] itsekkyyt ihmissydämessä tulevat aina estämään Jumalan valtakuntana tunnetun ihanneyhteiskunnan perustamisen. Sanoivatpa epäilijät ja pilkkaajat mitä tahansa, Kristuksen kirkon tehtävänä on poistaa synti ja jumalattomuus ihmissydäimestä ja muuttaa yhteiskuntaa niin, että rauha ja hyvä tahto vallitsevat täällä maan päällä.⁸

Pappeuskoorunit ja apujärjestöt on suunniteltu auttamaan kirkon tehtävän toteuttamisessa.

Tarkastelkaa pappeutta kirkossa. Nähkää siinä miehet ja pojat, jotka ovat järjestäytyneet työtä tekeviksi jaostoiksi tai ryhmiksi 90-vuotiaasta isästä aina 12-vuotiaaseen poikaan asti. Noissa ryhmissä näette esimerkin kaikesta, mitä yhteiskunta etsii sosiaaliryhmittä ja yhteisöistä. Näissä koorumiryhmissä on mahdollisuus toveruuteen, veljeyteen ja järjestäytyneeseen palvelemiseen. – –

Ne, jotka ovat aktiivisia, toimivat järjestäytyneellä tavalla toistensa elämän parantamiseksi, jäsentensä henkilökohtaisen hyvinvoinnin lisäämiseksi ja koko yhteiskunnan hyväksi. Vaikka rajoittaisimme tarkastelumme vain koorumeihin, niin eikö olekin mahtavaa, että miehet ja pojat voivat kokoontua yhteen, toimia yhdessä, yhdistää voimansa ihmiskunnan palvelemiseksi jokaisen pitäessä kaikkia muita veljinään? Tuossa koorumissa lääkäri istuu kirvesmiehen vieressä ja kumpikin on kiinnostunut mitä ja loimmista pyrinnoista – Jumalan palvelemisesta ja ihmiskunnan hyödyllisestä auttamisesta!⁹

Apuyhdistyksen tehtävänä on auttaa pappeutta Jumalan valtakunnan perustamisessa, helpottaa kärsivien tuskaa, auttaa köyhiä ja edistää monin tavoin maailman rauhaa ja onnea. – –

Yhden rohkaisevimmista lupauksista, joita on koskaan annettu palvelemista rakastaville ihmisille, esitti Vapahtaja näissä sanoissa: ”Kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle” (Matt. 25:40). Vasta aikuisena miehenä ymmärsin, miten merkittäväällä tavalla sisaremmme tässä kirkossa palvelevat.¹⁰

Kirkko, joka ymmärtää kodin ulkopuolisen vaikutuksen voiman kasvavan lapsen elämässä ennen itsemääräämisikää, tarjoaa uskonnollisen ympäristön melkein syntymästä saakka. Pyhäkoulu, Alkeisyhdistys, [Nuorten Miesten ja Nuorten Naisten järjestöt] järjestävät sopivaa opetusta, ajanvietettä ja asianmukaista opastusta kehdestä täysi-ikäisyyteen saakka.¹¹

Myöhempien aikojen pyhät ovat todellakin ihmisiä, jotka auttavat toisiaan tuotteliaassa elämässä, elämässä, joka pyrkii kohti ihmisolennon pelastusta. Tuolla pelastuksella en tarkoita vain paikkaa tuonpuoleisessa, jossa kaikki huolestamme ja murheestamme päättyvät, vaan pelastusta, joka koskee yksilöä, perhettä ja yhteiskuntaa täällä ja nyt. Jeesuksen Kristuksen evankeliumin ja kirkon täydellisen organisaation avulla, siten kuin ne on ilmoitettu tällä taloudenhoitokaudella profeetta Joseph Smithille, me autamme toisiamme *hengellisesti* käyttämällä hyväksämme monet palvelumahdollisuudet kirkossa. Me vaalimme *veljeyttä* toimimalla yhdessä pappeuskoorumeissa, apujärjestöissä ja muissa kokoontumisissamme.¹²

**Tehtävänsä täyttäessään kirkko siunaa yksilöitä
ja tekee heistä täydellisempiä.**

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenille yksilön arvo on erityisen merkityksellinen. Koorumit, apujärjestöt, seurakunnat, vaarnat, jopa kirkko itse on kaikki järjestetty edistämään ihmisen hyvinvointia. Ne kaikki ovat kuitenkin vain välineitä lopputulokseen pääsemiseksi, ja tuo lopputulos on jokaisen Jumalan lapsen onni ja iankaikkinen hyvinvointi. Siksi vetoankin kaikkiin kirkon jäseniin ja erityisesti koorumien johtajiin ja kaikkien apujärjestöjen virkailijoihin, että he yhdistäisivät ponnistelunsa tehdäkseen ihmisten elämän paremmaksi.¹³

Ihmisessä on vaiston lisäksi jotakin jumalallista, mikä pyrkii työntämään häntä eteenpäin ja ylöspäin. Tuo tunne on yleismaailmallinen, ja jossakin vaiheessa elämäänsä jokainen ihminen on tietoinen sen olemassaolosta.

Tuohon hengelliseen pyrkimykseen liittyy kolme suurta tarvetta, jotka pysyvät muuttumattomina kautta vuosisatojen: 1) Jokainen normaali ihminen haluaa tietää jotakin Jumalasta. Millainen Hän on? Onko Hän kiinnostunut ihmishuvusta vai eikö Hän piittaa siitä lainkaan? 2) Miten tässä maailmassa pitäisi elää, niin että menestyisi parhaiten ja saisi suurimman onnen? 3) Mikä on se väistämätön, jota kutsutaan kuolemaksi? Mitä sen jälkeen seuraa?

Jos haluaa vastauksia tällaiseen ihmissielun kaipaukseen, täytyy tulla kirkkoon niitä hakemaan. Vain tosi uskonto voi tyydyttää sielun kaipauksen.¹⁴

Miksi näitä konferenssikonferenssejä ja kaikkia muita kokouksia kirkossa järjestetään? Niitä järjestetään yksilön hyväksi – teidän poikanne ja minun poikani, teidän tyttärenne ja minun tyttäreni hyväksi. Herra on sanonut: ”– – jos kävisi niin, että te tekisitte työtä koko elinaikanne huutaen parannusta tälle kansalle ja johdattaisitte ainoastaan yhden sielun minun luokseni, kuinka suuri teidän ilonne onkaan hänen kanssansa minun Isäni valtakunnassa!” [OL 18:15]. – –

Tämän – – suuren kirkon organisaation, joka on niin valmis, niin täydellinen, tarkoituksena on olla siunaukseksi yksilölle.¹⁵

Tämä kirkko perustettiin sillä ainoalla tavalla, jolla Kristuksen kirkko voidaan perustaa, suoraan Jumalalta saadulla valtuudella. Siten perustettuna se kutsuu koko maailmaa tulemaan Jumalan itsensä tunnustamaan kirkkoon, ja se tarjoaa kaikki edut, joita ihminen mielessään, tunteissaan ja haluissaan voi kaivata täyttäessään yksilöllistä tehtäväänsä täällä maan päällä. ”Se on yhä laajeneva suoran henkilökohtaisen vaikutuksen aalto, jonka tarkoituksena on viimein koskettaa kaikkia ihmisiä ja muuttaa heidät, niin että heistä tulee Jeesuksen tavoin Jumalan kaltaisia.” ”Mormonismi” todellisena kristillisyytenä ”tukahduttaa itsekkyyden, valvoo intohimoja, alistaa halut, elähdyttää älyä, ylentää tunteet. Se edistää ahkeruutta, rehellisyyttä, totuutta, puhtautta, ystävällisyyttä. Se nöyryyttää ylpeät, korottaa alhaiset, ylläpitää lakia, kannattaa vapautta, on sille olennaista ja haluaa yhdistää ihmiset yhdeksi suureksi veljeskunnaksi.”¹⁶

Tehtäväänsä täyttäessään kirkko edesauttaa ihmiskunnan hyvinvointia.

Monet kansalaiset ovat syvästi huolissaan lisääntyvästä rikollisuudesta, korkeasta avioerojen ja aviottomien lasten määrästä, lisääntyvistä sukupuolitautitapauksista, skandaaleista korkeissa viroissa ja muista yksityisen ja julkisen epärehellisyyden ilmentymistä.

Onko moraalituhistunut? Onko syytä huoleen? Maailma on kaikkialla ympärillämme, ja lukemamme tilastot ovat todellakin pelottavia, ja ne ovat tarpeellinen varoitus. – –

Kirkon tehtävänä on vähentää ja – jos mahdollista – poistaa nämä epäkohdat maailmasta. On ilmeistä, että jos me haluamme poistaa nämä pahat asiat, me tarvitsemme jonkin yhdistävän voiman. Tällainen yhdistävä voima, tällainen ihanne on Jeesuksen Kristuksen evankeliumi sellaisena kuin se palautettiin profeetta Joseph Smithin kautta. Se selittää ihmiselämää ja sen tarkoitusta ja pitää sisällään elintärkeät pelastavat perusedellytykset, jalot ihanteet ja hengellisen ylentymisen, joita ihmissydän kaipaa.

Oikeamieliset, suoraselkäiset miehet ja naiset kaikkialla haluavat poistaa yhteiskunnastamme pahat asiat, jotka rappeuttavat jatkuvasti yhteiskuntaa – alkoholi-ongelman ja juopottelun, huumeiden käytön kaikkine lieveilmiöineen, moraalittomuuden, köyhyyden jne. Kirkko pyrkii tekemään sekä kodin että yhteiskunnan ympäristöstä paremman ja valoisamman.¹⁷

Ilmaiskaamme tässä ja nyt kiitollisuutemme Jeesuksen Kristuksen kirkosta koorumeineen ja apujärjestöineen, jotka on järjestetty nimenomaan taistelemaan näitä epäkohtia vastaan. Se perustettiin Isän Jumalan ja Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen jumalallisen ilmoituksen kautta. Sen suurenmoisena tehtävänä on julistaa palautetun evankeliumin totuutta, kohottaa yhteiskuntaa niin, että ihmiset voivat toimia sovinnollisemmin toistensa kanssa, luoda yhteiskuntaamme tervehenkisemmän ympäristön, jossa lapsemme saavat voimaa kiusausten vastustamiseen ja rohkaisua sivistyksellisiin ja hengellisiin pyrkimyksiin.¹⁸

Kirkko, jonka oppimaton nuorukainen perusti jumalallisen innoituksen kautta, tarjoaa maailmalle ratkaisun kaikkiin sen yhteiskunnallisiin ongelmiin. Se on läpäissyt ensimmäisen vuosisadan kokeen menestyksellisesti. Keskellä tämän kahdennenkymmenennen vuosisadan ihmisten nerokkaita käsityksiä, ihmisten, jotka pyrkivät tunnollisesti yhteiskunnallisiin uudistuksiin ja tuijottavat sokeina tulevaisuuteen, jotta voisivat lukea ihmisen koh-

talon, kirkko loistaa kuin taivaan aurinko, jota muut valonlähteet kiertävät vähemmän tärkeiden satelliittien tavoin. Se on todellakin ihmisen korkeimpien arvojen luoja ja säilyttäjä. Sen todellisen tehtävänä on ihmiskuntamme lunastus. ”Se on totuuden valo, joka säteilee kaikkialle maailmaan, eikä tämä valo voi olla ennen pitkää paljastamatta ihmiselle niitä jumalallisia ihanteita, joiden mukaan hänen tulisi elää.”¹⁹

Kirkko ja sen täydellinen organisaatio tarjoavat palvelemista ja innoitusta kaikille. – – Sen sijaan että se ottaisi ihmiset pois maailmasta, se pyrkii kehittämään yhteiskunnan keskellä täydellisiä, Jumalan kaltaisia ihmisiä ja ratkaisemaan heidän avullaan yhteiskunnan ongelmat.²⁰

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Millaiseksi kuvailisit kirkon tarkoituksen presidentti McKayn opetusten perusteella? (Ks. s. 25–26.) Miksi kirkossa järjestetään kokouksia ja konferensseja? (Ks. s. 29.)
- Kuinka kirkko auttaa valmistamaan Jumalan valtakunnan lopullista perustamista? (Ks. s. 29–30.) Millä tavoin kirkko muistuttaa vielä perustettavaa Jumalan valtakuntaa ja on siitä esimerkkinä? (Ks. s. 25–26.)
- Mitä sellaista kirkko tarjoaa, mikä johtaa uskolliset jäsenet iankaikkiseen elämään? (Ks. s. 26–31.) Kuinka olet nähnyt kirkon organisaation koorumeineen ja apujärjestöineen tekevän yksilöistä täydellisempiä? (Ks. myös Ef. 4:11–13.)
- Mitä ongelmia nyky-yhteiskunnassa on? (Ks. s. 29–30.) Millä tavoin evankeliumin periaatteiden soveltaminen käytäntöön voi auttaa näiden ongelmien ratkaisemisessa? (Ks. s. 29.)
- Millä tavoin jäsenyys kirkossa on ollut siunauksena elämässäsi? Mitä sinä ja perheesi voitte tehdä, jotta hyötyisitte enemmän siitä, mitä kirkko tarjoaa?
- Miten me voimme auttaa kirkkoa suoriutumaan tehtävistään näinä myöhempinä aikoina?

Aiheeseen liittyviä pyhiin kirjoitusten kohtia: Ef. 2:19–22; 4:11–15; Moroni 6:4–9; OL 10:67–69; 65:1–6.

Viitteet

1. *Gospel Ideals*, 1953, s. 109.
2. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, toim. Clare Middlemiss, uudistettu laitos, 1976, s. 15–16.
3. James B. Allen ja Richard O. Cowan, "History of the Church: C. 1945–1990, Post-World War II International Era Period", *Encyclopedia of Mormonism*, 4 osaa, 1992, osa 2, s. 639.
4. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1969, s. 152.
5. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1941, s. 106.
6. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1919, s. 76; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, 1961, s. 78.
7. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1941, s. 106; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 78–79.
8. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1941, s. 109; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 78.
9. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1963, s. 97.
10. *Gospel Ideals*, s. 255–256.
11. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1941, s. 107; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 220.
12. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1915, s. 103; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 73.
13. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1969, s. 8.
14. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1968, s. 91–92.
15. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1965, s. 137.
16. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1927, s. 105.
17. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1967, s. 5–6.
18. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1948, s. 122; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 77.
19. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1930, s. 83; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 72–73.
20. *Gospel Ideals*, s. 109–110.

Jumalanpalveluksen osatekijät

Rukoilen, että meillä on voimaa elää niin, että me voimme olla jumalallisen opastuksen ja innoituksen arvoisia; että me palveluksen, mietiskelyn, yhteydenpidon ja kunnioituksen avulla voimme tuntea, että meillä voi todellakin olla läheinen suhde taivaalliseen Isäämme. Todistan teille, että se on todellisuutta; että me voimme olla yhteydessä taivaalliseen Isäämme.¹

Johdanto

Varhain elämässään David O. McKay koki rauhaa, jonka yhteydenpito Jumalaan tuo tullessaan. ”Muistan maanneeni [sängyssä] eräänä iltana”, hän muisteli, ”pelosta vavisten. Lapsena minä pelkäsin jopa luonnottoman paljon pimeää ja makasin usein miettimässä murtovarkaita, ’mörköjä’ ja näkymättömiä voimia. Niinpä minä tuona yönä makasin aivan kauhuissani. Mutta minulle oli opetettu, että Jumala vastaa rukouksiin. Voimani kooten nousin vuoteesta, polvistuin pimeässä ja rukoilin Jumalaa ottamaan pois tuon pelon tunteen, ja kuulin yhtä selvästi kuin te kuulette ääneni tänä iltapäivänä: ’Älä ole peloissasi. Sinulle ei tapahdu mitään pahaa.’ Niinpä niin, jotkut sanoisivat, ’pelkkää mielikuvitusta’. Sanokaa mitä sanotte, mutta minä tiedän, että sieluuni lankesi suloinen rauha, kun lapsen rukous sai vastauksen. Sellainen usko on juurtumassa [lasten] mieliin jokaisessa myöhempien aikojen pyhien kodissa kautta maan. Väitän, että sellaisessa kodissa, jossa lapset kasvatetaan läheisessä yhteydenpidossa iankaikkiseen Isäämme, ei voi olla paljonkaan syntiä eikä paljonkaan pahaa.”²

Sen lisäksi, että presidentti McKay etsi ”yhteyttä Jumalaan”³ ollessaan yksin, hän iloitsi saadessaan palvella Häntä muiden myöhempien aikojen pyhien kanssa. Hän kertoi unohtumattomasta kokemuksesta, jonka oli saanut kerran kirkon kokouksessa:

”Yksi vaikuttavimmista jumalanpalveluksista, johon olen koskaan osallistunut, oli olla yli 800 ihmisen joukossa, jolle annettiin sakramentti. Tuon sakramentin aikana ei kuulu mitään muuta ääntä kuin kellon tikitys – 800 sielun joukossa, joista jokaisella oli ainakin mahdollisuus olla yhteydessä Herraan. Ei ollut mitään häiriötekijöitä, ei orkesteria, ei laulua, ei puhetta. Jokaisella oli mahdollisuus tutkia itseään ja miettiä kelvollisuuttaan tai kelvottomuuttaan nauttia sakramentti. Jokaisella oli etuoikeus päästä lähemmäs taivaallista Isäänsä. Se on ihanne!”⁴

Presidentti McKay kehotti kaikkia myöhempien aikojen pyhiä pyrkimään tähän ihanteeseen jumalanpalveluksissaan ja omassa elämässään. Hän sanoi: ”Yhteydenpito Jumalaan Hänen Pyhän Henkensä välityksellä on yksi elämän jaloimmista pyrkimyksistä.”⁵

David O. McKayn opetuksia

Kunnioitus on syvällistä arvonantoa, johon liittyy rakkaus.

Jumalan olemassaolon hyväksymiseen kuuluu erottamattomana osana kunnioituksen asenne, johon haluan nyt mitä vilpittömimmin saada koko kirkon kiinnittämään huomiota. Hengellisyden syvin ilmenemismuoto on kunnioitus; tosiaankin, kunnioitus on hengellisyttä. Kunnioitus on syvällistä arvonantoa, johon liittyy rakkaus. Se on ”kompleksinen tunne, jossa on mukana monia sielun tunteita”. [Eräs kirjoittaja] sanoo, että se on ”inhimillisistä tunteista ylevin”. Olen sanonut muualla, että jos kunnioitus on ylevin, niin kunnioituksen puute on alhaisin tila, jossa ihminen voi maailmassa elää. – –

Kunnioitukseen sisältyy arvostusta, hienotunteisuutta, huomioonottamista ja arvonantoa. Ellei sitä ole vähääkään, niin ei siis ole kohteliaisuutta, ei huomaavaisuutta, ei muiden tunteiden tai muiden oikeuksien huomioon ottamista. Kunnioitus on uskonnon perushyve. Se on ”yksi voiman merkki, kunnioituksen puute varmimpia heikkouden merkkejä. Kukaan sellainen ei nouse korkealle”, eräs mies sanoo, ”joka pilkkaa pyhiä asioita. Elämän kallisarvoisia velvollisuuksia”, hän jatkaa, ”täytyy kunnioittaa, tai niistä joutuu luopumaan [tai ne hylkää] koettelemuksen päivänä.”

Vanhemmat, *kunnioitus* kuten rakkauskin alkaa kotoa. Varhaislapsuudessa lapsia tulee kouluttaa olemaan kunnioittavia ja huomaavaisia – kunnioittavia toisiaan, tuntemattomia ja vieraita kohtaan – huomaavaisia iäkkäitä ja heikkoja kohtaan – arvostamaan sitä, mikä on pyhää, sekä vanhempia ja vanhempien rakkautta.

Perhe-elämässä on kolme asiaa, jotka herättävät lapsissa kunnioitusta ja myötävaikuttavat sen kehittymiseen heidän sielunsa. Ne ovat, *ensiksi*, luja mutta *lempeä ohjaus*, *toiseksi*, vanhempien osoittama *kohteliaisuus* toinen toistaan ja lapsiaan kohtaan ja *kolmanneksi*, *rukous*, jossa lapset ovat mukana. Tämän kirkon jokaisessa kodissa vanhempien tulee pyrkiä toimimaan älykkäästi juurruttaakseen lapsiin nuo kolme perusasiaa.⁶

Kunnioitus ohjaa ajatuksen kohti Jumalaa. Ilman sitä ei ole uskontoa.⁷

Pidän kunnioitusta yhtenä sielun korkeimmista ominaisuuksista. Epäkunnioittava ihminen ei ole uskova ihminen. – –

Kunnioitus osoittaa korkeaa sivistystä ja todellista uskoa Jumalaan ja Hänen vanhurskauteensa.⁸

Haluaisin asettaa kunnioituksen heti rakkaudesta seuraavaksi. Jeesus mainitsi sen ensimmäisenä Isä meidän -rukouksessa: ”Isä meidän, joka olet taivaissa! Pyhitetty olkoon sinun nimesi.” [Matt. 6:9.] *Pyhittää* – pitää pyhänä – suhtautua kunnioituksella.⁹

Jos ihmissydämessä vallitsisi suurempi kunnioitus, siinä olisi vähemmän tilaa synnille ja murheelle ja enemmän tilaa ilolle ja onnelle. Jotta tästä helmestä loistavien hyveiden joukossa tulisi rakkaampi, käytetympi ja suositumpi, jokaisen kirkon virkailijan, jokaisen vanhemman ja jokaisen jäsenen tulee tehdä siitä tavoite, johon kaikki yhdessä ja rukoillen pyrkivät.¹⁰

Mietiskely johtaa hengelliseen yhteydenpitoon Jumalan kanssa Pyhän Hengen välityksellä.

Me kiinnitämme liian vähän huomiota mietiskelyyn, yhden harjoituksen periaatteen, arvoon. Jumalanpalveluksemme on kaksi puolta: Toinen on hengellinen yhteys, joka syntyy omasta mietiskelystäämme. Toinen on muilta saatu opetus,

etenkin niiltä, joilla on valtuus opastaa ja opettaa meitä. Näistä kahdesta itsetutkistelun kannalta hyödyllisempää on mietiskely. Mietiskely on sielun kieltä. Se on määritelty ”yksityisen hartaudenharjoittamisen tai hengellisyyden harjoittamisen muodoksi, joka koostuu jonkin uskonnollisen aiheen syvästä, jatkuvasta pohdinnasta”. Mietiskely on yksi rukouksen muoto. – –

Mietiskely on yksi salaisimmista, pyhimmistä ovista, joista me käymme Herran eteen. Jeesus asetti meille esikuvan. Heti kun Jeesus oli kastettu ja Hän oli saanut Isän hyväksynnän: ”Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mieltynyt” (Matt. 3:17), Hän [meni] vuorelle, jota nyt sanotaan kiusausvuoreksi. Haluan pitää sitä mietiskelyvuorena, jossa Hän neljäkymmenen päivän paaston ajan oli yhteydessä Isänsä kanssa ja mietiskeli oman suuren palvelutyönsä vastuuta. Yksi seuraus tästä hengellisestä kanssakäymisestä oli niin suuri voima, että Hän saattoi sanoa kiusaajalle:

”Mene pois, Saatana. On kirjoitettu: ’Herraa, Jumalaasi, sinun tulee kunnioittaa ja ainoastaan häntä palvella’” (Matt. 4.10).

Ennen kuin Hän piti – – kauniin vuorisaarnan, Hän oli yksinäisyydessä, yhteydessä Jumalaan. Samoin Hän teki sen kiireisen sapatinpäivän jälkeen, jolloin Hän nousi varhain aamulla oltuaan yön Pietarin vieraana. Pietari huomasi varmaankin vierashuoneen olevan tyhjillään, ja [Jeesusta] etsiessään he löysivät Hänet yksinään. Juuri sinä aamuna Pietari sanoi:

”Kaikki etsivät sinua” (Mark. 1:37).

Jälleen ruokittuaan viisituhatta Jeesus käski kahdentoista lähettää väenpaljouden pois mutta itse Hän lähti vuorelle yksinäisyyteen. Historioitsija sanoo: ”Illan tultua hän oli siellä yksin” (Matt. 14:23). Mietiskelemässä! Rukoilemassa!¹¹

Tehkäämme Jumalasta elämämme keskipiste. – – Yhteydenpito Jumalaan Hänen Pyhän Henkensä välityksellä on yksi elämän jaloimmista pyrkimyksistä. Vasta silloin, kun Jumalan rauha ja rakkaus ovat astuneet sieluun, Hänen palvelemisestaan tulee liikkeellepaneva tekijä ihmisen elämässä ja olemassaolossa.¹²

Me menemme Herran huoneeseen, jotta voimme hengessä olla yhteydessä Häneen.

Me astumme kappeliin palvelemaan Herraa. Me haluamme tulla osallisiksi Hänen Hengestään, ja kun me tulemme osallisiksi Hänen Hengestään, meidän oma hengellinen voimamme kasvaa.¹³

Kirkot on vihitty ja erotettu jumalanpalveluspaikoiksi. Se merkitsee tietenkin sitä, että kaikki, jotka sinne tulevat, tulevat tai ainakin ovat tulevinaan aikomuksenaan päästä lähemmäs Herraa kuin he voivat päästä kadulla tai jokapäiväisen elämän huolten keskellä. Toisin sanoen me menemme Herran huoneeseen kohtaamaan Hänet ja olemaan hengessä yhteydessä Häneen. Sellaisen kokouspaikan pitäisi siis ennen kaikkea olla kaikin tavoin so-piva ja asianmukainen, pidettiinpä Jumalaa siellä kutsuvieraana tai jumalanpalvelukseen osallistuvia Hänen vierainaan.

Sillä, onko kokouspaikka vaatimaton kappeli vai valkoisesta marmorista rakennettu ja kallisarvoisin kiviupotuksin koristeltu arkkitehtuurin luomus, on hyvin vähän tai ei lainkaan merkitystä sille, miten lähestymme Ääretöntä ja asennoidumme Hänen läsnäoloonsa. Tiedon siitä, että Jumala on siellä, pitäisi riittää saamaan meidät käyttäytymään hillitysti ja kunnioittavasti.

Tässä mielessä meillä kirkon jäsenillä on jumalanpalvelustilaisuuksissamme paljon parantamisen varaa. Vaarnan, seurakunnan ja koorumin kokouksissa johtavien virkailijoiden ja luokissa etenkin opettajien tulee pyrkiä aivan erityisesti säilyttämään parempi järjestys ja kunnioittavampi ilmapiiri jumalanpalveluksen ja opiskelun hetkinä. Vähempi keskustelu korokkeella vaikuttaa myönteisesti niihin, jotka ovat yleisöä. Lapsille tulee tähdentää esimerkin ja opetusten avulla, että on sopimatonta meluta ja häiritä jumalanpalvelukseen osallistuvaa seurakuntaa. Heille tulee tähdentää lapsuudessa ja korostaa nuoruudessa, että he osoittavat kunnioituksen puutetta puhumalla tai edes kuiskailemalla saarnan aikana ja että on erittäin epäkohteliasta muutoin kuin hätätilanteessa lähteä pois kesken kaiken ennen kokouksen päättymistä.¹⁴

Jokainen kappeli on rakennettu kahta tarkoitusta varten: ensiksi, että se voisi olla paikka, jossa kaikille voidaan opettaa Jumalan teitä, ja toiseksi, että siellä kaikki voisivat ylistää taivaallista Isäämme, joka ei pyydä lapsiltaan mitään muuta kuin että he olisivat niin jaloluonteisia miehiä ja naisia, että he voivat palata Hänen eteensä.¹⁵

Kun astutte sisälle kirkon rakennukseen, te tulette taivaallisen Isämme kasvojen eteen; ja tuon ajatuksen tulisi riittää kannustamaan teitä valmistamaan sydämenne, mielenne ja jopa vaatetukseenne, että voisitte soveliaasti ja asianmukaisesti istua Hänen kasvojensa edessä.¹⁶

Älkäämme tehkö sunnuntaista lomapäivää. Se on pyhä päivä, ja sinä päivänä meidän tulee mennä jumalanpalveluspaikkaan etsimään Jumalaamme. Jos me etsimme Häntä sapatinpäivänä, jos menemme Hänen eteensä tuona päivänä, niin meidän on helpompaa olla Hänen edessään viikon muina päivinä.¹⁷

Sakramentti tarjoaa mahdollisuuden olla yhteydessä Herraan.

Suurin lohtu tässä elämässä on varmuus läheisestä suhteesta Jumalaan. – – Sakramentin ajan tulisi olla tekijä, joka herättää tietoisuuden tästä suhteesta.

”– Herra Jeesus sinä yönä, jona hänet kavallettiin, otti leivän, kiitti Jumalaa, mursi leivän ja sanoi: ’Tämä on minun ruumiini, joka annetaan teidän puolestanne. Tehkää tämä minun muistokseni.’

Samoin hän otti aterian jälkeen maljan ja sanoi: ’Tämä malja on uusi liitto minun veressäni. Niin usein kuin siitä juotte, tehkää se minun muistokseni.’

Niin usein kuin te syötte tätä leipää ja juotte tästä maljasta, te siis julistatte Herran kuolemaa, siihen asti kun hän tulee.

Niinpä se, joka arvottomalla tavalla syö tätä leipää ja juo Herran maljasta, tekee syntiä Herran ruumista ja verta vastaan.

Jokaisen on tutkittava itseään, ennen kuin syö tätä leipää ja juo tästä maljasta.” [1. Kor. 11:23–28.]

Kristuksen kirkossa ei suoriteta pyhempää toimitusta kuin sakramentti. – –

On olemassa kolme tärkeää perusasiaa, jotka liittyvät sakramenttiin. Ensimmäinen on itsensä arvioiminen. Se on itsetutkistelua. 'Tehkää se minun muistokseni', mutta meidän tulee nauttia se *kelvollisina* siten, että jokainen tarkastelisi itseään ja omaa kelvollisuuttaan.

Toiseksi on tehtävä liitto, *liitto*, joka on enemmän kuin lupaus. – – Elämässä ei ole mitään tärkeämpää kuin se. – – Liiton, lupauksen, pitäisi olla yhtä pyhä kuin elämä. Tuo periaate on mukana jokaisena sunnuntaina, kun me nautimme sakramentin.

Kolmanneksi on vielä yksi siunaus, ja se on tunne läheisestä suhteesta Herraan. Se on tilaisuus keskustella itsensä kanssa ja Herran kanssa. Me kohtaamme paikassa, joka on pyhitetty Hänelle; olemme antaneet sen Hänelle; kutsumme sitä Hänen huoneeseen. Voitte olla vakuuttuneita siitä, että Hän on siellä innoittamassa meitä, jos me tulemme sopivasti virittyneinä kohtaamaan Hänet. Me emme ole valmistautuneet kohtaamaan Häntä, jos me tuomme tuohon huoneeseen ajatuksemme liikeasioista ja etenkin jos tuomme jumalanpalvelushuoneeseen vihan tunteita lähimmäistämme kohtaan tai vihamielisyyttä tai kateutta kirkon johtajia kohtaan. On varmaa, ettei yksikään ihminen voi toivoa pääsevänsä yhteyteen Isän kanssa, jos hän elättelee mitään sellaisia tunteita. Ne eivät millään tavoin kuulu jumalanpalvelukseen eivätkä millään tavoin etenkin sakramentin nauttimiseen. – –

Uskon, että lyhyt sakramenttitoimituksen aika on yksi parhaimmista mahdollisuuksista, joita meillä on – – mietiskellä, eikä sakramentin aikana saisi olla mitään, mikä veisi huomiomme pois tuon toimituksen tarkoituksesta. – –

– – Meidän [on ympäröitävä] tämä pyhä toimitus suuremmalla kunnioituksella, täydellisellä järjestyksellä, niin että jokainen, joka tulee Jumalan huoneeseen, voi mietiskellä Hänen hyvyytään ja ilmaista ääneni ja rukoillen arvostavansa Jumalan hyvyyttä. Olkoon sakramentti tuon päivän aikana sellainen kokemus,

"Uskon, että lybyt sakramenttitoimituksen aika on yksi parhaimmista mahdollisuuksista, joita meillä on – – mietiskellä."

jossa Jumalaa palveleva yrittää edes oivaltaa, että hänen on mahdollista keskustella Jumalansa kanssa.

Sellaisen keskustelun tuloksena tässä kirkossa on tapahtunut suuria sen vuoksi, että sielu on vastaanottavainen Kaikkivaltiaan innoitukselle. Tiedän, että se on todellista. Presidentti Wilford Woodruffilla oli tuo lahja suuressa määrin. Hän osasi reagoida; hän tunsu "hiljaisen vienon äänen", jota jotkut eivät vieläkaan tunne. Huomaatte, että kun koette näitä mitä innoittavimpia hetkiä, olette kahden itsenne ja Jumalanne kanssa. Koette niitä kenties silloin, kun edessänne on suuri koettelemus, kun polullanne on muuri ja näyttää siltä, että edessänne on ylitsepääsemätön este, tai kun sydämenne on raskas jonkin elämänne murhenäytelmän vuoksi. Toistan, että voimme saada suurinta lohtua tässä elämässä, kun tunnemme todella olevamme yhteydessä Jumalaan. Noina hetkinä on saatu suuria todistuksia. – –

– – Kun pysähdytte ajattelemaan asiaa, tajuatte, ettei sakramenttitoimituksen aikana mikään ulkopuolinen ole yhtä tärkeää

kuin se, että *muistaa* Herraamme ja Vapahtajaamme, ettei mikään ole yhtä paljon huomiomme arvoista kuin se, että miettii antamamme lupauksen merkitystä. Miksi minkään pitäisi viedä ajatuksemme muualle? Onko olemassa mitään ylevämpää? Silloin me todistamme toistemme läsnä ollessa ja Hänen, Isämme, edessä, että me olemme halukkaita ottamaan päällemme Kristuksen nimen, että me muistamme Hänet aina, *aina*, että me pidämme Hänen käskynsä, jotka Hän on antanut meille. Voitteko te tai kukaan elossa oleva, joka hetkeäkään ajattelee, asettaa eteemme mitään, mikä on pyhempää tai kauaskantoisempaa elämässämme? Jos me nautimme sakramentin mekaanisesti, me emme ole rehellisiä, tai sanokaamme, että annamme ajatustemme harhautua pois hyvin pyhästä toimituksesta. – –

– – Tehkäämme sakramenttihankeksi yksi vaikuttavimmista keinoista päästä kosketukseen Jumalan Hengen kanssa. Johtakoon Pyhä Henki, johon meillä on oikeus, meidät Hänen eteensä, ja tuntekaamme tuo läheisyys ja rukoilkaamme sydämessämme niin, että Hän kuulee sen.¹⁸

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Mitä ”kunnioituksen asenteella” tarkoitetaan? (Ks. s. 34–35.) Millä tavoin kunnioitus on enemmän kuin sitä, että on hiljaa? Kuinka me voimme kehittää tätä ”syvällistä arvonantoa, johon liittyy rakkaus”?
- Kuinka me voimme opettaa kunnioituksen periaatetta kodeissamme ja kirkossa? (Ks. s. 35, 37.)
- Miksi joskus on vaikeaa löytää aikaa mietiskellä sitä, mikä on Jumalan? Kuinka me voimme järjestää aikaa mietiskelyyn? Mitä siunauksia me voimme saada mietiskelystämme? (Ks. s. 35–36, 39–41.)
- Miten me voimme valmistautua menemään Herran huoneeseen ja olemaan ”hengessä yhteydessä” Häneen? (Ks. s. 37–41.) Kuinka me voimme valmistautua sakramentin nauttimiseen? (Ks. s. 37–41.)
- Kuinka me voimme auttaa lapsiamme ja muita olemaan kunnioittavampia temppelissä, sakramenttikokouksessa ja muissa

kirkon kokouksissa? (Ks. s. 35, 37.) Kuinka se, että tulee kokoukseen myöhässä tai lähtee kesken pois häiritsee kunnioitettavaa ilmapiiriä?

- Millainen merkitys sakramentilla on elämässäsi?

Aiheeseen liittyviä pyhiin kirjoitusten kohtia: Ps. 89:6–8; OL 20:75–79; 63:64; 76:19–24; 109:21; 138:1–11.

Viitteet

1. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1967, s. 88.
2. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1912, s. 52.
3. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1936, s. 103.
4. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1946, s. 114.
5. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1967, s. 133.
6. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1956, s. 6–7.
7. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1929, s. 102.
8. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1951, s. 179–180; ks. myös *Evankeliumin ihanteita*, 1961, s. 141.
9. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1950, s. 163.
10. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1955, s. 5–6.
11. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1946, s. 113.
12. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1967, s. 133.
13. ”Reverence”, *Improvement Era*, heinäkuu 1962, s. 508.
14. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1956, s. 7.
15. ”Our Places of Worship”, *Improvement Era*, syyskuu 1969, s. 2.
16. Lainattu artikkelissa L. Lionel Kendrick, ”Temppelikokemuksemme rikastuttaminen”, *Liabona*, heinäkuu 2001, s. 95.
17. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1929, s. 102.
18. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1946, s. 111–112, 114–116, kappalejakoja muutettu.

Ykseyden siunaukset

Ykseys ja sen synonyymit – sopusointu, hyvä tahto, rauha, yksimielisyys, keskinäinen yhteisymmärrys – ilmaisevat tilaa, jota ihmissydän lakkaamatta kaipaa.¹

Johdanto

Presidentit J. Reuben Clark jr ja David O. McKay palvelivat lokakuusta 1934 huhtikuuhun 1951 yhdessä neuvonantajina ensimmäisessä presidenttikunnassa, ensin presidentti Heber J. Grantin ja sitten presidentti George Albert Smithin neuvonantajina. Koko tämän ajan presidentti Clark palveli ensimmäisenä neuvonantajana ja presidentti McKay toisena neuvonantajana.

Huhtikuun 9. päivänä 1951, viisi päivää presidentti Smithin kuoleman jälkeen, myöhempien aikojen pyhät kokoontuivat yleiskonferenssiin ja hyväksyivät presidentti David O. McKayn kirkon presidentiksi. Siellä he saivat kuulla, että presidentti Clark, joka oli palvellut uskollisesti ensimmäisenä neuvonantajana lähes 17 vuotta, oli kutsuttu palvelemaan toisena neuvonantajana. Presidentti Stephen L Richards oli kutsuttu ensimmäiseksi neuvonantajaksi.

Aistiessaan, että kirkon jäsenet asettaisivat tämän muutoksen kyseenalaiseksi, presidentti McKay käytti osan yleiskonferenssikokouksen ajasta selittääkseen kahden neuvonantajansa kutsumista. Hän sanoi, että presidentti Richards oli kutsuttu ensimmäiseksi neuvonantajaksi, koska hän oli palvellut apostolina kauemmin kuin presidentti Clark. Tähdentäen, ettei tämä tapa ollut ”vakiintunut käytäntö”, presidentti McKay sanoi yksinkertaisesti, että ”se tuntui viisaalta” presidentti Richardsia ja presidentti Clarkia kutsuttaessa.

Presidentti McKay neuvonantajensa presidentti Stephen L Richardsin (vasemmalla) ja presidentti J. Reuben Clark jr:n (oikealla) kanssa. Presidentti McKay sanoi toivovansa, että kirkon jäsenet olisivat voineet nähdä "vilauksen ensimmäisen presidenttikunnan ykseydestä".

Jatkaessaan puhettaan presidentti McKay puhui ykseydestä, jota hän tunsu neuvonantajinsa kanssa: ”Me emme halua yhdenkään jäsenen tässä kirkossa emmekä yhdenkään kuulijana olevan miehen tai naisen elättelevän hetkeäkään mielessään ajatusta minkäänlaisesta erimielisyydestä niiden kahden neuvonantajan välillä, jotka tukivat presidentti Smithiä ensimmäisen presidenttikunnan koorumissa, ja presidentti Grantia ne vuodet, jotka olimme yhdessä tuon innoitetun johtajan kanssa. Teidän ei myöskään pidä ajatella, että kyseessä on jonkinlainen arvonalennus. Presidentti Clark on suurenmoinen palvelija. – –

Lisäksi teidän pitää ymmärtää, että ensimmäisen presidenttikunnan neuvonantajan tehtävässään nämä kaksi miestä ovat tasavertaisia valtuudessa, rakkaudessa, luottamuksessa, vapaudessa esittää ehdotuksia ja suosituksia sekä vastuussaan ei vain koorumille vaan myös Herralle Jeesukselle Kristukselle ja ihmisille yleensä.

Molemmat ovat suuria miehiä. Minä rakastan heitä kumpaakin ja pyydän Jumalaa siunaamaan heitä ja vakuutan teille, että ensimmäisen presidenttikunnan koorumissa, sellaisena kuin te olette sen tänään hyväksyneet, vallitsee sopusointu ja rakkaus ja luottamus.”²

Pian sen jälkeen, kun presidentti McKay oli sanonut näin, presidentti Clark puhui pyhille ilmaisten halunsa toimia sopusoinnussa palvelijatovereidensa kanssa: ”Herran palveluksessa ei ole väliä, missä palvelee vaan miten. Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa otetaan vastaan se paikka, johon asianmukaisesti kutsutaan. Sitä ei haeta, eikä siitä kieltäydytä. Lupaan presidentti McKaylle ja presidentti Richardsille palvelevani täysin uskollisesti ja omistautuneesti eteeni tulevissa tehtävissä käyttäen kaiken voimani ja kaikki kykyeni, ja siinä määrin kuin ne tekevät minulle mahdolliseksi suorittaa ne, olinpa kuinka riittämätön tahansa.”³

Yleiskonferenssissa kolme vuotta myöhemmin presidentti McKay puhui jälleen ykseydestä, josta hän nautti muiden kirkon johtajien kanssa: ”Toivon, että kaikki ääneni kuuluvilla tällä hetkellä olevat, kaikki, joilla on yhtään ennakkoluuloja sydämes-

sään, olisivat voineet nähdä vilauksen johtavista auktoriteeteista Herran huoneessa viime torstaiaamuna, kun me kokoonnuimme paastoten ja rukoillen valmistautumaan hengellisesti niihin tehtäviin, jotka meitä tässä suuressa konferenssissa odottavat. Olisitte nähneet vilauksen ensimmäisen presidenttikunnan ykseydestä, ja tästä sydäimestä sydämeen ja sielusta sieluun välittyneestä yhteydestä te olisitte tienneet, miten rakastan kahta neuvonantajaani, heidän selkeää näkemystään ja tervettä arvostelukykyään sekä heidän johtajaansa kohtaan tarpeen tullen osoittamaansa kärsivällisyyttä. Olisitte nähneet vilauksen ykseydestä ja rakkaudesta näiden kahdentoista miehen [kahdentoista apostolin koorumin] – – seitsenkymmenten – – ja johtavan piispakunnan välillä. Me rukoilemme, että tuossa kokouksessa vallinnut rakkaus ja ykseys laajenisivat jokaiseen vaarnan johtokuntaan, lähetysthallitukseen, jokaiseen piispakuntaan, jokaiseen pappeuskoorumiin ja apujärjestöön kaikkialla kirkossa. Jos meillä on sellainen ykseys ja rakkaus, niin maan päällä ei ole mitään voimaa, joka voi estää tämän Jumalan työn etenemisen.”⁴

David O. McKayn opetuksia

Herra toivoo ykseyttä seuraajiensa keskuudessa.

”Pyhä Isä, suojele heitä nimesi voimalla, sen nimen, jonka olet minulle antanut, jotta he olisivat yhtä, niin kuin me olemme yhtä.

Minä en rukoile vain heidän puolestaan, vaan myös niiden puolesta, jotka heidän todistuksensa tähden uskovat minuun.

Minä rukoulen, että he kaikki olisivat yhtä, niin kuin sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa. Niin tulee heidänkin olla yhtä meidän kanssamme, jotta maailma uskoisi sinun lähettäneen minut.” (Joh. 17:11, 20–21.)

Näin Jeesus esittää yhdessä ylevimmistä koskaan ihmisten keskuudessa pidetyistä rukouksista ykseyden olevan tärkeintä seuraajiensa keskuudessa.

Ykseys ja sen synonyymit – yhtenäisyys, harmonia, sopusointu, hyvä tahto, rauha, yksimielisyys, keskinäinen yhteisymmärrys

– ilmaisevat tilaa, jota ihmissydän lakkaamatta kaipaa. Sen vastakohtia ovat epäsopu, riita, kiista, epäjärjestys. – –

Toteutukoon Herramme esirukouksessaan esittämä pyyntö ykseydestä kodeissamme, seurakunnissamme ja vaarnoissamme sekä tukiessamme vapauden peruseriaatteita.⁵

Jumalan työn toteuttamiseen tarvitaan tarkoituksen ykseyttä ja sitä, että kaikki tekevät työtä yhteisymmärryksessä. Noin vuosi kirkon järjestämisen jälkeen profeetta Joseph Smithille annetuissa ilmoituksessa Herra tekee laajassa mielessä tiettäväksi, miksi Hänen suuri työnsä, joka on määrä toteuttaa, on palautettu ihmiskunnan hyväksi ja valmistamaan tietä Hänen toista tulemistaan varten. Hän sanoi:

”Ja aivan niin minä olen lähettänyt ikuisen liittoni maailmaan valoksi maailmalle ja viiriksi kansalleni ja pakanoille, jotta he pyrkisivät sen luokse, ja sanansaattajaksi minun kasvojeni edellä tien raivaamiseksi minun edelläni” (OL 45:9).

Tästä me saamme tietää tälle kansalle annetuista suurista velvoitteista auttaa Herraa toteuttamaan nämä asiat ihmisten keskuudessa. Siihen tarvitaan ykseyttä ja omistautumista sen tarkoituksiin. Tästä tarpeesta tietoisena Herra on antanut tämän varoituksen:

”Jokainen valtakunta, joka jakautuu ja taistelee itseään vastaan, tuhoutuu, eikä myöskään kaupunki tai perhe kestä, jos sitä repivät riidat” (Matt. 12:25).⁶

Meidän on vältettävä asenteita ja tekoja, jotka johtavat eripuraisuuteen.

Yksi ensimmäisistä seikoista, jotka aiheuttavat eripuraisuutta, on itsekkyys. Toinen on kateus. ”Veli Se-ja-se meni ohitseni eikä sanonut minulle mitään asiasta.” ”Piispakunta valitsi sisar Sen-ja-sen urkuriksi, eikä hän osaa soittaa puoliksikaan niin hyvin kuin minä.” ”En aio käydä enää pappeuskokouksessa, koska piispakunta nimitti tietyn miehen toimimaan pappien neuvojana.” ”Pyhäkoulussa valittiin Se-ja-se opettajaksi.” – – ”Vaarnan johtokunta ei ole koskaan huomannut minua, ja se loukkaa minua.” ”Johtavat

auktoriteetit eivät ole aina yksimielisiä.” Voi, esiin voi tulla sata ja yksi tuollaista pientä asiaa – pikkuseikkoja, jotka ovat sinänsä merkityksellisiä, kun vertaamme niitä suurempiin ja todellisempiin asioihin elämässä. Ja silti tiedän kokemuksesta, että vastustaja voi suurentaa ne niin, että niistä tulee vuoria elämässämme, ja koska me vaalimme sellaisia tunteita, me loukkaannumme ja hengellisytemme näivetty.

Tuohon kateuden henkeen liittyy toinenkin puoli – vikojen etsiminen. Me etsimme vikoja lähimmäisistä. Me puhumme pahaa toinen toisestamme. Kun sellainen tunne tulee, on hyvä pysähtyä laulamaan tätä yksinkertaista pientä [kirkon] laulua: ”Ei hellät sanat milloinkaan”.

*”Ei bellät sanat milloinkaan
Voi piston lailla haavoittaa.
Miks käydä juoruja toistamaan?
On paljon työtä jalompaa.
Voin kääntää kaiken parhain päin,
Jos koetan koko voimastain,
Ja raktusen jos hyvää näin,
Niin siitä kerron hyvää vain.*

*Suo toisten puutteet unhoittaa
Niin joutuisaan kuin omatkin.
Jos joskus nähdä virheen saa,
Miks siitä muille kertoisin?
Pois elon päivä kiiruhtaa
Kuin henkäys mun huuliltain.
Sen tabdon jaksaa vaeltaa
Niin että kerron hyvää vain.”
(MAP-lauluja, 154.)⁷*

Päätäkäämme tästä eteenpäin auttaa enemmän toinen toisamme elämään vanhurskaasti, puolustaa kirkkoa, olla puhumatta lähimmäisiämme tai kirkon johtajia vastaan seurakunnassa tai vaarnassa tai johtavia auktoriteetteja vastaan. Välttäkäämme pahan puhumista. Välttäkäämme panettelua ja juoruilua. Ne ovat

myrkkyä niiden sielulle, jotka sellaista tekevät. Pahan puhuminen vahingoittaa parjaajaa enemmän kuin parjattua.⁸

Vaaralliset termit uhkaavat koteja samoin kuin talojakin, ja niitä ovat panettelu, pahan puhuminen ja vikojen etsiminen, joihin joko vanhemmat tai lapset syyllistyvät. Panettelu on myrkkyä sielulle. ”Panettelijat ovat kuin kärpäsiä, jotka sivuuttavat kaikki ihmisen hyvät kohdat laskeutuakseen vain hänen haavoihinsa.” Ihanteellisessa kodissa ei juuruta panetellen – opettajista, viranomaisista eikä kirkon virkailijoista. Olen nyt vuosien kuluttua yhä kiitollisempi isälleni, joka käsiään kohottaen sanoi: ”Ei mitään paha puhetta opettajastanne tai kenestäkään muustakaan.”⁹

Perheykseys luo kodista turva- ja suojavaikan.

Lapsella on oikeus tuntea, että kotonaan hän on turvapaikassa, suojassa ulkopuolisen maailman vaaroilta ja pahuudelta. Perheen ykseys ja vilpittömyys ovat välttämättömiä tämän tarpeen tyydyttämiseksi.¹⁰

En osaa kuvitella kotiin monta jos mitään niin vastustettavaa asiaa kuin ykseyden ja sovun puute. Toisaalta tiedän, että koti, jossa vallitsee ykseys, keskinäinen auttamishalu ja rakkaus, on suorastaan kappale taivasta maan päällä. Otaksun, että lähes kaikki teistä voivat todistaa elämän suloisuudesta kodissa, jossa nämä hyveet vallitsevat. Hyvin kiitollisena ja nöyränä vaalin muistoa siitä, että en yhtäkään kertaa poikana nuoruudenkodissani nähnyt minkäänlaista epäsopua isän ja äidin väillä, ja tuo hyvä tahto ja keskinäinen ymmärrys on ollut yhdistävänä siteenä, joka on pitänyt onnekkaan sisarusarjan koossa. Ykseys, sopu, hyvä tahto ovat hyveitä, joita tulee edistää ja vaalia joka kodissa.¹¹

Kodissa herää hyvin usein epäsopua siksi, että aviomies haluaa pelastaa oman arvovaltansa ja pitää päänsä, saada oman tahtonsa läpi. Vaimo haluaa samaa. Jotkut käyttävät etuoikeuksiaan saadakseen viimeisen sanan. Aviomiehet ovat joskus vielä innokkaampia saamaan sen kuin vaimot. Kumpikin yrittää itse asiassa pelastaa arvovaltansa, ja sen sijaan että kodissa vallitsisi sopusointu ja rauha,

siellä herääkin epäsope. Sen sijaan että pelastettaisiin kodin sopusointu, se menetetään vain siksi, että pyritään pelastamaan oma itsekäs elämä tai saamaan läpi oma itsekäs tahto. Parasta olisi menettää tuo halu. Kun ei sano mitään, menettää tuon halun ja tuon vihamielisyyden, määräilyn, hallitsemisen tunteen. Kun ei sano mitään, oma kotielämä kohenee.¹²

Jumala siunatkoon teitä kaikkia ja opastakoon ja auttakoon teitä niin, että vanhurskaus, sopusointu ja rakkaus toinen toisianne kohtaan asuisivat jokaisessa kodissa.¹³

Ykseys kirkossa johtaa edistykseen ja hengellisyyteen.

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon tehtävä on saada aikaan rauhaa. Elävä Kristus on sen johtaja. Hänen alaisuudessaan kymmenentuhannet miehet kirkossa ovat saaneet jumalallisen valtuuden edustaa Häntä heille annetuissa erilaisissa tehtävissä. Näiden edustajien velvollisuutena on osoittaa veljellistä rakkautta, ensiksi toisiaan kohtaan ja sitten koko ihmiskuntaa kohtaan, tavoitella ykseyttä, sopusointua ja rauhaa kirkon organisaatioissa ja sitten ohjeiden ja esimerkin turvin ulottaa nämä hyveet kaikkeen maailmaan.¹⁴

Kirkon seurakunnissa ei ole toista hyvettä, joka saisi aikaan enemmän edistystä ja hengellisyyttä kuin tämän periaatteen harjoittaminen. Kun kateus, panettelu [ja] pahan puhuminen syrjäyttävät keskinäisen luottamuksen, ykseyden ja sopusoinnun, organisaation edistyminen tukahtuu. – –

Sisäinen heikkous on vaarallisempaa ja kohtalokkaampaa kuin ulkopuolelta tuleva vastustus. Tietämättömien, harhaanjohdettujen tai vihamielisten vihollisten vaino ja herjaukset [tai väärät syytökset] vahingoittavat kirkkoa vähän jos lainkaan. Suurempi este sen edistymiselle ovat sen sisällä olevat vikojen etsijät, pinnarit, käskyjen rikkojat ja luopioryhmät.¹⁵

Juuri *ykseyden* periaate on saanut kirkon seurakunnat, vaarnat ja lähetyskentät edistymään ja saavuttamaan tarkoitukset, joi-ta varten kirkko perustettiin. Sitä ei olisi voinut tapahtua erimielisyyden ja vihan vallitessa. Vaikeuksia on ollut. Jokaisella kirkon jäsenellä on omat ajatuksensa. Joskus ne eivät ole samoja kuin

piispakunnalla eivätkä samoja kuin vaarnan johtokunnalla eivätkä samoja kuin kirkon presidenttikunnalla, mutta jokainen on joutunut mukauttamaan omat ajatuksensa kokonaisuuden hyväksi, ja tässä yhtenäisessä tarkoituksessa olemme saavuttaneet jotakin suurenmoista.

Kun ajattelen tämän kirkon tulevaisuutta ja nuorten miesten ja naisten ja äitien ja isien hyvinvointia, tunnen tarvetta sanoa, ettei minulla ole tärkeämpää sanomaa annettavana kuin ”olkaa yhtä” ja välttää kaikkea, mikä voi aiheuttaa eripuraa jäsenten keskuudessa. Tiedän, ettei vastustaja voi käyttää voimakkaampaa asetta mitään miesten tai naisten ryhmää vastaan tässä kirkossa kuin iskeä siihen epäsovun, epäilyksen ja vihamielisyyden kiilan. – –

Haaste on edessämme. Me emme saa epäonnistua jumalallisissa sitoumuksissamme, jotka meille on kansana annettu. Olkoon tavoitteenamme ykseys tarkoituksessa, niin että kaikki työskentelevät yhteisymmärryksessä kirkon organisaatorakenteessa sellaisena kuin Herra on sen ilmoittanut. Tuntekoon jokainen jäsen, opettaja ja johtaja sen aseman tärkeyden, joka heillä kullakin on. Kaikki ovat tärkeitä Jumalan työn menestykselliselle päätökseen saattamiselle, joka on meidän työtämme.¹⁶

Kirkon ykseyden ja voiman suurin turva on pappeudessa, kun kunnioitamme ja arvostamme sitä. Oi veljeni – vaarnojen johtajat, seurakuntien piispat ja kaikki, joilla on pappeus – Jumala siunatkoon teitä johtamisessanne, velvollisuudessanne opastaa, siunata, lohduttaa ihmisiä, joita teidät on nimitetty johtamaan ja tapaamaan. Opastakaa heitä kääntymään Herran puoleen ja etsimään innoitusta elää niin, että he voivat nousta alhaisen ja halvan yläpuolelle ja elää hengellisessä maailmassa.

Antakaa tunnustusta niille, jotka johtavat teitä, ja pyytäkää heiltä neuvoa, milloin tarpeen.¹⁷

Olkoot kirkon [organisaatiot] siunattuja ykseyden ja sopu-soinnun hengellä. Torjukoot he sydämestään vihamielisyyden, panettelun ja pahan puhumisen hengen ja pitäkööt sydämessään totuuden, jonka Jeesus ilmaisi sanoessaan: ”Olkaa yhtä; ja ellette te ole yhtä, te ette ole minun” (OL 38:27).¹⁸

Olkoon ykseyden ja yksimielisyyden henki, jota Herramme ja Vapahtajamme rukoihi sinä yönä, jona Hänet kavallettiin, tunnusomainen tälle Hänen kirkolleen: Isä, anna heidän olla yhtä, niin kuin me olemme yhtä [ks. Joh. 17:11].¹⁹

**Sitoutuminen evankeliumin ihanteisiin
on varmin tapa saavuttaa ykseys.**

Eräs huomattava kirjoittaja – – [on lausunut]: ”Maailmassa on nykyään monia hyviä ihmisiä, enemmän kuin koskaan aiemmin niitä, jotka ovat valmiita uskomaan, mutta noilla ihmisillä ei ole yhteisiä ihanteita, ei yhtenäisiä periaatteita, ei yksimielistä käsitystä elämästä, ei yhdistävää toimintaohjelmaa. Yhteiskunta on vähitellen tajuamassa ja panemassa merkille ongelmiaan ja tarpeitaan mutta sillä ei ole selkeää käsitystä suunnasta, ei järjestäytymisen käynnistäjää, ei kaikenkattavia ihanteita, ei voimallista alkusysäystä. – – Onko mitään, minkä avulla luontomme voisi saavuttaa ykseytensä, rotumme tunnustaa veljeytensä, ihmiskuntamme järjestää asiansa kokonaisuutena?”

Me vastaamme: Kyllä. Sellainen yhdistävä voima, sellainen ihanne on Jeesuksen Kristuksen evankeliumi sellaisena kuin se palautettiin profeetta Joseph Smithin kautta. Se selittää ihmisen elämän ja sen tarkoituksen ja pitää sisällään elintärkeät pelastuksen perusedellytykset, jalot ihanteet ja hengellisen ylentymisen, jota ihmissydän nykyään kaipaa.²⁰

”Ilosanoma, suuri ilo” [Luuk. 2:10] – tuo ilosanoma on Jeesuksen Kristuksen evankeliumi. Sana ”evankeliumi” tarkoittaa kirjaimellisesti ”hyvää uutista”, ja sellainen on uutinen, joka tulee ylhäältä. – – Ihmisillä on ollut aina, jokaisen taloudenhoitokauden aikana, mahdollisuuksia saada tuo hyvä uutinen, ja nuo profeetat, jotka olivat sopusoinnussa Jumalan kanssa ja jotka kuuliivat ensimmäisinä ja suoraan tuon hyvän uutisen, ovat saaneet tehtäväkseen viedä tuon hyvän uutisen muille kanssaihmisilleen, niin että ne, jotka ovat kiinnostuneita maailman asioista, voisivat saada ilosanoman ja että heidät voitaisiin tuoda takaisin rauhan, sopusoinnun ja hyvän tahdon piiriin.²¹

Tapaapa ryhmän myöhempien aikojen pyhiä, joiden usko Jeesuksen Kristuksen evankeliumiin on horjumaton, missä tahansa – meren saarilla, Japanissa, Syyriassa, Skandinavian maisissa, Englannissa, Saksassa, Ranskassa, Hollannissa – niin sieltä löytää ykseyden hengen, rakkauden hengen, ihmiskunnan hyväksi auliisti uhrautumisen hengen. Jumala siunatkoon myöhempien aikojen pyhiä kaikkialla maailmassa, että he edelleenkin pysyisivät tuossa samassa hengessä.²²

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Millä tavoin Isä Jumala ja Jeesus Kristus ovat yhtä? Millä tavoin me voimme olla yhtä kirkkona, perheenä, yhteisön jäsenenä? (Ks. s. 50–52.) Mitä hyötyä tällaisesta ykseydestä voi koitua?
- Millaiset asenteet ja teot tuovat kotiimme ja seurakuntaamme epäsopeaa? (Ks. s. 47–52.) Kuinka me voimme lisätä sopusointua ja ykseyttä? Kuinka me voimme soveltaa käytäntöön presidentti Clarkin sanoja (”Herran palveluksessa ei ole väliä, missä palvelee vaan miten”), kun pyrimme lisäämään ykseyttä kodissamme ja seurakunnassamme?
- Millainen vaikutus sillä, että vanhemmat puhuvat epäystävällisesti johtajista ja opettajista, voi olla lapsiin? Miksi pahan puhuminen ”vahingoittaa parhaajaa enemmän kuin parjattua”? (Ks. s. 48–49.)
- Miten evankeliumi voi täyttää ihmisten kaipauksen ykseyteen ja sopusointuun? (Ks. s. 52–53.) Miksi ykseys on edellytys Herran iankaikkisten tarkoitusten toteutumiseksi maan päällä?

Aiheeseen liittyviä pyhiin kirjoitusten kohtia: 1. Kor. 1:9–10; Moosia 18:21; 3. Nefi 11:29–30; 4. Nefi 2, 15–17; OL 38:23–27; 105:3–5; Moos. 7:18.

Viitteet

1. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1967, s. 7.
2. Ks. Conference Report, huhtikuu 1951, s. 150–151.
3. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1951, s. 154.
4. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1954, s. 132–133.
5. ”Unity in the Home—the Church—the Nation”, *Improvement Era*, helmikuu 1954, s. 77–78.
6. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1967, s. 6.
7. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1967, s. 7.
8. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1969, s. 95–96.
9. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1953, s. 16; ks. myös ”Tärkein velvollisuutemme”, *Valkeus*, marraskuu 1979, s. 5.
10. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1945, s. 144; ks. myös *Iankaikkinen avioliitto*, oppilaan kirja, Uskonto 234 ja 235, 2003, s. 345.
11. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1967, s. 7; ks. myös *Vanha Testamentti, Ensimmäinen kunin-gasten kirja – Malakia*, oppilaan kirja, 1988, s. 52.
12. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1954, s. 142.
13. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1969, s. 137.
14. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1964, s. 5.
15. ”Unity in the Home—the Church—the Nation”, s. 77.
16. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1967, s. 5–6.
17. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1967, s. 6; ks. myös *Jobtamisen periaatteet*, opettajan ohjekirja, Uskonto 180R, 2003, s. 65.
18. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1967, s. 87–88.
19. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1934, s. 91.
20. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1941, s. 108, kappalejako muutettu; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, 1961, s. 204–205.
21. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1910, s. 106; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 9.
22. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1925, s. 11; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 82.

”Jokainen jäsen on lähetyssaarnaaja”

*Maaailma janoaa saada kuulla totuutta. – – Meillä on se.
Olemmeko me tuon tehtävän tasalla – velvollisuuden,
jonka Jumala on meille antanut?¹*

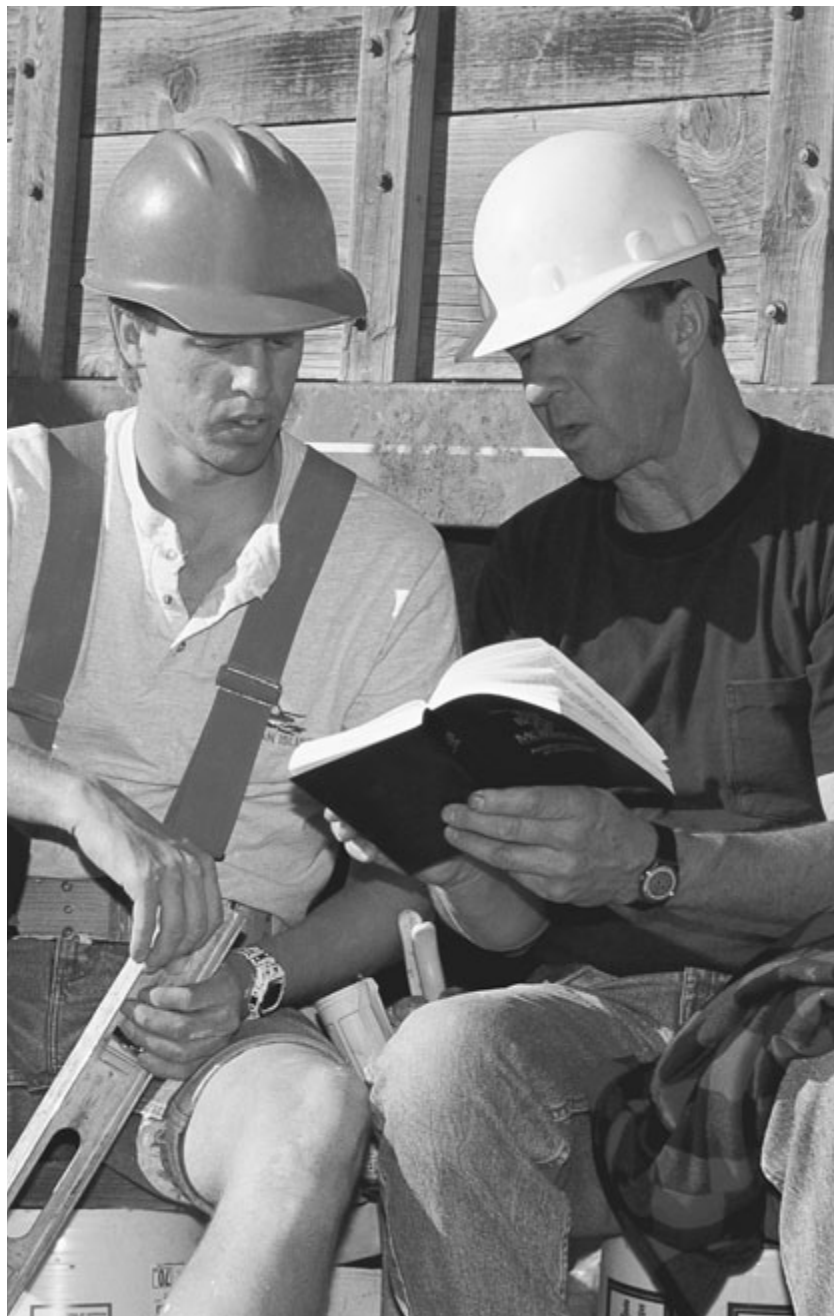
Johdanto

Presidentti David O. McKayn molemmat vanhemmat olivat käännyttäjiä kirkossa, Isoon-Britanniaan kutsuttujen lähetyssaarnaajien käännytystyön tulosta. Hänen isänsä David McKayn perhe liittyi kirkkoon Skotlannissa vuonna 1850 ensimmäisten kirkon käännyttäneiden joukossa sillä alueella. Hänen äitinsä Jennette Evansin perhe liittyi kirkkoon Walesissa suurin piirtein samoihin aikoihin lähisukulaisten voimakkaasta vastustuksesta huolimatta.

Vanhemmiltaan saamansa vanhurskaan perinnön ansiosta presidentti McKay sai vahvan todistuksen lähetystyön tärkeydestä ja sen kauaskantoisista seurauksista. Euroopan kiertomatallaan vuonna 1953 presidentti McKay kävi isänsä vaatimattomassa lapsuudenkodissa Skotlannissa. Presidentti McKayn poika Llewelyn, joka oli mukana tuolla matkalla, kirjoitti kokemuksesta seuraavaa:

”[Kun lähestyimme taloa], aurinko pilkahti esiin pilvien takaa ja hymyili meille aivan kuin heijastaen isäni sydämessä olevaa iloa ja onnea. Kun me kaikki kokoonnuimme talon eteen, kyöneleet kohosivat isäni silmiin hänen katsellessaan talon ovea. ’Ellei kaksi lähetyssaarnaajaa olisi koputtanut tuohon oveen noin vuonna 1850, en olisi tässä tänään!’”²

Jokaisen kirkon jäsenen velvollisuutena on kertoa evankeliumista.

David O. McKayn opetuksia

Kirkon jäsenille on annettu lähetyskäsky.

”Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni: kastakaa heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen

ja opettakaa heitä noudattamaan kaikkea, mitä minä olen käskenyt teidän noudattaa. Ja katso, minä olen teidän kanssanne kaikki päivät maailman loppuun asti.” (Matt. 28:19–20.)

Sellainen oli kehotus, joka annettiin varhaisten aikojen kahdelletoista apostolille. Sellainen on kehotus, joka on annettu ihmisille tänä aikana Opissa ja liitoissa, olla valona maailmalle. ”Ja aivan niin minä olen lähettänyt ikuisen liittoni maailmaan valoksi maailmalle ja viiriksi kansalleni ja pakanoille, jotta he pyrkisivät sen luokse, ja sanansaattajaksi minun kasvojeni edellä tien raivaamiseksi minun edelläni” [OL 45:9].

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko oli tuskin vuoden ikäinen, kun profeetta Joseph Smith sai innoituksen kautta tuon julistuksen. Hän itse oli 25-vuotias. On suuremista antaa sellainen julistus, jonka mahdollisuudet ovat niin suuret ja joka on ulottuvuudeltaan niin laaja. – –

– – Niin sanottu mormonismi on kohottanut viirinsä kansakunnille ja kutsuu sanoin, jotka ovat yhtä laaja-alaiset kuin ne, jotka olen lukenut ilmoituksesta, maailmaa rauhaan, lepoon, tyytyväisyyteen.³

Sanat – – ”menkää kaikkeen maailmaan” ovat tosiasiaassa lähetyskäsky, jonka ylösnoussut Kristus antoi apostoleilleen. Itse asiassa Hän sanoo:

Pitäkää tätä työtä keskeneräisenä, kunnes kaikki kansakunnat ovat ottaneet vastaan evankeliumin ja ovat ryhtyneet opetuslapsikseni. – –

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko esittää saman ylösnoousseelta Herralta, joka Isän kanssa ilmestyi henkilökohtaisesti 1800-luvun alussa, saadun suoran käskyn julistaa evankeliumia ”jokaiselle kansakunnalle, suvulle, kielelle ja kansalle” niin nopeasti kuin on varoja ja ihmisiä viedä sitä eteenpäin.⁴

Jokaisen myöhempien aikojen pyhän tulisi olla mukana lähetystyössä.

Jos minun pitäisi pukea täsmällisiksi käsitteiksi kaksi syvällisintä vakaumusta myöhempien aikojen pyhien sydämessä, sanoisin, että ne ovat seuraavat: Ensiksi, *kestävä varmuus siitä, että Lunastaja on palauttanut puhtautessaan ja täyteydessään evankeliumin sellaisena kuin ihmisten keskuudessa elänyt Lunastaja sitä opetti, mutta jota ihmiset ovat sitten myöhemmin muokanneet, muuttaneet ja vääristelleet*, ja toiseksi, jokaisen tämän kirkon jäsenen sydämessä ensimmäisestä vakaumuksesta luonnollisesti seuraava vakaumus, että kirkon jäsenillä on velvollisuus saarnata palautettua evankeliumia jokaiselle kansakunnalle, suvulle, kielelle ja kansalle.⁵

Mieleeni muistuu, että ollessaan maan päällä Kristus sanoi joillekuille miehille, jotka myös tiesivät Hänen jumalallisuudestaan, että kaikille niille, joilla oli tieto Jumalan olemassaolosta ja Kristuksen evankeliumin totuuksista, oli annettu velvoite. Se joka ”tietämättään tekee sellaista, mistä rangaistaan raipoin, hän pääsee vähillä iskuilla. Jolle on paljon annettu, siltä paljon vaaditaan, ja jolle on paljon uskottu, se pannaan paljosta vastaamaan.” [Luuk. 12:48.] Tämän tiedon myötä, joka myöhempien aikojen pyhillä on, seuraa siis valtava velvoite. Niin muinaisissa kuin nykyajankin pyhissä kirjoituksissa Jumalan kansasta puhutaan valittuna sukuna, kuninkaallisena papistona, Jumalan omna kansana, kukkulalle asetettuna valona. ”Te olette maailman valo. Ei kaupunki voi pysyä kätkössä, jos se on ylhäällä vuorella. Eikä lamppua, kun se sytytetään, panna vakan alle, vaan lampunjalkaan. Siitä sen valo loistaa kaikille huoneessa oleville. Näin loistakoon teidänkin valonne ihmisille, jotta he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät Isääne, joka on taivaissa.” [Ks. Matt. 5:14–16.]⁶

Mikä vastuu – – johtaa hyviä miehiä ja hyviä naisia kaikkialla tässä maailmassa tuntemaan Jumala ja tietämään, mikä on heidän tehtävänsä maan päällä! Isät ja äidit, työtoverit, ymmärrätkö te tällä hetkellä täysin, mitä merkitsee ottaa vastaan velvollisuus viedä rauhan ja hyvän tahdon sanoma kaikille ihmisille?⁷

Maailma janoaa saada kuulla totuutta enemmän kuin koskaan aiemmin historiansa aikana. Meillä on se. Olemmeko me tuon tehtävän tasalla – vastuun, jonka Jumala on meille antanut?⁸

Jokaisen kirkon jäsenen tulisi kokea kääntymys ja oppia tuntemaan evankeliumi, mukaan luettuna pyhien kirjoitusten tuntemus. Kuinka ihanaa olisikaan, jos jokainen kirkon jäsen voisi muinaisen Pietarin tavoin pyhittää Herran Kristuksen sydämessään ja olla aina valmiina antamaan vastauksen jokaiselle, joka kysyy, mihin hänen toivonsa perustuu (ks. 1. Piet. 3:15). – –

Kirkon velvollisuutena on saarnata Jeesuksen Kristuksen evankeliumia sellaisena kuin se palautettiin profeetta Joseph Smithille, eikä saarnata ja julistaa sitä vain sanoin, kirjallisuutta jakamalla, vaan enemmän kuin millään muulla tavalla, elämällä evankeliumin mukaan kodeissamme ja liikesuhteissamme pitäen uskon ja todistuksen sydämessämme ja säteillen sitä minne vain menemmekin. – – Mikään muu ei voi estää totuuden etenemistä kuin meidän heikkoutemme tai se, ettemme hoida velvollisuuttamme.⁹

Jokainen jäsen on lähetyssaarnaaja. Hänen velvollisuutensa on tuoda joku – äiti, isä, naapuri, työtoveri, liikekumppani – joku kosketuksiin evankeliumin sanansaattajien kanssa. Jos jokainen jäsen hoitaisi tämän velvollisuuden ja järjestäisi niin, että tuo äiti tai tuo isä tai joku tapaa kirkon valtuutetut edustajat, mikään maailmassa ei voisi estää tätä kirkkoa kasvamasta. Ja se, mikä vaikuttaa noihin tutkijoihin, on henkilökohtainen kontakti. Tuo henkilökohtainen kontakti, sen luonne ja vaikutus, riippuu teistä. Ja se on yksi asia, jota haluan tähdentää. On yksi velvollisuus, jota yksikään ihminen ei voi välttää. Se on se velvollisuus, joka liittyy omaan henkilökohtaiseen vaikutukseemme. – – Se, mitä te olette, saa ihmiset tutkimaan, ei se, mitä olette olevianne.¹⁰

Jokaisen kirkon jäsenen tulisi olla lähetyssaarnaaja. Häntä ei todennäköisesti valtuuteta kulkemaan ovelta ovelle mutta hänet valtuutetaan jäsenyytensä nojalla olemaan hyvänä esimerkkinä hyvästä naapurista. Naapurit tarkkailevat häntä. Naapurit tarkkailevat hänen lapsiaan. Hän on valo, ja hänen velvollisuutensa on olla kätkemättä tuota valoa vakan alle, vaan se pitäisi kohottaa vuorelle, niin että se johdattaisi kaikkia ihmisiä. – –

– – Jos elätte sopusoinnussa noiden nöyrien periaatteiden kanssa niiden liittojen alaisuudessa, jotka olette solmineet veden äärellä ja sen jälkeen sakramenttikokouksissa ja monet teistä Jumalan huoneessa, täytätte jalon lähetystehtävän, ja Jumala palkitsee teidät.

Kokekoon jokainen kirkon jäsen tämän muutoksen tässä elämässä ja eläköön niin, että muut hänen hyvät tekonsa nähdesään ylistäisivät Isäämme, joka on taivaassa.¹¹

Evankeliumi on ankkurimme. Me tiedämme, mitä se edustaa. Jos me elämme sen mukaan, tunnemme sen ja puhumme hyvää evankeliumista, pappeudesta, sen johtajista, puhumme hyvää jopa vihollisistamme, niin me tunnemme itsemme onnellisemmiksi ja saarnaamme Jeesuksen Kristuksen evankeliumia. Jokainen voi tehdä niin. Se on mahdollista. Jumala ei ole pyytänyt meitä tekemään niin ja sitten riistänyt meiltä voimaa tehdä niin.¹²

Kokoaikeisten lähetysaarnaajien on oltava kelvollisia palvelemaan.

Opin ja liittojen luvussa 4 profeetta Joseph Smith sai ilmoituksen: ”Katso, ihmeellinen teko on tulemaisillaan julki ihmislasten keskuudessa.

Ja nyt, oi te, jotka ryhdytte palvelemaan Jumalaa, katsokaa, että palvelette häntä koko sydämestänne, väkevyydestänne, mielestänne ja voimastanne, jotta voitte seistä nuhteettomina Jumalan edessä viimeisenä päivänä.” (OL 4:1–2.) – –

Merkittävä piirre tässä ilmoituksessa ja muissa samoihin aikoihin annetuissa on se, että niissä mainitaan niiden ihmisten välttämättömät edellytykset, joiden oli määrä olla mukana toteuttamassa tätä ihmeellistä tekoa. Näitä edellytyksiä eivät ole *varakkuus, ei yhteiskunnallinen asema, ei poliittinen suosio, eivät sotilaalliset saavutukset eikä ylhäinen syntyperä*, vaan *halu palvella Jumalaa kaikesta sydämestään, väkevyydestään, mielestään ja voimastaan* – hengelliset ominaisuudet, jotka myötävaikuttavat *sielun jalouteen*. Toistan: Ei suosio, ei varakkuus, ei teologinen koulutus kirkon tehtävissä – ja silti ”ihmeellinen teko on tulemaisillaan julki ihmislasten keskuudessa”.¹³

On tiettyjä mittapuita, joiden tulisi johtaa meitä kutsuessamme lähetyssaarnaajiamme: Ensiksi, älkää kutsuko ketään nuorta miestä tai naista pelastaaksenne hänet. Nuorukainen on harhautumassa tieltään, ja ajattelette että lähetystyö tekisi hänelle hyvää. Se tekisikin. Mutta ette te siksi lähetä häntä kentälle. Valitkaa [lähetyssaarnaajia], jotka ovat kelvollisia edustamaan kirkkoa, katsokaa, että he ovat kyllin kypsiä ja ennen kaikkea, että heillä on luonnetta.¹⁴

Meidän on hyvä pitää mielessämme ei niinkään noille edustajille koitua hyöty kuin heidän valmistautumisensa ja sopivuutensa suoriutua lähetytyökuutsuun kuuluvista velvollisuuksista. Lähetyssaarnaajaa valittaessa on hyvä pitää mielessään seuraavanlaisia kysymyksiä:

Onko hän kelvollinen edustamaan kirkkoa?

Onko hänellä riittävästi voimaa vastustaa kiusausta?

Onko hän pitänyt itsensä puhtaana ollessaan kotona ja tätä tasovaatimusta noudattaen osoittautunut kykeneväksi vastustamaan mahdollista kiusausta kentällä?

Onko hän toiminut aktiivisesti kirkon järjestöissä kotona?

Onko hänellä ainakin aavistus siitä, mitä kirkolla on tarjottavana maailmalle?

Onko hän oivaltanut, että kirkko on suurin asia maailmassa ja ainoa valtuutettu ryhmä edustamaan Herraa Jeesusta Kristusta ihmiskunnan pelastamisessa? – –

Onko hän tuntenut joko rukouksen tai kokemuksen kautta Jumalan olevan häntä lähellä, niin että hän voi lähestyä Herraa aivan kuten hän lähestyisi maallista isäänsä?¹⁵

Siksi jokaisen vanhimman, joka lähtee ulkomaille saarnaamaan tätä evankeliumia, on ensin elettävä evankeliumin mukaan parhaan kykynsä mukaisesti ja saatava sydämeensä vakaumus siitä, että hän saarnaa totuutta. On totta, että tämä todistus voi aluksi olla jossain määrin epämääräinen, mutta kaikilla lapsillamme on se jossain määrin. – – Tämä todistus kasvaa tutkimalla, palvelemalla, olemalla nöyrä ja rukoilemalla.

Presidentti McKay opasti piispoja ja seurakunnanjohtajia valitsemaan lähetysaarnaajia, "jotka ovat kevollisia edustamaan kirkkoa".

Vielä yksi edellytys on tämä: Jokaisen vanhimman tulee olla aina kristitty herrasmies. Millainen on herrasmies? "Sellainen, joka on avoin" – jolla ei ole mitään salattavaa, jonka ei tarvitse painaa katsettaan maahan syyllisyudentunnosta, "sellainen, joka on uskollinen" – uskollinen totuudelle, hyveelle, viisauden sanalle – "vilpitön, ystävällisesti ja miellyttävästi käyttäytyvä, kunniallinen itse ja arvioidessaan muita, pitää sanansa yhtä uskollisesti kuin lain ja on yhtä uskollinen niin Jumalalle kuin ihmisillekin – sellainen mies on todellinen herrasmies", ja sellainen mies tämän kirkon vanhimman tulisi olla hänen lähtiessään muuttamaan maailmaa kristilliseksi.¹⁶

Jokainen diakoni, opettaja ja pappi, jokainen vanhin kirkossa ymmärtää, että ollakseen kelvollinen Kristuksen kirkon edustajaksi hänen täytyy olla hillitty tavoissaan ja siveellisesti puhdas. Hänelle on opetettu, että siveysvaatimukset ovat samat miehille ja naisille, että jokaisen nuoren miehen samoin kuin jokaisen nuoren naisen on pidettävä itsensä sukupuolisesti puhtaana. – –

Näille nuorukaisille opetetaan, että he lähtevät maailmaan kirkon edustajina ja että minkä tahansa järjestön – taloudellisen tai uskonnollisen – edustajalla täytyy olla ainakin yksi merkittävä ominaisuus, ja se on luotettavuus. Oikeassa oli se, joka sanoi: ”Suurempi kohteliaisuus on se, että ihmiseen luotetaan, kuin se, että häntä rakastetaan.” Ja keitä nämä lähetyssaarnaajat edustavat? Ensiksi he edustavat vanhempiaan, sillä heillä on vastuu pitää vanhempiensa hyvä nimi tahrattomana. Toiseksi he edustavat kirkkoa, etenkin sitä seurakuntaa, jossa he elävät. Ja kolmanneksi he edustavat Herraa Jeesusta Kristusta, jonka valtuutettuja palvelijoita he ovat.

Nämä lähettiläät, sillä sellaisia he ovat, edustavat noita kolmea ryhmää ja edustaessaan heitä he hoitavat yhtä suurimmista velvollisuuksistaan elämässään.¹⁷

Lähetystyöpalvelusta koituu monia siunauksia.

Jos haluatte todistuksenne vahvistuvan, jos haluatte saada nyt henkilökohtaisen ilmoituksen, että Kristus auttaa teitä työsänne, johtaa tätä kirkkoa, niin paras tapa siihen on – – hoitaa velvollisuutenne – – tekemällä lähetystyötä.¹⁸

Palveleminen – – lähetyksentällä on siunaus kenelle tahansa. Sen huomaavat ne tuhannet vanhemmat kaikkialla kirkossa, jotka ymmärtävät sellaisen työn arvon pojilleen ja tyttärilleen, joissa tämä kokemus herättää arvostuksen kotia ja evankeliumia kohtaan. Vanhemmat tietävät myös, että lähetystyön tekeminen tuo tietoisuuden tasolle tiedon siitä, että evankeliumi on totta, minkä nuoret miehet ovat ehkä tunteneet mutta mitä he eivät ole ilmaisseet.¹⁹

Monet meistä eivät oivalla tämän suuren kirkon toimialan [lähetystyön] arvoa ja valtavia mahdollisuuksia.

1. Esimerkkinä vapaaehtoisesta palveluksesta Mestarin asiassa se on vertaansa vailla.

2. Kannustimena puhtaaseen elämään nuorten keskuudessa, luonteen muovaamiseen vaikuttavana tekijänä sen vaikutus on mittaamaton.

3. Kasvattavana voimana ja kohottavana vaikutuksena yhteisössämme sen merkitys näkyy selvästi.

4. Tekijänä, joka johtaa parempaan yhteisymmärrykseen kansojen kesken ja kansainvälisten ystävyysuhteiden solmimiseen, se on vaikutukseltaan merkittävä.

5. Mitä tulee Kaikkivaltiaan tarkoitukseen pelastaa yksityinen ihminen – – lähetystyö sopii mitä parhaimmin tämän iankaikkisen suunnitelman toteuttamiseen!

”Muistakaa, että sielujen arvo on suuri Jumalan silmissä; – –

Ja jos kävisi niin, että te tekisitte työtä koko elinaikanne huu- taen parannusta tälle kansalle ja johdattaisitte ainoastaan yhden sielun minun luokseni, kuinka suuri teidän ilonne onkaan hänen kanssansa minun Isäni valtakunnassa!

Ja nyt, jos ilonne on suuri yhden sielun kanssa, jonka olette johdattaneet minun luokseni minun Isäni valtakuntaan, kuinka suuri teidän ilonne onkaan, jos johdatatte monta sielua minun luokseni!” (OL 18:10, 15–16.)²⁰

Ihmissydänten on muututtava. Kristus tuli maailmaan juuri sitä tarkoitusta varten. Evankeliumin saarnaamisen tärkein syy on muuttaa ihmisten sydän ja elämä, ja te veljet, jotka siirrytte vaarnasta toiseen ja kuulette niiden todistuksia, jotka ovat äskettäin kääntyneet, – – voitte todistaa, kuinka kääntymys on muuttanut heidän elämänsä, kun he ovat kertoneet todistuksestaan. Koettuaan sellaisen kääntymyksen he tuovat maailmaan rauhaa ja hyvää tahtoa riidan [ja] kärsimyksen sijaan.²¹

Lähetysaarnajamme – – julistavat nyt sekasortoiselle maailmalle, että Jeesuksen syntyessä julistettu sanoma ”maan päällä rauha ihmisillä, joita hän rakastaa” [Luuk. 2:14] – voi olla todellisuutta täällä ja nyt, jos olemme kuuliaisia evankeliumin periaatteille.²²

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Presidentti McKay ilmaisi usein kiitollisuutensa niiden lähetys- saarnaajien ponnistuksista, jotka opettivat hänen vanhempiaan. Kuinka lähetystyö on ollut siunauksena sinulle tai jollekulle tuntemallesi henkilölle?
- Kenen vastuulla lähetystyö on tänä aikana? (Ks. s. 55–60.) Mitä mahdollisuuksia meillä on noudattaa presidentti McKayn ohjetta, että jokaisen jäsenen tulisi olla lähetysaarnaja? Kuinka me voimme valmistautua täyttämään tämän velvollisuuden?
- Mitä apukeinoja kirkko on tarjonnut auttaakseen meitä kertomaan evankeliumista? Millä tavoin meitä on opastettu auttaamaan kokoaikaisia ja seurakuntalähetysaarnajia alueellamme?
- Mitä edellytyksiä kokoaikaiselle lähetystyöpalvelulle asetetaan? (Ks. s. 60–63.) Miksi kelvollisuus ja luotettavuus ovat välttämättömiä lähetystyössä?
- Miten nuoret voivat valmistautua palvelemaan lähetystyössä? Miten aikuiset voivat auttaa nuoria valmistautumaan palvelemaan lähetystyössä?
- Kuinka ne, joilla on fyysisiä tai henkisiä rajoituksia, voivat edistää lähetystyöasiaa? Mitä vaihtoehtoisia tapoja heille on tarjolla kirkossa palvelemiseen?
- Kuinka vanhemmat avioparit voivat olla merkittävä voimavara lähetyksentällä?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia: 3. Nefi 12:14–16; OL 4:1–7; 18:15–18; 75:2–5; 88:81; 90:11.

Viitteet

1. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1945, s. 113–114.
2. Llewelyn R. McKay, *Home Memories of President David O. McKay*, 1956, s. 15, kappalejakoja muutettu.
3. "Every Member a Missionary", *Improvement Era*, lokakuu 1961, s. 710–711.
4. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1949, s. 118.
5. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1927, s. 102.
6. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1910, s. 47.
7. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1927, s. 106; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, 1961, s. 84.
8. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1945, s. 113–114.

9. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1969, s. 88–89, kappalejakoa muutettu.
10. ”Presidentti David O. McKayn puhe Brittein saarten pohjoisella lähetyskentällä 1. maaliskuuta 1961”, Kirkon historia- ja sukututkimusosaston arkistot, s. 2–3.
11. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1958, s. 93–94.
12. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1910, s. 110; ks. myös *Evankeliumin ihanteita*, s. 102.
13. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1966, s. 86.
14. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1950, s. 176; ks. myös *Evankeliumin ihanteita*, s. 90.
15. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1961, s. 96.
16. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1927, s. 106; ks. myös *Evankeliumin ihanteita*, s. 84.
17. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1949, s. 119–120; ks. myös *Evankeliumin ihanteita*, s. 93.
18. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1959, s. 89.
19. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1961, s. 96.
20. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1949, s. 117.
21. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1953, s. 11.
22. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1966, s. 87.

Ylösousemuksen merkitys

Kuten Kristus eli kuoleman jälkeen, samoin elävät kaikki ihmiset, kukin asettuen tulevassa maailmassa sille paikalle, johon hän on osoittautunut sopivimmaksi.¹

Johdanto

Vuonna 1912 vanhin David O. McKay, silloinen kahdentoista koorumin jäsen, ja hänen vaimonsa Emma Ray kokivat ensimmäisen suuren surunsa vanhempina, kun heidän kaksi- ja puoli-voτίας poikansa Royle kuoli. Vanhin McKayn kertomus tapahtumasta osoittaa hänen tuntemansa suuren surun, mutta on myös osoituksena hänen uskostaan tulevaan ylösousemukseen:

”Maanantai, 8. huhtikuuta 1912. Mikä kärsimyksen yö rakkaalle pojallemme! Jokainen hänen vetämänsä henkäys näytti olevan hänelle tuskaa! Lääkärit tutkivat hänet tänä aamuna ja saivat selville, että hänen tuskansa johtui molemminpuolisesta keuhkopussintulehduksesta. Silloin me melkein menetimme toivomme, mutta myöhemmin kun [lääkäri] kertoi meille, että tutkimuksen jälkeen hän tiesi, mikä bakteeri oli aiheuttanut tulehduksen ja että hänellä oli vastalääke, me saimme jälleen rohkeutta.

Mutta Royle oli liian heikko ja sairauksien komplikaatioita oli liian monia. Hän taisteli urheasti koko päivän ottaen pientä hänelle ajoittain annettua piristettä yhtä halukkaasti kuin aikuinen. Puoli kymmeneltä illalla Thomas E. [McKay] ja minä annoimme hänelle jälleen siunauksen. Ray vaikutti hyvin toiveikkaalta ja asettui hetkeksi lepäämään Roylen viereen vuoteelle. Pian Roylen pieni pulssi heikkeni, ja me tiesimme, että lapsosemme lähtisi pian luotamme. ’Äiti’ oli viimeinen sana hänen rakkailta huuliltaan. Juuri ennen kuin loppu tuli, hän ojensi pienet kätensä, ja kun kumarruin syleilemään häntä, hän kietoi ne kaulaani ja antoi minulle viimeisen monista mitä rakastavimmista halauksista,

Kirjaimellinen ylösnousemus boudasta oli todellisuutta opetuslapsille, jotka tunsivat Kristuksen henkilökohtaisesti. – He todistivat tosiasiaista.

jonka isä koskaan sai rakkaalta lapseltaan. Tuntui siltä kuin hän olisi tajunnut olevansa lähdössä ja halunnut sanoa: 'Hyvästi, isä', mutta hänen pieni äänensä oli jo heikkouden ja tuskan vaimentama. Olen varma, että hän tunnisti äitinsä hetkeä myöhemmin. Ray oli levännyt vain muutaman minuutin, ja huomattessaan, että hoitajat olivat hieman huolissaan, hän siinä samassa kumartui rakkaan poikansa puoleen eikä jättänyt tätä ennen kuin me johdatimme hänet lempeästi pois huoneesta, josta kuolema oli vienyt pienen poikamme.

Loppu tuli kymmentä vailla kaksi aamuyöllä lihaksenkaan edes värähtämättä. 'Hän ei ole kuollut vaan hän nukkuu' ei ole koskaan sopinut paremmin yhteenkään sieluun, sillä hän todellakin nukkui pois. Hän ei kuollut."²

David O. McKayn opetuksia

Jeesuksen apostoleista tuli Hänen ylösnousemuksensa todellisuuden todistajia.

Noin kaksituhatta vuotta sitten – – oli joukko varsin synkkiä apostoleita. Pietarin sydän oli raskas. Johannes suri, samoin Maria, Kristuksen äiti. Muut apostolit olivat paenneet. Juudas oli tajunnut, millaisen rikoksen oli tehnyt. Mikä synkkä yö!

Seuraavana aamuna Kristus nousi kuolleista. – – Koska se on totta, tuo tapahtuma varmistaa sielun kuolemattomuuden, niiden rakkaiden olemassaolon, jotka ovat toisella puolella persoonallisuus säilyneenä. He ovat yhtä todellisia tuossa hengellisessä maailmassa kuin Kristuksen henki, kun Hän saarnasi hengille vankilassa.³

[Jeesuksen ylösnousemuksen] tapahtuman läheisyys antaa lisäarvoa apostolien esittämille todistuksille. Heidän todistuksensa syvempi arvo on siinä, että Jeesuksen kuoltua apostolit joutuivat masennuksen ja synkkyuden valtaan. Kahden ja puolen vuoden ajan Kristus oli läsnä olemalla tukenut ja innoittanut heitä. Mutta nyt Hän oli poissa. Heidät oli jätetty yksin, ja he vaikuttivat hämmentyneiltä ja avuttomilta. – –

Mikä muutti nämä opetuslapset yhtäkkiä varmoiksi, pelottomiksi, sankarillisiksi Jeesuksen Kristuksen evankeliumin saarnaajiksi?

Se oli ilmoitus, että Kristus oli noussut haudasta. Hän oli pitänyt lupauksensa ja täyttänyt messiaanisen tehtävänsä.

Markus ei itse kerro yhdestäkään ylösnouseen Herran ilmestymisestä, mutta Hän todistaa, että enkeli haudalla ilmoitti ylösnousemuksesta ja lupasi, että Herra tapaisi opetuslapsensa. Markukselta me kuulemme suurenmoisen julistuksen ensimmäisestä tyhjistä haudasta koko maailmassa. Ensimmäisen kerran ihmiskunnan historiassa sanat ”Tässä lepää ...” korvataan jumalallisella sanomalla ”Hän on noussut kuolleista”. Kukaan ei voi epäillä, etteikö Markus ollut sielussaan vakuuttunut siitä, että hauta oli todella tyhjä. Hän ei kyseenalaistanut ylösnousemusta – se oli todellinen, ja hänen Herransa ja Mestarinsa ilmestyminen ihmisten keskuuteen oli tosiasia, joka oli juurtunut hänen mieleensä vailla epäilyksen häivää. Tämän totuuden julistamiseen hän omisti elämänsä, ja jos perinnetietoon on luottamista, hän sinetöi todistuksensa verellään.

Toinen, joka kirjoitti muistiin silminnäkiäjien todistuksen, oli Luukas, pakana, tai kuten jotkut arvelevat, käännyttänyt Syyrian Antiokiasta, missä hän harjoitti lääkärin ammattia (ks. Kol. 4:14). Jopa jotkut hänen ankarimmista nykyajan arvostelijoistaan ovat pitäneet häntä erinomaisena historioitsijana, ja koska hän oli henkilökohtaisesti tekemisissä varhaisten apostolien kanssa, hänen lausuntonsa ovat mittaamattoman arvokkaita.

Hänen kirjoituksensa olivat henkilökohtaisen tiedustelun ja tutkimisen tulosta, ja tiedot oli hankittu kaikista mahdollisista lähteistä. Hän haastatteli erityisesti niitä, ”jotka alusta alkaen olivat silminnäkiäjiä ja joista tuli sanan palvelijoita”, ja merkitsi muistiin heidän julistuksensa. Hän vakuuttaa, että hän on ottanut ”alusta asti kaikesta tarkan selon”, niin että hän voisi ”kirjoittaa yhtenäisen esityksen” [ks. Luuk. 1:1–4]. Tämä tarkoittaa sitä, että Luukas hankki näiden silminnäkiäjien todistuksen suoraan heiltä itseltään eikä aiemmista kertomuksista.

Kaikkien luotettavien todistusten mukaan meillä on Luukkaan evankeliumi sellaisena kuin se tuli hänen käsistään. Luvussa 24 Luukas todistaa jumalallisesta sanomasta: ”Miksi etsitte elävää kuolleiden joukosta? Ei hän ole täällä, hän on noussut kuolleista.” [Luuk. 24:5–6.]

Voimme hyväksyä hänen lausuntonsa ja todistuksensa Pietarin ja Paavalin ja muiden apostolien ylösnousemusta koskevista todistuksista yhtä varmana niiden todenperäisyydestä. ”Heille hän myös monin kiistattomin todistein osoitti kuolemansa jälkeen olevansa elossa. Hän näyttäytyi heille neljäkymmenen päivän aikana useasti ja puhui Jumalan valtakunnasta.” [Ap. t. 1:3.] Kuka voi epäillä Luukkaan ehdotonta luottamusta ylösnousemuksen todellisuuteen?

On totta, ettei Markus enempää kuin Luukaskaan todistanut nähneensä itse ylösnoussutta Herraa, ja siksi jotkut tähdentävät, ettei heidän muistiin merkittyjä todistuksiaan voida pitää ensikäden todisteina. Se, etteivät he niin todista mutta olivat silti vakuuttuneita siitä, että muut olivat nähneet Hänet, osoittaa, kuinka kiistämättömiä olivat apostolien ja muiden opetuslasten keskuudessa olleet todisteet siitä, että ylösnousemus oli todellinen.

Onneksi on kuitenkin olemassa asiakirja, jossa on silminnäki-jän henkilökohtainen todistus Jeesuksen ilmestymisestä kuolemansa ja hautaamisensa jälkeen. Tämä henkilökohtainen todistus vahvistaa myös ei vain niiden kahden miehen todistuksen, joita olen lainannut, vaan myös muiden. Tarkoitan Saulia, Tarsoksessa syntynyttä juutalaista, joka oli Gamalielin oppilas, ankara fariseus ja ennen kääntymystään kaikkien niiden katkera vainooja, jotka uskoivat Jeesus Nasaretilaisen nousseen kuolleista. Ja nyt vanhimmassa olemassa olevassa luotettavassa asiakirjassa, joka liittyy Kristuksen ylösnousemukseen tai todistaa siitä, ovat nämä Paavalin sanat korinttilaisille:

”Ennen muuta annoin teille tiedoksi tämän, minkä itse olin saanut vastaanottaa: – Kristus kuoli meidän syntiemme vuoksi, niin kuin oli kirjoitettu, hänet haudattiin, hänet herätettiin kuolleista kolmantena päivänä, niin kuin oli kirjoitettu, ja hän ilmestyi Keefakselle ja sitten niille kahdelletoista. Sen jälkeen hän ilmestyi samalla kertaa yli viidellesadalle veljelle, joista useimmat ovat yhä elossa, vaikka jotkut ovatkin jo nukkuneet pois. Tämän jälkeen hän ilmestyi Jaakobille ja sitten kaikille apostoleille. Viimeiseksi kaikista hän ilmestyi minullekin, joka olen kuin keskosena syntynyt.” [1. Kor. 15:3–8.]⁴

Maailman epäilykset eivät voi kumota silminnäkijöiden todistusta.

Liian monet nykyään ovat niiden kaksituhatta vuotta sitten eläneiden miesten kaltaisia, jotka pystyttivät Areiopagille alttarin ”tuntemattomalle jumalalle”, mutta eivät tieneet Hänestä juuri mitään. Luemme, että matkallaan Areiopagille Paavali näki upeita patsaita, jotka oli pystytetty eri jumalille. – – Sinne kokoontui usein filosofeja ja tuomareita, muinaisen maailman etevimpiä ajattelijoita ja viisaita pohtimaan elämän salaisuuksia ja ihmissuvun kohtaloa ja keskustelemaan niistä.

Kaiken tuon maallisen viisauden keskellä seisojaksi yksin pieni ruskeasilmäinen mies, joka väitti suuren osan heidän filosofiastaan olevan väärää ja heidän patsaidenpalvontansa olevan vakava virhe – ainoa mies tuossa älykköjen suuressa kaupungissa, joka tiesi omasta kokemuksesta, että ihminen voi kulkea kuoleman porteista ja elää. – – Paavalin saarnatessa kaunopuheisesti siitä, millainen Jumala on, filosofit kuuntelivat uteliaina ja kiinnostuneina, kunnes hän todisti Jumalan herättäneen Jeesuksen kuolleista.

Kun he kuulivat ylösnousemuksesta, jotkut pilkkasivat ja kaikki muutamaa harvaa lukuun ottamatta kääntyivät pois jättäen totuutta julistaneen entistäkin yksinäisemmäksi. [Ks. Ap. t. 17:22–33.] Nykyisin, kuten muinoin Areiopagilla, jotkut pilkkaavat ja toiset epäilevät ja kääntyvät pois, kun me puhumme kuolleiden ylösnousemuksesta. Nykyisin, kuten silloin, liian monilla miehillä ja naisilla on muita jumalia, joita he ajattelevat enemmän kuin ylösnoussutta Herraa. – –

Kun hyväksytte tosiasiana sen, että Kristus otti takaisin ruumiinsa ja ilmestyi kirkastettuna, ylösnousseena Olentona, niin saatte vastauksen kaikkien aikojen kysymykseen: ”Voiko ihminen herätä eloon, kun hän on kuollut?” [Ks. Job 14:14.]

On varmaa, että kirjaimellinen ylösnousemus haudasta oli todellisuutta opetuslapsille, jotka tunsivat Kristuksen henkilökohtaisesti. Heidän mielessään ei siitä ollut kerta kaikkiaan mitään epäilystä. He todistivat tosiasiaista. He tiesivät, koska heidän silmänsä olivat nähneet, heidän korvansa kuulleet, heidän kätensä tunteneet läsnä olleen ylösnousseen Lunastajan ruumiin.⁵

Yksi Kristuksen, Lunastajamme, suurenmoisia sanomia on se, että ihmisen henki kulkee voitokkaana kuoleman porttien läpi ikuiseen elämään. Hänelle tämä kuolevainen elämä on vain päivä ja sen päätyminen vain elämän auringonlasku. Kuolemaa, pelkkää unta, seuraa suurenmoinen herääminen iankaikkisen maailman aamuun. Marian ja Martan nähdessä veljensä vain pimeässä ja äänettömässä haudassa olevana ruumiina Kristus näki hänet yhä elävänä olentona. Sen hän ilmaisee kahdella sanalla: ”Lasarus nukkuu” (Joh. 11:11). Jos jokainen – – tietäisi, että ristiinnaulittu Kristus nousi todellakin kolmantena päivänä kuolleista – että tervehdittyään muita ja oltuaan muiden kanssa henkimaailmassa Hänen henkensä teki jälleen eläväksi Hänen lävistetyn ruumiinsa, ja kuljettuaan ihmisten keskuudessa neljäkymmenen päivän ajan Hän nousi kirkastettuna sieluna Isänsä luo – millaista suopeaa rauhaa saisivatkaan sielut, joita nyt ahdistaa epäily ja epävarmuus!

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko seisoo Pietarin, Paavalin, Jaakobin ja kaikkien niiden apostolien rinnalla, jotka pitivät ylösnousemusta paitsi kirjaimellisena tosiasiana myös Kristuksen jumalallisen tehtävän maanpäällisen osan täyttymyksenä.⁶

Viimeisin ja suurin vahvistus sille, että Jeesus nousi haudasta, on Isän ja Pojan ilmestyminen profeetta Joseph Smithille 1 800 vuotta tapahtuman jälkeen. – – Tämä elämän ihme on merkittävä sekä itsessään että siinä, millaisen lisämerkityksen se antaa kaikille todellisen kristillisyyden peruseriaatteille.⁷

Kristuksen ylösnousemus vahvistaa Jumalan kaikkivaltiuden ja ihmisen kuolemattomuuden.

Yli neljän tuhannen vuoden ajan ihminen oli hautaa katsoessaan nähnyt vain elämän päättymisen. Kaikista niistä miljoonista, jotka olivat joutuneet sinne, yksikään ei ollut koskaan palannut ylösnousseena, kuolemattomana olentona. ”Koko maan päällä ei ollut yhtään tyhjää hautaa. Yksikään ihmisydän ei uskonut, yksikään ihmisääni ei julistanut, että sellainen hauta oli olemassa – hauta, jonka oli ryöstänyt ihmisen suurinta vihollista, kuolemaa, vahvemman Voittajan voima.”

Siksi enkelin antama sanoma naisille, jotka pelokkaina mutta rakastaen olivat tulleet haudalle, jonne Jeesus oli haudattu, oli uusi ja suurenmoinen: ”Te etsitte Jeesus Nasaretilaista, joka oli ristiinnaulittu. Hän on noussut kuolleista, ei hän ole täällä. Tuossa on paikka, johon hänet pantiin.” (Mark. 16:6.)

Jos ihme on yliluonnollinen tapahtuma, jonka aiheuttaja on ihmisen rajallisen viisauden ulottumattomissa, niin silloin Jeesuksen Kristuksen ylösnousemus on kaikkien aikojen suunnattomin ihme. Siinä ilmenee Jumalan kaikkivaltius ja ihmisen kuolemattomuus.

Ylösnousemus on ihme kuitenkin vain siinä mielessä, että se on ihmisen käsityskyvyn ja ymmärryksen ulottumattomissa. Kaikille, jotka hyväksyvät sen tosiasiksi, se on vain elämän va-liolain ilmentymä. Koska ihminen ei ymmärrä lakia, hän sanoo sitä ihmeeksi.⁸

Ylösnousemus ja kevät liittyvät mainiosti yhteen, vaikka luon- nossa ei olekaan mitään täsmälleen ylösnousemukseen verratta- vaa, mutta siinä on paljon sellaista, mikä viittaa HERÄÄMISEN ajatukseen. Kuoleman hiljaisuuden tavoin vanha talvi on pitänyt otteessaan kaikkea kasvimaailmaa, mutta kun kevät lähestyy, läm- mön ja valon lempeä, elämää antava voima pakottaa sen hellittä- mään otteensa, ja se, mikä on vaikuttanut kuolleelta, herää uudelleen elämään rauhallisen unen jälkeen virkistyneenä, elpy- neenä, vahvistuneena.

Samoin on ihmisen laita. Sitä, mitä me kutsumme kuolemaksi, Jeesus sanoi uneksi. ”Lasarus nukkuu”, Hän sanoi opetuslapsil- leen [ks. Joh. 11:11]. ”Lapsi nukkuu”, olivat hänen lohdulliset sanansa pienen tytön sureville ja murheellisille vanhemmille [ks. Mark. 5:39]. Maailman Vapahtajalle ei todellakaan ole olemassa mitään sellaista kuin kuolema – vain elämä – iankaikkinen elämä. Hän voi tosiaankin sanoa: ”Minä olen ylösnousemus ja elämä. Joka uskoo minuun, saa elää, vaikka kuoleekin.” [Joh. 11:25.]

Tämän varmuuden tähden kuuliaisuuden iankaikkiselle laille tulisi olla ilo, ei taakka, sillä elämä on iloa, elämä on rakkautta. – – Kuuliaisuus Kristukselle ja Hänen laelleen tuo elämän. Tähdentäköön jokainen tuleva pääsiäinen tätä totuutta ja täytty- köön sielumme jumalallisella varmuudella siitä, että Kristus on

todellakin noussut kuolleista ja että Hänen ansiostaan ihmisen kuolemattomuus on turvattu.⁹

Uskolliset saavat lohduttavan todistuksen ylösousemuksesta.

Ei ole mitään syytä pelätä kuolemaa. Se on vain yksi tapahtuma elämässä. Se on yhtä luonnollinen kuin syntyminen. Miksi meidän pitäisi pelätä sitä? Jotkut pelkäävät sitä, koska he pitävät sitä elämän päättymisenä, ja elämä on usein kalleinta, mitä meillä on. Iankaikkinen elämä on ihmisen suurin siunaus.

Jos vain ihmiset tekisivät Hänen tahtonsa [ks. Joh. 7:17], he eivät katsoisi toivottomina pimeää ja synkkää hautaa, vaan kääntäisivät katseensa kohti taivasta ja tietäisivät, että Kristus on noussut kuolleista!

Kukaan ihminen ei voi hyväksyä ylösousemusta ja olla uskossaan johdonmukainen hyväksymättä myös henkilökohtaisen Jumalan olemassaoloa. Ylösousemuksellaan Kristus voitti kuoleman, ja Hänestä tuli kuolematon sielu. ”Minun Herrani ja Jumalani” (Joh. 20:28) ei ollut pelkkä tyhjänpäiväinen Tuomaksen huudahdus, kun hän näki ylösousseen Herransa. Kun me hyväksymme sen, että Kristus on Jumala, on helppoa kuvitella Hänen Isänsä olevan Persoona aivan samoin kuin Hän, sillä Jeesus sanoi: ”– Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän –” (Joh. 14:9).¹⁰

Kuten Kristus eli kuoleman jälkeen, samoin elävät kaikki ihmiset, kukin asettuen tulevassa maailmassa sille paikalle, johon hän on osoittautunut sopivimmaksi. Ylösousemuksen sanoma on siten lohdullisin, suurenmoisin, mitä ihmiselle on koskaan annettu, sillä kun kuolema vie meiltä rakkaan, surevaa sydäntämme tynnyttää toivo ja jumalallinen vakuutus, joka on ilmaistu näissä sanoissa:

”Ei hän ole täällä, hän on noussut kuolleista” [ks. Matt. 28:6]. Koska Lunastajamme elää, niin mekin tulemme elämään. Todistan teille, että Hän elää. Minä tiedän sen, kuten toivon teidän tietävän tämän jumalallisen totuuden.¹¹

Jeesus koki kaikenlaisia kuolevaisuuden kokemuksia aivan kuten te ja minä. Hän tunsu onnea, Hän koki tuskaa. Hän iloitsi

ja suri muiden kanssa. Hän tiesi, mitä on ystävyys. Hän koki myös surun, jonka petturit ja väärät syyttäjät aiheuttavat. Hän koki kuoleman kuolevaisuudessa aivan kuten te tulette kokemaan. Koska Kristus eli kuoleman jälkeen, niin elätte tekin ja niin elän minäkin. – –

Jeesus oli ainoa täydellinen ihminen, joka on koskaan elänyt. Nousemalla kuolleista Hän voitti kuoleman ja on nyt maailman Herra. Kuinka kertakaikkisen heikko, kuinka äärimmäisen mielettömön on se, joka tieteen tahtoen hylkää Kristuksen elämän tien etenkin sen tosiseikan valossa, että sen hylkääminen johtaa vain murheeseen, kurjuuteen ja jopa kuolemaan! – –

Kun kristityillä kautta maailman kiertää veressään tämä usko [Jeesukseen Kristukseen], kun he tuntevat sydämessään uskollisuutta ylösnoussutta Kristusta ja Hänen opettamiaan periaatteita kohtaan, ihmiskunta on ottanut ensimmäisen suuren askeleen kohti ainaista rauhaa, jota me päivittäin rukoilemme.¹²

On monia niin sanottuja kristittyjä, jotka eivät usko kirjaimelliseen ylösnousemukseen, ja teidän harteillanne ja muiden – – harteilla tässä kirkossa lepää velvollisuus julistaa maailmalle, että Hän on Jumalan Poika, että Hän on noussut kirjaimellisesti ylös haudasta ja että Hän on ilmestynyt henkilökohtaisesti Isän kanssa profeetta Joseph Smithille.¹³

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Mitä todisteita Jeesuksen Kristuksen kirjaimellisesta ylösnousemuksesta on? (Ks. s. 69–71, 73.) Kuinka Jeesuksen muinaisten ja nykyajan apostolien todistukset ovat vahvistaneet omaa todistustasi Hänen ylösnousemuksestaan?
- Millä tavoin ”maallinen viisaus” yrittää kumota Jeesuksen ylösnousemuksen todellisuuden? (Ks. s. 72–73.)
- Millä tavoin oppi ylösnousemuksesta on olennainen osa pelastussuunnitelmaa?
- Presidentti McKay opetti, että ylösnousemus on ”elämän vakioilain ilmentymä” ja että ”ylösnousemus ja kevät liittyvät maanosti yhteen”. Millä tavoin ylösnousemus on kevään kaltainen?

(Ks. s. 73–75.) Kuinka voisit käyttää tätä rinnastusta auttaaksesi lapsia ymmärtämään ylösnousemuksen?

- Kuinka me voimme saada todistuksen ylösnousemuksesta tai vahvistaa sitä? (Ks. s. 75–76.) Kuinka todistuksesi ylösnousemuksesta vaikuttaa tekemiisi päätöksiin? Mitä muita evankeliumin periaatteita on helpompi ymmärtää, kun meillä on todistus ylösnousemuksesta?
- Kuinka tieto ylösnousemuksesta vähentää kuolemaan liittyvää surua ja antaa lohtua sureville? (Ks. s. 75–76.) Mitä esimerkkejä olet nähnyt siitä, kuinka todistus ylösnousemuksesta on vahvistanut ihmisiä koettelemuksissa?
- Miksi ylösnousseen Jumalan olemassaolo on niin tärkeä ihmiskunnalle?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia: Job 19:25–27; Mark. 16:1–6; Ap. t. 2:22–32; 4:33; 1. Kor. 15:3–8; 3. Nefi 11:15; OL 76:22–24.

Viitteet

1. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1966, s. 59; ks. myös David O. McKay, ”Tärkein velvollisuutemme”, *Valkeus*, marraskuu 1979, s. 6–7.
2. Lainattuna julkaisussa David Lawrence McKay, *My Father, David O. McKay*, 1989, s. 84–85.
3. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1950, s. 178.
4. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1939, s. 112–114, kappalejakoja muutettu; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, 1961, s. 48–49.
5. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1944, s. 120–122, kappalejakoja muutettu.
6. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1966, s. 57, kappalejakoja muutettu.
7. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1944, s. 120, kappalejakoja muutettu; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 50.
8. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1966, s. 56.
9. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1939, s. 115; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 47.
10. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1966, s. 58–59.
11. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1944, s. 125; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 42–43.
12. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1966, s. 59.
13. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1950, s. 179.

*"Vaalin yhtenä elämäni rakkaimmista kokemuksista tietoa siitä,
että Jumala kuulee uskon rukouksen."*

Rukouksen voima

Jumala on ohjaamassa ja johtamassa sitä, joka ”etsii Häntä uskossa kaikesta voimastaan ja koko sielustaan”.¹

Johdanto

Keväällä 1921 vanhin David O. McKay ja veli Hugh J. Cannon kävivät Uudessa-Seelannissa kiertäessään ympäri maailmaa kirkon eri lähetyskentillä. Eräänä sunnuntaina vanhin McKayn oli määrä puhua iltapäivällä pyhien konferenssissa. Mutta herätessään sinä aamuna hän oli sairas ja hänen äänensä oli niin käheä, että hän saattoi tuskin puhua kuiskausta kovemmalla äänellä. Siitä huolimatta hän osallistui konferenssiin uskoen, että pystyisi esittämään sanomansa. Myöhemmin hän kirjoitti:

”Tuhat ihmistä – – kokoontui iltapäiväkokoukseen. He tulivat uteliaina ja suurin odotuksin. Velvollisuuteni oli esittää heille sanoma, mutta sen lisäksi, että ääneni oli niin käheä, etten pystyisi puhumaan niin että tuo joukko kuulisi, olin myös sairas.

Nousin kuitenkin hoitamaan velvollisuuteni sydämessäni mitä hartain rukous jumalallisesta avusta ja opastuksesta. Ääneni oli kireä ja käheä. – –

Sitten tapahtui jotakin sellaista, mitä minulle ei ole koskaan aiemmin tapahtunut. Esittelin teemani niin innokkaasti ja kiihkeästi kuin saatoin ja puhuin niin lujaa kuin mahdollista. Tuntiessani ääneni kirkastuvan ja voimistuvan unohdin pian koko ääneni ja ajattelin vain totuutta, jonka halusin kuulijoideni ymmärtävän ja ottavan vastaan. Puhuin yhteen menoon neljäkymmentä minuuttia ja kun lopetin, ääneni oli yhtä kuuluva ja kirkas kuin milloin tahansa. – –

Kun kerroin veli Cannonille ja muutamille muille veljille, kuinka hartaasti olin rukoillut juuri sitä siunausta, jonka olin

saanut, hän sanoi: 'Minäkin rukoilin – en ole koskaan eläissäni rukoillut palavammin puhujan puolesta.'"²

David O. McKayn opetuksia

Jumala on persoonallinen Olento, jota me voimme lähestyä rukouksessa.

Lapsuudesta asti olen vaalinut totuutta, että Jumala on persoonallinen Olento ja että Hän on todellakin Isämme, jota me voimme lähestyä rukouksessa ja jolta voimme saada niihin vastauksia. Vaalin yhtenä elämäni rakkaimmista kokemuksista tietoa siitä, että Jumala kuulee uskon rukouksen. On totta, että vastaukset rukouksiimme eivät aina tule suoraan ja heti eivätkä sillä tavalla kuin odotamme, mutta ne tulevat kyllä ja sellaiseen aikaan ja sellaisella tavalla, mikä on rukouksen pitäneen parhaaksi.

On ollut kuitenkin tilanteita, jolloin olen saanut suoran ja välittömän varmuuden, että pyyntööni on suostuttu. Erityisesti erään kerran vastaus tuli niin selkeästi, että tuntui kuin taivaallinen Isäni olisi seissyt vieressäni ja lausunut sanat. Tällaiset kokemukset ovat osa olemustani, ja niiden on pysyttävä minussa niin kauan kuin muisti ja äly säilyvät. Maailman Vapahtaja tuntuu minusta aivan yhtä todelliselta ja aivan yhtä läheiseltä.

Tunnen selvemmin kuin olen koskaan aiemmin tuntenut, että Jumala on Isäni. Hän ei ole vain aineeton voima, moraalinen mahti maailmassa, vaan persoonallinen Jumala, jolla on luomisvoimaa, maailman Hallitsija, sielumme Ohjaaja. Haluaisin kaikkien ihmisten ja etenkin kirkon nuorten tuntevan, että he ovat niin lähellä taivaallista Isää, että he lähestyvät Häntä päivittäin – eivät vain julkisesti vaan yksin ollessaan. Jos kansallamme on tällainen usko, he saavat suuria siunauksia. Heidän sielunsa täyttyy kiitollisuudella siitä, mitä Jumala on tehnyt heidän hyväkseen. He huomaavat olevansa yltäkyläisesti siunattuja. Ei ole kuvittelea, että me voimme lähestyä Jumalaa ja saada valoa ja opastusta Häneltä ja että Hänen Henkensä valaisee mieltämme ja sykkädyttää sieluamme.³

Kun polvistutte illalla rukoukseen, tunnetteko Hänen läheisyytensä, juuri Hänen kuulevan teitä, tunnetteko voiman, joka

toimii vähän kuin radio, tai suuremman voiman, niin että tunnette olevanne yhteydessä Häneen?⁴

Haluaisin Israelin nuorten miesten tuntevan, että he ovat niin lähellä [Jumalaa], että he lähestyvät Häntä päivittäin – eivät vain julkisesti vaan yksin ollessaan. Haluaisin heidän luottavan Häneen siten kuin pieni sokea tyttö luotti isäänsä. Hän istui isänsä sylissä junassa, ja vieressä istuva ystävä sanoi: ”Minä voin pitää häntä välillä”, ja otti pikkutytön syliinsä. Isä sanoi tyttölle: ”Tiedätkö, kenen sylissä olet?” ”En”, tyttö vastasi, ”mutta sinä tiedät.” Millainen luottamus tuolla lapsella olikaan isäänsä. – – Aivan yhtä todellista pitäisi olla sen luottamuksen, joka myöhempien aikojen pyhien pojilla ja tytöillä on taivaalliseen Isäänsä.⁵

On hyvä, että pojat ja tytöt oppivat, että he voivat kääntyä Jumalan puoleen rukouksessa. Te yliopisto-opiskelijat opitte kuitenkin oppilaiden jokaisessa koulussa tulee oppia, että kun teillä on vaikeuksia, te voitte saada apua ja opastusta, jos etsitte sitä vilpittömästi. Ehkä nousette polviltanne niin kuin muutamat meistä tekivät nuoruudessaan ja tunnette, ettei rukouksiinne ole vastattu, mutta jonakin päivänä tajuatte, että Jumala vastasi rukouksiinne aivan kuten viisas isä tai äiti olisi tehnyt. Yksi suurimmista asioista, mitä nuori voi omistaa, on tunne siitä, että hän voi mennä Isämme luo ja vuodattaa Hänelle sydämensä.⁶

Rukoileminen on enemmän kuin sanoja. Se vaatii uskoa, ponnisteluja ja oikeaa asennetta.

Rukous on kaipaavan, rakastavan sydämen sykkimistä samaan tahtiin Äärettömän kanssa. Se on sielun viesti, joka on lähetetty suoraan rakastavalle Isälle. Kieli ei ole pelkkiä sanoja. – –

Vaikuttavan rukouksen ensimmäinen ja tärkein hyve on usko. Usko Jumalaan tuo rauhaa sielulle. Vakaumus siitä, että Jumala on Isämme, jonka luo voimme mennä saamaan lohtua ja opastusta, on pettämätön lohdun lähde.

Toinen tärkeä hyve on kunnioitus. Tämä hyve näkyy rukouksessa, jonka Vapahtaja antoi malliksi sanoissa ”pyhitetty olkoon sinun nimesi” [Matt. 6:9]. Tämän periaatteen pitäisi näkyä luokahuoneissa ja erityisesti jumalanpalveluspaikoissamme.

Kolmas tärkeä tekijä on vilpittömyys. Rukous on hengen kai-pausta. Vilpitön rukous tarkoittaa sitä, että kun me pyydämme jotakin hyvettä tai siunausta, meidän tulee tehdä työtä sen siu-nauksen saamiseksi ja kehittää itsessämme sitä hyvettä.

Seuraava tärkeä hyve on uskollisuus. Miksi rukoilla Jumalan valtakunnan tulemista, ellei sydämessä ole halua ja auliutta aut-taa sen rakentamisessa? Jos rukoilee, että Hänen tahtonsa tapah-tuisi, eikä sitten yritä elää sen mukaan, saa heti kielteisen vas-tauksen. Jos lapsi pyytäisi teiltä jotakin suhtautuen pyyntönsä sillä tavoin, te ette antaisi hänelle sitä, mitä hän pyytää. Jos me rukoilemme jollekin asialle tai hankkeelle menestystä, me ilmai-semme suhtautuvamme siihen myötämielisesti. On epälojaali-suuden huippu rukoilla, että Jumalan tahto tapahtuisi, ja sitten olla toimimatta omassa elämässämme tuon tahdon mukaan.

Viimeinen tärkeä hyve on nöyryys. – – Nöyryyden ja rukouk-sen periaate saa ihmisen tuntemaan jumalallisen opastuksen tar-vetta. Omillaan toimeen tuleminen on hyve, mutta siihen tulee liittyä tietoisuus korkeamman avun tarpeesta – tietoisuus siitä, että kun vaeltaa päättäväisesti velvollisuuden tietä, on olemassa mahdollisuus, että astuu harhaan, ja tuohon tietoisuuteen liittyy rukous, pyyntö siitä, että Jumala innoittaa niin, että välttyy otta-masta tuota väärää askelta.⁷

Rukoileminen kotona opettaa lapsille uskoa Jumalaan.

Jos kysyisitte minulta, mistä sain alun perin horjumattoman us-koni Jumalan olemassaoloon, vastaisin teille, että lapsuudenko-dissani, jossa isä ja äiti kutsuivat säännöllisesti lapset ympärilleen aamuin illoin ja rukoilivat Jumalan siunauksia perhekunnalle ja ihmiskunnalle. Tuon hyvän patriarkan äänessä oli vilpittömyyttä, joka jätti lähtemättömän vaikutuksen hänen lastensa sieluun, ja äidin rukoukset olivat yhtä vaikuttavia. Tänä iltana pyydän, että jokainen isä kirkossa huolehtisi siitä, että hän kaikessa vilpittö-myudessa painaisi lastensa mieliin käsityksen siitä, että Jumala on todella olemassa ja siitä, että Jumala todella ohjaa ja varjelee lap-siaan. Tämä vastuu on teidän. Koti on yksi yhteiskunnan yksikkö – perusyksikkö. Jo ennen kuin kuulin isäni todistavan, että hän

oli kuullut jumalallisen äänen, tiesin hänen elävän lähellä Luojaansa.⁸

Myöhempien aikojen pyhien lapsia on opetettu tuntemaan [Jumala] ja rukoilemaan Häntä Olentona, joka voi kuunnella ja kuulla ja tuntea aivan kuten maanpäällinen isä voi kuunnella, kuulla ja tuntea. Ja he ovat omaksuneet äideiltään ja isiltään syvälle siimpäänsä todellisen todistuksen siitä, että tämä Jumala, joka on Persoona, on puhunut tällä taloudenhoitokaudella. Se on todellisuutta.⁹

Väitän, että sellaisessa kodissa, jossa lapset kasvatetaan läheisessä yhteydenpidossa taivaalliseen Isäämme, ei voi olla paljonkaan syntiä eikä paljonkaan pahaa. Kun pieni kuumeinen, kärsivä lapsi katsoo isäänsä ja sanoo yksinkertaisessa uskossa: ”Isä, anna minulle siunaus”, haluan kertoa teille, että sellaisista kodeista saa alkunsa minkä tahansa kansakunnan voima ja kunnia. Sellaisia ovat myöhempien aikojen pyhien kodit.¹⁰

”Herra, opeta meitä rukoilemaan” oli Mestarin opetuslasten kunnioittava pyyntö [Luuk. 11:1]. Nöyrinä kuin lapset he etsivät asianmukaista opastusta, eikä heidän pyyntönsä ollut turha.

Aivan yhtä kiihkeästi kuin opetuslapset saattavat lapset toisiinsa tuntea tarvetta jumalalliseen opastukseen ja lohdutukseen, vaikka eivät ilmaisekaan kaipaustaan ääneen. Siksi Herra on antanut vanhemmille velvollisuuden ”opettaa lapsiaan rukoilemaan” [OL 68:28].

Huolet, hankaluudet ja murheet ovat yhtä todellisia pienen lapsen elämässä kuin aikuisten maailmassa, ja lapsilla on oikeus saada Jumalalta apua, lohdutusta ja opastusta rukouksen kautta.

Eikä siinä kaikki, vaan uskon, vilpittömyyden ja kestäväen luottamuksen kannalta viattoman lapsen rukous saa varmasti mitä pikimmin vastauksen rakastavalta Isältä.¹¹

Jumalan innoitus on nähtävissä siinä, että myöhempien aikojen pyhiä vaaditaan pitämään kotinsa eheinä ja opettamaan lapsilleen Jeesuksen Kristuksen evankeliumin periaatteita. En tarkoita tällä sitä, että meidän pitäisi tehdä sellaisesta opetuksesta muodollista tai millään tavoin vastenmielistä. Tarkoitan sitä, että

Jeesuksen Kristuksen evankeliumin tulee säteillä jokaisessa kodissa, että illoin ja aamuin tulee rukoilla vilpittömyydessä, jotta lapset tajuaisivat joka päivä, että me haluamme Jumalan olevan läsnä kodissamme. Jos voimme kutsua Vapahtajan kotiimme, voimme tietää, että enkelit ovat sekä halukkaita että innokkaita suojelemaan poikiamme ja tyttöjämme. Uskon, että useimmissa kodeissa poikia ja tyttöjä opetetaan rukoilemaan ennen nukku-
maanmenoa. Uskon kuitenkin, että aamurukoukset jätetään liian usein pitämättä. Mutta kun ajattelemme asiaa, niin juuri valveil-
laolon tunteina poikamme ja tyttömme tarvitsevat Jumalan var-
jelusta ja Hänen Pyhän Henkensä opastusta jopa enemmän kuin nukkuessaan.¹²

Noudatatteko Kristuksen kehotusta rukoilla Isää ja opettaa lapsianne rukoilemaan, niin että jumalisuus, kunnioitus Jumalaa ja Hänen työtään kohtaan, painuisi joka päivä lastenne sydämeen? Näin tulee olla jokaisessa kodissa. Älkää rukoilko vain it-
senne puolesta vaan rukoilkaa jopa vihollistenne puolesta.¹³

Vanhemmat, ellette tee mitään muuta, niin polvistukaa aamul-
la lastenne kanssa. Tiedän, että aamunne ovat yleensä kiireisiä –
– mutta järjestäkää aikaa polvistua ja kutsua Jumala kotiinne. Rukous on väkevä voima.¹⁴

Tulkoot vanhemmat ja lapset Jumalan eteen perherukouk-
sessa.¹⁵

Rukoileminen tuo monia suuria siunauksia.

Ymmärsin – – kirkon piirissä pidettyjen rukousten voiman, kun eilen sain kirjeen naapuriltani entisestä kotikaupungistani. Hän oli lypsällä, kun hän kuuli navetassa olevasta radiosta, että presidentti [George Albert] Smith oli kuollut. Hän tajusi, mitä se merkitsi hänen entiselle naapurilleen, ja hän lähti navetalta ja meni sisään kertomaan asiasta vaimolleen. He kutsuivat heti pie-
net lapsensa luokseen, ja siellä matalassa majassa he keskeytet-
tyään askarensa polvistuivat koko perhe ja pitivät rukouksen. Teidän tehtäväksenne jää ymmärtää tuon rukouksen merkittä-
vyys. Kertokaa se sadallatuhannella, kahdellasadallatuhannella, puolella miljoonalla kodilla, niin näette ykseyden ja rukouksen voiman ja sen, kuinka suurena tukena koko kirkko voi olla.¹⁶

*"Noudatatteko Kristuksen kebotusta rukoilla Isää
ja opettaa lapsianne rukoilemaan?"*

Jos saamme nuoremme kasvattamaan – – uskoa ja sitten lähestymään Jumalaansa salassa, he saavat täällä ja nyt ainakin neljä suurta siunausta. Ensimmäinen on kiitollisuus – kiitollisuus siunauksista, joita ei ennen ole tajunnut. Heidän sielunsa täyttyy kiitollisuudella siitä, mitä Jumala on tehnyt heidän hyväkseen. He huomaavat olevansa yltäkylläisesti siunattuja. Nuoren miehen, joka sulkee oven perässään, joka vetää verhot eteen ja valmistautuu sitten hiljaisuuden vallitessa pyytämään apua Jumalalta, tulisi ensin vuodattaa sieluansa kiitollisena terveydestä, ystävistä, rakkaista, evankeliumista, Jumalan olemassaolon merkeistä, jotka ilmenevät kallioissa ja puissa ja kivissä ja kukissa ja kaikessa, mitä hänen ympärillään on. Hänen tulisi ensin laskea monet siunauksensa ja luetella ne yksitellen [ks. "Elon aallot myrskyten kun raivoaa", *MAP-lauluja*, 159], niin hän yllättyisi siitä, mitä Herra on tehnyt.

Toinen rukouksen siunaus on opastus. En pysty kuvittelemaan, että nuori mies, joka polvistuu vuoteensa viereen aamulla ja rukoilee Jumalalta apua, että hän pysyisi tahrattomana maailman synneistä, kulkisi harhaan. Luulen, ettei sellainen nuori tyttö joudu kovinkaan kauas väärään suuntaan, joka polvistuu aamuisin ja rukoilee, että hänet pidettäisiin puhtaana ja tahrattomana edessä olevana päivänä. En voi ajatella, että myöhempien aikojen pyhä voi hautoa vihamielisyyttä sydämessään, jos hän yksin ollessaan rukoilee vilpittömästi Jumalaa poistamaan sydämestään kaikki kateuden ja kaunan tunteet ketä tahansa lähimmäistään kohtaan. Opastustako? Kyllä, Jumala on ohjaamassa ja johtamassa sitä, joka ”etsii Häntä uskossa kaikesta voimastaan ja koko sielustaan”.

Kolmas siunaus on luottamus. Kaikkiällä tässä maassa on tuhansia ja kymmeniätuhansia opiskelijoita, jotka ponnistelevat opinnoissaan. Opettakaamme näille opiskelijoille, että jos he haluavat menestyä opinnoissaan, heidän tulee etsiä Jumalaansa, että suurin maailman tuntema Opettaja on lähellä auttamassa heitä. Kun opiskelija tuntee, että hän voi lähestyä Herraa rukouksessa, opiskelija saa luottamusta, että hän voi selviytyä opinnoistaan, että hän voi kirjoittaa puheensa, että hän voi nousta opiskelijatovereidensa eteen ja esittää sanomansa pelkäämättä epäonnistumista. Vilpitön rukous tuo luottamusta.

Lopuksi hän saa innoitusta. Ei ole kuvittelua, että me voimme lähestyä Jumalaa ja voimme saada valoa ja opastusta Häneltä, että Hänen Henkensä valaisee mielemme, sykähdyttää sielumme. – – Joseph Smith tiesi sen, ja todistus, todiste profeetta Josephin innoituksesta käy ilmeiseksi kaikille, jotka vain avaavat silmänsä näkemään ja sydämensä ymmärtämään.¹⁷

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Kuinka rukous on vahvistanut suhdettasi Jumalaan? Miksi on tärkeää tietää, että rukoilet taivaallista Isääsi, jonka kuvaksi sinut on luotu? (Ks. s. 80–81.)
- Millä tavoin Jumala vastaa rukouksiin? (Ks. s. 80–81.) Miksi joskus näyttää siltä, ettei kaikkiin rukouksiin vastata välittömästi? Mitä siunauksia olet saanut, kun rukouksiisi on vastattu?

- Mitä sellaisia ominaisuuksia tai asenteita voimme omaksua, jotka tekevät rukouksistamme vilpittömämpiä ja merkityksellisempiä? (Ks. s. 81–82.) Kuinka me voimme valmistautua hengellisesti ennen kuin pidämme rukouksen?
- Kuinka vanhemmat voivat opettaa lapsia rukoilemaan? (Ks. s. 82–84.) Millä tavoin yksin rukoileminen ja perheen kanssa rukoileminen kotona voi vaikuttaa lasten elämään? (Ks. s. 82–84.) Miksi päivittäinen rukous vahvistaa ja yhdistää perheitä niin merkittävästi?
- Mitä siunauksia säännöllinen rukoileminen tuo tullessaan? (Ks. s. 84–86.) Kuinka me voimme tehdä rukouksistamme merkityksellisempiä, niin etteivät ne olisi niin samanlaisia tai mekaanisia?
- Kuinka vilpittömän ja harras rukous voi puhdistaa sielumme epäpyhästä tunteista tai pahansuovista tunteista muita kohtaan?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia: Matt. 21:22; Jaak. 5:16; 2. Nefi 32:8–9; Alma 17:3; 34:17–28; 3. Nefi 18:18–21; OL 19:38.

Viitteet

1. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1922, s. 65.
2. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, toim. Clare Middlemiss, uudistettu laitos, 1976, s. 58–59.
3. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1969, s. 152–153, kappalejako muutettu.
4. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1954, s. 84.
5. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1922, s. 64, kappalejako muutettu.
6. *Stepping Stones to an Abundant Life*, toim. Llewelyn R. McKay, 1971, s. 42.
7. *Pathways to Happiness*, toim. Llewelyn R. McKay, 1957, s. 225–226.
8. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1966, s. 107.
9. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1934, s. 23; ks. myös *Evankeeliumin ihanteita*, 1961, s. 237.
10. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1912, s. 52–53.
11. *True to the Faith: From the Sermons and Discourses of David O. McKay*, toim. Llewelyn R. McKay, 1966, s. 210–211.
12. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1917, s. 57–58; ks. myös *Evankeeliumin ihanteita*, s. 281–282.
13. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1919, s. 78.
14. *Man May Know for Himself: Teachings of President David O. McKay*, toim. Clare Middlemiss, 1967, s. 300.
15. *Stepping Stones to an Abundant Life*, s. 281.
16. Lainattu artikkelissa Leon R. Hartshorn, ”David O. McKay: Sielun arvo”, *Valkeus*, lokakuu 1993, s. 30.
17. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1922, s. 64–65.

*"Olette keskellä kiusauksia, mutta kuten Kristus kiusausvuorella,
tekin voitte kobota niiden yläpuolelle."*

Kiusausten voittaminen

*Vastustakaa paha, niin se pakenee luotanne.
Kosiskelkaa sitä, niin pian teillä on kahleet paitsi
ranteissanne myös sielussanne.¹*

Johdanto

Nuorena lähetysaarnajana Skotlannissa David O. McKay osallistui kokoukseen, jota johti James L. McMurrin, neuvonantaja silloisessa Euroopan lähetyslaitoksessa. Kokouksen aikana läsnäolijat saivat kokea useita Hengen lahjojen ilmenemisiä. Noin 70 vuotta myöhemmin presidentti McKay muisteli eräässä pappeuskokouksessa: ”Muistan kuin eilisen päivän tuossa tilaisuudessa vallinneen innoituksen voiman. Jokainen tunsu Herran Hengen runsasta vuodatusta. Kaikilla läsnä olleilla oli todellakin yksi sydän ja yksi mieli. En ollut koskaan aikaisemmin kokenut sellaista tunnetta. – –

Sellainen oli tilanne, jossa James L. McMurrin esitti jotakin, mikä on myöhemmin osoittautunut profetiaksi. Oltuani läheisessä yhteistyössä James McMurrinin kanssa olin saanut selville, että hän oli puhdasta kultaa. Hänen uskonsa evankeliumiin oli ehdoton. Sen rehellisempää miestä, sen uskollisempaa sille, minkä uskoi oikeaksi, ei ole koskaan elänyt. Kun hän siis kääntyi puoleeni ja esitti minulle silloin enemmän varoituksena kuin lupauksena pitämäni sanat, ne jättivät minuun lähtemättömän vaikutuksen. Vapahtajan sanoja Pietarille lainaten veli McMurrin sanoi: ’Saanen sanoa sinulle, veli David, että Saatana on halunnut seuloa sinua kuin viljaa, mutta Jumala pitää sinusta huolen.’ [Ks. Luuk. 22:31.] – –

Sillä hetkellä mielessäni välähti kiusauksia, joita oli asetettu tieleni, ja minä tajusin jopa paremmin kuin presidentti McMurrin tai kukaan toinen, kuinka totta hän oli puhunut sanoessaan, että

'Saatana on halunnut sinua'. Päätin siinä ja silloin säilyttää uskon, ja minussa syttyi halu palvella lähimmäisiäni. Tajusin myös, ainakin välähdyksenomaisesti, mitä olin velkaa vanhimmalle, joka oli alun perin tuonut palautetun evankeliumin sanoman isoisälleni ja isoäidilleni, jotka olivat ottaneet sanoman vastaan vuosia aikaisemmin Pohjois-Skotlannissa ja Etelä-Walesissa."

Presidentti McKay päätti kertomuksensa kirkon nuorille miehille neuvoon, joka sopii kaikille: "Pyydän Jumalaa siunaamaan teitä edelleen. -- Älkää antako kiusausten johtaa teitä harhaan."²

David O. McKayn opetuksia

Meidän on varjeltava itseämme ja perhettämme vastustajan vaikutukselta.

Puut, jotka pysyvät pystyssä hurrikaanin keskellä, taipuvat usein tuholaisien edessä, joita hädin tuskin näkee mikroskoopilla. Samoin suurimmat ihmiskunnan viholliset nykyään ovat yhteiskunnassa vaikuttavat hienovaraiset ja joskus näkymättömät voimat, jotka kalvavat tämän päivän miehuutta ja naiseutta. Jumalan kansan uskollisuuden ja tehokkuuden testi on loppujen lopuksi henkilökohtainen. Miten yksilö toimii?

Jokainen kiusaus, joka tulee teille ja minulle, tulee jossakin seuraavista kolmesta muodosta:

- 1) halun tai intohimon kiusauksena
- 2) kiusauksena antautua ylpeyteen, muotiin tai turhuuteen tai
- 3) maailman rikkauksien tai vallan haluna ja haluna hallita maita tai ihmisten maallista omaisuutta.

Sellaisia kiusauksia tulee meille seuraelämässä, ne kohtaavat meitä poliittisissa pyrkimyksissämme, ne tulevat kohdallemme liikesuhteissamme, maatilalla, liikeyrityksessä, toiminnassamme kaikilla elämän eri aloilla, kaikkialla me huomaamme näiden salakavaliin vaikutteiden olemassaolon. Juuri silloin kun ne tulevat ihmisen tietoisuuteen, hänen tulisi pyrkiä puolustamaan totuutta.

Kirkko opettaa, että elämä täällä maan päällä on koetusaikaa. Ihmisen täytyy tulla luonnon *berraksi* eikä *orjaksi*. Hänen tulee hallita ja käyttää halujaan terveydekseen ja ikänsä pidentämisek-

si, ja hänen tulee hillitä ja hallita intohimonsa muiden onneksi ja siunaukseksi. – –

Jos olette eläneet ja edelleen elätte Pyhän Hengen johdatuksen mukaan, niin teidän sielunne täyttää ilo. Jos poikkeatte siitä ja huomaatte, että ette ole tehneet jotakin, minkä tiedätte oikeaksi, niin te olette onnettomia, vaikka teillä olisi kaikki maailman rikkaus. – –

Halutessaan pitää hauskaa nuoret tuntevat usein kiusausta antautua sellaiseen, mikä tyydyttää vain ihmisen alhaisempaa puolta. Niistä viisi yleisintä ovat: *ensimmäiseksi* karkeus ja ruokottomuus, *toiseksi* juominen ja kiihottava hyväileminen, *kolmanneksi* siveettömyys, *neljänneksi* uskottomuus ja *viidenneksi* kunnioituksen puute.

Karkeus on usein ensimmäinen askel tiellä kohti halujen tyydyttämistä. Karkeus on hyvän maun tai jalompien tunteiden loukkaamista.

Karkeudesta on vain pieni askel ruokottomuuteen. Nuortemme onnelle on hyväksi, itse asiassa välttämätöntä, että he tapaavat toisiaan seuraelämässä, mutta osoittaa alhaista moraalialia, jos viihdykettä täytyy etsiä fyysisestä kiihotuksesta ja halventamisesta. Juhlat, joissa juopotellaan ja hyväilläään, muodostavat ympäristön, jossa moraaliset aistit tylsistyvät ja hillitön himo vallitsee. Silloin on helppoa astua viimeinen askel alas moraaliseen häpeään.

Kun korkeiden moraaliperiaatteiden sijaan valitaan moraaliuton ja hillitön elämä ja mies tai nainen joutuu yhä syvemmälle rappiotilaan, niin uskottomuus on väistämätön osa hänen luonnettaan. Uskollisuus vanhemmille häviää, kuuliaisuus heidän opetuksilleen ja ihanteilleen hylätään, uskollisuus vaimoa ja lapsia kohtaan hukkuu alhaiseen himon tyydyttämiseen, uskollisuus kirkolle on mahdotonta, ja tilalle tulee usein sen opetusten pilkkaaminen.³

Kiusaus tulee usein vaivihkaa. Ehkä siihen antautumisesta ei tiedä kukaan muu kuin ihminen itse ja hänen Jumalansa, mutta jos hän antaa sille periksi, hän heikkenee samassa määrin, ja maailman pahuus tahraa hänet.⁴

Saatana karkotettiin taivaasta, koska hän yritti ottaa Luojan aseman. Mutta hänen voimansa on yhä ilmeinen. Hän on aktiivinen ja yllyttää tällä hetkellä kieltämään Jumalan olemassaolon, Hänen rakkaan Poikansa olemassaolon ja kieltää Jeesuksen Kristuksen evankeliumin voiman.⁵

Vihollinen on aktiivinen. Hän on ovela ja viekas ja etsii jokaista mahdollisuutta kaivaa maata kirkon perustusten alta ja iskee aina kun vain mahdollista heikentääkseen tai tuhotakseen. – – Jumala on antanut valinnanvapauden. Moraalinen ja hengellinen edistymisemme riippuu siitä, kuinka käytämme tuota vapautta.⁶

Saatana haluaa yhä päättäväisesti pitää päänsä, ja hänen lähettiläilleen on annettu nykyisin voimaa, jota heillä ei ole ollut edellisinä vuosisatoina. Olkaa valmiit kohtaamaan oloja, jotka voivat olla ankaria, ajattelutapoja, jotka voivat vaikuttaa järkeviltä mutta ovat vahingollisia. Jotta voisimme kohdata nämä voimat, meidän on luotettava Pyhän Hengen kehotuksiin, joita teillä on oikeus saada. Ne ovat todellisia.

Jumala johtaa tätä kirkkoa. Olkaa sille uskollisia, olkaa sille lojaaleja. Olkaa uskollisia perheellenne, olkaa sille lojaaleja. Varjelkaa lapsianne. Ohjatkaa heitä, ei mielivaltaisesti vaan isän ystävällisellä esimerkillä, ja vahvistakaa sitten kirkkoa käyttämällä pappeuttanne kodissanne ja elämässänne.⁷

Jäsenyyteen Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa sisältyy vastuu voittaa kiusauksia, taistella erhettä vastaan, jalostaa mieltä ja kehittää omaa henkeä, kunnes se saavuttaa aikuisuuden, Kristuksen täyteyttä vastaavan kypsyyden.⁸

Vastustaja yrittää iskeä heikoimpaan kohtaamme, mutta me saamme voimaa vastustaessamme häntä.

Ette voi leikitellä Pahan kanssa. Vastustakaa kiusauksia, vastustakaa Paholaista, niin se lakkaa ahdistamasta teitä. [Ks. Jaak. 4:7.]

Vuorella Vapahtaja antoi meille suurimman esimerkin koko maailmassa. – – Heti kasteensa jälkeen Vapahtaja johdettiin vuorelle, jolla Häntä kiusattiin. En tiedä, oliko se se paikka, jossa Hän seisoi, jossa Hän paastosi neljäkymmentä päivää, vai ei. Mutta jollekin vuorelle Hän meni ja – – neljänkymmenen päivän kuluttua

kiusaaja tuli Hänen luokseen, niin meille kerrotaan, ja iski tapansa mukaan siihen, mitä luuli Hänen heikoimmaksi kohdakseen.

Koska [Jeesus oli] paastonnut, kiusaaja luuli Hänen olevan nälkäinen, ja ensimmäinen kiusaus, kuten muistatte, oli: ”Jos”, ja kiusaaja sanoi sen ivallisesti, ”jos kerran olet Jumalan Poika”, viitaten todistukseen, jonka Isä oli antanut sanoessaan ”tämä on minun rakas Poikani”, ”jos kerran olet Jumalan Poika, niin käsketään kivien muuttua leiviksi”. Ja sillä alueella on kivi, joka muistuttaa juutalaista vehnäleipää, niin että se sai kiusauksen vaikuttamaan entistäkin houkuttelevammalta. Kristuksen vastaus oli: ”Ei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta.” (Matt. 4:3–4.)

Seuraavassakin kiusauksessa lainattiin pyhiä kirjoituksia. Se oli vetoamista turhamaisuuteen, vetoamista siihen, että olisi parempi kuin lähimmäisensä: ”Jos kerran olet Jumalan Poika, niin heittäydy alas” (tempelimuurin harjalta), sillä ”– – onhan kirjoitettu” (ja Paholainen osaa lainata kirjoituksia omaan tarkoitukseensa), ”onhan kirjoitettu: ’Hän antaa enkeleilleen käskyn. He kantavat sinua käsillään, ettet loukkaa jalkaasi kiveen.’” Ja vastaus oli: ”Älä kiusaa Herraa, Jumalaasi.” (Matt. 4:6–7.)

Kolmas kiusaus koski omaisuuden- ja vallanrakkautta. Kiusaaja vei Jeesuksen korkealle vuorelle ja näytti Hänelle maailman loiston ja siihen liittyvän vallan. Tämän kiusauksen kohdalla Hän ei ollut ivallinen. Hän oli anova, sillä Vapahtajan vastustuskyky oli heikentänyt kiusaajan valtaa. Kiusaaja näytti Hänelle maailman loiston. ”Kaiken tämän minä annan sinulle, jos polvistut eteeni ja kumarrat minua.” Jeesus kohosi jumalallisuutensa loistoon ja sanoi: ”Mene pois, Saatana! On kirjoitettu: ’Herraa, Jumalaasi, sinun tulee kunnioittaa ja ainoastaan häntä palvella.’” Ja kiusaaja luikki tiehensä. [Ks. Matt. 4:8–11.] – –

Siinä on teille kertomus. – – Heikoin kohtanne on se kohta, josta Saatana koettaa kiusata teitä ja koettaa voittaa teidät, ja jos olette tehneet sen kohdan heikoksi itse ennen kuin olette ryhtyneet palvelemaan Herraa, Saatana pahentaa sitä heikkoutta. Tehkää hänelle vastarintaa, niin saatte voimaa. Hän on kiusaava teitä jossakin muussa. Tehkää hänelle vastarintaa, niin hän heikkenee ja te vahvistutte, kunnes voitte sanoa, millaiseen tilanteeseen joudutte-

kin: Mene pois, Saatana. ”On kirjoitettu: ’Herraa, Jumalaasi, sinun tulee kunnioittaa ja ainoastaan häntä palvella’” (Luuk. 4:8).⁹

Ollessaan opetuslastensa kanssa juuri ennen Getsemania – – [Jeesus] sanoi: ”Minä en enää ole maailmassa, mutta he jäävät maailmaan – –.

En kuitenkaan pyydä, että ottaisit heidät pois maailmasta, vaan että varjelisit heidät pahalta.” (Joh. 17:11, 15.)

Siinä on opetuksenne. – – Olette keskellä kiusauksia, mutta kuten Kristus kiusausvuorella, tekin voitte kohota niiden yläpuolelle.¹⁰

Kun me elämme evankeliumin mukaan ja harjoitamme itsehillintää, me saamme iloa ja rauhaa.

Niin kauan kuin totuuden vihollinen on vapaa harjoittamaan valtaansa tässä maailmassa, meitä vastaan hyökätään, ja ainoa keino selviytyä noista hyökkäyksistä on elää evankeliumin mukaan.¹¹

Tämä evankeliumi antaa meille tilaisuuden elää tämän vanhan maailman ja sen kiusausten yläpuolella ja elää hengessä itsehillintää ja itsekuria harjoittaen, ja se on todellista elämää täällä ja tämän jälkeen.¹²

Oivaltakaamme paremmin kuin koskaan ennen, että omien halujen hallitseminen on kristinuskon ja kaikkien uskontojen ydin. Ihminen on luonnostaan itsekäs ja taipuvainen noudattamaan omia välittömiä mielijohteitaan. Tarvitaan uskontoa tai jotakin korkeampaa kuin ihminen tai edes ihmisistä koostuva yhteisö voittamaan luonnollisen ihmisen itsekkäät mielijohteet. – – Itsehillintä on seurausta itsekurista pienissä asioissa. Kristus lausui nämä merkittävät sanat: ”Se, joka tahtoo pelastaa elämänsä, kadottaa sen, mutta joka elämänsä minun tähteni kadottaa, on sen löytävä” (Matt. 16:25).

Aina kun unohtaa itsensä ja pyrkii parantamaan muiden elämää ja tavoittelemaan jotakin korkeampaa ja parempaa, nousee hengelliselle tasolle. Jos me riidan hetkellä, silloin kun meillä on kiusaus etsiä vikaa toisesta, kadotamme itsekeskeisen itsemme kirkon hyväksi, jonka jäseniä me olemme, yhteisön hyväksi ja

etenkin Jeesuksen Kristuksen evankeliumin etenemiseksi, meitä siunataan hengellisesti, ja onni on palkintomme.

*Mitä jos voitankin vibolliseni,
Ja rikkauksia kokoan?
Olen todella surkea valloittaja,
Kunnes itseni alistan.”*
[Kirjoittaja tuntematon.]¹³

Ihmisellä, joka päästää valloilleen mielihalunsa joko salaa tai muuten, on luonne, joka ei palvele häntä, kun hän tuntee kiusausta antaa periksi himoilleen.¹⁴

Se mitä ihminen jatkuvasti ajattelee, määrää hänen tekonsa tilaisuuden tullen ja paineen alla. Ihmisen tapa reagoida mielitekoihinsa ja päähänpistoihinsa, kun ne heräävät, määrää tuon ihmisen luonteen. Nämä reaktiot paljastavat ihmisen vallan hallita tai hänen pakonomaisen orjuutensa antaa periksi.¹⁵

Jumalallisen lain ja luonnonlakien mukainen toiminta tuottaa onnea, ja sellainen toiminta, joka on jumalallisen totuuden vastaista, tuottaa kurjuutta. Ihminen ei ole vastuussa ainoastaan jokaisesta teostaan vaan myös jokaisesta turhasta sanasta ja ajatuksesta. Vapahtaja sanoi:

” – jokaisesta turhasta sanasta, jonka ihmiset lausuvat, heidän on tuomiopäivänä tehtävä tili” (Matt. 12:36).¹⁶

Kaikki hyvä vaatii ponnistelua. Siitä, mikä on omistamisen arvoista, joutuu maksamaan fyysisellä olemuksellaan, älyllisellä voimallaan ja sielunvoimallaan. ”Pyytäkää, niin teille annetaan. Etsikää, niin te löydätte. Kolkuttakaa, niin teille avataan.” (Matt. 7:7.) Mutta on etsittävä, on kolkutettava. Toisaalta synti tyrkyttää itseään. Se kulkee rinnalla, se viekoittelee, se houkuttelee, se viehtelee. Sen eteen ei tarvitse nähdä vaivaa. – – Se on kuin tienvarsimainos, joka houkuttelee juomaan ja tupakoimaan. Se on kuin sanoma, joka tulee omaan kotiin television ja radion välityksellä. – – Paha etsii teitä, ja vaatii ponnistelua ja rohkeutta taistella sitä vastaan. Mutta totuutta ja viisautta saa vain etsimällä, rukoilemalla ja ponnistelemalla.¹⁷

Pitäkäämme aina mielessä, että elämä on suurelta osin sitä, miksi sen teemme, ja että ihmisten Vapahtaja on osoittanut selvästi ja yksinkertaisesti, kuinka ilon ja rauhan voi saavuttaa. Ne voidaan saavuttaa Jeesuksen Kristuksen evankeliumin avulla pysymällä sille uskollisena.¹⁸

Suokoon Jumala, että kun me pyrimme edelleen vahvistamaan Jumalan valtakuntaa, ohjaisimme nuoriamme ja kirkon jäseniä kaikkialla vastustamaan kiusauksia, jotka heikentävät ruumista ja tuhoavat sielun, niin että me voisimme tehdä yhtä todellisen parannuksen kuin silloin, kun astuimme kasteen vesiin; että meidät uudistettaisiin sanan todellisessa merkityksessä, että me syntyisimme uudesti, että sielumme paistattelisi Pyhän Hengen valossa ja että eläisimme uskollisina Jeesuksen Kristuksen kirkon jäseninä, kunnes tehtävämme maan päällä on suoritettu.¹⁹

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Presidentti McKay käytti rinnastusta vahvoista puista, jotka kykenevät kestäämään suuria myrskyjä mutta tuhoutuvat mikroskooppisten tuholaiten käsissä (ks. s. 90). Millä tavoin tämä rinnastus sopii kamppailuumme kiusauksia vastaan? (Ks. s. 92–94.) Kuinka me voimme välttää kiusauksia elämässämme? Kuinka me voimme vahvistaa lapsia ja nuoria maailman lisääntyviä kiusauksia vastaan?
- Millä tavoin kiusaukset voivat olla erilaisia omista yksilöllisistä tilanteistamme riippuen? Kuinka me voimme auttaa toisiamme vastustamaan kiusauksia?
- Mitä voimme oppia siitä, kuinka Vapahtaja vastusti Saatanan kiusauksia? (Ks. Matt. 4:1–11 ja Luuk. 4:1–13 sekä *Pyhien kirjoitusten opas*, Valittuja kohtia Joseph Smithin raamatunkäännöksestä, JSR Matt. 4:1, 5–6, 8–9; ks. myös OL 20:22.)
- Millä tavoin mielihyvä siitä, että antautuu kiusaukseen, eroaa Vapahtajan seuraamisen tuomasta ilosta?
- Kuinka Saatana yrittää käyttää hyväkseen heikkouksiamme? (Ks. s. 92–94.) Kuinka me voimme voittaa heikkoutemme Jeesuksen Kristuksen avulla? (Ks. myös Et. 12:27.)

- Kuinka voit vastustaa niitä kiusauksia, jotka vaivaavat sinua usein, ja voittaa ne? Miksi on erittäin tärkeää, että olemme selvillä arvoistamme ennen kuin joudumme tilanteisiin, joissa on kiusauksia?
- Mitä apua meille on siitä, että muistamme, ettei kukaan voi ”palvella kahta herraa”, kun pyrimme seuraamaan Vapahtajaa ja vastustamaan kiusauksia? (Matt. 6:24.)
- Kuinka vanhurskaat ja tervehenkiset ajatukset auttavat meitä voittamaan kiusauksia? Kuinka me voimme kehittää itsehillintää ja itsekuria, joista presidentti McKay usein puhui? (Ks. s. 94–96.)

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia: 1. Kor. 10:13; Jaak. 1:12–17; 2. Piet. 2:9; 1. Nefi 12:17; 15:23–24; Hel. 5:12; 3. Nefi 18:18–19; OL 10:5.

Viitteet

1. *Gospel Ideals*, 1953, s. 352; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, 1961, s. 216.
2. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1968, s. 86.
3. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1963, s. 7–8.
4. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1911, s. 59.
5. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1965, s. 9.
6. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1967, s. 6.
7. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1969, s. 97.
8. *Gospel Ideals*, s. 503.
9. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1959, s. 88.
10. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1953, s. 11.
11. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1955, s. 90.
12. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1969, s. 153.
13. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1967, s. 133, kappalejako muutettu.
14. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1968, s. 8.
15. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1967, s. 8.
16. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1950, s. 33.
17. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1965, s. 144–145.
18. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1963, s. 9.
19. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1960, s. 29.

*"Isän ja Pojan ilmestyminen Joseph Smithille on tämän kirkon perusta.
Siinä on sen voiman ja elävyyden salaisuus."*

Profeetta Joseph Smithin jumalallinen kutsumus

Minulla on vakaa todistus siitä, että Isä ja Poika ilmestyivät profeetta Joseph Smithille ja ilmoittivat hänen kauttaan Jeesuksen Kristuksen evankeliumin, joka on todellakin ”Jumalan voima ja – – tuo pelastuksen” [Room. 1:16].¹

Johdanto

Presidentti David O. McKay on sanonut: ”Minun on ollut lapsesta saakka hyvin helppo uskoa profeetta Joseph Smithin näkyjen todellisuuteen.”² Hän sanoi, että hänen todistuksensa profeetta Josephista vahvistui, kun hän kuuli isänsä kokemuksesta lähetyssaarnaajana Skotlannissa:

”Ryhtyessään saarnaamaan kotimaassaan ja todistaessaan Jeesuksen Kristuksen evankeliumin palautuksesta [isäni] huomasin, että ihmiset käänivät hänelle selkensä. He olivat sydämessään katkeria kaikkea [kirkkoon liittyvää] kohtaan, ja Joseph Smithin nimi näytti herättävän heidän sydämessään vihamielisyyttä. Eräänä päivänä hän tuli siihen tulokseen, että paras tapa opettaa näitä ihmisiä olisi saarnata vain yksinkertaisia periaatteita, Herran Jeesuksen Kristuksen sovitusta ja evankeliumin ensimmäisiä periaatteita, eikä todistaa palautuksesta. Noin kuukauden kuluttua hänet valtasi synkkä, alakuloinen tunne, eikä hän päässyt työnsä henkeen. Hän ei tiennyt, mistä oikein oli kysymys, mutta hänen mielensä sulkeutui, hänen henkensä masentui, hän oli lannistunut ja vastahakoinen, ja tuo ahdistava tunne jatkui, kunnes se painoi häntä niin raskaasti, että hän kääntyi Herran puoleen ja sanoi: ’Ellen saa tätä tunnetta poistumaan, minun on lähdettävä kotiin. En voi jatkaa, jos työni estyy näin.’

Masennus jatkui, kunnes hän jonkin aikaa myöhemmin, eräänä aamuna ennen päivän valkenemista, unettoman yön jälkeen, päätti vetäytyä luolaan lähelle merta, missä hän tiesi olevansa täysin erossa maailmasta, ja vuodattaa siellä sielunsa Jumalalle ja kysyä, miksi tämä tunne painoi häntä, mitä hän oli tehnyt ja mitä hän voisi tehdä karistaakseen sen pois ja jatkaakseen työtään. Hän lähti pimeässä luolaan kohti. Hän halusi niin malttamattomasti päästä sinne, että hän lähti juoksemaan. Hänen jättäessään kaupungin taakseen poliisi, joka halusi tietää, mistä oli kysymys, huusi hänen peräänsä. Hän antoi jonkin ympäripyöreän mutta tyydyttävän vastauksen ja sai jatkaa matkaa. Jokin tuntui hoputtavan häntä, hänen oli saatava huojennusta. Hän saapui luolaan tai suojaan rotokoon ja sanoi: 'Oi Isä, mitä voin tehdä, jotta tämä tunne poistuisi? Minun on saatava se lähtemään pois, tai en voi jatkaa tässä työssä.' Hän kuuli äänen, yhtä selvän kuin ääni, jolla minä nyt puhun, sanovan: 'Todista, että Joseph Smith on Jumalan profeetta.' Muistaen silloin mitä hän oli noin kuusi viikkoa sitten hiljaa mielessään päättänyt ja joutuen täysin tämän ajatuksen valtaan hän oivalsi, että hän oli siellä suorittamassa erityistä tehtävää eikä ollut suonut tuolle erityistehtävälle sen ansaitsemaa huomiota. Silloin hän huusi sydämessään: 'Herra, tämä riittää' ja lähti luolasta."

Presidentti McKay muisteli: "Poikana ollessani kuulin tuon todistuksen ihmiseltä, jota – kuten tiedätte – arvostin ja kunnioitin enemmän kuin ketään muuta miestä maailmassa, ja tuo varmuus juurtui nuoreen sieluuni."³

David O. McKayn opetuksia

Joseph Smithin ensimmäinen näky toi ilmi suurenmoisia totuuksia Isä Jumalasta ja Jeesuksesta Kristuksesta.

[Yhdeksännentoista] vuosisadan jälkipuoliskon ihmeelliset löydöt ja keksinnöt olivat niin kauaskantoisia ja merkittäviä, että ne suorastaan hukuttavat meidät alleen. – – Mutta mikään niistä ei ole täyttänyt ihmisen suurinta tarvetta eikä hartainta halua. Yksikään ei ole vielä paljastanut sitä, minkä ihminen on kautta aikojen halunnut tietää. Tuo tarve – tuo alituinen kaipuu ihmissydämessä – on tarve tuntea Jumala ja ihmisen suhde Häneen. – – Vain yksi

tapahtuma yhdeksännellätoista vuosisadalla väittää antavansa ihmisielulle tämän vastauksen. Jos ihminen tuosta tapahtumasta löytää totuuden, jota ihmiskunta on aina etsinyt, silloin se totisesti ansaitsee erityisen ylistyksen yhdeksännentoista vuosisadan suurimpana tapahtumana!

Tuo tapahtuma oli kahden taivaallisen Olennon ilmestyminen poikaprofeetta Joseph Smithille, mistä kävi ilmi, millaisia Jumala, iankaikkinen Isä, ja Hänen Poikansa Jeesus Kristus todella ovat.⁴

Noin 1 800 vuotta sen jälkeen, kun Jeesus oli kuollut ristillä, profeetta Joseph Smith julisti, että ylösnoussut Herra oli ilmestynyt hänelle. [Hän sanoi]: ”Näin kahden Persoonan, joiden hohdetta ja kirkkautta on mahdoton kuvata, seisovan yläpuolellani ilmassa. Toinen heistä puhui minulle kutsuen minua nimeltä ja sanoi osoittaen toista: *Tämä on minun rakas Poikani. Kuule häntä!*” [JS–H 17.]⁵

Hänen julistuksensa oli yksinkertainen mutta ehdoton, ja hän yllättyi, kun ihmiset epäilivät sen todenperäisyyttä. Omasta mielestään hän esitti vain yksinkertaisen tosiasian; kristilliselle maailmalle se osoittautui salamaniskuksi, joka iski sen uskonnolliseen rakennelmaan ja heikensi sen huipusta perustukseen saakka.

Hänen ensimmäisessä sanomassaan oli kaksi tärkeää osaa: ensiksi, että Jumala on persoonallinen Olento, joka ilmoittaa tahtonsa ihmiselle, ja toiseksi, ettei millään kristinuskon tunnuksella ollut todellista pelastussuunnitelmaa.⁶

Isän ja Pojan ilmestyminen Joseph Smithille on tämän kirkon perusta. Siinä on sen voiman ja elävyyden salaisuus. Se on totta ja todistan siitä. Tuo yksi ilmoitus vastaa kaikkiin tieteen kysymyksiin Jumalasta ja Hänen jumalallisesta persoonallisuudestaan. Ettekö huomaa, mitä se merkitsee? On saatu vastaus siihen, mitä Jumala on. Hänen suhteensa Hänen lapsiinsa on selvä. Hänen kiinnostuksensa ihmiskuntaa kohtaan ihmiselle annettun valtuuden kautta on ilmeinen. Työn tulevaisuus on taattu. Tuo ensimmäinen kirkkauden näky selventää tätä ja muita suuria totuuksia.⁷

Maailma ei vielääkään ymmärrä sen merkitystä, mutta Isän ja Pojan ilmestyminen Joseph Smithille ja sitä seurannut pappeuden palauttaminen ja Jeesuksen Kristuksen kirkon perustaminen

täyteydessään tullaan vielä tunnustamaan, paitsi 1800-luvun suurimmaksi tapahtumaksi, myös yhdeksi kaikkien aikojen suurimmista tapahtumista, joka on tuonut ihmiselle lisää tietoa hänen suhteestaan jumaluuteen ja hänen asemastaan maailmankaikkeudessa, merkinnyt keinoa oikeiden suhteitten luomiseksi niin yksilöiden kuin kokonaisten kansakuntienkin välille ja osoittautunut ilmoitukseksi, joka on näyttänyt ihmiselle tien onneen ja rauhaan sekä maan päällä että tulevassa iankaikkisuudessa.⁸

Herra palautti evankeliumin totuuksia profeetta Joseph Smithin kautta.

Haluan puhua siitä, ettei Joseph Smith ollut vain suuri mies vaan Herran innoitettu palvelija. – – Joseph Smithin suuruus perustuu jumalalliseen innoitukseen. – –

Kukaan ei voi tutkia kriittisesti ja älyllisesti Jeesuksen Kristuksen palautettua evankeliumia saamatta voimakasta vaikutelmaa, että sen opetukset ovat sopusoinnussa niiden kanssa, jotka Herra ja Vapahtaja itse antoi ollessaan maan päällä opetuslastensa keskuudessa. Tutkikaa esimerkiksi profeetan ilmoitusta Luojusta – Jumalasta älyllisenä Olentona, joka on, kuten Jeesus opetti, taivaallinen Isämme [ks. Matt. 6:9]. – –

Joseph Smithin oppi, että Jeesus Kristus on Isän Ainosyntyinen, maailman Vapahtaja, on täsmälleen yhtäläinen Jeesuksen itsensä ja Hänen apostoliensa opetusten kanssa.

Samoin on hänen oppinsa persoonallisuuden säilymisestä kuoleman jälkeen. – –

Sama sopusointu havaitaan opetuksissa muistakin evankeliumin periaatteista kuten uskosta, parannuksesta, kasteesta, käten päällepanosta Pyhän Hengen lahjan saamiseksi, pappeteen asettamisesta, hänen opetuksensa tiedosta, kestävyydestä, jumalanpelosta, keskinäisestä kiintymyksestä, rakkaudesta jne. [Ks. 2. Piet. 1:5–7; OL 4:6.] – –

– – Lapsikasteen puolestapuhujat opettivat pienistä lapsista: ”Lapset, jotka tulevat tähän maailmaan, eivät ole vain täysin vailla tietoa, vanhurskautta ja pyhyyttä, vaan heillä on luontainen taipumus pahaan ja vain pahaan.”

– – Rohkeasti ja pelottomasti ja puhuen kuin sellainen, joka on vakuuttunut siitä, että on oikeassa, profeetta Joseph sanoi: ”Pienet lapset ovat pyhiä, ja heidät on pyhitetty Jeesuksen Kristuksen sovituksen kautta” [ks. OL 74:7].⁹

Jumalallinen innoitus käy ilmi – – [Joseph Smithin] suurenmoisessa ilmoituksessa liittojen ja seremonioiden iankaikkisesta luonteesta ja jokaisen ihmisen mahdollisuudesta pelastukseen. Kirkko ei sulje pois ketään vaan ottaa vastaan jokaisen sielun, joka hyväksyy sen periaatteet. – – Koko ihmiskunta pelastuu kuuliaisuudesta evankeliumin laeille ja toimituksille. Jopa ne, jotka ovat kuolleet ilman lakia, tuomitaan ilman lakia. Tätä tarkoitusta varten toimitus kuolleiden pelastamiseksi ilmoitettiin.

Avioliiton iankaikkisuutta koskeva ilmoitus on suurenmoinen. Se antaa varmuuden sydämille, jotka on sidottu rakkauden kultaisin sitein ja sinetöity pyhän pappeuden valtuudella niin, että niiden liitto on iankaikkinen.

Muutkin liitot pysyvät jatkuvasti voimassa iankaikkisessa kehityksessään aina ja iankaikkisesti.

Joseph Smith ei olisi voinut saavuttaa kaikkea tätä omasta viisaudestaan, älystään eikä vaikutuksestaan. Hän ei olisi voinut tehdä sitä.¹⁰

Herra on ilmoittanut tänä aikana pelastussuunnitelman, joka ei ole sen enempää eikä vähempää kuin tie hengelliseen maailmaan kasvattamalla ihmiselle sellaisen luonteen, että hän on kelvollinen pääsemään Hänen valtakuntaansa. Suunnitelma on Jeesuksen Kristuksen evankeliumi sellaisena kuin se palautettiin profeetta Joseph Smithille, ja se on ihanteellinen ja kaikenkattava.¹¹

Jeesuksen Kristuksen palautettu kirkko on todiste profeetta Josephin saamasta jumalallisesta innoituksesta.

Noin vuonna 1820 uskonnollinen kiihtymys sai Joseph Smithin etsimään oikeaa kirkkoa, sopivaa jumalanpalvelusmuotoa, oikeaa elämäntapaa. Halu tietää sai nuorukaisen etsimään Herraa hartaassa rukouksessa. Yksi seuraus vastauksesta hänen rukoukseensa oli kirkon perustaminen Peter Whitmerin kotona – – 6. huhtikuuta 1830. Tuosta organisaatiosta voidaan löytää ymmärrys ihmisen pelastuksen koko suunnitelmasta.

"[Joseph Smithin] saaman jumalallisen opastuksen tuloksena oli varmuus siitä, että se, mitä hän opetti, oli vanhurskasta, ja pelottomuus julistaa sitä."

Haluaisin nyt tarkastella tuota organisaatiota yhtenä todisteena hänen saamastaan innoituksesta. – – [Se] on selviytynyt taloudellisista paniikeista, yhteiskunnallisista mullistuksista ja uskonnollisesta sekasorrosta, ja nykyisin se pystyy vastaamaan ihmiskunnan suurimpiinkin tarpeisiin. – –

– – "Jeesuksen Kristuksen kirkko järjestettiin Uudessa testamentissa kuvatun kirkon järjestyksen mukaan", Joseph Smith sanoi [ks. *History of the Church*, osa 1, s. 79]. Tämän organisaation

aikaansaannokset käytännön toiminnassa ja hyväntekeväisyydessä osoittavat sen jumalallisen aitouden.¹²

Monia vuosia sitten Joseph Smith, pelkkä neljän- ja viidentoista ikävuoden välimaililla oleva poika, julisti, että hän sai vastauksena rukoukseen ilmoituksen Jumalalta. – – Tuloksena tästä julistuksesta oli hänen välitön sulkemisensa uskonnollisen maailman ulkopuolelle. Hyvin lyhyessä ajassa hän havaitsi olevansa yksin.

Yksin – tuntematta aikansa oppineisuutta ja filosofiaa!

Yksin – tietämättömänä tieteistä ja taiteista!

Yksin – vailla yhtäkään filosofia opettamassa tai pappia ohjaamassa häntä! Yksinkertaisuudessaan ja ystävällisyydessään hän oli kiiruhtanut heidän luokseen loistokkaine sanomineen; pilkaten ja ivaten he olivat kääntyneet pois hänestä sanoen, että se oli kaikki Perkeleestä, ettei näinä päivinä ollut enää näkyjä eikä ilmoituksia, että kaikki sellainen lakkasi apostolien kuoltua ja ettei niitä enää koskaan olisi [ks. JS–H 21].

Näin hän joutui lähtemään yksin uskonnollisen ajattelun valtamerelle hylättyään jokaisen tunnetun aluksen, jolla purjehtia, ja vaikkei hän ollut koskaan rakentanut sellaista itse tai edes nähnyt sellaista rakennettavan. Jos hän olisi ollut huijari, se alus, jonka hän olisi osannut rakentaa, olisi varmastikin ollut karkeatekoinen.

Toisaalta jos se, mitä hän rakensi, olisi ylivoimaisesti parempi kuin ne, joita oppineet professorit ja filosofit olivat antaneet maailmalle edellisten vuosisatojen aikana, ihmisten olisi pakko ainakin kysyä yllättyneenä, mistä tämä mies oli viisautensa saanut!

Vaikuttaisi siis siltä, että vaikka Joseph näytti olevan yksin, hän oli yksin vain samoin kuin Mooses oli Siinaililla, kuin Jeesus oli Öljymäellä. Niin kuin eivät Mestarin niin eivät profetankaan ohjeet tulleet ihmistekoisia kanavia pitkin vaan suoraan Jumalalta, kaiken älyn lähteestä. Hän sanoo: ”Olen särmikäs kivi. Vasaran ja taltan ääni ei ollut koskaan kaikunut minussa ennen kuin Herra otti minut käteensä. Haluan yksinomaan taivaan oppia ja viisautta.” [History of the Church, osa 5, s. 423.] – –

Jos voidaan näyttää toteen, että hän sai ilmoitusta Jumalalta, ei jää epäilystäkään siitä, että hänellä oli valtuus järjestää Jeesuksen Kristuksen kirkko maan päälle ja hoitaa valtuudella sen periaatteita ja toimituksia. Näin aivan tämän myöhempien aikojen työn alkaessa laskettiin järkähtämätön Kristuksen kirkon kulmakivi tällä taloudenhoitokaudella, [nimittäin] annettiin valtuus toimia Jeesuksen Kristuksen nimessä Hänen kirkkoaan koskevissa asioissa.¹³

Kun mietimme [Joseph Smithin] huomattavia saavutuksia neljäntoista lyhyen vuoden aikana kirkon perustamisesta hänen marttyyrikuolemaansa, kun tarkastelemme täydellistä sopusointua palautetun evankeliumin ja Jeesuksen ja Hänen apostoliensa perustaman alkukirkon välillä, kun huomaamme hänen syvällisen näkemyksensä periaatteista ja toimituksista ja kun näemme Kristuksen innoituksella perustetun kirkon, jonka nimeä se kantaa, vertaansa vailla olevan suunnitelman ja tehokkuuden – esitämme vastauksena kysymykseen, mistä tämän miehen viisaus on peräisin, tämän sävähdyttävän säikeistön:

*Kunnia miehelle, ken tuntea sai Herran!
 Voideltu profetta hän on Jeesuksen.
 Kansat ja kuninkaat viel kiittää hänt kerran
 Työstänsä viimeisen armotalouden.
 [MAP-lauluja, 15.]¹⁴*

**Profeetta Joseph eli ja kuoli puolustaen totuuksia,
 jotka hänelle oli ilmoitettu.**

Suurmiehillä on kyky nähdä selkeästi asioiden ytimeen. He tunnistavat totuuden. He ajattelevat itsenäisesti. He toimivat jalosti. He saavat voimakkaat ihmiset seuraamaan itseään. Mittättömät ihmiset ivaavat heitä, pilkkaavat heitä, vainoavat heitä, mutta kriitikot unohdetaan heidän kuoltuaan, ja suurmiehet elävät ikuisesti.

Jotkut Joseph Smithin aikalaisista ivasivat häntä, toiset ihailivat häntä. Hänen seuraajansa kunnioittivat häntä syvästi. – –

Yksikään ennakkoluuloton arvioija ei voi tutkia tämän uskonnollisen johtajan elämää niin, etteikö häneen tekisi vaikutusta se seikka, että tällä miehellä oli runsaassa määrin todellisen suuruuden ominaisuuksia, jonka lähde on löydettävissä halusta tuntea Jumalan tahto, ja kun se sitten on saatu selville, päättäväisyydestä seurata sitä.¹⁵

Kautta kaikkien aikojen totuuden ovat ensin tajunneet muutamit sankarilliset johtajat, jotka sitä puolustaessaan ovat usein uhranneet henkensä. Ihmiskunnan edistys on näiden pelottomien ihmisten johtajien selkeän ymmärryksen ja rohkeuden ansiota. Jossakin vaiheessa he ovat joutuneet tekemään valinnan, kieltäkö, muokatako vaiko puolustaa totuutta – valita joko helppo elämä ja ihmisten suosio tai hyljeksintä, rangaistus ja jopa kuolema. Sellaisen valinnan joutuivat tekemään Pietari ja Johannes seisoesaan vankeina ylipappi Hannaksen edessä. Heiltä vaadittiin todellista rohkeutta todistaa Kristuksesta niiden samojen miesten edessä, jotka olivat tuominneet Hänet kuolemaan. [Ks. Ap. t. 4.]

Paavalilta, kahlevangilta kuningas Agrippan ja hänen kuninkaallisen seurueensa edessä, vaadittiin rohkeutta todistaa, että Kristus kärsi ja että Hän oli ensimmäinen, joka nousi kuolleista ja julisti valon sanomaa tuolle kansalle ja pakanoilta [ks. Ap. t. 26].

Joseph Smithiltä vaadittiin rohkeutta todistaa epäuskoiselle ja katkeralle maailmalle totuutta, että Jumala ja Hänen rakas Poikansa ilmestyivät hänelle näyssä.¹⁶

Kaikki ihmiset, jotka ovat muuttaneet maailmaa, ovat olleet ihmisiä, jotka ovat toimineet omantuntonsa mukaan – sellaiset miehet kuin Pietari, Jaakob ja Paavali ja heidän muinaiset apostoliveljensä ja myös muut. Kun Palmyran uskonnolliset johtajat New Yorkissa kääntyivät nuorta Joseph Smithiä vastaan sen vuoksi, mitä hän oli nähnyt ja kuullut pyhässä lehdossa, hän sanoi rinnassaan todistus Herrasta Jeesuksesta: ”Olin nähnyt näyn; tiesin sen, ja minä tiesin, että Jumala tiesi sen, enkä voinut sitä kieltää enkä uskaltanutkaan sitä tehdä [JS–H 25].”

Joseph Smith oli uskollinen todistukselleen loppuun asti.¹⁷

[Joseph Smithin] saaman jumalallisen opastuksen tuloksena oli varmuus siitä, että se, mitä hän opetti, oli vanhurskasta, ja pelottomuus julistaa sitä. Opettaessaan oppia Joseph Smith opetti sitä arvovaltaisesti. Ei ollut hänen tehtävänsä kysellä, oliko se sopusoinnussa ihmisten ajatusten kanssa vai ei, oliko se sopusoinnussa puhtasoppisten kirkkojen opetusten kanssa vai oliko se täysin päinvastainen. Sen mitä hän sai, hän antoi maailmalle riippumatta sen sopivuudesta tai sopimattomuudesta, sen sopusointuisuudesta tai riitasointuisuudesta kirkkojen uskonkäsitteiden tai ihmiskunnassa vallitsevien mittapuiden kanssa, ja tänä päivänä kun me katsomme yli sadan vuoden näkymiä, meillä on hyvä mahdollisuus arvioida hänen opetustensa hyvyttä ja päätellä, mistä lähteestä hän sai opastusta. – –

Hän ei saanut vain johdatusta ja opetusta jumalalliselta Johtajalta vaan sen saatuaan hän puolusti sitä voittamattomalla päätäväisyydellä.¹⁸

Huolimatta sättimisistä, pilkasta, hyökkäyksistä, pidätyksistä, vangitsemisista ja vainoista, jotka johtivat marttyyrikuolemaan, Joseph Smith kuten Pietari ja Paavali ennen häntä pyrki aina parhaan kykynsä mukaan seuraamaan valoa, jonka avulla hän oli päässyt ”osalliseksi jumalallisesta luonnosta” [ks. 2. Piet. 1:4].¹⁹

Tämän maan paras veri vuodatettiin viattomana. [Profeetta Joseph] tiesi olevansa viaton. Hän tiesi oikeutensa. Samoin tiesivät hänen veljensä Hyrum, John Taylor ja Willard Richards, jotka olivat paikalla hänen kanssaan. Mutta valheiden, katalien ja tuomittavien valheiden vuoksi profeetta Joseph ja hänen veljensä Hyrum surmattiin.

– – Mikä oli profetan asenne kaiken tämän keskellä? Se oli rauhallinen, Kristuksen kaltainen. Hän sanoi lähtiessään sinä iltana Carthageen:

”Minä menen kuin karitsa teurastettavaksi, mutta minä olen tyyni kuin kesäaamu; omallatunnollani ei ole rikkomuksia Jumalaa eikä keitään ihmisiä kohtaan. Jos he riistävät henkeni, minä kuolen viattomana miehenä, ja minusta sanotaan vielä: Hänet murhattiin kylmäverisesti.” [Ks. OL 135:4.]²⁰

Profeetan, hänen veljensä Hyrumin, patriarkan, ja satojentuhansien muiden elämä, jotka hyväksyivät sen, että [ensimmäinen näky] on totta, todistaa, että pelastussuunnitelma sellaisena kuin Jeesuksen Kristuksen väitetään sen ilmoittaneen, johtaa aivan varmasti kohti Kristuksen kaltaisuutta. Niin todellinen oli profeetan ja hänen veljensä Hyrumin saama ilmoitus, että he sine-toivät epäroimättä todistuksensa verellään.²¹

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Presidentti McKay kertoi kokemuksesta, joka hänen isällään oli lähetystyössä tarpeesta todistaa Joseph Smithistä (ks. s. 99–100). Miksi hänen isänsä saama vastaus on merkityksellinen meille tänä aikana?
- Miksi oli tarpeen, että Herra kutsui profeetan myöhemmin aikoina? (Ks. s. 100–102.) Miksi todistus profeetta Joseph Smithistä kuuluu olennaisena osana todistukseen evankeliumista? Millä tavoin Isän ja Pojan ilmestyminen nuorelle Joseph Smithille on ”tämän kirkon perusta”?
- Mitä totuuksia ensimmäinen näky teki selväksi? (Ks. s. 100–102.) Millä tavoin tietosi ensimmäisestä näystä on vaikuttanut todistukseesi taivaallisesta Isästä ja Jeesuksesta Kristuksesta?
- Mitä muita oppeja Herra ilmoitti profeetta Joseph Smithin kautta? (Ks. s. 102–103.) Kuinka sinua on siunattu, kun olet tutkinut näitä oppeja ja soveltanut niitä käytäntöön?
- Millä tavoin kirkko ja sen opetukset ovat todistus siitä, että Joseph Smith oli Jumalan profeetta? (Ks. s. 103–106.)
- Mitä Kristuksen kaltaisia ominaisuuksia profeetta Joseph Smith ilmensi? (Ks. s. 106–109.) Miten sinä voit seurata hänen esimerkkiään?
- Mitä velvollisuuksia meillä on sen jälkeen, kun olemme saaneet todistuksen Joseph Smithistä ja evankeliumin palautuksesta?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia: Aam. 3:7; 2. Nefi 3:6–15; OL 135; JS-H 1–75.

Viitteet

1. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, toim. Clare Middlemiss, uudistettu laitos, 1976, s. 16.
2. *Gospel Ideals*, 1953, s. 524; ks. ”David O. McKay 1875–1970”, *Lasten Valkeus*, elokuu 1982, s. 4.
3. *Cherished Experiences*, s. 11–12; ks. James E. Faust, ”Joseph Smith ja Mormonin Kirja”, *Valkeus*, helmikuu 1996, s. 6–7.
4. *Gospel Ideals*, s. 79–80, kappalejako muutettu; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, 1961, s. 62.
5. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1966, s. 58.
6. *Gospel Ideals*, 80; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 63.
7. *Gospel Ideals*, s. 85; ks. myös *Kirkon presidentit*, oppilaan aineisto, Uskonto 345, 1980, s. 265.
8. *Treasures of Life*, toim. Clare Middlemiss, 1962, s. 227; ks. myös *Kirkon historia aikojen täytyessä*, opettajan kirja, Uskonto 341–343, 2004, oppiaihe 3.
9. ”The Prophet Joseph Smith—On Doctrine and Organization”, *Improvement Era*, tammikuu 1945, s. 14–15, kappalejako muutettu; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 64.
10. ”Joseph Smith—Prophet, Seer, and Revelator”, *Improvement Era*, tammikuu 1942, s. 55.
11. *Treasures of Life*, s. 420.
12. *Improvement Era*, marraskuu 1942, s. 13, 54; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 62.
13. *Gospel Ideals*, s. 80–82, kappalejako muutettu; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 63–64.
14. *Improvement Era*, lokakuu 1945, s. 47.
15. *Pathways to Happiness*, toim. Llewelyn R. McKay, 1957, s. 284–285.
16. *Treasures of Life*, s. 376–377.
17. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1969, s. 151.
18. *Gospel Ideals*, s. 81–82; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 63–64.
19. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1951, s. 95.
20. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1931, s. 12–13.
21. *Treasures of Life*, s. 226–227.

Viisauden sanan noudattaminen

Viisauden sana on olennainen osa evankeliumia, joka on ”Jumalan voima pelastukseksi” – niin fyysiseksi pelastukseksi kuin hengelliseksikin pelastukseksi.¹

Johdanto

Presidentti McKay opetti ja todisti, että viisauden sana on käsky, jonka Herra on antanut meille niin fyysiseksi kuin hengelliseksiin siunaukseksi. Hän noudatti tiukasti tätä käskyä niin opetuksissaan kuin teoissaankin. Tavatessaan Hollannin kuningattaren vuonna 1952 presidentti ja sisar McKay kokivat jotakin kiinnostavaa. Kuningatar oli varannut heidän tapaamiseensa puoli tuntia. Presidentti McKay tarkkaili huolella aikaa, ja kun puoli tuntia oli kulunut, hän kiitti kohteliaasti kuningatarta ja alkoi tehdä lähtöä. ”Herra McKay”, kuningatar sanoi, ”istuutukaa! Olen nauttinut tästä puolesta tunnista enemmän kuin olen nauttinut mistään puolituntisesta pitkään aikaan. Toivon, että voisitte pitkittää tapaamistamme vielä hieman.” Presidentti McKay istuutui uudelleen. Sitten huoneeseen tuotiin tarjoilu, ja kuningatar kaatoi kolmeen kuppiin teetä antaen yhden presidentti McKaylle, yhden sisar McKaylle ja ottaen yhden itse. Huomatessaan, ettei kumpikaan hänen vieraistaan juonut teetä, kuningatar kysyi: ”Ettekö joiisi hieman teetä kuningattaren seuraksi?” Presidentti McKay selitti: ”Minun on kerrottava, ettei kansamme usko piristeiden nauttimiseen, ja meidän mielestämme tee on piriste.” Kuningatar sanoi: ”Minä olen Hollannin kuningatar. Onko tarkoituksenne sanoa minulle, ettette juo kupillista teetä edes Hollannin kuningattaren kanssa?” Presidentti McKay vastasi: ”Pyytäisikö Hollannin kuningatar miljoonan kolmensadantuhannen ihmisen johtajaa tekemään sellaista, mitä hän opettaa kansaansa olemaan

Opetuksillaan ja esimerkillään presidentti McKay osoitti viisauden sanan noudattamisesta koituvat siunaukset.

tekemättä?” ”Te olette suuri mies, presidentti McKay”, kuningatar sanoi. ”En pyytäisi teitä tekemään sitä.”²

David O. McKayn opetuksia

Viisauden sana on selkeä käsky, jonka Herra on antanut ilmoituksena.

Helmikuun 27. päivänä 1833 profeetta Joseph Smith sai Opin ja liittojen lukuun 89 merkityn ilmoituksen. – – Haluan lukea muutaman [jakeen] tuosta luvusta:

”Katso, totisesti näin sanoo Herra teille: Sen pahuuden ja niiden juonien tähden, joita on ja tulee olemaan vehkeilevien ihmisten sydämissä viimeisinä aikoina, minä olen varoittanut teitä ja edeltä varoitan teitä antamalla teille tämän viisauden sanan ilmoituksen kautta,

että sikäli kuin joku juo viiniä tai väkijuomaa teidän keskuudessaanne, katso, se ei ole hyvästä eikä soveliasta teidän Isänne silmissä, paitsi kun kokoonnutte yhteen antamaan uhriksi sakramenttinne hänen edessään.

Ja katso, tämän tulee olla viiniä, niin, puhdasta viiniä viinirypäleistä, teidän itsenne valmistamaa.” [OL 89:4–6.] – –

Se nimenomainen lause, johon haluan kiinnittää huomiota, on tämä: ”Sikäli kuin joku juo viiniä tai väkijuomaa – –, katso, *se ei ole hyvästä* eikä soveliasta teidän Isänne silmissä.” Se on Herran sana tämän sukupolven kansalle. Se on aivan yhtä voimallinen kuin Vapahtajan sanat: ”Joka tahtoo noudattaa hänen tahtoaan, pääsee kyllä selville siitä, onko opetukseni lähtöisin Jumalasta vai puhunko omiani” [Joh. 7:17]. Myöhempien aikojen pyhät, te tiedätte tämän Vapahtajan lausunnon olevan totta. Me todistamme, että jos joku tahtoo tehdä Jumalan tahdon, hän saa sydämeensä ja elämänsä todistuksen, että Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on tosi. Me hyväksymme Vapahtajan sanat: ”Samalla tavoin te kaikki olette tuhon omia, ellette käänny” [Luuk. 13:3]. Me hyväksymme nuo iankaikkiset totuudet, jotka on niin ytimekkäästi ilmaistu. Emme ehkä elä täysin niiden mukaan, mutta kansana me hyväksymme ne, koska ne ovat Jumalan sanaa. Aivan yhtä voimakkaana, aivan yhtä iankaikkisena pysyy tämä totuus – –:

Väkijuomat eivät ole hyväksi ihmiselle [ks. OL 89:7–8]. Vaikka [monia vuosia] on kulunut ja sinä aikana tätä oppia on saarnattu joka viikko, ellei joka päivä, joissakin Israelin seurakunnissa, niin yhä keskuudessamme on muutamia, jotka sanovat omilla teoiltaan, että ne ovat hyväksi ihmiselle.

Olen iloinen siitä, että kun tutkin tätä kohtaa, huomaan, ettei Herra sanonut: ”Väkijuomat *ylen määrin käytettyinä* eivät ole hyväksi” eikä ”Juopottelu ei ole hyväksi”. Oletetaan, että Hän olisi heikentänyt tuota ilmausta muokkaamalla sitä sanoen: ”Väkijuomat ylen määrin tai suurina määrinä käytettyinä eivät ole hyväksi”, niin kuinka pian olisimme tulleet siihen tulokseen, että juominen vähäisessä määrin on hyväksi? Mutta muiden iankaikisten totuuksien tavoin se pysyy ehdottomana: *väkijuomat eivät ole hyväksi*.³

Mielestäni tupakka on pahe, jota pitäisi karttaa kuin kalkkaro-käärmeen puremaa. – Herra on sanonut, ettei tupakka ole hyväksi ihmiselle. Sen pitäisi riittää myöhempien aikojen pyhille.⁴

Kirkon jäsenet, joille tupakoiminen tai teen ja kahvin juominen tai molemmat ovat tulleet tavaksi, ovat taipuvaisia etsimään oikeutusta sille, että ovat antautuneet nauttimaan aineita, joista Herra on selvästi sanonut, etteivät ne ole hyväksi ihmiselle. Milloin tahansa he niin yrittävät tehdä, he vain tuovat ilmi, kuinka heikko usko heillä on Herran sanoihin, jotka annettiin kehotuksena ja ”viisautena” ja joiden noudattaminen tuo mukanaan siunauksia yhtä varmasti kuin jos hän olisi sanonut: ”Älä tee sitä”.⁵

Viisauden sanan noudattamatta jättämisestä koituu vahingollisia fyysisiä ja hengellisiä seurauksia.

Teessä ja kahvissa on aineosa, jolla on ihmisen kehoon päästessään taipumus lisätä sydämen sykettä, mikä vuorostaan kiihdyttää verenkiertoa ja hengitystä. Se nostaa kehon lämpötilaa ja piristää sitä. Jonkin ajan kuluttua tämä väliaikainen virkistyminen kuitenkin menee ohi ja keho tarvitsee todellisuudessa enemmän lepoa ja toipumisaikaa kuin ennen juoman nauttimista. Piristysaineet ovat keholle samaa kuin piiskanisku väsyneelle hevoselle – ne saavat aikaan hetkellisen piristymisen mutta eivät tarjoa pysyvää voimaa tai luonnollista ravintoa. Jatkuvat piiskaniskut

tekevät hevosen entistä laiskemmaksi, ja jatkuva väkijuomien, tupakan, teen ja kahvin käyttö tekee kehosta vain heikomman ja riippuvaisemman piristeistä, joista se on tullut riippuvaiseksi.

Herra on sanonut päivänselvin sanoin, etteivät nuo aineet ole hyväksi ihmiselle. Tiede julistaa samaa. Jumalan sanan pitäisi yksin riittää jokaiselle todelliselle myöhempien aikojen pyhälle.⁶

Ihmisen tapa reagoida mielihaluihinsa ja mielitekoihinsa, kun niitä herää, on tuon ihmisen luonteen mitta. Näistä suhtautumistavoista paljastuu hänen valtansa hallita tai hänen pakonomainen orjamaisuutensa antaa periksi. Tuo osuus viisauden sanaa, joka viittaa väkijuomiin, huumeisiin ja piristeisiin, ulottuu siis syvemmälle kuin vain keholle koituviin vahingollisiin seurauksiin, ja iskee aivan luonteen kehittämisen ytimeen. – –

Viimeisten sadan vuoden aikana tieteen suurenmoiset edistysaskeleet ovat tehneet mahdolliseksi sen, että ihminen voi kokeita tekemällä saada selville päihhteiden ja huumeiden vahingolliset vaikutukset ihmiskehon hermoihin ja kudoksiin. Havainnot ja kokeilut ovat osoittaneet niiden vaikutuksen luonteeseen. Kaikki sellaiset kokeet ja havainnot ovat todistaneet oikeiksi – – sanat: Väkijuomat ja tupakka eivät ole hyväksi ihmiselle.⁷

Kun mietin nuoruudessa elämäni vaikuttaneita tekijöitä, uskon merkittävimmän olleen tämän tärkeän sanonnan ulkoa oppiminen: ”Henkeni ei asu epäpuhtaassa tomumajassa.”

Oli toki – – muitakin, ja ne kaikki olivat varoitusten muodossa. Ensimmäisen sain pienenä poikana istuessani isäni vieressä jousitetulla penkillä meidän ajaessamme Ogdeniin. Juuri ennen kuin ylitimme sillan Ogdenjoen yli, heti joen pohjoisrannalla olevasta saluunasta tuli ulos mies. Tunsin hänet. Pidin hänestä, koska olin nähnyt hänet paikkakunnan näyttämöllä. Mutta tuolloin hän oli alkoholin vaikutuksen alainen ja oli luultavasti ollut jo useita päiviä.

En ollut tiennyt – – että hän joi, mutta hän puhkesi itkuun ja pyysi isältäni viittäkymmentä senttiä mennäkseen takaisin saluunaan, ja sitten näin hänen horjuvan tiehensä. Ajaessamme sillan yli isäni sanoi: ”David, me kävimme ennen yhdessä [koti]opetuksella.”

Hän ei sanonut muuta, mutta se oli minulle milloinkaan unohtumaton varoitus juopottelun vaikutuksista.

Vähän myöhemmin opettaja [antoi] meille tehtäväksi lukea kertomuksen ryhmästä nuoria, jotka ajelehtivat virran mukana St. Lawrence -joella. – – En pysty sanomaan kirjailijaa, en pysty sanomaan kirjan nimeä, mutta voin kertoa teille muiston, joka on pysynyt mielessäni noista nuorista, jotka joivat ja rypiskelivät ja pitivät hauskaa ajelehtiessään virran mukana tuolla maineikkaalla joella. Mutta rannalla oleva mies, joka tajusi heidän edessään olevat vaarat, huusi: ”Ohoi, edessänne on koski.”

Mutta he eivät välittäneet hänen varoituksestaan vaan uhittelivat hänelle huutamalla: ”Kyllä me pärjätään”, ja jatkoivat hilpeää menoaan ja huvitteluaan. Ja jälleen mies huusi: ”Edessänne on koski”, mutta vielääkään he eivät piittäneet hänen varoituksestaan.

Äkkiä he huomasivat olevansa koskessa. Silloin he alkoivat heti soutaa rantaan, mutta se oli liian myöhäistä. En muista kuin viimeisen kappaleen sanat, että kiroten ja huutaen yli kosken kuohujen he syöksyivät putoukseen.

Ikävääkö? Kyllä. Mutta sanon teille, että elämän virralla on monia, jotka soutavat juuri sillä tavoin. En ole koskaan unohtanut tuota kertomusta.⁸

Meidän on varottava ”vehkeilevien ihmisten” pahuutta ja juonia.

Yksi merkittävimmistä lausunnoista Opissa ja liitoissa, sellainen, joka todistaa profeetta Joseph Smithin saamasta innoituksesta, löytyy luvusta 89 – –:

”Katso, totisesti näin sanoo Herra teille: Sen pahuuden ja niiden juonien tähden, joita on ja tulee olemaan vehkeilevien ihmisten sydämissä viimeisinä aikoina, minä olen varoittanut teitä ja edeltä varoitan teitä antamalla teille tämän viisauden sanan ilmoituksen kautta” (OL 89:4).

”Pahuuden ja niiden juonien tähden, joita on ja tulee olemaan vehkeilevien ihmisten sydämissä.” Sanojen merkitys teki minuun vaikutuksen tämän vuosisadan [1900-luvun] 20- ja 30-luvuilla.

Muistelkaapa vain, millaisia menetelmiä tietyt tupakkayhtiöt käyttivät saadakseen naiset polttamaan savukkeita.

Muistanette, kuinka ovelasti he aloittivat suunnitelmansa. He vakuuttivat aluksi, että se laihduttaa. Heillä oli iskulause: ”Ota savuke makeisen sijasta.”

Myöhemmin jotkut meistä, jotka pitävät teatterista, huomasiivat, että siellä oli nuori nainen sytyttämässä herran savuketta. Tämän jälkeen mainosjulisteissa nähtiin naisen käsi sytyttämässä tai ottamassa savuketta. Kului vuosi pari, ja sitten oltiin niin julkeita, että valkokankaalla tai mainosjulisteissa näytettiin savuketta polttava nainen. – –

Olen ehkä väärässä, mutta luulin nähneeni äskettäin osoituksen siitä, että *vehkeilevät* ihmiset juonittelevat nyt nuoriamme vastaan. Pitäkää silmänne ja korvanne auki.⁹

Jäsenillä on velvollisuus itseään ja kirkkoa kohtaan noudattaa ja opettaa viisauden sanaa.

Jokaisen miehen ja jokaisen naisen on kannettava osa tämän kirkon vastuusta. – – Olimmepa missä tahansa – – kutsuivatpa tilanteemme tai liikeasiamme meidät minne tahansa, joko kanyonin tai muualle, ja meillä on kiusaus kylmänä aamuna rikkoa viisauden sanaa juomalla pari kolme kuppia teetä tai kahvia, tuntekaamme silloin vastuumme tehdä oikein.

Sanokoon jokainen meistä itselleen: ”Vastuu kirkon jäsenyydestä on minulla. Minä en anna periksi kiusaukselle. Vaikka kukaan ei näe minua, niin tiedän itse ja Jumala tietää, milloin annan periksi, ja joka kerta kun annan periksi heikkoudelle, heikkenen itse enkä kunnioita itseäni.” Jos olette työssä ja työtoverinne sanoo: ”Tule, mennään juomaan tämän sopimuksen tai kaupan kunniaksi”, olkoon vastauksenne: ”Ei, ei!” Vaikka jannonne vuoksi kaipaattekin sitä, olkaa miehiä, olkaa myöhempien aikojen pyhiä ja sanokaa: ”Ei, vastuu jäsenyydestä kirkossa on minulla.”¹⁰

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko pysyy ehdottoman uskollisena opissa, että tee, kahvi, tupakka ja päihteenä eivät ole hyväksi ihmiselle. Tosi myöhempien aikojen

pyhä pidättyy tupakoimasta ja käyttämästä niin piristeitä kuin päihiteitäkin ja esimerkiksiään ja opetuksillaan opettaa muita tekemään samoin.¹¹

Viisauden sanan noudattaminen vahvistaa luonnetta ja tuo onnea.

Kirkko kehottaa ihmisiä harjoittamaan itsekuria, niin että he hallitsevat mielitekonsa, suuttumuksensa ja sanansa. Sellainen ihminen ei ole parhaimmillaan, joka on jonkin tavan orja. Sellainen ihminen ei ole parhaimmillaan, joka elää vain tyydyttääkseen mielihalujaan. Siinä on yksi syy, miksi Herra on antanut kirkolle ilmoituksena viisauden sanan, niin että jo lapsesta asti nuoret miehet ja nuoret naiset oppivat hallitsemaan itsensä. Se ei ole aina helppoa. Nykyajan nuoret kohtaavat vihollisia – vääriä ideologioita ja moraalittomia tapoja. – – Kunnan valmistautuminen on välttämätöntä näiden vihollisten kohtaamiseksi ja voittamiseksi.¹²

Jokaisen nuoren miehen kaikkialla Siionissa pitäisi kasteen vesistä noustuaan tietää, että hänen velvollisuuksiinsa kuuluu vastustaa tupakanpolton kiusausta, olipa hän missä tahansa. Jokaiselle nuorelle kirkossa pitäisi opettaa hänen noustessaan kasteen vesistä, että hänen pitää vastustaa kiusausta käyttä päihiteitä, kun niitä jossakin tilanteessa tarjotaan. Jokaisen tämän kirkon nuoren jäsenen pitäisi tietää, ettei tupakkaa pidä käyttää missään muodossa. Hänen tulee vastustaa kaikkia näitä tapoja sekä sen siunauksen vuoksi, jonka Isämme tässä lupaa, että sen voiman vuoksi, jonka hän siitä saa vastustaa suurempia kiusauksia.¹³

Yksi kirkon [itsehillintää] koskevista käytännöllisimmistä opetuksista on viisauden sana. Se on totta. Se koskee ennen kaikkea mielitekoja. Näyttäkää minulle ihminen, joka hallitsee täysin mielitekonsa, joka pystyy vastustamaan kaikkia kiusauksia käyttä piristeitä, alkoholia, tupakkaa, marihuanaa ja muita turmiollisia huumeita, niin minä näytän teille nuoren tai aikuisen, joka on yhtä lailla kehittänyt voimaa hallita intohimonsa ja halunsa.¹⁴

Ei kirkko eikä edes koko maailma voi kuulla liian paljon viisauden sanasta. Se on oppi, joka on annettu ihmiselle hänen onnekseen ja hyödykseen. Se on osa elämisen filosofiaa. – – Se, joka ei elä sen mukaan, riistää itseltään ruumiin voiman ja

Presidentti McKay kehotti myöhempien aikojen pyhiä opettamaan lapsilleen ja muille viisauden sanaa "esimerkillä ja opetuksilla".

luonteen voiman, joihin hänellä on oikeus. Totuus on uskollisuutta oikealle sellaisena kuin sen ymmärrämme; se on rohkeutta elää ihanteidemme mukaan; se on aina voimaa.¹⁵

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Millä tavoin viisauden sana oli aikaansa edellä?
- Miksi ihmiset yrittävät joskus puolustella viisauden sanassa kiellettyjen aineiden käyttämistä? Mitä vaaroja tämäntyyppisessä ajattelussa on? (Ks. s. 114–116.)
- Miksi on tärkeää huolehtia ruumiistamme? Mitä kielteisiä fyysisiä seurauksia on siitä, ettei elä viisauden sanan mukaan? (Ks. s. 114–116.) Miten tämän käskyn noudattamatta jättäminen vaikuttaa meihin hengellisesti? (Ks. s. 114–116.)

- Presidentti McKay puhui tupakan mainostuskeinoista, joita käytettiin 1930-luvulla (ks. s. 116–117). Mitä esimerkkejä näemme nykyään siitä, kuinka ”pahat ja vehkeilevät ihmiset” edistävät vahingollisten aineiden käyttöä? Kuinka voimme auttaa nuoria ymmärtämään, mitä hyötyä on viisauden sanan noudattamisesta?
- Millä tavoin viisauden sana on sekä fyysinen että hengellinen käsky? (Ks. s. 114–116, 118–119.) Mitä siunauksia luvataan niille, jotka noudattavat tätä käskyä? (Ks. OL 89:18–21.) Mitkä ovat tärkeimpiä siunauksia, joita sinä ja perheesi olette saaneet viisauden sanan noudattamisesta?
- Kuinka me voimme lisätä voimaamme vastustaa kiusauksia rikkoa viisauden sanaa? Kuinka viisauden sanan noudattaminen varjelee ja vahvistaa luonnetta? (Ks. s. 118–119.)
- Mitä sellaisia vahingollisia ja riippuvuutta aiheuttavia aineita on nykyään, joita ei erikseen mainita Opinin ja liittojen luvussa 89? Kuinka Opinin ja liittojen luvussa 89 olevat opetukset ja myöhempien aikojen profettojen sanat opastavat ja vahvistavat meitä välttämään näitä aineita?

Aiheeseen liittyviä pyhiin kirjoitusten kohtia: Dan. 1:3–20; 1. Kor. 3:16–17; OL 89:1–21.

Viitteet

1. *Gospel Ideals*, 1953, s. 379.
2. Ks. Carl W. Buehner, ”People of Faith”, *Brigham Young University Speeches of the Year*, 14. tammikuuta 1953, s. 2.
3. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1911, s. 61–62, kappalejakoa muutettu.
4. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1949, s. 188.
5. *Gospel Ideals*, s. 375–376; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, 1961, s. 226.
6. *Gospel Ideals*, s. 376–377.
7. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1964, s. 4.
8. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1949, s. 180; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 251.
9. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1949, s. 185–186; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 222.
10. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1906, s. 115, kappalejakoa muutettu.
11. *Gospel Ideals*, s. 379.
12. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1969, s. 7–8.
13. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1960, s. 28.
14. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1968, s. 8.
15. *Gospel Ideals*, s. 377; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 227.

Pappeus, velvollisuus edustaa Jumalaa

Pappeus on ikuinen periaate, joka on ollut olemassa kuten Jumalakin alusta asti ja on olemassa kautta iankaikkisuuden. Avaimet, jotka on annettu käytettäväksi pappeuden kautta, tulevat taivaasta, ja tämä pappeuden voima on toiminnassa tänä aikana tässä kirkossa sen jatkaessa laajenemistaan maan päällä.¹

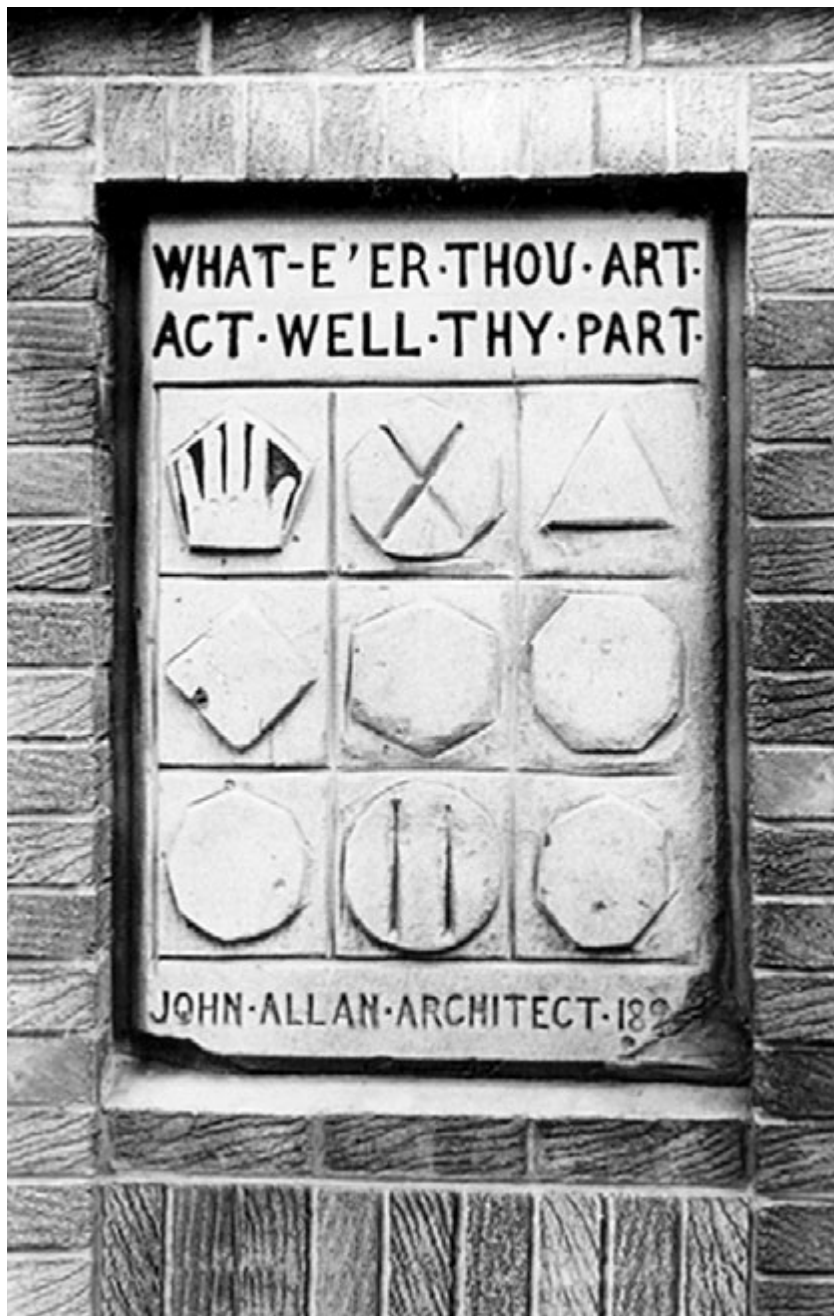
Johdanto

Puhuessaan erään yleiskonferenssin pappeuskokouksessa presidentti McKay kertoi kokemuksesta, joka hänellä oli hänen palveluksessaan lähetyssaarnaajana Skotlannissa vuonna 1898. Hän ja hänen toverinsa, vanhin Peter Johnston, kävelivät ohi rakennuksen, joka kiinnitti heidän huomiotaan pääoven yläpuolella olevan kivisen holvikaaren ja siinä olevan kaiverruksen takia. Presidentti McKay muisteli:

”Sanoin toverilleni: ’Tuopa on erikoista! Menen katsomaan, mitä siihen on kirjoitettu.’ Päästyäni kyllin lähelle tämä sanoma tuli minulle – ei ainoastaan kiveen kaiverrettuna – vaan ikään kuin se olisi tullut Häneltä, jonka palveluksessa olimme:

’Kuka lienetkin, tee työsi parhaimmin.’ – –

Jumala auttakoon meitä noudattamaan tuota elämänohjetta. Se oli vain toisinto Kristuksen sanoista: ’Joka tahtoo noudattaa hänen tahtoaan, pääsee kyllä selville siitä, onko opetukseni lähtöisin Jumalasta vai puhunko omiani’ [ks. Joh. 7:17], ja tuo todistus johtaa meidät kaikki etsimään Pyhän Hengen opastusta elämäämme. Rukoilen nöyrästi, että tänä iltana koolla olevat pappeudenhaltijat – – ottavat kantaakseen velvollisuudet, jotka Jumala on antanut heille, ja suorittavat tehtävänsä, olipa se missä tahansa.”²

Presidentti McKay kehotti usein pappeudenbaltijoita elämään ohjeen mukaan, jonka hän oli nähnyt Skotlannissa kiveen kaiverrettuna: "Kuka lienetkin, tee työsi parhaimmin."

Presidentti McKay oli saanut elämänsä aikana monta kertaa sellaisen siunauksen, että vanhurskaat pappeudenhaltijat olivat käyttäneet pappeuden voimaa vanhurskaasti hänen hyväkseen. Maaliskuussa 1916 Ogdenjoki tulvi niin, että kanjonin suun lähellä oleva silta alkoi pettää. Hän muisteli: ”Me [minä ja veljeni Thomas E.] hyppäsimme pieneen Ford-autoon ja kiidimme satteen ja liejun halki. – – Näin kasan kiviä sillan vieressä, ja se näytti olevan vahingoittumaton aivan kuten edellisenäkin päivänä. Niinpä sanoin [vitsaillen]: ’Aion mennä sillan yli. Osaatko uida?’ Sen sanottuani painoin kaasua ja syöksyin sillan yli vain kuullakseni Thomas E:n sanovan: ’Hei varo! Tuolla on köysi!’ Vahti, joka oli lähtenyt seitsemältä, oli vetänyt tien yli köyden, eikä hänen seuraajansa, päivävahti, ollut vielä tullut. Tavoittelin käsijarrua mutta liian myöhään. Köysi murskasi ikkunan, työnsi katon kasaan ja osui minua leukaan halkaisten huuleni, katkaisten alahampaani ja murtaen yläleukani. Thomas E. painoi päänsä alas ja säästy vammoilta, mutta minä menetin osittain tajuntani. – –

Noin yhdeksältä sinä aamuna olin leikkauspöydällä. – – Yläleukani pantiin paikoilleen ja alahuuleen ja repeytyneeseen poskeen ommeltiin neljätoista tikkiä. Yksi avustajista huomautti: ”Ikävää, että hänelle jää epämuodostuma koko loppuelämäkseen.’ Minua oli varmasti vaikea tunnistaa. Kun minut vietiin takaisin huoneeseeni sairaalassa, yksi hoitajista huomautti lohduttaen: ’Veli McKay, voithan sinä kasvattaa parran’, tarkoittaen, että voisin siten kätkeä arpeni. – – Kolme hyvin läheistä ystävää – – kävi antamassa minulle siunauksen. Voitelua sinetöitäessä [yksi heistä] sanoi: ’Me siunaamme sinua niin, ettei sinulle jää epämuodostumaa ja ettei sinulla ole kipuja.’ – –

Lauantai-iltana tohtori William H. Petty tuli katsomaan, voitaisiinko yläleuassa vielä olevat hampaat pelastaa. Hän sanoi: ’Sinulla on varmasti kovia kipuja.’ Vastasin: ’Ei, minulla ei ole *lainkaan* kipuja.’ – – Sunnuntaiaamuna presidentti Heber J. Grant tuli Salt Lake Citystä. – – Hän tuli sisään ja sanoi: ’David, älä puhu. Aion vain antaa sinulle siunauksen.’ – –

Seuraavassa lokakuussa – – istuin pöydässä lähellä presidentti Grantia. Huomasin, että hän katsoi minua melko tiiviisti ja sanoi sitten: ’David, täältä, missä istun, en voi nähdä kasvoissasi

yhtäkään arpea!’ Minä vastasin: ’Et niin, presidentti Grant. Arpia ei ole.’”³

David O. McKayn opetuksia

Pappeus on voima ja valtuus edustaa Jumalaa.

Kun pappeus annetaan ihmiselle, sitä ei anneta hänelle henkilökohtaisena kunnianosoituksena, vaikka siitä sellainen tuleeekin, jos hän pitää sitä kunniaa, vaan valtuutena edustaa jumaluutta ja velvollisuutena avustaa Herraa ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttamisessa [ks. Moos. 1:39].⁴

Te olette miehiä, joilla on Jumalan pappeus, joilla on jumalallinen valtuus edustaa Jumalaa, olipa teidät määrätty mihin asemaan tahansa. Kun mies, tavallinen mies, erotetaan asuinpaikkakuntansa seriffiksi, hän saa jotakin lisää. Kun poliisi näiden katu-
jen risteyksessä nostaa kätensä, te pysähdytte. Hän on jotakin enemmän kuin pelkkä yksilö, koska hänelle on annettu valtuus. Ja samoin on kaikkialla elämässä. Yhdellekään miehelle ei voida antaa mitään asemaa antamatta hänelle jotakin lisää. Niin siinä käy. Samoin on myös pappeuden voiman laita.⁵

Pappeus on erottamaton osa jumaluutta. Se on valtuus ja voima, joka on peräisin vain iankaikkisesta Isästä ja Hänen Pojastaan Jeesuksesta Kristuksesta. – –

Kun etsimme pappeuden alkulähdettä – – emme voi ajatella mitään muuta kuin itse Jumalaa. Se keskittyy Häneen. Hänestä sen täytyy virrata. Jos siis pappeus on erottamaton osa Isää, niin siitä seuraa, että vain Hän yksin voi antaa sen jollekulle muulle. Miehellä oleva pappeus täytyy siis aina antaa valtuudella. Maailmassa ei ole koskaan ollut ihmistä, jolla olisi ollut oikeus [ottaa] itselleen pappeuden voima ja valtuus. On ollut joitakuita, jotka ovat [ottaneet] itselleen tuon oikeuden, mutta Herra ei ole koskaan sitä tunnustanut. Aivan kuten minkä tahansa maan lähettiläs käyttää vain sitä valtuutta, jonka hänen hallituksensa on hänelle antanut, niin myös mies, joka on valtuutettu edustamaan Jumalaa, toimii vain hänelle annettujen valtuuksien ja oikeuksien nojalla. Mutta kun sellainen valtuus annetaan, se sisältää tiettyissä rajoissa kaikki toisen puolesta toimimisen oikeudet, jotka

toinen on hänen puolestaan toimimiselle antanut. Kaikki viralliset toimenpiteet, jotka on suoritettu tällaisella toimivaltuudella, ovat yhtä sitovia kuin jos ihminen itse olisi suorittanut ne. – –

Kun oivaltaa sen, että Luoja on tämän voiman iankaikkinen ja ikuinen lähde, että Hän yksin voi johtaa sitä ja että sen hallussapito tuo mukanaan oikeuden valtuutettuna edustajana olla suoraan yhteydessä Jumalaan, niin kuinka järkeviä ja silti yleviä ovat ne etuoikeudet ja siunaukset, jotka ovat mahdollisia saavuttaa sille, jolla on Melkisedekin pappeuden voima ja valtuus – ne ovat suurenmoisimpia, mitä ihmismieli voi käsittää.

Mies, joka on siten yhteydessä Jumalaansa, huomaa, että hänen elämänsä käy suloiseksi, hänen ymmärryksensä terävöityy erottamaan nopeasti oikean väärästä, hänen tunteensa käyvät herkiksi ja myötätuntoisiksi, mutta hänen henkensä tulee voimakkaaksi ja pelottomaksi oikeuden puolustamisessa; pappeudesta tulee hänelle pettämätön onnen lähde – elävän veden lähde, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään.⁶

Pappeuden voima näkyy niin koorumien kuin yksilöidenkin kautta.

Tarkasti ottaen pappeus ylhäältä annettuna voimana on henkilökohtainen asia. Mutta jumalallisen käskyn myötä miehet, jotka on määrätty palvelemaan tietyissä pappeuden viroissa, yhdistyvät koorumeiksi. Siten tämä pappeuden voima ilmenee niin ryhmien kuin yksilöidenkin kautta. Koorumi suo samanhenkisille miehille mahdollisuuden tuntoa, rakastaa ja auttaa toisiaan.⁷

Jos pappeus merkitsisi vain henkilökohtaista kunniaa, siunausta tai yksilön ylentämistä, ei ryhmiä eikä koorumeita tarvittaisi. Jo sellaisten jumalallisella valtuudella perustettujen ryhmien olemassaolo julistaa, että me olemme riippuvaisia toisistamme, että me tarvitsemme välttämättä toistemme apua ja tukea. Jumalan tahdosta me olemme sosiaalisia olentoja.⁸

[Herra] oivalsi näiden [pappeudenhaltijoiden] tarvitsevan toveruutta, yhteenkuuluvuutta ja ryhmän antamaa voimaa, ja niinpä Hän järjesti koorumit ja määräsi niihin kuuluvien lukumäärän diakoneista seitsenkymmeneen asti.

"Miehet, jotka on määrätty palvelemaan tietyissä pappeuden viroissa, yhdistyvät koorumeiksi."

Nämä ryhmät kokoontuvat ensin yhdessä saamaan opetusta ja rakentumaan, lisäämään tietojaan yleensä ja erityisesti saamaan opastusta moraalisissa ja uskonnollisissa tiedoissa, uskossa, pyhyudessa sekä myöskin saamaan keskinäistä voimaa toimia rehdisti. Nämä ryhmät täyttävät tarpeen, jota ihmiskunnassa yleisesti tunnetaan. – Pappeuskoorunit – täyttävät jokaisen kaipuun yhteenkuuluvuuteen, veljeyteen ja palvelemiseen, jos miehet vain tekevät velvollisuutensa.⁹

Aaronin pappeuden ja Melkisedekin pappeuden koorumien jäsenet, meillä on velvollisuus rakentaa koorumeitamme. Älkäämme repikö niitä maahan olemalla poissa [pappeus]kokouksesta tai jättämällä valmistautumatta tai laiminlyömällä velvollisuutemme. Tuntekaamme, jokainen meistä – että meidän velvollisuutemme on tehdä jotakin kirkon rakentamiseksi, kuten kirkon velvollisuus on rakentaa totuuden perustalle ja lunastaa ihmiskunta synnistä. Pappeuden miehet, olkaamme yhtä tässä rakentamisessa, kuulukaamme hyväntekijöiden luokkaan, älköönkään yksikään

mies ylipapista diakoniin tässä suuressa pappeusliikkeessä – – kuuluko pahantekijöiden tai nurisijoiden luokkaan.¹⁰

**Pappeudenhaltijan on oltava tietoinen teoistaan
ja sanoistaan kaikissa tilanteissa.**

Pappeus on valtuus edustaa Jumalaa. Mies, jolle on annettu pappeus, on Herran valtuutettu edustaja sillä alueella, johon hänet on määrätty. Minkä tahansa yksittäisen ryhmän tai järjestön edustajan velvollisuutena on pyrkiä edustamaan tuota ryhmää tai järjestöä kunnialla. Paras tapa olla kelvollinen edustaja on elää niin, että jokainen voi olla vastaanottavainen Herran kuiskauksille, jota hän edustaa. Ajatelkaa nyt, miten se liittyy hyveelliseen elämään.

”Ei minun Henkeni ainaisesti kiistele ihmisen kanssa” (OL 1:33), Herra sanoo. Jokaisen siis, jolla on tämä pappeus, tulisi elää sellaista elämää, joka oikeuttaa hänet saamaan Herran innoitusta. Ja sallikaa minun tässä yhteydessä sanoa, että kanssakäyminen Pyhän Hengen kanssa on aivan yhtä todellista kuin yhteytenne radioteitse ääniin ja musiikkiin, joita ei kuule, mutta jotka täyttävät ilman. Värähtelyt ovat olemassa.

Samoin on Jumalan Hengen laita. Hän on alati valmiina opastamaan ja opettamaan niitä, jotka virittäytyvät kuuntelemaan elämällä oikein ja jotka etsivät Häntä vilpittömästi. Toistan, että jokaisen Häntä edustamaan valtuutetun miehen velvollisuutena on elää vastaanottavaisena tuolle Hengelle.¹¹

Jumalallisella valtuudella saatu Jumalan pappeus on yksi suurimmista lahjoista, joita mies voi saada, ja kelvollisuus on ensisijaisen tärkeää. Pappeus on olemukseltaan iankaikkinen. Suuresti siunattu on se mies, joka tuntee velvollisuutta edustaa Jumalaa. Hänen tulisi tuntea se siinä määrin, että hän olisi tietoinen teoistaan ja sanoistaan kaikissa tilanteissa. Yhdenkään miehen, jolla on pyhä pappeus, ei pidä kohdella vaimoaan epäkunnioittavasti. Yhdenkään miehen, jolla on pappeus, ei tule unohtaa pyytää siunausta ruoalleen eikä polvistua vaimonsa ja lastensa kanssa pyytämään Jumalan ohjausta. Koti muuttuu, koska miehellä on pappeus ja hän kunnioittaa sitä. Emme saa käyttää sitä määräälemiseen, sillä Herra on sanonut, että ”kun me pyrimme peittelemään syntejämme tai tyydyttämään ylpeyttäme, turhamaista

kunnianhimoamme tai hallitsemaan tai vallitsemaan tai pakottaamaan ihmislasten sieluja pienimmälläkään vääryydellä, katso, tai-vaat vetäytyvät; Herran Henki tulee murheelliseksi, ja kun se on vetäytynyt, se on sen miehen pappeuden eli valtuuden loppu” (OL 121:37).

Tuo Herran profeetta Joseph Smithille antama ilmoitus on yksi kauneimmista opetuksista, mitä koskaan on annettu pedagogiikasta tai psykologiasta ja hallitsemisesta, ja meidän tulee lukea sitä yhä uudelleen Opin ja liittojen luvusta 121.¹²

Yhdelläkään tämän kirkon jäsenellä, yhdelläkään aviomiehellä tai isällä ei ole oikeutta kiroilla kotonaan eikä koskaan sanoa vihaista sanaa vaimolleen tai lapsilleen. Asettamisenne ja velvollisuutenne vuoksi ette voi tehdä sitä miehinä, joilla on pappeus, ja olla uskollisia teissä olevalle hengelle. Teette osaltanne kodista ihanteellisen luonteellanne, hillitsemällä intohimonne ja mielenne ja varomalla sanojanne, koska nuo seikat tekevät kodistanne sen mitä se on ja säteilevät naapurustoon. Tehkää voitavanne edistääksenne rauhaa ja sopusointua, vaikka joutuisitte kärsimään mitä tahansa.¹³

Rukoilen, että me – – käsittäisimme pappeuden arvon, että jokainen diakoni tässä kirkossa oivaltaisi, että kun hän saa Aaronin pappeuden, hän erottuu tovereidensa joukosta, että hän on erilainen kuin muut. Hän ei voi seurauksitta kiroilla niin kuin muut pojat saattavat kiroilla, hän ei voi ottaa osaa kepposiin naapurustossa niin kuin muut pojat voivat tehdä. Hän erottuu joukosta. Sitä se tarkoittaa 12-vuotiaalle pojalle, ja piispat, juuri se teidän tulee selittää heille, kun valitsette heidät diakoneiksi. Älkää ainoastaan pyytäkö heitä puheillenne ja asettako heitä, vaan puhukaa heidän kanssaan ja auttakaa heitä ymmärtämään, mitä Aaronin pappeuden saaminen merkitsee. Poikavuosinaan näiden tällä tavoin valittujen ja opetettujen poikien tulisi johdattaa muita hyvään. – –

– – Ottaessamme vastaan pappeuden velvollisuutenamme on näyttää sellaista esimerkkiä, että se on lähimmäisillemme jäljitteilyn arvoinen. Ei heihin vaikuta se, mitä me sanomme, vaan se, mitä me teemme, mitä me olemme.¹⁴

Niin kauan kuin pappeudenhaltijat pysyvät Kristuksen johdon arvoisina toimimalla rehellisesti ja tunnollisesti lähimmäisten kanssa, vastustamalla pahaa sen kaikissa muodoissa ja suorittamalla uskollisesti velvollisuutensa, tässä maailmassa ei ole mitään vastustavaa voimaa, joka voisi estää Jeesuksen Kristuksen kirkon edistymisen.¹⁵

**Pappeuden voimasta tulee hedelmällinen,
kun sitä käytetään muiden palvelemiseen.**

Voimme ajatella pappeuden voimasta, että se on olemassa mahdollista tarvetta varten kuin täytetty vesisäiliö. Sellainen voima muuttuu toiminnalliseksi ja hyvää tuottavaksi vain kun vapautettua voimaa käytetään laaksoissa, pelloilla, puutarhoissa ja onnellisissa kodeissa. Samoin pappeus suhteessa ihmiskuntaan on voiman periaate vain sikäli kuin se tulee aktiiviseksi ihmisten elämässä ja kääntää heidän sydämensä ja toiveensa Jumalan puoleen ja kehottaa heitä palvelemaan lähimmäisiään.¹⁶

Meidän elämämme on kietoutunut toisten ihmisten elämään. Me olemme onnellisimpia, kun me voimme myötävaikuttaa toisten elämään. Sanon tämän, koska teillä oleva pappeus merkitsee, että teidän tulee palvella toisia. Te edustatte Jumalaa kentällä, jolle teidät määrätään. ”Joka elämänsä minun tähteni kadottaa, on sen löytävä” (Matt. 16:25).¹⁷

Teidän vanhinten joukosta on kenties yksi sairaana, ja hänen satonsa pitäisi korjata. Kokoontukaa yhteen ja korjatkaa sato. Yhden jäsenenne poika on lähetystyössä, ja hänen rahavaransa ovat käymässä vähiin. Kysykää vain, voitteko olla hänelle avuksi. Hän ei koskaan unohda huomaavaisuuttanne. Tällaiset teot ovat niitä, joita Vapahtaja tarkoitti sanoessaan ’kaiken, minkä te teette yhdelle näistä vähimmistä veljistäni, sen te teette minulle’ (ks. Matt. 25:40). Ei ole toista tapaa, jolla voitte palvella Kristusta. On hyvä, että voitte polvistua rukoilemaan Häntä. Voitte pyytää Häntä antamaan teille opastustaan Pyhän Hengen kautta – niin, me teemme niin ja meidän täytyy tehdä niin. Meidän on tehtävä niin. Juuri näitä käytännöllisiä, päivittäisiä palvelutekoja elämässä, kiellämme hallitsemista, hyvän puhumista veljestä eikä pahan puhumista hänestä, Vapahtaja pitää todellisena palvelemisena.¹⁸

”Kuka lienetkin, tee työsi parhaimmin.” Jos olet diakoni, hoida hyvin diakonin tehtäväsi. Jos olet opettaja, hoida työsi hyvin. Pappi, joka valvoo kirkkoa ja käy jäsenten luona – tämän kirkon nuoret miehet, jos me voisimme vain hoitaa opettajan ja papin tehtävät opettaen ihmisille heidän velvollisuutensa, niin mikä voima hyvään se olisikaan 18- ja 19-vuotiaille nuorille miehille. He eivät olisi haluttomia ottamaan vastaan ojennusta, eivät raukoja, vaan johtajia. Veljet, mikään maailmassa ei ole yhtä vaikuttavaa nuorten ohjaamisessa kuin se, että he tekevät pappeudentyönsä parhaimmin.¹⁹

Pappeudenhaltijoiden velvollisuutena on edustaa Jumalaa kotiopettajina.

Efesolaiskirjeen neljännessä luvussa sanotaan, että Kristus antoi toiset apostoleiksi ja toiset profeetoiksi, toiset evankeliumin julistajiksi, paimeniksi ja opettajiksi tehdäkseen pyhistä täydellisiä ja ”varustaakseen kaikki seurakunnan jäsenet palvelutyöhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen” [Ef. 4:12]. Kirkon [koti]opettajat ovat pyhän pappeuden nojalla saaneet suuren velvollisuuden *tehdä pyhistä täydellisiä ja rakentaa Kristuksen ruumista*. Siksi ei mielestäni ole liikaa sanoa, että heidän velvollisuutensa, heidän *velvollisuutensa*, on viedä jokaiseen kotiin juuri sellainen jumalallinen henki, jonka me olemme kokeneet täällä näissä konferenssikokouksissa. Kenelläkään miehellä ei voi olla suurempaa velvollisuutta kuin olla Jumalan lasten opettaja.

– – Joistakuista [kotiopettajista] tuntuu, että heidän kutsumuksensa on vähäpätöinen, ettei siihen liity juurikaan arvokkuutta, kun totuus on se, ettei kirkossa ole mitään tärkeämpää työtä. Me emme voi sanoa mistään kirkon kutsumuksesta, että se on tärkeämpi kuin toinen, koska kaikki ne on pyhitetty Jumalan lasten kehitykselle, opetukselle ja pelastukselle. Niin on myös opettajan kutsumus, mutta jos jokin etusija annettaisiin ylivoimaisesta paremmuudesta voittaa nuo ihmiset pelastukselle, niin se olisi niillä Jumalan pappeuden haltijoilla, jotka ovat suoraan yhteydessä kirkon yksittäisiin jäseniin. – –

Veljeni, ensimmäinen asia, joka teidän on tehtävä, on katsoa itseänne ja päättää, oletteko vai ettekö ole valmiita opettamaan. Yksikään ihminen ei voi opettaa sitä mitä hän ei itse tiedä. Velvollisuutenanne on opettaa, että Jeesus Kristus on maailman Lunastaja, että Joseph Smith oli Jumalan profeetta ja että tällä viimeisellä taloudenhoitokaudella hänelle ilmestyivät Isä Jumala ja Hänen Poikansa henkilökohtaisesti. Uskotteko sen? Tunnetteko sen? Säteileekö tuo todistus olemuksestanne, kun astutte kotiin? Jos niin on, tuo säteily tulee antamaan elämää niille ihmisille, joita menette opettamaan. Jos ei, tulee olemaan katovuosi, kuivuus, sellaisen hengellisen ympäristön puute, jossa kasvaa pyhiä. – –

– – Veljet, sanoma ja erityisesti se tapa, jolla tuo sanoma esitetään, ei ehkä ole samanlainen, kun se jätetään sellaiselle, joka on koko elämänsä työskennellyt uskollisesti kirkossa, kuin silloin, kun se jätetään niille, jotka ovat äskettäin kääntyneet kirkkoon. Aivan kuten jokainen perhe on erilainen – –, niin sanomamme ja menetelmämme, erityisesti opetusmenetelmämme, voivat olla erilaisia. Mainitsen tämän vain jättääkseni meille tämän ajatuksen, että velvollisuutemme on tuntea ne, joita aiomme opettaa.²⁰

[Koti]opettaja ei ole suorittanut velvollisuuttaan, jos hän käy kussakin kodissa vain kerran kuukaudessa. Muistan kun yksi piispa antoi [koti]opettajan tehtäväksi mennä heti kotiin, josta oli kuollut rakas ihminen, ja katsoa, millä tavoin voitaisiin tuoda lohtua sureville ja hoitaa hautajaisjärjestelyt. [Koti]opettajan velvollisuus on huolehtia siitä, ettei siellä ole puutetta; jos siellä on sairautta, niin mennä siunaamaan – valvoen noita perheitä aina.²¹

Uskon, että [koti]opetus tarjoaa yhden suurimmista mahdollisuuksista maailmassa herättää välinpitämättömissä, masentuneissa, alakuloisissa ja murheellisissa uusi elämä ja halu alkaa jälleen toimia aktiivisesti Jeesuksen Kristuksen kirkossa. Sellaisen toiminnan avulla heidät johdetaan takaisin hengelliseen ilmapiiriin, joka ylentää heidän sielunsa ja antaa heille voimaa voittaa heikkouksia, jotka nyt heitä sitovat.

[Koti]opettajien suuri vastuu ja etuoikeus on auttaa, rohkaista ja innoittaa jokaista yksilöä.²²

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Mikä on pappeuden voima? (Ks. s. 124–125.) Mitä tarkoituksia varten Herra antoi pappeuden valtuuden ihmiselle? (Ks. s. 125–126, 129–130.) Mikä ero on sillä, että mies saa vain pappeuden valtuuden, ja sillä, että hänellä on voimaa pappeudessa?
- Mieti jotakin kokemusta, jolloin pappeuden voimaa on käytetty hyväksesi. Miten se vaikutti sinuun tai perheesi jäseniin? Kuinka me voimme käyttää sellaisia kokemuksia ”opetustuokioina” lapsillemme ja lastenlapsillemme?
- Miksi on välttämätöntä, että pappeudenhaltija elää kelvollisena saamaan Herran Hengen ohjausta? (Ks. s. 127–129.) Mitä siunauksia luvataan niille, jotka ovat uskollisia pappeuden liitoille ja velvoitteille? (Ks. myös OL 84:33–34.)
- Miksi kotiopetus on niin tärkeää kirkossa? (Ks. s. 130–131.) Kuinka me voimme olla tehokkaampia kotiopettajia? Kuinka presidentti McKayn kotiopettajille antama neuvo sopii kotikäyntiopettajiin? Kuinka me voimme auttaa koti- ja kotikäyntiopettajiamme tuntemaan itsensä tervetulleiksi kotiimme ja olemaan tehokkaita kutsumuksessaan?
- Kuinka rukoileminen, pyhien kirjoitusten tutkiminen ja enemmän Kristuksen kaltaiseksi tuleminen auttavat meitä kunnioittamaan pappeutta? Millä tavoin isät ja äidit voivat valmistaa poikiaan ottamaan vastaan pappeuden?
- Kuinka naiset ovat osallisina siunauksissa, jotka tulevat pappeuden voiman kautta?
- Mikä on pappeuskoorumien tarkoitus? (Ks. s. 125–126.) Millaisia vastuullisia tehtäviä koorumin jäsenyys tuo tullessaan? (Ks. s. 125–126.)

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia: 1. Piet. 2:9; OL 84:33–48; 121:34–46.

Viitteet

1. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1967, s. 94.
2. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1956, s. 91.
3. Ks. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, toim. Clare Middlemiss, uudistettu laitos, 1976, s. 138–140, kappalejakoa muutettu.
4. *Gospel Ideals*, 1953, s. 168; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, 1961, s. 111.
5. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1954, s. 83.
6. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1965, s. 103–104; ks. myös *Evankeliumin periaatteet*, 2001, s. 84.
7. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1965, s. 104.
8. *Gospel Ideals*, s. 168; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 111.
9. *Gospel Ideals*, s. 180–181; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 116.
10. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1909, s. 68; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 114.
11. *Gospel Ideals*, s. 180; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 116.
12. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1967, s. 97.
13. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1969, s. 150–151.
14. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1948, s. 174; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 120–121.
15. *Gospel Ideals*, s. 167–168; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 110.
16. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1965, s. 103–104; ks. myös James E. Faust, ”Uskon onnistuvani, tiesin onnistuvani”, *Liabona*, marraskuu 2002, s. 52.
17. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1950, s. 112; ks. myös *Evankeliumin opit*, oppilaan kirja, Uskonto 231 ja 232, 1986, s. 68.
18. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1955, s. 129.
19. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1954, s. 84.
20. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1916, s. 57–60, kappalejakoa muutettu; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 113.
21. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1956, s. 86–87.
22. *Gospel Ideals*, s. 196; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 127.

Palvelutyönsä aikana presidentti McKay viikki eri puolilla maailmaa viisi temppeliä, niiden joukossa kuvassa näkyvän Lontoon temppelin Englannissa.

Temppeleiden pyhä merkitys

*Rukoilen koko sielustani, että kaikki kirkon jäsenet
ja heidän lapsensa ja lastensa lapset ymmärtäisivät
Herran huoneessa esitetyt suuret totuudet.¹*

Johdanto

Kun David O. McKaysta tuli kirkon presidentti vuonna 1951, kirkolla oli kahdeksan toimivaa temppeleä. Neljä niistä oli Utahissa ja muut Arizonassa, Havaijissa, Idahossa ja Kanadan Albertassa. Kesällä 1952 presidentti McKay kävi yhdeksässä Euroopan maassa. Matkan aikana hän valitsi temppeleitontit Sveitsissä ja Englannissa aloittaen aikakauden, jolloin temppelein siunaukset ulotettaisiin Yhdysvaltain ja Kanadan ulkopuolelle.²

Jumalallinen innoitus ohjasi presidentti McKayta hänen valitessaan ja hankkiessaan temppeleitontteja. Kun hän oli valinnut Lontoon temppeleitontin Englannissa, insinöörit vastustelivat ja sanoivat, että maaperä oli liian soista. Tarkemman tutkimuksen jälkeen havaittiin, että peruskallio oli juuri oikeassa syvyydessä temppelein perustuksen tueksi. Kun presidentti McKay ja muut kirkon johtajat eivät pystyneet Sveitsissä hankkimaan ensimmäistä valitsemaansa tonttia, he rukoilivat Herralta apua. Pian he löysivät toisen tontin, joka oli suurempi mutta puolet halvempi. Samoihin aikoihin alettiin odottamatta rakentaa tietä, joka kulkisi osin ensin valitun tontin alueella, joten uuden tontin löytyminen oli sitäkin onnekkaampaa.³

Presidentti McKay vihki Bernin temppelein Sveitsissä vuonna 1955 ja Lontoon temppelein Englannissa vuonna 1958. Hän vihki myös Los Angelesin temppelein Kaliforniassa (1956), Hamiltonin temppelein Uudessa-Seelannissa (1958) ja Oaklandin temppelein Kaliforniassa (1964). Presidentti McKayn johtamiskaudella alkanut

temppelien rakentaminen laajemmalle maailmaan oli siunauksena lukemattomien jäsenten, heidän esivanhempiansa ja jälkeläistensä elämässä. Ote hänen päiväkirjastaan kertoo hänen todistuksestaan temppeilityön tärkeydestä. Päivänä, jolloin hän vihki Bernin temppelein Sveitsissä, hän kirjoitti. ”Haluan tuoda temppelein ihmisten luo.”⁴

David O. McKayn opetuksia

Temppeleidaumentti johtaa meidät Jumalan valtakuntaan.

On olemassa ”temppeleidaumentti”, ja se on – – toimitus, joka koskee ihmisen iankaikkista vaellusta ja rajattomia mahdollisuuksia sekä edistymistä, minkä kaiken oikeudenmukainen ja rakastava Isä on varannut lapsille, jotka Hän loi omaksi kuvakseen – koko ihmissuvulle. Siitä syystä temppeleitä rakennetaan.⁵

Jumala auttakoon meitä arvostamaan Jeesuksen Kristuksen palautettua evankeliumia, joka kattaa kaiken. Siihen sisältyy elämän filosofia, ja temppeleissämme esitetään endaumentti, jolle kuuliaisuus johtaa yksilön (ja tämä on minun todistukseni, sillä tiedän sen) eläimellisen tason itsekkäimmistä, kateellisimmista, vihamielisimmistä ja vastenmielisimmistä ominaisuuksista korkeimmalle hengelliselle tasolle ja Jumalan valtakuntaan.⁶

Temppeleissä voidaan sinetöidä aviopareja ja perheitä yhteen iankaikkisuudeksi.

Yksi toimittajien, lehtimiesten ja ihmisten yleensä esittämistä tärkeimmistä kysymyksistä on: ”Miten teidän temppelinne eroaa muista kirkkonne rakennuksista?” Kuten kaikki kirkon jäsenet tietävät, vastaus on, että temppeleitä rakennetaan pyhien toimitusten – ei salaisten vaan pyhien – suorittamiseksi. Temppeli ei ole julkinen jumalanpalveluspaikka. Se on pystytetty erityisiä tarkoituksia varten. Tosiaankin, kun temppeli on vihitty, vain kelvolliset kirkon jäsenet pääsevät sinne.

Yksi niistä piirteistä, joka erottaa palautetun Jeesuksen Kristuksen kirkon muista, on sen toimitusten ja seremonioiden

iankaikkinen luonne. Esimerkiksi yleensä siviili- ja kirkollisissa seremonioissa avioparit vihitään vain ”ajaksi” tai ”kunnes kuolema teidät erottaa”. Mutta rakkaus on yhtä iankaikkinen kuin ihmisen henki, ja jos ihminen on olemassa kuoleman jälkeen, niin kuin hän on, niin on myös rakkaus.

Tämä kiinnostaa lähes jokaista älykästä kysyjää ja tutkijaa, etenkin kun hän ymmärtää sen totuuden, että rakkaus – ihmisielun jumalallisin ominaisuus – on yhtä iankaikkinen kuin itse henki. Siis silloin kun joku kuolee, rakkauden hyve säilyy, ja jos kysyjä uskoo sielun kuolemattomuuteen tai persoonallisuuden säilymiseen kuoleman jälkeen, hänen on myönnettävä, että myös rakkaus säilyy. – –

– – Vapahtajan käsky [on] rakastaa lähimmäistämme niin kuin itseämme. Ja jos maalliset asiat ovat mallina taivaallisista, niin me tunnistamme henkimaaailmassa rakkaamme ja tunnemme heidät sellaisina kuin olemme heitä täällä rakastaneet. Rakastan vaimoani enemmän kuin voin rakastaa muita ihmisiä. Rakastan lapsiani. Voin tuntea myötätuntoa, minulla voi olla halu auttaa koko ihmiskuntaa, mutta rakastan häntä, jonka vierellä olen istunut ja nähnyt rakkaan ihmisen sairastavan ja kenties kuolevan. Nuo kokemukset sitovat sydämet yhteen, ja on ihanaa vaalia ajatusta, ettei kuolema voi erottaa sydämiä, jotka on siten sidottu yhteen, sillä jokainen teistä aviomiehistä tuntee toisessa maailmassa vaimonsa ja rakastaa häntä siellä aivan kuten rakastatte häntä täällä ja nousee uuteen iankaikkiseen elämään ylösnousemuksessa. Miksi kuoleman pitäisi erottaa teidät, kun rakkaus säilyy kuoleman jälkeen?

Sen ei pitäisi eikä tarvitse, sillä ollessaan maan päällä Jeesus sanoi apostoleilleen: ”Minä olen antava [teille] taivasten valtakunnan avaimet. Minkä [te sidotte] maan päällä, se on sidottu taivaissa, ja minkä [te vapautatte] maan päällä, se on myös taivaissa vapautettu.” (Matt. 16:19.) Ja koska pyhä pappeus palautettiin maan päälle, kirkko väittää, että tämä voima annettiin jälleen valituille miehille ja että Herran huoneessa, jossa Herraa ja Vapahtajaa Jeesusta Kristusta edustamaan asianmukaisesti valtuutetut miehet toimittavat avioliittoon vihkimisen, miehen ja

vaimon välinen ja vanhempien ja lasten välinen liitto saatetaan voimaan ajaksi ja koko iankaikkisuudeksi ja että siten vihittyjen perhe voi jatkaa olemassaoloaan iankaikkisuuksiin.⁷

Joseph [Smith], näkijä – ilmoitti avioliiton iankaikkisuuden, merkityksessään niin kauniin, niin järkeenkäyvän, niin kauas-kantoisen opin, että jos se omaksuttaisiin kokonaisuudessaan, monet tällä hetkellä yhteiskuntaa vaivaavat ongelmat häviäisivät.⁸

**Temppelytö tarjoaa pelastuksen niille,
jotka ovat kuolleet vailla evankeliumia.**

Kiinalainen opiskelija, joka oli palaamassa kotimaahansa valmistuttuaan yhdestä johtavista korkeakouluistamme, keskusteli kristityn papin kanssa, joka myös oli matkalla Kiinaan. Kun pappi tähdensi voimakkaasti sitä totuutta, että ihminen voi pelastua vain hyväksymällä Kristuksen opetukset, [opiskelija] kysyi: ”Entä sitten esivanhempani, joilla ei ollut koskaan mahdollisuutta kuulla Jeesuksen nimeä?” Pappi vastasi: ”He ovat kadotettuja.” Opiskelija sanoi: ”En halua olla missään tekemisissä uskonnon kanssa, joka on niin epäoikeudenmukainen, että tuomitsee iankaikkiseen rangaistukseen miehiä ja naisia, jotka ovat yhtä jaloja kuin me, kenties jalompiakin, mutta joilla ei ollut koskaan mahdollisuutta kuulla Jeesuksen nimeä.”

Se, joka ymmärtää totuuden sellaisena kuin se ilmoitettiin profeetta Josephille tästä opista, olisi vastannut: ”He saavat mahdollisuuden kuulla evankeliumin ja noudattaa jokaista periaatetta ja toimitusta sijaisen välityksellä. Jokainen ihminen täällä tai tämän jälkeen tuomitaan ja palkitaan tekojensa mukaan.”⁹

Koska parannus ja kaste sekä vedellä että Hengellä ovat välttämättömiä pelastukselle, niin kuinka ne miljoonat, jotka eivät ole kuolleet evankeliumia, joilla ei ole koskaan ollut mahdollisuutta tehdä parannusta tai ottaa kastetta, pääsevät Jumalan valtakuntaan? Rakkauden Jumala ei varmastikaan voi koskaan tyytyä siihen, että suurin osa Hänen lapsistaan jää Hänen valtakuntansa ulkopuolelle ja elää ikuisesti joko tietämättömyydessä, kurjuudessa tai helvetissä. Älykkäälle mielelle sellainen ajatus on vastenmielinen. Toisaalta, jos nuo miljoonat, jotka ovat kuolleet

kuulematta evankeliumia, voivat päästä Jumalan valtakuntaan noudattamatta evankeliumin periaatteita ja toimituksia, niin Kristuksen sanat Nikodemokselle [ks. Joh. 3:2–5] eivät ilmaisisi yleistä ja iankaikkista totuutta, ja Pietarin sanat helluntaipäivänä [ks. Ap. t. 2:38] eivät koskisi koko ihmiskuntaa, vaikka hän sanoi selkeästi: ”Teitä tämä lupaus tarkoittaa, teitä ja teidän lapsianne, ja myös kaikkia niitä, jotka ovat etäällä – keitä ikinä Herra, meidän Jumalamme kutsuu” [ks. Ap. t. 2:39].

Jeesuksen Kristuksen evankeliumi opettaa, että *koko* ihmis-suku voi pelastua noudattamalla sen lakeja ja toimituksia [ks. UK 3]. Sana ”koko” ei ole rajoitettu tarkoittamaan vain harvoja ja valittuja, vaan se tarkoittaa rakastavan ja jumalallisen Isän jokaista lasta. Ja silti sadat miljoonat ovat kuolleet kuulematta koskaan, että on olemassa jotakin sellaista kuin evankeliumisuunnitelma.

Kaikilla kansakunnilla ja roduilla on täysi oikeus Jumalan armoon. Koska pelastussuunnitelmia on vain yksi, täytyy olla jokin keino, jonka avulla ”lukemattomat kuolleet” voivat kuulla sen ja saada oikeuden joko ottaa se vastaan tai hylätä se. Sellaiseen suunnitelmaan sisältyy kuolleiden pelastusta koskeva periaate. – –

Paavali viittasi käytäntöön toimittaa kasteita [kuolleiden puolesta] puhuessaan ylösnousemuksen puolesta. Hän sanoi: ”Ellei kuolleita lainkaan herätetä, miksi [jotkut] kastattavat itsensä näiden puolesta?” (1. Kor. 15:29). – – Melko moni kommentoija on yrittänyt mitätöidä [tämän kohdan] todellisen merkityksen, mutta sen asiayhteys osoittaa selvästi, että apostolien päivinä oli olemassa kuolleiden puolesta kastamisen käytäntö, eli elossa olevia ihmisiä kastettiin veteen upottamalla kuolleiden puolesta – ei ”pois synnistä kuolleiden” vaan ”toiselle puolelle siirtyneiden” puolesta.

Profeetta Elia ilmestyi Kirtlandin temppelissä 3. huhtikuuta 1836 Joseph Smithille ja Oliver Cowderylle ja antoi heille ”pappeuden voimat”, jotka antavat eläville valtuuden tehdä työtä kuolleiden puolesta. Nämä ”avaimet” palautettiin Malakian profetian täyttymykseksi:

”Kuulkaa! Ennen kuin tulee Herran päivä, suuri ja pelottava, minä lähetän teille profeetta Elian. Hän kääntää isien sydämet lasten puoleen ja lasten sydämet isien puoleen. Silloin en tuomitse maata perikatoon, kun tulen.” (Mal. 3:23–24.) Isien ja lasten sydämet kääntyvät toistensa puoleen, kun henkimaailmassa olevat isät kuulevat evankeliumia saarnattavan ja ymmärtävät, että heidän on noudatettava siihen liittyviä toimituksia, ja tietävät, että heidän maan päällä olevat lapsensa suorittavat nuo toimitukset heidän puolestaan.

Kaikki sellainen ”työ kuolleiden puolesta” suoritetaan näihin tarkoituksiin pyhitetyissä ja erotetuissa temppeleissä, joissa pidetään asianmukaisia aikakirjoja ja joissa kaikkea pidetään pyhänä.

Koska myöhempien aikojen pyhillä on velvollisuus hoitaa tämä tärkeä osa evankeliumin palvelusta, heistä on tullut temppeleitä rakentavaa kansaa.¹⁰

Teillä voi olla mahdollisuus koota esivanhempienne nimiä, jotka saatuaan kasteen sijaisen kautta voivat tulla Jumalan valtakunnan jäseniksi toisessa maailmassa aivan kuten me olemme jäseniä täällä.

Tämän periaatteen ja käytännön palauttamisesta lähtien kirkon jäsenet ovat innokkaasti etsineet maailman asiakirjoista esivanhempiensa historiatietoja, jotta heidän esivanhempiensa saisivat sijaistyonä Kristuksen evankeliumin siunaukset. Tähän työhön liittyen kirkko pitää yllä laajaa sukututkimusorganisaatiota.¹¹

Tässä kuolleiden pelastamista koskevassa periaatteessa käy ilmi evankeliumin pelastavan voiman kattavuus ja Vapahtajan opetusten soveltuvuus koko ihmiskuntaan. Todellakaan ”mitään muuta nimeä, joka meidät pelastaisi, ei ole ihmisille annettu koko taivaankannen alla” [Ap. t. 4:12]. Kaikki Korkeimman pappeudella suoritettut toimitukset ovat yhtä iankaikkisia kuin rakkaus, yhtä kattavia ja kestäviä kuin elämä, ja olemalla niille kuuliainen koko ihmiskunta, niin elävät kuin kuolleetkin, voi päästä Jumalan valtakuntaan ja asua siellä iankaikkisesti.¹²

Meidän on mentävä temppeleihin kelpollisina ja oltava uskollisia siellä solmimillemme liitoille.

Temppeleihin menevillä on sinne mennessään suosituslausunto siitä, että he ovat todellisia kristittyjä, että he ovat todellisia Kristuksen kirkon jäseniä, että he ovat rehellisiä lähimmäisilleen, että he elävät sopusoinnussa Jeesuksen Kristuksen evankeliumin ihanteiden kanssa.¹³

Ennen kuin [temppele]avioliitto solmitaan, nuoren miehen ja nuoren naisen on ensin välttämätöntä saada piispalta suositus. – – Siellä pappeuden edessä ennen kuin nuoret ottavat päällensä avioliiton velvoitteet, he saavat opetusta sen velvollisuuden pyhydestä, joka heitä odottaa, ja sen lisäksi he päättävät, ovatko he valmiita astumaan pyhydessä ja puhtaudessa Jumalan alttarin ääreen ja sinetöimään siellä valansa ja rakkautensa.¹⁴

Temppeleviikkiminen on yksi kauneimmista asioista koko maailmassa. Rakkaus, ihmissielun jumalallisin ominaisuus, johtaa parin sinne. – – Yhdessä he seisovat Herran huoneessa todistamassa ja lupaamassa Hänen edessään, että he ovat uskollisia sinä päivänä solmimillemme liitoille kumpikin antaen itsensä toiselle eikä kenellekään muulle. Se on korkein avioliittoihanne, mitä ihmiselle on koskaan annettu. Jos nuo liitot pidetään niin pyhinä kuin pyhät liitot tulisi pitää, olisi vähemmän vaimoja ja vähemmän miehiä, joiden sydän on särkynyt. Liitto on pyhä asia. – – Pitäkää se sellaisena. Olkaa sille uskollisia.¹⁵

Ne jotka solmivat liittoja rakkaittensa kanssa ja ovat osallisina korkeimmassa ihmiselle koskaan annetussa avioliittoihteessä, vaeltavat hengessä eivätkä antaudu lihan valtaan. Olkaa uskollisia liitoille, jotka solmitte Jumalan huoneessa.¹⁶

”Ei minun Henkeni ainaisesti kiistele ihmisen kanssa” (OL 1:33), sanoo Herra. ”Henkeni ei asu epäpyhässä tomumajassa.” Se joka yrittää elää kaksoiselämää, joka elää kaksoiselämää rikkoen liittonsa, on erästä kirjailijaa lainaten ”joko heittiö tai hullu”. Usein hän on molempia, koska hän käyttää itse tahdonvapauttaan tyydyttämällä intohimojaan, tuhlaamalla omaisuutensa elämällä irستاasti, rikkomalla liitot, jotka hän on tehnyt Herran huoneessa.¹⁷

Meillä on velvollisuus auttaa temppelein siunausten tuomisessa muiden ulottuville.

Temppeelimme, jotka on rakennettu ihmissuvun pelastukseksi ja korotukseksi, vaikuttavat iankaikkisen pelastussuunnitelman toteuttamiseen. Samat iankaikkisen edistymisen lait koskevat kaikkia Isämme lapsia, elivätpä he kuolevaisessa tai hengellisessä olemassaolossa. Sellainen yleismaailmallinen vaatimus kuvastaa jumalallista oikeudenmukaisuutta. – –

Jeesuksen Kristuksen palautettu kirkko on taivaallisen Isämme antama suunnitelma, jonka mukaan jokainen ihminen, joka osaa ajatella itse, voi työskennellä Jumalan kanssa oman sielunsa onneksi ja pelastukseksi. *Järki ja oikeudenmukaisuus* edellyttäisivät *iankaikkisten periaatteiden ja toimitusten yleismaailmallista soveltamista* sekä niihin, jotka *elävät kuolevaisuudessa*, että niihin, jotka *elävät henkimaailmassa*.

Vain siten Jumalan työ ja kirkkaus voivat toteutua ihmisen kuolemattomuudessa ja iankaikkisessa elämässä.

Profeetta Joseph Smith sai iankaikkisen pelastussuunnitelman suoraan ilmoituksena Isältä ja Hänen Pojaltaan, ja jumalallinen valtuus toimia periaatteissa ja toimituksissa on miehillä, jotka ohjaavat nyt ilmoitetun kirkon kohtaloa.¹⁸

Yksi suurimmista velvollisuusistamme on saattaa vieraissa maissa asuvien uskollisten kirkon jäsenten ulottuville sopivia Herran huoneita. Kymmenentuhannet heistä eivät kykene tulemaan sinne, missä temppeleitä on ja missä he saavat endau-
mentin siunaukset, jotta heidät voidaan sinetöidä vaimoonsa ja lapsiinsa ajaksi ja kaikeksi iankaikkisuudeksi. Meidän velvollisuutemme on viedä temppeleitä heidän luokseen.¹⁹

Oi kuinka suurenmoinen evankeliumi onkaan! Kuinka suuri vastuumme antaa maailman nähdä vilaukselta sen mahtavuus, sen kattavuus, sen jumalallisuus! Rukoilen koko sielustani, että temppeelimme herättäisivät edelleen kiinnostusta ja halua tulla tuntemaan Jumalan tahto niiden tuhansien ja kymmenientuhansien jalojen ihmisten sydämessä, jotka tahtovat tuntea totuuden. Jumala auttakoon meitä kaikkia lisäämään kykyämme levittää tätä totuutta ja auttaa ihmiskuntaa tietämään siitä.²⁰

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Miksi on elintärkeää, että me saamme temppelein toimitukset ja solmimme niihin liittyvät liitot ja pidämme ne? (Ks. s. 136–138, 141.)
- Kuinka temppeleidaumentti voi johtaa meidät iankaikkiseen elämään? (Ks. s. 136.) Miksi on tärkeää käydä temppeleissä usein? Mitä siunauksia olet saanut osallistumalla temppeleitoimituksiin ja solmimalla temppeleiliittoja? Miksi mielestäsi on tärkeää ottaa nämä toimitukset ja liitot vastaan ennen kuin palvelee lähetystyössä tai perustaa iankaikkisen perheen?
- Mitä vaaditaan, että avioliitto ja perhesuhteet jatkuvat iankaikkisuuksissa? (Ks. s. 136–138.) Kuinka oppi iankaikkisesta avioliitosta ja perheestä vaikuttaa suhteeseemme aviopuolisoomme ja lapsiimme? Kuinka suurempi kuuliaisuus tälle opille auttaisi hävittämään ”tällä hetkellä yhteiskuntaa vaivaavat ongelmat”?
- Mitä velvollisuuksia meillä on kuolleiden pelastamiseksi? (Ks. s. 138–140.) Millä tavoin voit olla mukana työssä kuolleiden puolesta?
- Kuinka temppeleit ovat suuri osoitus Jumalan rakkaudesta kaikkia lapsiaan kohtaan? (Ks. s. 138–140.) Kuinka temppeleilyö heijastaa pelastussuunnitelman yleismaailmallista luonnetta? (Ks. s. 138–140.)
- Mikä on temppeleisuosituksen tarkoitus? (Ks. s. 141.) Miksi ihmisen on oltava kelvoinen astuakseen temppeleihin? Millä tavoin meitä siunataan, jos pysymme uskollisina temppeleitoillemme? Miksi on tärkeää pitää temppeleisuositus voimassa, vaikka olosuhteemme eivät sallisikaan meidän käydä siellä usein tai lainkaan?
- Miten voimme auttaa temppelein siunausten tuomisessa muiden ulottuville? (Ks. s. 142.)

Aiheeseen liittyviä pyhiin kirjoitusten kohtia: 1. Kor. 15:29; OL 124:37–41; 128:1, 15–24; 131:1–4; 132:19; 138:28–37, 57–60.

Viitteet

1. *Treasures of Life*, toim. Clare Middlemiss, 1962, s. 282.
2. Ks. James B. Allen, ”McKay, David O.” julkaisussa *Encyclopedia of Mormonism*, toim. Daniel H. Ludlow, 1992, 4 osaa, osa 2, s. 872–873.
3. Ks. Richard O. Cowan, ”Temples: History of Latter-day Saint Temples from 1831 to 1990”, julkaisussa *Encyclopedia of Mormonism*, osa 4, s. 1453.
4. Francis M. Gibbons, *David O. McKay: Apostle to the World, Prophet of God*, 1986, s. 323.
5. *The Purpose of the Temple*, 1976, Kirkon historia -kirjasto, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko (suljettu kirjavarasto, kirjanen), s. 11, kappalejakoja muutettu; ks. myös Roger ja Rebecca Merrill, ”Paikka vanhemmille”, *Valkeus*, toukokuu 1975, s. 13.
6. *Treasures of Life*, s. 282.
7. *The Purpose of the Temple*, s. 5–7.
8. ”The Prophet Joseph Smith—On Doctrine and Organization”, *Improvement Era*, tammikuu 1945, s. 45.
9. *Improvement Era*, tammikuu 1945, s. 15, 45.
10. ”Salvation for the Dead”, *Millennial Star*, 25. lokakuuta 1923, s. 680–682; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, 1961, s. 19.
11. *The Purpose of the Temple*, s. 10.
12. *Millennial Star*, 25. lokakuuta 1923, s. 682.
13. *Treasures of Life*, s. 282.
14. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1969, s. 9.
15. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1969, s. 94, kappalejakoja muutettu.
16. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1959, s. 49–50.
17. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1945, s. 123.
18. *Treasures of Life*, s. 340–342.
19. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1954, s. 26.
20. *Treasures of Life*, s. 342.

Valmistautuminen iankaikkista avioliittoon ja perhettä varten

Nuorille ei todellakaan ole olemassa korkeampaa avioliiton ihannetta kuin sen pitäminen jumalallisena instituutiona.¹

Johdanto

Kun David O. McKay kosi tulevaa vaimoaan Emma Ray Riggsiä joulukuun alussa 1900, Emma Ray kysyi: ”Oletko varma, että minä olen se oikea?” Hän vastasi olevansa varma siitä, että tämä oli. Myöhemmässä kirjeessään tohtori Obadiah H. Riggsille, Emma Rayn isälle, David O. McKay kuvaili joitakin ominaisuuksia, joita hän arvosti Emma Rayssä:

”Hänen herttainen luonteensa, hänen hyveellisyytensä, hänen älykkyytensä, hänen epätietoisyytensä, lyhyesti sanottuna hänen *täydelliset* ominaisuutensa voittivat rakkauteni. Kun hän kertoi minulle tämän kiintymyksen olevan molemminpuolista, onneni tuntui olevan täydellinen. – – Olen pyytänyt tytärtänne tulemaan aviopuolisokseni, ja nyt kysyn teiltä, tohtori Riggs, hänen isältään, annatteko suostumuksenne. Hän on antanut omansa. – – Vastalahjaksi siitä en voi antaa hänelle muuta kuin todellisen rakkauden ja sydämen ja mielen, jonka ainoa halu on tehdä hänet onnelliseksi.”

David O. McKayn kirjeet Emma Raylle heidän kihlusaikanaan kuvastavat heidän suhteensa jaloa luonnetta ja ominaisuuksia, joita Emma Ray sai esiin David O. McKayssa. Kirjeessä, joka on päivätty 11. joulukuuta 1900, David O. McKay kirjoitti: ”Tiedätkö, että sen jälkeen, kun *todella rakastuin*, voin paremmin ymmärtää, miksi entisaikojen urhoollisilla ritareilla oli aina rakastettu, jonka puolesta taistella. Pelkkä ajatus hänen miellyttämisestään rohkaisi heidän kättään, vahvisti heidän miekkaansa ja teki heistä

"Nuoret miehet ja nuoret naiset, jotka haluavat elämänsä olevan mahdollisimman onnellisen, tekisivät viisaasti, jos he valmistautuisivat olemaan sellaisen avioliiton arvoisia, jonka Jumala on säätänyt."

pelottoman urheita. Jokainen yritti saada itsessään esiin parhaat voimansa ja tarmonsansa, joihin hän voi yltää, jotta hän voisi olla kelloisempi saamaan osakseen rakastettunsa hyväksynnän. Parhaat arvostivat myös luonteen jaloutta, jotta he voisivat olla niiden kumppanuuden arvoisia, joita he pitivät uskollisimpina ja puh-taimpina sieluina.”²

Eräässä toisessa, 22. joulukuuta 1900 Emma Raylle kirjoitta-massaan kirjeessä, David O. McKay kirjoitti liitosta, jota hän ja hä-nen morsiamensa kuvittelivat: ”Sinä sanot, että liitostamme tulee iankaikkinen. Vain iankaikkisuus voi tyydyttää rakkauden, jota kaipa-an, ja rakkauden, joka minulla on annettavana. – – Olen yk-sinäinen ilman sinua, Ray, ja kaipa-an tulevaksi aikaa, jolloin sinä olet aina vierelläni.”³ Vanhurskaan elämän ja kunniallisen, viisaan seurustelun ansiosta veli ja sisar McKay kykenivät saavuttamaan tavoitteensa. Palvelutyönsä aikana presidentti McKay opetti usein valmistautumista iankaikkista avioliittoa ja perhettä varten.

Vaikka tässä luvussa olevat presidentti McKayn opetukset on suunnattu avioliittoon valmistautuville nuorille, näistä periaat-teista on apua myös naimisissa oleville, etenkin heidän opet-taessaan ja neuvoessaan lapsiaan ja muita nuoria seurustelua koskevissa asioissa.

David O. McKayn opetuksia

Nuorille on opetettava avioliiton ja vanhemmuuden pyhä luonne.

Opettaka-a nuorille, ettei avioliitto ole pelkästään ihmisen luo-ma laitos, vaan että se on Jumalan säätämä ja että vihkitoimitus on pyhä seremonia ja että heidän pitäisi harkita sitä mitä vaka-vimmin ennen kuin he solmivat sopimuksen, joka merkitsee joko onnea tai kurjuutta koko heidän loppuelämänsä ajan. Avioliittoa ei pitäisi solmia kevyesti – – eikä lopettaa ensimmäi-sen pienen vaikeuden tullen, joka ehkä nousee esiin. Vähintä, mitä nuoret voivat tehdä, on valmistautua siihen vilpittömin ai-kein rakentaa koti, joka on osa jalon yhteiskunnan suojamuuria.⁴

Kumpaakin sukupuolta edustaville nuorille tulee opettaa avioliiton velvollisuuksia ja ihanteita, niin että he ymmärtävät avioliiton sisältävän velvoitteita, ja sen, ettei se ole järjestely, joka voidaan lopettaa haluttaessa. Heille tulee opettaa, että puhdas rakkaus sukupuolten välillä on yksi jaloimmista asioista maailmassa ja että lasten synnyttäminen ja kasvattaminen on kaikista ihmisen velvollisuuksista ylevin. Tässä mielessä vanhempien velvollisuutena on näyttää kotona esimerkkiä, jotta lapset voivat nähdä ja omaksua perhe-elämän pyhyiden ja siihen liittyvän vastuun.⁵

[Avioliiton tarkoitus] on lasten synnyttäminen ja perheen kasvattaminen. Pitäkäämme se mielessämme. Sadat sanovat nyt, ja vielä useammat sadat tulevat sanomaan: ”Kuinka voin mennä naimisiin ja elättää vaimon tavalla, johon hän on tottunut? Kuinka voin hankkia koulutuksen ja samalla elättää perheen? Enhän kykene löytämään edes asuntoa.”

Ne ovat käytännöllisiä kysymyksiä – -. Olen halukas ymmärtämään ne ja muut vaikeudet ja kohtaamaan ne pitäen mielessäni, mitä Herra on sanonut, nimittäin, että ”Jumala on säätänyt avioliiton ihmiselle”. [Ks. OL 49:15.] Ja toistan, että avioliiton tarkoituksena on perheen kasvattaminen eikä pelkkä miehen tai naisen halujen tyydyttäminen.⁶

Sanotaan, että parasta ja jalointa elämää on sellainen, joka pyrkii korkeisiin ihanteisiin. Nuorille ei todellakaan ole olemassa korkeampaa avioliiton ihannetta kuin sen pitäminen jumalallisena instituutiona. Sellainen ihanne nuorten mielessä suojelee heitä seurusteluaikana, se on alati läsnä oleva vaikuttava voima, joka saa heidät olemaan tekemättä mitään sellaista, mikä voisi estää heitä menemästä temppeleihin saadakseen rakkautensa kruunatuksi kestäväällä ja iankaikkisella liitolla. Se saa heidät etsimään jumalallista johdatusta valitessaan kumppaniaan, jonka viisaasta valinnasta riippuu suuresti heidän onnensa tässä elämässä ja tämän elämän jälkeen. – – Se tekee heidän sydämensä puhtaaksi ja hyväksi; se kohottaa heidät heidän taivaallisen Isänsä tykö. Sellainen ilo on useimpien miesten ja naisten saavutettavissa, jos he vaalivat oikealla tavalla avioliiton ja kodin korkeita ihanteita.⁷

Nuorten tulee valmistautua avioliittoon ja vanhemmuuteen elämällä puhdasta elämää.

Usein lasten terveys, jos avioparia niillä siunataan, riippuu vanhempien teoista ennen avioliittoa. Lehdistöstä, puhujakrokkeilta ja etenkin kotoa pitäisi useammin kaikua viesti, että pojat ja tytöt laskevat nuoruudessaan perustan tulevalle onnelleen tai kurjuudelleen. Etenkin jokaisen nuoren miehen tulee valmistautua isyyden vastuuseen pitämällä itsensä fyysisesti puhtaana, niin että hän voi ottaa vastaan tuon vastuun – ei niin kuin pelkuri tai petturi – vaan niin kuin mies, joka on kunniallinen ja sovelias perustamaan kodin. Nuori mies, joka kelvottomana ottaa itselleen isyyden vastuun, on petturia pahempi. Hänen vaimonsa ja lastensa tuleva onni riippuu hänen elämästään hänen nuoruudessaan.

Opettakaamme myös tytöille, että äitiys on jumalallista, sillä kun me olemme kosketuksissa elämän luomiseen, me astumme jumalallisuuden valtakuntaan. Siksi on tärkeää, että nuoret naiset ymmärtävät, miten tärkeää on pitää kehonsa puhtaana ja tahrottomana. – – Yhdelläkään äidillä ei ole oikeutta kahlita lapsen elämää sellaisella, mikä näyttää nuoruudessa mukavalta ajankululta tai hänen oikeudeltaan kokeilla vahingollisia huumeita tai muita synnillisiä tapoja.⁸

Onni ei ala alttarilta; se alkaa nuoruuden ja seurustelun aikana. Nämä onnen siemenet kylvää teidän kykyenne hillitä voimakkaita halujanne. Siveyden pitäisi olla vallitseva hyve nuorten keskuudessa – ihanne, jota maailma ei ole hyväksynyt ja jota monet maailmassa eivät usko olevan olemassa tai nuorten vaalivan sydämessään.⁹

Hallitsevana pahuutena tämän päivän maailmassa on siveettömyys. – – Se nuorukainen, joka on siveetön nuoruusvuosinaan, ei ole uskollinen luottamukselle, jonka tytön vanhemmat ovat hänelle osoittaneet, ja se tyttö, joka on siveetön tyttövuosinaan, on uskonon tulevalle aviomiehelleen ja laskee murheen, epäilyksen ja epäsovun perustan kodilleen. – – Pitäkää siis mielessänne tämä iankaikkinen totuus, että siveys on hyve, jota tulee arvostaa yhtenä elämän jaloimmista saavutuksista. – – Se on onnellisen

kodin tärkeimpiä tekijöitä. Kukaan ei menetä mainettaan noudattamalla arvokkaalla tavalla kirkon mittapuita. Tässä ”maailmassa” voi olla olematta tästä ”maailmasta”. Arvostakaa siveyttänne enemmän kuin mitään muuta! Jumala on käskenyt meidän olla siveitä.¹⁰

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa on vain yksi moraalinen mittapuu. Yhdelläkään nuorella miehellä ei ole yhtään sen enempää oikeutta olla siveetön kuin nuorella naisellakaan. Sen nuoren miehen, joka pyytää suositusta viedäkseen puhtaan nuoren naisen alttarille, odotetaan antavan saman puhtauden, jonka hän odottaa saavansa.¹¹

Siveellinen puhtaus, ei halujen tyydyttäminen avioliittoa edeltävinä vuosina, on sopusoinnun ja onnen lähde kotona ja tärkein ihmiskunnan terveyteen ja jatkumiseen vaikuttava tekijä. Uskollisuus, luotettavuus, luottamus, rakkaus Jumalaan ja uskollisuus ihmistä kohtaan ovat jalokiviä hyveellisen naisen ja [vahvan] miehuuden kruunussa. Herran sana kirkolleen on: ”Pidä itsesi tahrattomana maailman synnistä” (ks. Jaak. 1:27; OL 59:9).¹²

Jumala siunatkoon teitä pitämään elämänne saastuttamattomana, että voitte kääntyä rukouksessa Jumalan puoleen ja pyytää Häntä ohjaamaan teitä valitessanne aviopuolisoa, ja kun olette valinnan tehneet, elämään molemmat niin, että voitte astua Jumalan huoneeseen, ja jos Hän olisi läsnä ja kysyisi elämästänne, voisitte vastata Hänelle rehellisesti: ”Kyllä, me olemme puhkaita.” Kun aloitatte avioliiton tältä pohjalta, saatte onnea, suloisinta iloa, jota tässä elämässä ja iankaikkisuudessa voi tuntea.¹³

Nuorten tulee seurustella sopivalla tavalla ja arvioida tarkoin tunteitaan.

Nuoret, nuoret koulutytöt, jotka seurustelevat päivittäin ikäistensä nuorten, tyttöjen ikäisten, poikien kanssa varhaisina teini-vuosinaan, riistävät itseltään mahdollisuuden tutustua paremmin muihin kumppaneihin. Ja tuo päivittäinen seurustelu heidän varhaisella iällään, niin intiimi, että se herättää heidän halunsa hetken mielihyvään, tuo kurjuutta heille koko elämän ajan. Eikä tämä ole kuvittelua! Te miehet vaarnejon johtokunnissa ja

seurakuntien piispakunnissa ja te joidenkuiden heidän isät ja äidit tiedätte, ettei se ole kuvittelua.¹⁴

Nuori mies, muista aina kun viet tytön juhliin, että hänen isänsä ja äitinsä uskovat hänet sinun huostaasi. Hän on kalleinta, mitä heillä on. Jos he uskoisivat haltuusi tuhat dollaria, et edes ajattelisi käyttää niitä väärin tai tuhлата niitä. He uskovat huostaasi jotakin, mitä ei voi hinnoitella rahassa, ja olet todella halpamainen, jos petät tuon luottamuksen. – – Muistan isäni kehotuksen, kun aloin teini-iässä seurustella erään nuoren tytön kanssa: ”David, kohtele tuota nuorta naista siten kuin haluaisit kenen tahansa nuoren pojan kohtelevan sisartasi.” Nuoret miehet, noudattakaa tuota neuvoa, niin teillä on läpi elämän puhdas omatunto ja myöhemmin elämässä voitte sanoa totuudellisesti, että kaikista virheistänne huolimatta ette ole koskaan tehneet vääryyttä naiselle.¹⁵

Elämäntoveria valitessa on tarpeen tutkia [sitä henkilöä] – – jonka kanssa ajattelette kulkea elämän tien. Huomaatte, kuinka tarpeellista on etsiä sellaisia piirteitä kuin rehellisyys, uskollisuus, siveys ja kunnioitus. Mutta löydettyänne ne te kysytte, kuinka voi tietää, onko välillämme mitään hengenheimolaisuutta [kiintymyksen tunteita], sitä jotakin, mikä saa teidät olemaan mielellänne toistenne seurassa. ”Onko olemassa mitään ohjetta?” te kysytte. Vaikka rakkaus ei aina olekaan oikea opas, varsinkaan jos se ei saa vastakaikua tai jos se kohdistuu happamaan olentoon tai raa-kaan ihmiseen, niin silti ilman rakkautta ei tietenkään ole onnea. Kysytte ehkä: ”Kuinka sitten tiedän, milloin olen rakastunut?” Tuo kysymys on hyvin tärkeä. – –

Sen tytön seurassa, jota todella rakastatte, ette halua olla alhaisia; hänen seurassaan ette pyri käyttämään häntä hyväksenne; hänen seurassaan teistä tuntuu kuin haluaisitte olla kaikkea sitä, miksi [suuren miehen] pitäisi tulla, sillä hän innoittaa teitä pyrkimään tuohon ihanteeseen. Pyydän teitä nuoria naisia käyttämään tuota samaa ohjetta. Mitä pyrkimyksiä poikaystävänne herättää teissä? – – Jos nuori mies saattaa teidät kotiin kokouksen tai tanssien jälkeen ja osoittaa taipumuksia käyttäen teitä hyväksenne tai välikappaleena halujensa tyydyttämiseen, niin voitte olla varmat, ettei rakkaus ole häntä kannustamassa.

Sellaisissa tapauksissa, nuoret naiset, olittepa kuinka ihastuneita tahansa, olittepa kuinka varmoja tahansa siitä, että rakastatte häntä, antakaa järjellenne valta ja hallitkaa tunteenne. Teitä voi surettaa, kun ette voi seurata sydämenne kehotusta, mutta teidän on parempi tuntea tuskaa vähän aikaa nuoruudessanne kuin kärsiä myöhemmin kiduttavaa piinaa.¹⁶

Suuret siunaukset odottavat niitä, jotka valmistautuvat asianmukaisesti iankaikkiseen avioliittoon.

Nuoret miehet ja nuoret naiset, jotka haluavat elämänsä olevan mahdollisimman onnellisen, tekisivät viisaasti, jos he valmistautuisivat olemaan sellaisen avioliiton arvoisia, jonka Jumala on säätänyt, kelvollisia solmimaan avioliittonsa Korkeimman tempelissä. Kun tosi rakastavaiset polvistuvat siellä – – kumpikin voi olla varma seuraavasta:

Ensiksi, että heidän avioliittonsa alkaa puhtaana. Lapsille, jotka tulevat liittoa siunaamaan, on taattu kuninkaallinen syntyperä, mitä tulee puhtaan ruumiin perimiseen.

Toiseksi, että heidän uskonnolliset näkemyksensä ovat samanlaiset. Vaikea tehtävä kasvattaa lapset oikein hankaloituu, jos isällä ja äidillä on erilaiset käsitykset kirkon opista ja kirkossa käymisestä. – –

Kolmanneksi, että he ovat antaneet lupauksensa mielessään iankaikkinen liitto, jota vähäpätöiset väärinkäsitykset tai vaikeudet eivät särje.

Neljänneksi, että Jumalan edessä solmittu ja pyhän pappeuden sinetöimä liitto on sitovampi kuin mikään muu liitto.

Viidenneksi, että näin alkanut avioliitto on yhtä iankaikkinen kuin rakkaus, ihmissielun jumalallisin ominaisuus.

Kuudenneksi, että perheyksikkö pysyy ehjänä kautta iankaikkisuuden.¹⁷

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Kuinka me voimme auttaa nuoria ymmärtämään avioliiton myötä tulevat pyhät ja vastuulliset tehtävät? (Ks. s. 147–148.) Kuinka

me voimme auttaa nuoria valmistautumaan niihin haasteisiin, joita avioliitto väistämättä tuo tullessaan?

- Miksi siveellinen puhtaus on välttämätöntä valmistauduttaessa iankaikkista avioliittoa ja perhettä varten? (Ks. s. 149–150.) Kuinka siveettömyys voi vaikuttaa ihmisen kykyyn valita iankaikkinen kumppani viisaasti? Millainen prosessi ihmisen on käytävä läpi tehdäkseen täydellisen parannuksen siveettömyydestä? Mitä siunauksia siveänä pysymisestä seuraa?
- Presidentti McKay opetti, että vanhempien teot ennen avioliittoa vaikuttavat usein lapsiin (ks. s. 149–150). Mitä muuta nuoret ja vanhemmat voivat tehdä pitääkseen elämänsä puhtaana ja suojellakseen tulevia lapsiaan kuin pysyä itse siveellisesti puhtaina?
- Millä tavoin tiedotusvälineet yrittävät vaikuttaa käsityksiimme seurustelusta ja avioliitosta? Mistähän syystä presidentti McKay varoitti seurustelemasta vakavasti liian nuorena? Mitä muita varotoimenpiteitä tulee seurusteltaessa noudattaa? (Ks. s. 150–152.)
- Mitä neuvoja antaisit nuorille, jotka miettivät, ovatko he rakastuneita? (Ks. s. 152.) Millaiset ominaisuudet ovat tärkeitä seurustelusuhhteessa?
- Mikä on avioliiton tarkoitus? (Ks. s. 147–148.) Mitä vaaroja on siinä, että menee naimisiin liian varhain? Mitä vaaroja on siinä, että lykkää naimisiinmenoa liian pitkään? Mistä seurusteleva pari voi tietää, milloin on oikea aika mennä naimisiin?
- Presidentti McKay opetti, että ne, jotka pitävät avioliittoa ”jumalallisena instituutiona”, saavat vahvistusta ja opastusta seurustellessaan. Miksi väite pitää mielestäsi paikkansa? Kuinka olet nähnyt ihmisiä siunattavan, kun he ovat eläneet evankeliumin mittapuiden mukaan seurusteluaiканаan?
- Mitä yhtäläisyyksiä huomaat presidentti McKayn nuorille antamissa opetuksissa ja *Nuorten voimaksi* -lehtisen tasovaatimuksissa? Kuinka voit auttaa lapsiasi ymmärtämään, että sinulle opetetut tasovaatimukset ovat samoja kuin heille opetetut?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia: Jaak. 2:28; Alma 37:37; 39:3–5; OL 132:15–19.

Viitteet

1. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1969, s. 7; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, 1961, s. 271.
2. Lainattu julkaisussa David Lawrence McKay, *My Father; David O. McKay*, 1989, s. 7–8, kappalejakoja muutettu.
3. Lainattu julkaisussa *My Father; David O. McKay*, s. 8–9, kappalejakoja muutettu.
4. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1943, s. 32.
5. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1964, s. 6.
6. *Gospel Ideals*, 1953, s. 466–467; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, 1961, s. 273.
7. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1969, s. 7; ks. myös L. Tom Perry, ”Synnyin hyvistä vanhemmista”, *Valkeus*, 1985, konferenssiraportti 155. vuosikonferenssista, s. 22.
8. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1969, s. 6.
9. ”As Youth Contemplates an Eternal Partnership”, *Improvement Era*, maaliskuu 1938, s. 139; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 269.
10. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1969, s. 6.
11. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1969, s. 9.
12. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1964, s. 6.
13. *Gospel Ideals*, s. 465–466, kappalejakoja muutettu; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 273.
14. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1958, s. 90.
15. *Improvement Era*, maaliskuu 1938, s. 191; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 269.
16. *Gospel Ideals*, s. 459–460, kappalejakoja muutettu; ks. myös *Vanhempien opas*, 1993, s. 49, 51.
17. *Gospel Ideals*, s. 465; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 272–273.

Onnen kokeminen avioliitossa

Opin ja liittojen luvussa 49 olevat neljä sanaa kuvaavat täsmälleen, kuinka korkea näkemys tällä kirkolla on avioliitosta: ”Jumala on säätänyt avioliiton” (OL 49:15.)¹

Johdanto

David O. McKay ja Emma Ray Riggs solmivat avioliiton Suolajärven temppelissä 2. tammikuuta 1901, ensimmäisenä avioparina, joka sinetöitiin tuona vuonna tuossa temppelissä. Heidän 69 vuotta kestänyt liittonsa oli esimerkki miehen ja vaimon jatkuvasta omistautumisesta toisilleen. Niin ystävät kuin tuntemattomatkin panivat merkille heidän avioliittonsa lujouden. Sisar McKay kertoi kerran seuraavan tapauksen:

”Menin mieheni kanssa erään kappelin vihkimistilaisuuteen Los Angelesiin. Pysähdyimme Wilshire Boulevardille pesettämään automme. Minä istuin penkillä ja presidentti seisoi auton vierellä. Yhtäkkiä kuulin kynnärpäni korkeudelta hiljaisen äänen sanovan: ’Tuo mies tuolla taitaa rakastaa sinua.’ Hämmästyin, käännyin ja näin noin 7-vuotiaan pojan, jolla oli tumma, kiharainen tukka ja suuret ruskeat silmät. ’Mitä sinä sanoitkaan?’

’Sanoin, että tuo mies tuolla taitaa rakastaa sinua.’

’Niin, kyllä hän rakastaa minua. Hän on minun mieheni. Mistä niin päätelit?’

’Siitä vain, kuinka hän hymyili sinulle. Tiedätkös, antaisin mitä tahansa maailmassa, jos isä hymyilisi sillä tavalla äidille.’”²

Ennen joutumistaan pyörätuoliin presidentti McKay nousi aina seisomaan vaimonsa astuessa huoneeseen, auttoi hänet istumaan ja aukaisi hänelle auton oven. Ja aina tullessaan tai lähtiessään hän antoi vaimolleen hellän suukon. Tuo käytäntö jatkui silloinkin, kun sekä presidentti että sisar McKay olivat pyörätuolissa. Kerran kun presidentti McKayta lähdettiin viemään pyörätuolissa

Presidentti ja sisar McKay nauttivat tuosta suloisesta kumppanuudesta "miehen ja vaimon välillä, joka kasvaa yhä rakkaammaksi elämän vaikeuksien tullen".

kokoukseen, hän huudahti: ”Meidän täytyy mennä takaisin. En antanut Raylle suukkoa.” Hänet työnnettiin takaisin tätä hellää rituaalia varten, josta oli tullut osa heidän suhdettaan.³

Suuren tunnustuksen McKayn avioliitolle antoi nuoripari, joka oli valmistautumassa avioliittoon. Yksi presidentti McKayn pojista, David Lawrence McKay, muisteli tapausta seuraavasti:

”Isän ja äidin asuessa osoitteessa 1037 East South Temple [Salt Lake Cityssä] eräs nuoripari ajoi paikalle autolla, nousi autosta ja istuutui sitten etupihan nurmikolle. Siellä nuori mies kosi nuorta naista. Kun hän myöhemmin kertoi siitä eräälle perheenjäsenelle, hän sanoi syyksi sen, että hän halusi avioelämänsä olevan yhtä ihanteellista kuin presidentti ja sisar McKaylla.”⁴

David O. McKayn opetuksia

Iankaikkinen avioliitto tuo iloa ja vahvistaa rakkautta.

Kristuksen kirkon opetuksissa perheellä on tärkein merkitys yksilön ja yhteiskunnan kehityksessä. ”Onnellisia ja monin verroin onnellisia ovat ne, jotka nauttivat jatkuvasta sovusta ja joiden rakkaus, jota mitkään valitukset eivät häiritse, ei hälvene viimeiseenkään päivään mennessä.” Se ei hälvene, kun kelpollinen pari sinetöidään pyhän pappeuden valtuudella kaikeksi iankaikkisuudeksi. Vihkiseremonia tällä tavoin sinetöitynä tuo suurempaa onnea ja iloa kuin mikään muu kokemus maailmassa. ”Ja minkä Jumala on yhdistänyt, sitä älköön ihminen erottako” [Mark. 10:9].⁵

Avioliiton iankaikkisuus on suurenmoinen ilmoitus. Se antaa varmuuden sydämille, jotka on sidottu yhteen rakkauden kulmaisina siteinä ja sinetöity pyhän pappeuden valtuudella niin, että niiden liitto on iankaikkinen.⁶

Sananen avioliiton iankaikkisuudesta. – – Tarkastelkaamme sen periaatetta. Miettisittekö mielessänne, mikä on mielestänne ihmisielen jumalallisin ominaisuus? – – Rakkaus on ihmisielen jumalallisin ominaisuus, ja jos hyväksytte ihmisielen kuolemattomuuden eli uskotte, että persoonallisuus säilyy kuoleman jälkeen, niin silloin teidän on uskottava, että myös rakkaus elää. Eikö se olekin järkevää? Ja kysyn teiltä tämän: Ketä me rakastamme, kun tunnistamme nuo persoonallisuudet seuraavassa maailmassa?

On totta, että meitä kehoitetaan rakastamaan jokaista. Niin, meidän tulee rakastaa jokaista nytkin, mutta te ja minä tiedämme, että me rakastamme niitä, jotka me tunnemme parhaiten. – Kun tapaamme nuo persoonallisuudet iankaikkisessa valtakunnassa, me tunnistamme heidät ja tunnemme heidät näiden tämän elämän kokemusten ansiosta. Ja tuo rakastavien sydänten liitto säilyy myös kuoleman jälkeen. Siksi meidät vihitään – sinetöidään – ajaksi ja iankaikkisuudeksi. Se ei ole pelkkä kirkon opinkappale – se on totuus, joka on olennainen koko ihmiskunnan elämän ja onnen kannalta. On viisautta valita Herran huone paikaksi, jossa [vakuutatte] rakkauttanne ja pyhitätte lupauksenne.⁷

Niiden korkeiden avioliiton ihanteiden mukaan, jotka ilmoitettiin profeetta Joseph Smithille, kirkon jäsenillä pitäisi olla ainoastaan yksi päämäärä: heidän pitäisi aina muistaa, että ”Jumala on säätänyt” [ks. OL 49:15] avioliiton, joka on yhteiskunnan kulmakivi, pysyvien kotien luomiseksi, joissa lapsia voidaan kasvattaa oikein ja joissa heille voidaan opettaa evankeliumin periaatteita.⁸

Korvatkaamme nykyinen taipumus ajatella alhaisesti avioliitosta sillä korkealla näkemyksellä, jonka Jumala sille antaa. Seisoin eilen temppelin alttarin äärellä, kuten olen monet kerrat seisonut, ja näin kahden sydämen – kahden sielun – sulautuvan yhteen, aivan kuin kaksi kastepisaraa ruusun varrella, kun aurinko nousee aamulla, sulautuu toinen toiseensa muuttuen yhdeksi. Tuo nuoren sulhasen mielessä oleva korkea näkemys avioliitosta sekä morsiamen käsitys avioliiton pyhydestä ovat mielestäni maailman ylevimpiä asioita. Heillä oli korkea näkemys avioliitosta, ei alhaista näkemystä, jonka mukaan se on välikappale halujen tyydyttämiseen. Pitäkäämme avioliittoa pyhänä velvollisuutena ja liittona, mahdollisesti iankaikkisena liittona.⁹

Avioliiton siteen tulee olla yhtä iankaikkinen kuin rakkaus, ihmisielun jumalallisin ominaisuus. Silloin tuon siteen tule ehdottomasti jatkua niin kauan kuin rakkaus on hengen ominaisuus.¹⁰

**Meidän tulee suojautua vaaroilta,
jotka uhkaavat avioliittoa.**

Aikojen merkit osoittavat selvästi, että avioliiton pyhyys on vaarallisesti uhattuna. On paikkoja, joissa avioliittoon vihkiminen

voidaan toimittaa minä päivän tai yön hetkenä tahansa ilman mitään aiempia järjestelyjä. Vihkilupa annetaan ja seremonia toimitetaan parin odottaessa. Monet avioparit, jotka ovat joutuneet tällaisen houkutuksen ansaan, ovat kokeneet avioliittonsa päättyvän pettymykseen ja suruun. Joissakin tapauksissa nämä paikat eivät ole mitään muuta kuin mahdollisuuksia laillistettuun moraalittomuuteen. Voi miten kauas ne jäävätään todellisesta ihanteesta! Siinä määrin kuin se on vallassamme, meidän on varoitettava nuoria pareja salaa ja kiireellä solmituista avioliitoista.

On myös erittäin tärkeää toimia painetun kirjallisuuden salakavalaa vaikutusta vastaan sen puhuessa ”avioliiton vararikosta”, puolustaessa koeavioliittoja ja asettaessa avioliiton ulkopuoliset sukupuoli-suhteet samanarvoisiksi avioliiton ulkopuolisten ystävyysuhteiden kanssa.¹¹

Avioliitto on pyhä suhde, joka solmitaan hyvin tunnustettuja tarkoituksia varten – etenkin perheen kasvattamista varten. Jotkut tarkkaavaiset huomioitsijat väittävät, että nykyinen moderni elämämme pyrkii tekemään tyhjäksi nämä tarkoitukset.¹²

Joskus miehet ja naiset, joilla on alhaiset ihanteet ja heikentynyt tahto, sallivat halujensa suitsettomien hevosten tavoin syöstä syrjään arvostelukyvyn ja itsehillinnän, ja ne saavat heidät tekemään syntiä, joka voi paaduttaa heidän omantuntonsa ja jättää heidän sydämeensä ikuisen katumuksen.

Tänä aikana, jolloin säädyllyisyys työnnetään taka-alalle ja siiveyttä pidetään vanhentuneena hyveenä, vetoan teihin, ettette antaisi tämän synnin vahingoittaa ja tahrata sieluanne, sillä se ahdistaa ja vaivaa teitä perusteellisesti, kunnes omatuntonne paatuu ja luonteenne surkastuu. – Muistakaa myös Vapahtajan merkittävät sanat, että jos joku tekee aviorikoksen sydämessään, hänellä ei ole Henkeä vaan hän kieltää uskon ja pelkää [ks. OL 63:16].¹³

Kun höyrylaiva *Marama* laski ankkurin 24 vuotta sitten Rarotongan saarta ympäröivän koralliriutan ulkopuolelle, maihin haluava matkustaja kysyi kapteenilta, miksei tämä vienyt laivaa lähemmäs rantaa. Vastauksessaan kokenut merimies mainitsi petolliset vedet ja osoitti yhden *Maitai*-nimisen laivan konetta ja toisen keulaa, jotka yhä pistivät esiin vedestä – molemmat äännettöminä todisteina siitä, miten vaarallista oli ankkuroitua liian

lähelle tämän korallien ympäröimän saaren rantaan. ”Me ankkuroimme tähän”, kapteeni sanoi, ”koska on turvallisempaa välttää murskautumasta kappaleiksi kuten nuo kaksi alusta, joiden rungot makaavat noilla vaarallisilla riutoilla.”

Kevytmielinen asenne avioliittoon, epäviisas ehdotus ”ystävyyksiavioliitosta”, alhainen, pirullinen teoria ”vapaasta seksikokeilusta” ja valmiit avioerotuomioistuimet ovat vaarallisia riuttoja, joille moni perhealus haaksirikkoutuu.¹⁴

Mitä enemmän olette vaimonne seurassa, sitä onnellisempia olette. Työ vie teidät pois kotoa. Hän on siellä yksin. Älkää antako muiden naisten toveruuden saada osaansa kiintymyksestänne, ja tämä soveltuu niin naiseen kuin miehiinkin. Yhteen aikaan luulin, ettei niin ole, että mies on kokonaan syyllinen levottomuuteen, erimielisyyksiin ja suruihin, joita esiintyy liian usein, mutta olen joutunut muuttamaan mielipidettäni. Yhdessäolo on keino säilyttää se rakkaus, joka toi teidät alun perin yhteen.¹⁵

Vielä yksi uhka yhteiskunnallemme on lisääntyvä avioerojen määrä ja taipumus suhtautua avioliittoon pelkkänä sopimuksena, jonka voi purkaa ensimmäisen vaikeuden tai väärinymmärryksen ilmaantuessa.

Yksi kalleimmista aarteistamme on perheemme. Perhesuhteet menevät kaikkien muiden yhteiskunnallisten siteiden edelle ja ovat nykyisessä olotilassamme niitä kallisarvoisempia. Ne sykehdyttävät ensimmäisenä sydäntä ja avaavat rakkauden syvät lähteet. Koti on inhimillisten hyveiden tärkein koulu. Sen velvollisuudet, ilot, surut, hymyt, kyneleet, toiveet ja huolet muodostavat ihmiselämän kiinnostavimmat asiat. – –

Kun ihminen asettaa työn tai hovin kodin edelle, hänen sielunsa lähtee sinä hetkenä luisumaan alaspäin. Kun kerhosta tulee miehelle kiinnostavampi kuin hänen kotinsa, hänen on aika tunnustaa katkerasti häveten, ettei hän ole onnistunut nousemaan elämänsä suurimman tilaisuuden tasolle ja on reputtanut todellisen miehuuden loppulentissä. – – Matalinkin maja, jossa rakkaus vallitsee yksimielisen perheen keskuudessa, on Jumalalle ja tulevalle ihmiskunnalle arvokkaampi kuin mikään muu rikkaus. Sellaisessa kodissa Jumala voi tehdä ja tekee ihmeitä.¹⁶

Onnistunut avioliitto edellyttää jatkuvaa seurustelua, ponnistelua ja omistautumista.

Haluaisin kannustaa *jatkuvaan seurusteluun* ja soveltaa sitä aikuisiin ihmisiin. Liian monet parit tulevat avioliiton alttarille pitäen vihkiseremoniaa seurustelun päätöksenä sen sijaan että se olisi iankaikkisen seurustelun alku. Älkäämme unohtako, että kotielämän rasituksissa – ja niitä tulee – hellät arvostuksen sanat ja kohteliaat teot ovat vieläkin arvostetumpia kuin noina suloisina seurustelun päivinä ja kuukausina. Vihkimisen jälkeen ja koettelemuksissa, joita kodissa päivittäin esiintyy, miehen tai vaimon sanat ”kiitos” tai ”anteeksi” tai ”voisitko” lisäävät sitä rakkautta, joka toi teidät alttarin ääreen. On hyvä pitää mielessä, että rakkaus voi kuolla nälkään aivan yhtä kirjaimellisesti kuin ruumiskin, joka ei saa ravintoa. Rakkaus saa ravintonsa ystävällisyydestä ja kohteliaisuudesta. On merkittävää, että ensimmäinen lause kohdassa, joka tunnetaan kautta kristillisen maailman rakkauden ylistyksenä, kuuluu: ”Rakkaus on kärsivällinen, rakkaus on lempeä” [ks. 1. Kor. 13:4]. Vihkisormus ei anna yhdellekään miehelle oikeutta olla julma tai tahdilon, eikä yhdellekään naiselle oikeutta olla saamaton, kártytysä eikä äreä.

Seuraavan avioliitonne onnellisuuteen vaikuttavan tekijän nimeäisin *itsehillinnäksi*. Kun tapahtuu pieniä asioita, jotka ärsyttävät teitä, puhutte pikaisesti, terävästi, äänekkäästi ja haavoitatte toisen sydäntä. En tunne hyvettä, joka vaikuttaisi kodin onneen ja rauhaan enemmän kuin tuo suuri itsehillinnan ominaisuus puheessa. Älkää sanoko sitä terävää sanaa, joka tulee mieleenne heti, jos teitä loukataan tai jos näette toisessa jotakin, mikä loukkaa teitä. On sanottu, että seurusteluaikana meidän pitäisi pitää silmämme auki mutta naimisiin mentyämme puoliksi kiinni. – –

Avioliitto on suhde, joka ei voi selvitä hengissä itsekkyydestä, kärsimättömyydestä, komentelusta, eriarvoisuudesta ja kunnioituksen puutteesta. Avioliitto on suhde, jonka hyväksyntä, tasa-arvoisuus, jakaminen, antaminen, auttaminen, oman osansa tekeminen, yhdessä oppiminen ja huumorista nauttiminen saavat kukoistamaan.”¹⁷

Vähätelkäämme vikoja ja ylistäkäämme hyveitä. Kuherruskuukauden ensihurman haihduttua aviopari alkaa nähdä toisissaan heikkouksia ja omituisuuksia, joita ei aiemmin huomannut. Naiselle tulee äitiyden velvollisuuksia. Tulee vaikeuksia velkojen maksussa. Ja niin meistä tulee taipuvaisia etsimään vikoja. Oppikaamme hillitsemään itsemme tässä asiassa. – –

Pidän kiistattomana tosiasiana sitä, että yhdenkään avioliiton piirissä ei voi olla todellista rauhaa, rakkautta, puhtautta, siveyttä ja onnea, ellei siinä ole läsnä Kristuksen henki ja pyrkimys päivittäin, tunti tunnilta, noudattaa Hänen jumalallisia käskyjään rakkaudesta ja etenkin, ellei iltarukouksessa ilmaista kiitollisuutta saaduista siunauksista.

Jumala auttakoon meitä rakentamaan koteja, joissa taivaan henki voidaan kokea maan päällä. Te ja minä tiedämme, että se on mahdollista, se ei ole unelmaa, se ei ole teoriaa. Miehen ja vaimon välillä voi vallita se suloinen kumppanuus, joka tulee yhä rakkaammaksi elämän vaikeuksien kohdatessa. Meillä voi olla koteja, joissa lapset eivät kuule isän ja äidin koskaan riitelevän tai kiistelevän. Jumala auttakoon meitä – – rakentamaan sellaisia koteja ja opettamaan kotielämää odottavia nuoria miehiämme ja nuoria naisiamme vaalimaan sellaista ihannetta.¹⁸

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Mikä tekee sinuun vaikutuksen presidentti ja sisar McKayn välisessä suhteessa? Kuinka heidän suhteensa lisää hänen uskottavuuttaan antaa avioliittoa koskevia neuvoja?
- Presidentti McKay opetti, että rakkaus on ”ihmissielun jumalallisin ominaisuus” (s. 157). Miksi se pitää mielestäsi paikkansa?
- Mitä sinun mielestäsi tarkoittaa se, että ”Jumala on säätänyt avioliiton”? (Ks. s. 157–158.) Millainen vaikutus tuolla tiedolla pitäisi olla asenteeseemme avioliittoa kohtaan? Mitä ”Perhe – julistus maailmalle” opettaa avioliitosta?
- Millaiset vaarat uhkaavat avioliittoa tänä päivänä? (Ks. s. 158–160.) Mikä ero on sillä, että pitää avioliittoa liittona ja sillä, että pitää sitä ”pelkkänä sopimuksena”? Kuinka me voimme

ratkaista avioliitossa esiin tulevia ongelmia ja erimielisyyksiä? (Ks. s. 161–162.)

- Miksi jotkut lykkäävät tai välttelevät avioliiton solmimista? Kuinka voimme auttaa muita pitämään avioliittoa ”korkeana ihanteena”, josta presidentti McKay puhui?
- Miksi jatkuva seurustelu on tärkeää koko avioliiton ajan? (Ks. s. 161–162.) Minkä keinojen olet havainnut vahvistavan suhdettasi puolisoosi? Millä keinoin olet nähnyt muiden avioparien vahvistavan jatkuvasti avioliittoaan?
- Miksi tylyt sanat vahingoittavat aviosuhdetta? Kuinka me voimme oppia hillitsemään itsemme paremmin tällä alueella? (Ks. s. 161–162.)
- Presidentti McKay opetti, ettei yksikään avioliitto voi kukoistaa ilman ”Kristuksen henkeä” (s. 162). Kuinka me voimme tuoda Kristuksen hengen avioliittoon?

Aiheeseen liittyviä pyhiin kirjoitusten kohtia: Matt. 19:3–8; Ef. 5:25; OL 25:14; 42:22; 49:15–17; 131:1–4.

Viitteet

1. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1969, s. 6–7.
2. Emma Ray Riggs McKay, *The Art of Rearing Children Peacefully*, 1952, s. 10; ks. myös *Palvelijaksi ja todistajaksi tuleminen*, Melkisedekin pappisuuden henkilökohtainen opiskeluopas 2, 1990, s. 91.
3. Lainattu julkaisussa David Lawrence McKay, *My Father, David O. McKay*, 1989, s. 264.
4. *My Father, David O. McKay*, s. 1.
5. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1956, s. 9, kappalejakoja muutettu; ks. myös *Iankaikkinen avioliitto*, oppilaan kirja, Uskonto 324 ja 325, 2003, s. 133.
6. *Gospel Ideals*, 1953, s. 463; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, 1961, s. 271.
7. ”As Youth Contemplates an Eternal Partnership”, *Improvement Era*, maaliskuu 1938, s. 191.
8. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1953, s. 16; ks. myös ”Tärkein velvollisuutemme”, *Valkeus*, marraskuu 1979, s. 5.
9. *Gospel Ideals*, s. 478; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 278.
10. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1947, s. 119.
11. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1969, s. 7.
12. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1945, s. 141.
13. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1951, s. 8–9, kappalejakoja muutettu.
14. *Gospel Ideals*, s. 508–509.
15. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1956, s. 9.
16. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1964, s. 5; ks. myös *Kirkon presidentit*, oppilaan aineisto, Uskonto 345, painovuosi puuttuu, s. 264; *Tule Isän tykö Jeesuksen nimessä*, Melkisedekin pappisuuden henkilökohtainen opiskeluopas 3, 1991, s. 1.
17. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1956, s. 8–9.
18. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1952, s. 87.

"Olkaamme päättäväisempiä luomaan [vanburskaita] koteja – – päättämään, että kodeissamme me aiomme kokea pienen aavistuksen taivaasta täällä maan päällä."

Vanhemmuuden jalo kutsumus

Varjelkaa lapsianne. Opastakaa heitä – – hyvän isän ja rakastavan äidin esimerkin avulla.¹

Johdanto

Presidentti David O. McKay ilmaisi usein arvonantonsa omia vanhempiaan kohtaan siitä vaikutuksesta, joka heillä oli ollut hänen elämäänsä: ”[Isältäni] opin tekemään työtä ja palvelemaan Jumalaa niin moraalisisissa kuin hengellisissäkin asioissa sekä välittömissä, ajallisissa asioissa. Otimme suorittaaksemme millaisen velvollisuuden, millaisen tehtävän hyvänsä, meidän on tehtävä se ja annettava sille parhaamme.

Äitini kaunis esimerkki on myös aina säilynyt mielessäni – hänen lempeytensä ja kärsivällisyytensä ja vilpittömyytensä.”²

Presidentti McKaylla taas oli vuorostaan voimallinen vaikutus rakastavana isänä. Kun yksi hänen pojistaan, David Lawrence, oli pikkupoika, hän matkusti isänsä mukana hevosrattailla. ”Ylitimme tulvivaa jokea ukkosmyrskyssä”, David Lawrence muisteli myöhemmin, ”ja jouduimme joen ja vuorilta tulevan vuolaan virran väliin. Luulin maailmanlopun tulleen ja aloin itkeä. Isä piti minua sylissään kädet ympärilläni koko yön, kunnes meidät aamulla pelastettiin. On vaikeaa olla tottelematta miestä, joka rakastaa sinua ja pitää sinua käsivarsiensa suojissa.”³

David Lawrence muisteli, että David O. ja Emma Ray McKay tevivät selväksi odotuksensa lapsiaan kohtaan ja että he vanhempina ”noudattivat itsekuria niin, ettemme koskaan hämmentyneet siitä, että olisimme nähneet heidän käyttäytyvän toisin kuin meidän odotettiin käyttäytyvän. – – Vanhempiemme odotukset tarjosivat meille polun, jota seurata, ja rakkautemme heitä kohtaan antoi meille vastustamattoman halun kulkea tuota polkua.

Me opimme rakastamaan heitä, koska he rakastivat ensin suuresti toisiaan ja meitä.”⁴

Presidentti McKayn esimerkki ja neuvot myöhempien aikojen pyhien vanhemmille osoittavat hänen ymmärtävän heidän tärkeän merkityksensä ja kuvaavat hänen vakaumustaan siitä, että ”mikään muu menestys ei voi korvata kodissa tapahtunutta epäonnistumista”.⁵

David O. McKayn opetuksia

Vanhemmilla on jumalallinen velvollisuus huolehtia lapsistaan ja opastaa heitä.

Vastasyntynyt lapsi on avuttomin olento maailmassa. Vanhempien suojeleva huolenpito on välttämätöntä vastasyntyneen henkiin jäämiselle sekä kasvulle. – – Kallisarvoisin omaisuutemme, iankaikkisuuden aarteemme, ovat lapsemme. He ansaitsevat suurimman ja jatkuvimman huolenpitomme ja opastuksemme, ja heidän pitää se saada. – –

Lasten saattaminen maailmaan tuo mukanaan suuria velvollisuuksia ja avaa näkymän elämän jaloimpaan tarkoitukseen, nimitäin kumppanuuteen Jumalan kanssa ”ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttamisessa” (ks. Moos. 1:39).⁶

Koko ihmiskunnan Isä odottaa vanhempien Hänen edustajinaan auttavan ihmiselämän ja kuolemattomien sielujen muovamisessa ja opastamisessa. Se on korkein tehtävä, minkä Herra voi antaa ihmiselle.⁷

Vanhemmuutta – – tulee pitää pyhänä velvollisuutena. Ihmissielun syvyyksissä on jotakin, mikä herättää vastenmielisyyttä vanhemmuuden laiminlyömistä vastaan. Jumala on istuttanut syvälle vanhempien sydämeen totuuden, että he eivät voi rangaistuksetta välttää lapsien ja nuorten varjelemisen vastuuta.

Näyttää yhä enemmän esiintyvän taipumusta siirtää tämä vastuu kodilta ulkopuolisille vaikuttajille kuten koululle ja kirkolle. Niin tärkeitä kuin nämä ulkopuoliset tahot ovatkin, ne eivät voi koskaan korvata äidin ja isän vaikutusta. Jatkuva opetus, jatkuva

valppaus, toveruus ja omien lastemme valvonta ovat välttämättömiä tekijöitä voidaksemme pitää kotimme eheinä.⁸

Jumalan innoitus näkyy siinä, että myöhempien aikojen pyhiä vaaditaan pitämään kotinsa eheinä ja opettamaan lapsilleen Jeesuksen Kristuksen evankeliumin periaatteita. ”Ja heidän tulee myös opettaa lapsiaan rukoilemaan ja vaeltamaan oikeamielisesti Herran edessä.” Tämä Herralta tullut käsky, joka meille annetaan Opin ja liittojen luvun 68 jakeessa 28 ei jätä mitään kysymystä vanhempien vastuusta opettaa lapsiaan – velvollisuudesta, joka liian usein siirretään kirkon, koulujen ja viranomaisten harteille.⁹

Vastuu lasten kouluttamisesta on kolmella ryhmällä: ensiksi perheellä, toiseksi kirkolla ja kolmanneksi valtiolla. Tärkein näistä on perhe. Jumalallisella säädöksellä Herra on antanut vanhemmille vastuun opettaa ensiksi oppia parannuksesta, toiseksi uskoa Kristukseen, elävän Jumalan Poikaan, kolmanneksi kastetta ja konfirmointia, neljänneksi opettaa lapsia rukoilemaan ja viidenneksi opettaa lapsia vaeltamaan oikeamielisesti Herran edessä [ks. OL 68:25–28]. Vanhempien, jotka välttävät tämän velvollisuuden, on vastattava laiminlyönnin synnistä.¹⁰

Suurin luottamus, joka voi tulla miehen ja naisen osaksi, on saada hoiviinsa pienen lapsen elämä. Jos ihminen lyö laimin sitoumuksensa hoitaa toisten ihmisten rahoja, olipa hän sitten pankin, kunnan tai valtion virkamies, hänet otetaan kiinni ja lähetetään luultavasti vankilaan. Jos ihminen, jolle uskotaan valtiosalaisuus, paljastaa tuon salaisuuden ja pettää maansa, häntä sanotaan maanpetturiksi. Mitähän Herra siis mahtaa ajatella vanhemmista, jotka välinpitämättömyyttään tai itsepäisestä halustaan rypeä itsekkyydessään jättävät lapsensa ilman kunnan kasvatusta ja osoittautuvat siten arvottomiksi suurimpaan luottamukseen, joka ihmisille on koskaan annettu? Vastauksena Herra on sanonut: ”Synti on vanhempien päällä” (OL 68:25).¹¹

Myöhempien aikojen pyhien kodissa ei ole mitään väliaikaista. Perhesuhteissa ei ole mitään hetkellistä. Myöhempien aikojen pyhille koti on todellakin yhteiskunnan perusyksikkö, ja vanhemmuus on lähinnä jumaluutta. Hyvän kansalaisuuden salaisuus piilee kodissa. Salaisuus uskon juurruttamisessa Jumalaan,

Hänen Poikaansa, maailman Lunastajaan ja kirkon organisaatioihin kätkeytyy kotiin. Sinne se on keskittynyt. Jumala on antanut vanhemmille vastuun juurruttaa nämä periaatteet lasten mieliin. Koulumme, kirkon järjestömme ja muutamat kelvolliset yhteiskunnalliset instituutiot ovat kaikki apuna nuorten kasvattamisessa ja opastamisessa, mutta yksikään niistä – niin suuria ja tärkeitä kuin ne ovatkin nuortemme elämässä – ei voi korvata vanhempien pysyvyyttä ja vaikutusta kotona.¹²

Äideillä voi olla voimallinen hyvää edistävä vaikutus lapsiinsa.

Yksi suurimmista nykyajan maailmassa tarvittavista asioista on älykäs, tunnollinen äitiys. – –

Äitiydellä on suurimmat mahdollisuudet vaikuttaa joko hyvään tai pahaan ihmiselämässä. Äidin kuva on ensimmäinen, mikä painuu pienen lapsen mielen kirjoittamattomalle sivulle. Juuri hänen hyväilynsä herättää ensimmäisenä turvallisuuden tunteen; hänen suudelmansa ensimmäisen oivalluksen kiintymyksestä; hänen myötätuntonsa ja hellyytensä ensimmäisen varmuuden siitä, että maailmassa on rakkautta.¹³

Jaloin kutsumus maailmassa on äitiys. Todellinen äitiys on kaunein kaikista taiteista, suurin kaikista ammateista. Nainen, joka maalaa mestariteoksen tai kirjoittaa kirjan, joka vaikuttaa miljooniin, ansaitsee ihailumme ja ihmiskunnan suosionosoitukset, mutta nainen, joka kasvattaa menestyksekkäästi terveiden ja kauniiden poikien ja tyttärien perheen, joiden kuolematomat sielut vaikuttavat kautta aikojen kauan sen jälkeen, kun maalaukset ovat haalistuneet ja kirjat ja patsaat rappeutuneet tai ne on tuhottu, ansaitsee korkeimman kunnian, jonka ihminen voi antaa, ja Jumalan parhaimmat siunaukset.¹⁴

Äidit kylvävät lapsuudessa siemenet, jotka vaikuttavat suuressa määrin aikuisuudessa korjattavaan elämän satoon. Äiti, joka juurruttaa lastensa sydämiin kunnioituksen toisiaan kohtaan ja rakkauden äitiyteen ja isyyteen, tekee suuren palveluksen kirkolle ja ihmiskunnalle yleensä. Sellaisista kodeista tulevat lapset lähtevät maailmaan hyvinä kansalaisina – kansalaisina, jotka

palvelevat siten kuin heidän vanhempansa ovat palvelleet, taistelevat taistelut, joita heidän isänsä ja äitinsä ovat taistelleet. – –

Äitiys on maailman paras esimerkki sellaisista Jumalan suomista hyveistä kuten luominen ja uhraaminen. Vaikka äitiys vie naisen lähelle kuoleman rajaa, se johtaa hänet myös itse elämän lähteiden valtakuntaan ja tekee hänestä Luojan kumppanin kuolevaisen elämän suomisessa iankaikkisille sieluille.

Kautta vauvavuosien, lapsuuden ja nuoruuden, niin, jopa senkin jälkeen, kun hänen tytöistään on tullut äitejä ja pojistaan isiä, äiti hellästi ja rakastaen uhraa heidän hyväkseen aikaansa, lohdutustaan, ilojaan, tarvitsemaansa lepoa ja virkistystä ja – jos tarpeen – terveytensä ja jopa elämänsä. Mikään kieli ei voi ilmaista äidinrakkauden voimaa ja kauneutta ja sankaruutta. – –

– – Sieluni kalleimpien aarteiden joukossa on muisto äidin rukouksista vuoteeni vierellä, hänen lempeästä kosketuksestaan hänen peitellessään veljeni ja minut ja antaessa meille kummallekin hellän hyvänyönsuukon. Olimme liian nuoria ja veijarimaisia silloin arvostamaan täysin sellaista omistautumista mutta emme liian nuoria tietämään, että äiti rakasti meitä.

Juuri tämä ymmärrys äidin rakkaudesta ja uskollisuus esimerkillisen isän opetuksille olivat ne tekijät, jotka useammin kuin kerran kiihkeässä nuoruudessa käänsivät askeleeni pois kiusauksen partaalta.¹⁵

Yksikään äiti ei voi tehdä tässä maailmassa jalompaa työtä kuin kasvattaa ja rakastaa lapsia, joilla Jumala on häntä siunannut. Se on hänen velvollisuutensa.¹⁶

Isien tulee osallistua aktiivisesti lastensa kasvattamiseen.

Eräänä iltana noin viiden aikaan neljä veljeä matkusti autolla pitkin Main Streetiä [Salt Lake Cityssä Utahissa]. Juuri kun he ohittivat First South Streetin, he kuulivat vaimean hätäisen huudon: ”Isi! Isi! Isi! Odota.” Isä oli kuljettajana, ja hänen valpas korvansa tunnisti hänen poikansa äänen. Hän pysäytti heti auton. Miesten katsoessa ulos he näkivät, kuinka tuosta kiireisten ihmisten toisiaan tönivästä joukosta tuli esiin pieni 9-vuotias

poika, joka itki hengästyneesti huohottaen yrittäessään saavuttaa auton. – –

Isä kysyi: ”Missä olet ollut, poikani?”

”Olen etsinyt sinua.”

”Lähditkö paikasta, jossa sovimme tapaavamme?”

”Lähdin. Tulin katsomaan, missä sinä olet.”

Poika oli ymmärtänyt, että heidän oli määrä tavata tabernaakkelin edessä. Isä oli ilmeisesti tarkoittanut, että he tapaisivat kauempana kadun varressa. Tämän väärinkäsityksen vuoksi poika oli joutunut erilleen isästään, ja pieni lapsi oli joutunut turvattomana tuohon suureen väkijoukkoon.

Uskon, että tämä havainnollistaa sitä tärkeää varoitusta, joka on toistettu usein. Isät, onko teidän ja poikienne välillä väärinymmärrystä? Vaeltaako joku heistä elämän väentungoksessa kaikenlaisten kiusausten ympäröimänä ja odotatteko tapaavanne hänet sovituksessa paikassa, jota hän ei tunne? Hän ei ehkä tule tuosta väkijoukosta huutaen ”Isä, Isä!”, ja vaikka tulisikin, niin korvanne olisivat ehkä kuurot tuolle huudolle, koska mielenne on keskittynyt elämän asioihin. Voitte siis ajaa hänen ohitse ja jättää hänet pahuuden keskelle etsimään omaa tietään kotiin. Ottakaa poikanne mukaan tälle elämän tielle, niin että he olisivat kanssanne siinä iankaikkisessa kodissa, jossa on ikuinen rauha ja ilo.¹⁷

Isä, joka liikeasioitten ja poliittisten tai yhteiskunnallisten velvollisuuksien tähden ei jaa vaimonsa kanssa vastuuta poikiensa ja tyttäriensä kasvattamisesta, on uskoton avioliittoon kuuluville velvollisuuksille ja kielteisenä vaikutuksena kodin ilmapiirissä, jonka tulisi olla ja joka saattaisi olla iloinen, ja mahdollisesti edistää hajaannusta ja rikollisuutta.¹⁸

Vanhempien tulee opettaa rakastavasti kuuliaisuutta ja kunnioitusta.

Lain kunnioituksen ja lainkuuliaisuuden tulee alkaa kotoa. Ei todellakaan voida korostaa liiaksi vanhempien vastuuta opettaa lapsiaan kunnioittamaan Jumalaa kaikessa, mikä on pyhää, ja kunnioittamaan ja ylläpitämään lakia.¹⁹

Kuuliaisuus on taivaan ensimmäinen laki, ja se on kodin laki. Kodissa ei voi olla todellista onnea ilman kuuliaisuutta – kuuliaisuutta, jota ei ole saavutettu fyysisellä voimalla vaan rakkauden jumalallisen elementin avulla. Ilman rakkautta ei ole kotia. Teillä voi olla palatsi mutta ei siltikään kotia, ja voitte asua hirsimökissä, jossa on maakatto ja maalattia, ja se voi olla suurenmoisin koti koko maailmassa, jos noiden neljän hirsiseinän sisällä vallitsee rakkauden jumalallinen periaate, [joka luo] tuota siunattua kuuliaisuutta ja myötämielisyyttä, joka tekee elämästä elämisen arvoista.²⁰

Laajalti on ollut esillä joitakin hurjia teorioita lasten itsemääräämisoikeudesta ja heidän yksilöllisyytensä säilyttämisestä. Jotkut näistä teoreetikoista uskovat, että lasten pitää antaa ratkaista omat ongelmansa ilman vanhempien opastusta. Siinä on jotain hyvääkin mutta vielä enemmän erhettä. – –

– – Lapsen tulee oppia, että hänen teoillaan on rajat, että on olemassa tiettyjä rajoja, joita hän ei voi rangaistuksetta ylittää. Tämä mukautuminen kodin sääntöihin voidaan helposti saada aikaan ystävällisyydellä ja lujudella. ”Ohjaa lapsi heti oikealle tielle, niin hän vanhanakaan ei siitä poikkea” [Sananl. 22:6].²¹

Nuoret [tarvitsevat] opastusta, ohjausta ja asianmukaisia rajoitteita. ”Olkoon lapsesi ensimmäinen opetus kuuliaisuus, niin toinen on sitä, mitä haluat”, Benjamin Franklin sanoi. – – Lapsen tulee oppia varhain, ettei maailmaa ole luotu vain häntä varten; että hänellä on velvollisuuksia muita kohtaan. – –

Vanhemmilla on tässä koulutuksessa myös velvollisuus olla herättämättä lapsissaan vihaa [ks. Ef. 6:4]. Heidän tulee olla harkitsevaisia, niin etteivät he ärsytä raivostuttavilla käskyillä tai syytä aiheuttomasti. Heidän tulee aina kun vain mahdollista rohkaista mieluummin kuin nuhdella tai moittia.²²

Vanhempien esimerkki on voimallinen mahti lasten elämässä.

Kaikkien ja etenkin isien ja äitien vastuulla on näyttää lapsille ja nuorille jäljittelyn arvoista esimerkkiä. Vanhempien tulee olla vilpittömiä noudattaessaan lakia ja tukiessaan pappetta kodissaan, jotta lapset voivat nähdä asianmukaisen esimerkin.²³

Vanhempien ja kirkon velvollisuutena ei ole vain opettaa vaan myös osoittaa nuorille, että eläminen totuudessa ja moraalisesti siveellisenä tuo iloa ja onnea, kun taas moraalisten ja yhteiskunnallisten lakien rikkominen johtaa vain tyytymättömyyteen, suuruun ja äärimmilleen vietyinä rappioon.²⁴

Meidän velvollisuutemme aikuisina ja [lastemme] vanhempina on näyttää heille asianmukaista esimerkkiä kotona ja yhteiskunnassa. Meidän vastuullinen tehtävämme on saada lapsemme vakuuttuneiksi uskomme vilpittömyydestä Jeesuksen Kristuksen evankeliumiin. Vanhempien ei pidä koskaan opettaa evankeliumista yhtä ja tehdä toista. Lapset aistivat hyvin helposti vilpillisyyden.²⁵

Perhe antaa lapselle nimen ja aseman yhteisössä. Lapsi haluaa perheensä olevan yhtä hyvä kuin ystäviensä perheet. Hän haluaa, että hän voi ylpeänä osoittaa isäänsä ja tuntea innoitusta aina, kun hän ajattelee äitiään.²⁶

Jumala auttakoon meitä puolustamaan totuutta – ja vielä enemmän, elämään sen mukaan, olemaan siitä esimerkkejä kodeissamme. – Jumala antakoon teille voimaa, niin että teillä olisi sellaista arvovaltaa, että lapsenne olisivat uskollisia viimeiseen, tarvittaessa jopa kuolemaankin, asti Jeesuksen Kristuksen evankeliumin totuudelle.²⁷

Olkaamme päättäväisempiä luomaan [vanhurskaita] koteja, olemaan ystävällisempiä aviomiehiä, huomaavaisempia vaimoja, parempia esimerkkejä lapsillemme, päättämään, että kodeissamme me aiomme kokea pienen aavistuksen taivaasta täällä maan päällä.²⁸

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Mikä on vanhempien rooli Jumalan suunnitelmassa Hänen lastensa kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttamiseksi? (Ks. s. 166–168.) Kuinka isät ja äidit jakavat vastuun lastensa kasvattamisesta vanhurskaudessa? (Ks. s. 168–170.)

- Miksi vanhempien pitäisi asettaa lapsensa ja kotinsa tärkeimäksi asiaksi elämässään? Millaiset vaikutukset tai toiminta kilpailevat perheen yhteisestä ajasta? Kuinka vanhemmat voivat pitää kodin ulkopuolisen toiminnan oikeissa mittasuhteissa? Miksi on tärkeää ottaa kaikki perheenjäsenet mukaan näihin päätöksiin?
- Millaisen erityisen suhteen pitäisi vallita äidin ja hänen lastensa välillä? (Ks. s. 168–169.) Millä ainutlaatuisilla tavoilla äidit voivat vaikuttaa lapsiinsa myönteisesti?
- Miten isät voivat osallistua aktiivisesti lastensa kasvattamiseen? (Ks. s. 169–170.) Mitä siunauksia isät ja lapset saavat viettäessään aikaa yhdessä?
- Millaisia vaikuttavia tapoja vanhemmilla on opettaa lapsilleen kuuliaisuutta ja kunnioitusta? (Ks. s. 170–171.) Miksi rakkautella on niin tärkeä osa tässä pyrkimyksessä? Mitä vanhemmat voivat tehdä, kun lapset valitsevat tottelemattomuuden ja joutuvat harhaan?
- Mikä vaikutus lapsiin on sillä, että vanhemmat ”opettavat evankeliumista yhtä ja tekevät toista”? Kuinka olet nähnyt vanhempien esimerkin vaikuttavan myönteisellä tavalla lapsiin? (Ks. s. 171–172.)
- Millä tavoin voimme auttaa yksinhuoltajia, jotka ponnistelevat kasvattaakseen lapsensa vanhurskaudessa?
- Mistähän syystä Herra pitää vanhemmuuteen liittyviä velvollisuuksia kaikista velvollisuuksista tärkeimpinä? Miksi on tärkeää ymmärtää, että koti on kirkon perusyksikkö? Mitä yhtäläisyyksiä näet presidentti McKayn perhettä koskevien opetusten ja perhejulistuksen välillä?

Aiheeseen liittyviä pyhiin kirjoitusten kohtia: Kol. 3:20–21; 1. Nefi 1:1; 8:35–38; En. 1–3; Alma 56:41–48.

Viitteet

1. Julkaisussa Conference Report, loka-kuu 1967, s. 97.
2. *Secrets of a Happy Life*, toim. Llewelyn R. McKay, 1960, s. xii.
3. Lainattu julkaisussa John J Stewart, *Remembering the McKays*, 1970, s. 30.
4. David Lawrence McKay, *My Father, David O. McKay*, 1989, s. 99, kappa-lejakoja muutettu.
5. Lainattu julkaisussa J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization*, 1924, s. 42; julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1935, s. 116.
6. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1954, s. 8–9.
7. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1955, s. 27.
8. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1969, s. 7.
9. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1966, s. 107.
10. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1954, s. 8.
11. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1955, s. 25–26.
12. *Stepping Stones to an Abundant Life*, toim. Llewelyn R. McKay, 1971, s. 358.
13. *True to the Faith: From the Sermons and Discourses of David O. McKay*, toim. Llewelyn R. McKay, 1966, s. 167–168; ks. myös *Iankaikkinen avioliitto*, oppilaan kirja, Uskonto 324 ja 325, 2003, s. 352.
14. *Pathways to Happiness*, toim. Llewelyn R. McKay, 1957, s. 116; ks. myös *Iankaikkinen avioliitto*, s. 352.
15. *Man May Know for Himself: Teachings of President David O. McKay*, toim. Clare Middlemiss, 1967, s. 262–265.
16. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1951, s. 81; ks. myös *Evankeliumin ihanteita*, 1961, s. 91–92.
17. *Gospel Ideals*, 1953, s. 489–490.
18. Ks. Highlights in the Life of President David O. McKay, s. 31; ks. myös *Evankeliumin opit*, oppilaan kirja, Uskonto 231 ja 232, 1988, s. 79.
19. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1937, s. 30; ks. myös *Evankeliumin ihanteita*, s. 142.
20. Julkaisussa Conference Report, kesäkuu 1919, s. 78.
21. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1955, s. 27.
22. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1959, s. 73.
23. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1927, s. 12.
24. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1967, s. 6.
25. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1960, s. 120.
26. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1945, s. 143.
27. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1969, s. 97.
28. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1952, s. 128.

Todistus totuudesta

Todistus Jeesuksen Kristuksen evankeliumista on pyhin ja kallein lahja elämässämme. Se voidaan saada ainoastaan noudattamalla evankeliumin periaatteita, ei kulkemalla maailman teitä.¹

Johdanto

Presidentti David O. McKay opetti usein, että on tärkeää saada omakohtainen todistus evankeliumista, ja lupasi, että ”Herra ei koskaan hylkää niitä, jotka Häntä etsivät”. Nuoruudessaan David O. McKay halusi saada omakohtaisen todistuksen totuudesta. Muistellessaan tuota vaihetta elämässään hän kirjoitti:

”Jotenkin sain nuoruudessani sellaisen käsityksen, että me emme voisi saada todistusta ilman jonkinlaista ilmestystä. Luin profeetta Joseph Smithin ensimmäisestä näystä ja tiesin hänen tienneen, että se, mitä hän oli saanut, oli Jumalasta. Kuulin isäni todistavan äänestä, joka oli tullut hänelle, ja jotenkin sain sen vaikutelman, että se oli kaiken todistuksen alkulähde. Ymmärsin nuoruudessani, että kallisarvoisinta, mitä ihminen voi tässä elämässä saada, oli todistus tämän työn jumalallisuudesta. Janosin sitä. Minusta tuntui, että jos saisin todistuksen, kaikki muu vaikuttaisi todellakin merkityksettömältä.

En laiminlyönyt rukouksiani. Minusta tuntui aina, että rukous salassa joko huoneessa tai ulkona lehdossa tai kukkuloilla toisi tuollaisen todistuksen. Niinpä sitten poikasena polvistuin rukoukseen useammin kuin kerran tuomipihlajapensaaseen viereen satuloidun hevoseni seisoessa tien vieressä.

Muistan ratsastaneeni Huntsvillen vuorten yli eräänä iltapäivänä ja ajatelleeni näitä asioita ja päättäneeni, että siellä vuorten hiljaisuudessa oli paras paikka saada todistus. Pysäytin hevoseni, heitin ohjokset sen päälle, menin muutaman askeleen kauemmas ja

"Kallisarvoisinta maailmassa on todistus totuudesta."

polvistuin puun juurelle. Ilma oli kirkasta ja puhdasta, auringonvalo suloista, vehreä kasvillisuus ja kukat levittivät tuoksuaan ilmaan. – –

Polvistuin ja kaikella sydämeni palavuudella vuodatin sieluni Jumalalle ja pyysin Häneltä todistusta tästä evankeliumista. Ajattelin, että saisin jonkinlaisen ilmestyksen, että muuttuisin jotenkin niin, että en voisi enää epäillä.

Nousin ylös ja hevoseni selkään, ja kun se lähti seuraamaan polkua, muistan tarkkailleen itseäni varsin tutkistelevasti ja puistelleeni tahattomasti päätäni ja sanoneeni itselleni: 'Ei, her-raseni, ei tule mitään; olen aivan sama poika kuin olin ennen kuin polvistuin.' Odottamani ilmestys ei ollut tullut."²

Vaikka presidentti McKay ei heti saanutkaan odottamaansa ilmestystä, hän etsi omakohtaista todistusta jatkuvasti. Myöhemmin hän kirjoitti, että "se hengellinen ilmestys, jota olin teini-ikäisenä poikana rukoillut, tuli luonnollisena seurauksena velvollisuuden täyttämistä"³.

Oman kokemuksensa perusteella presidentti McKay opetti, että kuuliaisuus evankeliumin periaatteille oli todistuksen saamisen avain. Hän todisti: "Jos ottaa asiakseen omaksua ikuisen elämän periaatteet, huomaa sen juurruttavan sieluun siunauksen Pyhältä Hengeltä, joka antaa kaiken epäilyksen mahdollisuudenkin ylittävän todistuksen siitä, että Jumala elää, että Hän on todellakin Isämme ja että tämä on Hänen työtään, jonka profeetta Joseph Smith on aloittanut. Se on minun todistukseni – kallisarvoisin asia elämässäni!"⁴

David O. McKayn opetuksia

Todistus totuudesta on kallisarvoisinta maailmassa.

Tässä maailmassa ihminen ei voi omistaa mitään, mikä toisi enemmän lohtua, enemmän toivoa ja uskoa kuin todistus siitä, että on olemassa taivaallinen Isä, joka rakastaa meitä, tai että on olemassa Jeesus Kristus, Hänen ainosyntyinen Poikansa, että nuo kaksi taivaallista Persoonaa ilmestyivät profeetta Joseph Smithille

ja perustivat Jeesuksen Kristuksen kirkon ja että ihmisiä on virallisesti valtuutettu edustamaan jumaluutta.⁵

Kallisarvoisin asia maailmassa on todistus totuudesta. – – Totuus ei koskaan vanhene, ja totuus on se, että Jumala on pappeuden lähde – –, että Hän elää, että Jeesus Kristus, suuri Ylipappi, on tämän kirkon johdossa.⁶

Me olemme saaneet Hengen todistuksen siitä, että me olemme taivaallisen Isämme lapsia. Me olemme saaneet todistuksen siitä, että Jumala on elävä Olento. Me olemme saaneet todistuksen siitä, että Kristus, joka ristiinnaulittiin ja joka nousi kolmantena päivänä kuolleista ylösnousseena Olentona, on tämän kirkon johdossa. Me olemme saaneet Hengen todistuksen siitä, että Hän on ilmoittanut tällä taloudenhoitokaudella Jeesuksen Kristuksen evankeliumin, joka on jälleen palautettu maan päälle kaikessa täyteydessään. Jeesuksen Kristuksen evankeliumi sellaisena kuin se ilmoitettiin profeetta Joseph Smithille on todellakin joka tavalla Jumalan voima, joka tuo pelastuksen [ks. Room. 1:16]. Se tuo jokaiselle ihmiselle täydellisen elämän täällä ja kuuliaisuudesta evankeliumin periaatteille se antaa meille iankaikkisen elämän.⁷

Vaalikaa sydämessänne todistusta totuudesta. Tehkää se yhtä lujaksi ja yhtä varmaksi ja horjumattomaksi kuin kiintotähdet taivaalla. Tulkoon jokaiseen sydämeen ja kaikkiin koteihimme todellinen Kristuksen, Lunastajamme, Henki, jonka olemassaolon, jonka innoittavan opastuksen tiedän olevan todellista.⁸

Kun olemme kuuliaisia, saamme todistuksen Hengen kautta.

Ajatuksen pubtaus ja Vapahtajan opastuksen tavoittelu päivittäin vilpittömin sydämin johtaa todistukseen Kristuksen evankeliumin totuudesta, todistukseen, joka on yhtä varma ja pysyvä kuin Pietarilla – – tämän nähtyä Kristuksen kirkastumisen ja kuultua Jumalan äänen todistavan Hänen jumalallisuudestaan [ks. Matt. 17:1–5].⁹

Olen miettinyt, kuinka moni meistä osoittaa – – [nuorille], *kuinka* he voivat [saada todistuksen]. Tähdennämmekö riittävästi sitä seikkaa, että he eivät koskaan tiedä sitä, jos he lankeavat syntiin, että he eivät koskaan saa selville sitä, jos he elävät

tydyttääkseen himojaan ja halujaan? ”Ei minun Henkeni ainaisesti kiistele ihmisen kanssa” (OL 1:33; Moos. 8:17). Hänen Henkensä ei asu epäpyhissä tomumajoissa. (”Herran Henki ei asu epäpyhissä temppeleissä” [Hel. 4:24].) Eikä teillä voi olla todistusta ilman Jumalan Henkeä. – –

– – Herää kysymys: Kuinka voin tietää? Jeesus on vastannut siihen kuten Hän on osoittanut tien jokaisella elämän alueella. Kun Hän eräänä päivänä todisti jumalallisuudestaan, siitä, että Hänen opetuksensa olivat Jumalasta, fariseukset ja muut Hänen ympärillään sanoivat: ”Kuinka tuo oppimaton mies voi tuntea kirjoitukset?” Mistä me tiedämme (se oli heidän kysymyksensä), että olet jumalallinen? Ja Hän antoi heille koruttoman vastauksen: ”Joka tahtoo noudattaa hänen tahtoaan, pääsee kyllä selville siitä, onko opetukseni lähtöisin Jumalasta vai puhunko omiani.” (Joh. 7:15, 17.) Siinä oli varma vastaus – selvä lausunto. – – ”Jos noudatatte Hänen tahtoaan, pääsette kyllä selville.” Ja ”ikuinen elämä on sitä, että he tuntevat Jumalan ja Jeesuksen Kristuksen, jonka Hän on lähettänyt” [ks. Joh. 17:03].¹⁰

Herra sanoo Opissa ja liitoissa, että joidenkuiden on annettu Pyhän Hengen kautta tietää, että Jeesus on Jumalan Poika ja että Hänet ristiinnaulittiin maailman syntien tähden [ks. OL 46:13]. Tarkoitan juuri näitä, jotka seisovat lujina ilmoituksen kalliolla todistuksessa, jonka he esittävät maailmalle. Mutta Herra sanoo edelleen, että on muita, joiden annetaan uskoa toisten sanojen todistukseen, että hekin saisivat pelastuksen, jos he pysyvät uskollisina [ks. OL 46:14]. Kaikille näille todistus tulee kuitenkin myös päivittäisistä kokemuksista.

Myöhempien aikojen pyhät kaikkialla maailmassa saavat vahvistusta todistukselleen aina kun he täyttävät velvollisuutensa. He tietävät, että evankeliumi opettaa heitä olemaan parempia ihmisiä, että kuuliaisuus evankeliumin periaatteille tekee heistä vahvempia miehiä ja uskollisempia naisia. He saavat sellaista tietoa joka päivä eivätkä he voi kieltää sitä. He tietävät, että kuuliaisuus Jeesuksen Kristuksen evankeliumille tekee heistä parempia ja uskollisempia aviomiehiä, uskollisia ja arvostettuja vaimoja, kuuliaisimpia lapsia. He tietävät, että kuuliaisuus evankeliumin periaatteille tekee heistä joka suhteessa ihanteellisia kodin luojia.

Ihanne on olemassa, he tuntevat sen mielessään, he eivät voi kieltää sitä, he tietävät sen ja he tietävät, että näiden periaatteiden rikkomisella on vastakkainen vaikutus heidän omaan elämänsä ja heidän kotielämänsä. He tietävät, että kuuliaisuus evankeliumille edistää todellista veljeyttä ja toveruutta ihmiskunnan keskuudessa, ja he tietävät, että he ovat parempia kansalaisia ollessaan kuuliaisia laeille ja toimituksille. Kun he siis hoitavat päivittäisiä toimiaan ja toteuttavat uskontoa ammatissaan, evankeliumin totuus näkyy esimerkillisesti heidän elämässään.¹¹

Olette epäilemättä tavanneet ihmisiä, jotka – – ihmettelevät, kuinka tämä kirkko on niin elinvoimainen ja kasvava. Salaisuus on siinä, että jokaisella uskollisella myöhempien aikojen pyhällä on henkilökohtainen varmuus siitä, että tämä on Jumalan työtä, sama voima, joka antoi Pietarille ja Johannekselle voimaa seistä syyttäjiensä edessä ja julistaa avoimesti ja rohkeasti suuressa neuvostossa, että Jeesuksen voimasta, jonka ”te ristiinnaulitsitte – – tämä mies seisoo terveenä teidän edessänne”, että ”mitään muuta nimeä, joka [heidät] pelastaisi, ei ole ihmisille annettu” [Ap. t. 4:10, 12].

Salaisuus piilee siinä todistuksessa, joka on jokaisella uskollisella Jeesuksen Kristuksen kirkon jäsenellä, että evankeliumi koostuu oikeista periaatteista. – – Tämä todistus on ilmoitettu jokaiselle vilpittömälle miehelle ja naiselle, joka on mukautunut Jeesuksen Kristuksen evankeliumin periaatteisiin, joka on ollut kuuliainen toimituksille ja saanut oikeuden Jumalan Henkeen, Pyhään Henkeen, ja ottanut Hänet vastaan oppaakseen. Jokainen ihminen on itsenäinen tuossa todistuksessa omassa elämänpiirissään aivan kuten tuhannet hehkulamput, jotka [tekevät] Salt Lake Citystä – – niin säteilevän iltaisin jokaisen niistä seistessä ja loistaessa omassa piirissään. Ja silti sen valon saa aikaan sama voima, sama energia, josta kaikki muut lyhdyt saavat energiansa.¹²

Jos otamme vastaan ihmisen todistuksen, Jumalan todistus on suurempi, sillä se on todistus, jonka Jumala on antanut Pojastaan: ”Jokaisella, joka uskoo Jumalan Poikaan, on tämä todistus sisimmässään” [1. Joh. 5:10]. On olemassa Hengen todistus. Jumala todellakin ilmoittaa tänä aikana ihmisielulle, että Herra todella nousi ylös, että tämä suuri työ on jumalallista, totuuden, jumalal-

lisen ja iankaikkisen totuuden, että Jumala elää – ei voimana, olemuksena, energiana, sähköinä vaan Isänämme taivaassa. – Jumala ilmoittaa sielulle olevansa olemassa. Hän ilmoittaa, että Herra Jeesus Kristus, joka tuli maailmaan antamaan ihmisille suurenmoisen tiedon Jumalan ja Hänen Poikansa olemassaolosta, on jumalallinen.¹³

Totuus oppaanamme, toverinamme, liittolaisenaamme, innoittajanamme meitä innoittaa tietoisuus sukulaisuudestamme Jumalaan, ja kaikki tämän elämän vähäiset koettelemukset, surut ja kärsimykset haihtuvat kuin hetkelliset, harmittomat unennäöt. Se on etuoikeutemme, jonka saamme Jumalan siunauksena ja opastuksena, jos sovellamme päivittäisiin toimiimme Jeesuksen Kristuksen evankeliumin hengellisiä siunauksia ja etuoikeuksia.¹⁴

Todistus evankeliumista on sielun ankkuri.

Todistus evankeliumista on sielun ankkuri sekasorron ja kiistojen keskellä. – Tieto Jumalasta ja Hänen laeistaan merkitsee vakautta, merkitsee tyytyväisyyttä, merkitsee rauhaa ja niiden myötä sydäntä, joka on täynnä rakkautta ja joka kurkottautuu lähimmäisemme puoleen tarjoten samoja siunauksia, samoja etuoikeuksia.¹⁵

Emme voi todella uskoa, että olemme Jumalan lapsia ja että Jumala on olemassa, uskomatta Jeesuksen Kristuksen evankeliumin totuuden lopulliseen ja väistämättömään voittoon. Jos uskomme sen, meidän ei tarvitse kantaa niin paljon huolta maailman ja vallitsevan sivilisaation tuhoutumisesta, koska Jumala on perustanut kirkkonsa, jota ei koskaan revitä hajalle eikä anneta toiselle kansalle. Ja niin kuin Jumala elää ja Hänen kansansa on uskollinen Hänelle ja toisilleen, meidän ei tarvitse olla huolissamme siitä, etteikö totuus lopulta voittaisi.

– Jos teillä on tuo todistus [totuudesta] puolellanne, voitte kulkea herjausten, panettelun ja solvausten synkän laakson halki lannistumatta aivan kuin yllänne olisi taianomainen suojahaarniska, jota mikään luoti tai nuoli ei voi lävistää. Voitte pitää pääns pystyssä, heilauttaa sitä pelottomasti ja uhmakkaasti, katsoa jokaista ihmistä rauhallisesti ja rävähtämättä silmiin. – Tiedätte, että kaikki kääntyy lopulta parhain päin, että niin täytyy tapahtua,

että kaiken täytyy paeta totuuden suuren ja valkean valon tieltä kuten pimeys häviää olemattomiin auringonvalon ilmestyessä.¹⁶

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Mitä merkitsee se, että ihmisellä on todistus Jeesuksesta Kristuksesta ja Hänen evankeliumistaan? Miksi todistus on kal-lisarvoisinta, mitä voimme itsellemme hankkia? (Ks. s. 177–178.) Miksi on ensiarvoisen tärkeää, että meillä jokaisella on omakohtainen todistus?
- Mitä meidän on tehtävä, jotta saisimme todistuksen totuudes-ta? (Ks. s. 178–181.) Miksi kuuliaisuus on olennainen osa vah-vaa todistusta? Mikä osuus Pyhällä Hengellä on todistuksem-me saamisessa?
- Miksi meidän on tärkeää vahvistaa todistustamme koko elämäm-me ajan? Mitä keinoja olet löytänyt todistuksesi ravitsemiseen?
- Kuinka me voimme auttaa lapsiamme saamaan todistuksen Jeesuksesta Kristuksesta ja Hänen evankeliumistaan?
- Presidentti McKay opetti, että ”todistus evankeliumista on sie-lun ankkuri” (s. 181–182). Miksi me tarvitsemme todistuksen sielumme ankkuriksi? (Ks. s. 181–182.) Kuinka todistuksesi on suojellut ja vahvistanut sinua elämän koettelemuksissa?
- Miksi on tärkeää kertoa omasta todistuksestaan muille? Mitä siunauksia olet saanut lausuttuasi todistuksesi?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia: Matt. 16:13–17; Luuk. 22:32; Joh. 7:17; 14:26; Et. 12:4; Moroni 10:3–5; OL 1:39; 93:24–28.

Viitteet

1. *Treasures of Life*, toim. Clare Middlemiss, 1962, s. 228; ks. myös Joseph Anderson, ”Henkilökohtainen todistus”, *Valkeus*, lokakuu 1976, s. 79.
2. *Treasures of Life*, s. 228–230; ks. myös *Nainen Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa*, osa A, 1998, s. 39–40; *Kirkon presidentit*, 1974, s. 93.
3. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, toim. Clare Middlemiss, uudistettu laitos, 1976, s. 7.
4. *Treasures of Life*, s. 232.
5. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1953, s. 88.
6. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1948, s. 172.
7. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1966, s. 136.
8. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1965, s. 145–146.

9. *Ancient Apostles*, 1918, s. 49.
10. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1953, s. 88–89.
11. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1912, s. 121, kappalejako muutettu; ks. myös *Evankeliumin ihanteita*, 1961, s. 76.
12. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1912, s. 120–121; ks. myös *Evankeliumin ihanteita*, s. 75–76.
13. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1925, s. 111.
14. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1958, s. 130.
15. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1912, s. 122.
16. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1969, s. 152.

"Katherien kyyneltensä sumun lomasta [Pietari] näki kaikki todellisen miebuuden ominaisuudet sellaisina kuin ne olivat henkilöityneet Jeesuksessa – kunnioituksen, veljeyden, kärsivällisyyden, vilpittömyyden, robkeuden."

Rohkeutta elää vanhurskaasti

Maailmassa tarvitaan tänä aikana eniten uskoa Jumalaan ja rohkeutta tehdä Hänen tahtonsa.¹

Johdanto

Eräässä yleiskonferenssipuheessaan presidentti David O. McKay kertoi miehestä nimeltä James L. Gordon:

”Nuori poika – – päätti ryhtyä oppipojaksi puuseppien ammattikuntaan. Hän oli älykäs teini-ikäinen poika, ja miehet ottivat hänet mielellään joukkoonsa. He sanoivat: ’No niin, juodaanpa nyt sen kunniaksi, että tämä nuori mies liittyy joukkoomme!’ He kaatoivat oluet [ja] ojensivat hänelle lasin.

Hän sanoi: ’Ei kiitos, minä en juo.’

’Jaaha’, sanoi karski vanha jäsen, ’mehän ei joukkoomme mitään raittiusintoilijoita huolita.’

’No’, nuori poika sanoi, ’jos otatte minut, niin teillä on sellainen.’

Toinen tarttui häntä kauluksesta ja sanoi: ’Nuori mies, sinähän nautit tämän oluen joko sisäisesti tai ulkoisesti!’

’Vai niin. Tänne tullessani minulla oli puhdas takki ja puhdas omatunto. Voitte tahrata takkini, jos haluatte, mutta luonnettani ette tahraa.’”

Viitaten kertomuksen nuoreen mieheen presidentti McKay huomautti:

”Häntä oli koulittu – käytän tuota sanaa tarkoituksella – ei vain opetettu vaan koulittu välttämään tupakkaa ja väkijuomia, päihdyttäviä aineita. Sitä minä tarkoitan moraalisella rohkeudella. Maailmassa tarvitaan tänä aikana eniten uskoa Jumalaan ja rohkeutta tehdä Hänen tahtonsa.”²

David O. McKayn opetuksia

Vapahtaja on suurin esimerkki rohkeudesta.

Hän, joka on tai jonka pitäisi olla elämämme opas, oli kaikista ihmisistä rohkein. ”Jeesuksessa näemme urheutta parhaimmillaan, rohkeutta ylevimmillään, sankaruutta huipussaan.” Todellinen sankaruus puolustaa oikeaa ja kohtaa onnettomuuden kavahtamatta. Tässä mielessä Vapahtaja oli todellisen rohkeuden ja sankaruuden henkilöitymä. Valaistakseni tätä minun tarvitsee vain mainita temppelein puhdistaminen [ks. Matt. 21:12–13] tai se, miten pelottomasti Hän puhui totta, kun Hänen kotikaupunkinsa asukkaat ajoivat Hänet Nasaretista [ks. Luuk. 4:16–32, 43–44] tai kun viisituhatta Kapernaumissa – – [väheni luvultaan ja] Hän kääntyi [kahdentoista puoleen] ja kysyi: ’Aiotteko tekin lähteä?’ [Ks. Joh. 6:66–67.] Mestari ei kuitenkaan joutunut kertaakaan epätoivoon tai kääntynyt Hänelle määrätyltä tieltä. Sellaista rohkeutta me tarvitsemme nykyajan maailmassa.³

Kun sotilaat menivät ottamaan Jeesuksen kiinni, Pietari – – ryntäsi pelastamaan Mestarinsa, veti miekkansa esiin ”ja sivalsi ylipapin palvelijalta oikean korvan irti” [ks. Joh. 18:10]. – – ”Pane miekkasi tuppeen”, Vapahtaja käski. ”Kun Isä on tämän maljan minulle antanut, enkö minä joisi sitä?” [Joh. 18:11.] Millainen opetus Pietarille! Vaikka velvollisuus johti kärsimykseen ja kuolemaan, niin Herra ei horjunut voimassaan. – –

Pietarin voima ja uskollisuus horjuivat, mutta hän ei voinut paeta niin kuin muut. Hän ei osannut myöskään päättää, olisiko hänen parasta lähteä Jeesuksen mukaan, joten hän ei tehnyt kumpaakaan vaan ”seurasi Jeesusta jonkin matkan päässä ylipapin palatsin pihaan saakka” [Mark. 14:54]. Alkuun hän jäi ulkopuolelle mutta uskaltautui myöhemmin sinne, missä palvelijat istuivat. – –

[Kun Pietari oli kolme kertaa kieltänyt tuntevansa Herran], Vapahtaja – – ”kääntyi ja katsoi Pietariin, ja Pietari muisti, mitä Herra oli hänelle sanonut: ’Ennen kuin kukko tänään laulaa, sinä kolmesti kiellät minut.’ Hän meni ulos ja itki katkerasti.” [Ks. Luuk. 22:54–62.]

Sanotaan, että kun Pietari ”lähti sanattomana kaiken sen nähtyään – ja täytti hiljaisuuden katkerasti itkien”, hänen murheensa oli niin raskas, että hän oli yksin Vapahtajan ristiinnaulitsemista seuranneet päivät, koko perjantain ja lauantain. Jos niin oli, hänen surunsa siitä, mitä hän oli tehnyt, tuntui sitäkin ankarammalta, kun hän muisti monet ystävälliset sanat, joita Vapahtaja oli hänelle lausunut, ja monen monituiset onnelliset hetket, jotka hän oli viettänyt Herran seurassa. Jokainen Mestariin liittyvä sana, teko ja katse välähti hänen mielessään uudessa merkityksessä. – – Katkerien kyyneltensä sumun lomasta hän näki kaikki todellisen miehuuden ominaisuudet sellaisina kuin ne olivat henkilöityneet Jeesuksessa – kunnioituksen, veljeyden, kärsivällisyyden, vilpittömyyden, rohkeuden.⁴

Maailman toivo ja kohtalo keskittyvät Galilean mieheen, Herraamme ja Vapahtajaamme Jeesuksen Kristukseen. Katsoisitko sisimpääsi sillä hetkellä kun taistelet päivän taisteluasi nähdäksesi, uskotko sen todella? [Eräs kirjailija] esitti kerran seuraavan kysymyksen: ”Onko Jeesus vain legendaarinen hahmo historiassa, pyhimys, joka maalataan kirkon ikkunoiden lasimaalauksiin – – jota ei voi lähestyä ja tuskin mainita nimeltä, vai onko Hän yhä sellainen kuin Hän oli ollessaan lihassa, todellinen, mies, jolla oli samanlaiset halut kuin meillä, vanhempi veli, opas, neuvonantaja, lohduttaja, suuri ääni, joka kutsuu meitä menneisyydestä elämään jalosti, opastamaan urheasti ja säilyttämään rohkeutemme viimeiseen asti?” Mitä Hän on sinulle, työtoverilleni?⁵

Rohkeus kasvaa uskosta ja toivosta.

Meillä on suurempi velvollisuus kuin koskaan opiskella Jeesuksen Kristuksen evankeliumia ja elää sen mukaan. Edessämme on suurempia tehtäviä. Lopullista työtä ei ole vielä saatettu päätökseen. – – Me tarvitsemme rohkeutta astua noihin uusiin valtakuntiin, me tarvitsemme rohkeutta kohdata nykyiset tilanteemme ja olosuhteemme, ja siksi olen valinnut tekstikseni: ”Rohkaiskaa mielenne, olkaa lujat, kaikki te, jotka panette toivonne Herraan!” [Ps. 31:25.]

Tuossa lupauksessa on kaksi periaatetta, joita jokaisen todella uskonnollisen ihmisen tulisi vaalia – usko ja rohkeus. Mitä tuossa

tekstissä halutaan sanoa? Tiedämme varmasti, että Herra antaa uskoa kansalleen, joten älköön kukaan vaipuko epätoivoon vaan olkoon rohkea, niin hänen toivonsa ei ole turha. Usko Jumalaan, lähimmäisiimme turvaaminen ja luottaminen ja vakaumuksemme antama rohkeus auttavat meitä lopulta toteuttamaan minkä tahansa vanhurskaan asian.⁶

Kohdatkaamme vaikeutemme rohkeina uskoen kaikkivaltiaaseen voimaan, joka Isällämme on, ja henkilökohtaiseen, läheiseen varjelukseen, jota saamme Häneltä – ja haluamme todellakin pitää Häntä sellaisena, rakastavana Isänä.⁷

Nuorten täytyy kasvattaa rohkeutta pitää kiinni hengellisistä arvoista.

Ihanteistamme [kiinni pitäminen] on toinen alue, jolla voimme osoittaa rohkeutta ja saada hyväksynnän Jumalalta, johon luotamme. On aikoja, jolloin ihmisten tulee pitää päänsä eikä antaa jokaisen teorian tuulenvireen, jota tarjotaan yleislääkkeenä kaikkiin nykyisiin ongelmiin, irrottaa heitä ankkuristaan. Tänä aikana tarvitaan rohkeita nuoria, jotka pitävät korkealla moraalin mittapuita. Sillä saralla voimme löytää todellisinta moraalista rohkeutta. On sanottu, että sankaruus on tiivistettyä rohkeutta. Mutta suurimmat sankarimme eivät aina löydy taistelukentältä. Minä luulen, että me tapaamme heitä myös nuortemme keskuudesta – nuoria miehiä ja nuoria naisia, jotka ollessaan tekemisissä muiden kanssa nousevat esiin pelottomina ja tuomitsevat ne asiat, joiden tiedämme heikentävän luonnetta, nuoruuden todellista elinvoimaa.

”Maailmanhistoriassa ei ole koskaan ollut aikaa”, [eräs kirjailija] sanoo, ”jolloin olisi tarvittu enemmän moraalisia sankareita. Maailma odottaa sellaisia. Sallimuksessaan Jumala on antanut tieteen työskennellä ja valmistaa heille tietä. Se laskee heille rautakiskojaan ja levittää johtojaan ja rakentaa siltoja valtamerten yli. Mutta missä he ovat? Kuka puhaltaa yhteiskunnallisiin ja poliittisiin suhteisiimme ylevemmän elämän henkäyksen?” ”Tärkein asia maailmassa”, eräs suuri tiedemies sanoo, ”ei ole Galileon, Faradayn ja muiden keksinnöt vaan usko moraalisten ja hengellisten arvojen todellisuuteen.” Vetoan nuoriin, että he pitäisivät

Helamanin nuorten sotilaiden tavoin meidän tulee olla "tavattoman urbeita, mitä tulee robkeuteen sekä voimaan ja toimeliaisuuteen" sekä "aina uskollisia" (Alma 53:20).

rohkeasti kiinni Jeesuksen Kristuksen evankeliumin moraalisista ja hengellisistä arvoista. Sillä ”mitä hyödyttää ihmistä, jos hän voittaa omakseen koko maailman mutta menettää sielunsa? Millä ihminen voi ostaa sielunsa takaisin?” [Matt. 16:26.]⁸

Kasvatuksen päämäärä on kehittää lapsessa voimavaroja, jotka edistävät hänen hyvinvointiaan niin kauan kuin elämä kestää, kehittää itsehillinnän voimaa niin ettei hänestä koskaan tule nautintojen tai muiden heikkouksien orjaa, kehittää [voimakasta] miehuutta, suloista naiseutta, niin että jokaisesta lapsesta ja jokaisesta nuoresta voidaan löytää ainakin lupaus ystävästä, toverista, joka myöhemmin on kelvollinen aviomieheksi tai vaimoksi, esimerkilliseksi isäksi tai rakastavaksi, älykkääksi äidiksi, joka

kohtaa elämän urheasti, onnettomuuden rohkeasti ja kuoleman pelottomasti.⁹

Olen lukenut Alman lukua 53, jossa kerrotaan nuorista miehistä, jotka olivat tavattoman uskollisia, rohkeita, voimakkaita ja toimeliaita – miehistä, jotka olivat uskollisia kaikkina aikoina ja kaikessa, mitä heille uskottiin. Keitä nämä nuorukaiset olivat? He olivat sellaisten vanhempien poikia, jotka olivat aivan yhtä uskollisia kaikessa. Heidän vanhempansa olivat kääntymyksen kokeneita lamanilaisia, jotka Jumalan Hengen saatuaan omistivat elämänsä lähimmäistensä palvelemiseen ja palvelutehtävässään kirkossa lupasivat olla koskaan enää tarttumatta aseisiin veljiään vastaan, olla koskaan enää lähtemättä sotaan. Sellainen oli heidän valansa, sellainen oli heidän liittonsa, ja he olivat sille uskollisia jopa kuolemaankin asti.¹⁰

Pyydän nuoria pitämään rohkeasti kiinni Jeesuksen Kristuksen evankeliumin moraalisista ja hengellisistä arvoista. Maailma tarvitsee moraalisia sankareita!¹¹

[Erään kirjoittajan] sanoin: ”Edessänne on kaksi tietä – toinen johtaa yhä alemmalle tasolle, jossa kuullaan epätoivon huu-toja – –, ja toinen johtaa aamun ylängöille, joissa kuullaan inhi-millisyyden ilohuutoja ja jossa rehelliset pyrkimykset palkitaan kuolemattomuudella.” – –

Tehdessänne valintaa – – Jumala antakoon teille terveen näkemyksen, selkeän käsityskyvyn, vahvan tahdon, rohkean sydämen. Valittuanne viisaasti voitte kulkea pää pystyssä ja toisia avoimesti silmiin katsoen osoituksena siitä, ettette ole loukanneet ketään. Vaikka elämän tehtävät käyvät raskaiksi ja suru painaa teitä, viittokoon Kristuksen kaltaisen elämän valo teitä pysymään lannistumattomina.¹²

Kun meillä on moraalista rohkeutta, me voimme voittaa elämän vastoinkäymiset.

Rohkeus on se mielen ominaispiirre, jonka turvin vaaran tai vastuksen voi kohdata rauhallisena ja lujana, jonka avulla ihminen kykenee kohtaamaan rohkeasti vanhurskaksiin saavutuksiin vievällä tiellään olevat vaikeudet. – – Rohkeus merkitsee vaikeuksien kohtaamista ja niiden voittamista.¹³

On varsin helppoa tehdä oikein hyvässä seurassa mutta ei ole helppoa puolustaa oikeaa, kun joukon enemmistö on sitä vastaan, mutta kuitenkin juuri silloin on aika osoittaa todellista rohkeutta. Esimerkiksi profeetta Josephia pilkattiin ja vainottiin, kun hän sanoi saaneensa näyn, mutta hän pysyi aina uskollisena todistukselleen. Vaikka häntä ”vihattiin ja vainottiin, niin hän sanoi Jumalan todellakin puhuneen hänelle” eikä ”*koko maailma voinut saada häntä ajattelemaan tai uskomaan toisin*” [ks. JS–H 24–25, kursivointi lisätty].

Sellaista rohkeutta ja lujuttua pitäisi olla jokaisella. Kun ihminen tietää, mikä on oikein, hänellä pitäisi aina olla rohkeutta puolustaa sitä jopa pilkan tai rangaistuksen uhatessa.¹⁴

Olkaamme rohkeita oikean puolustamisessa. Älkäämme pelätkö puhua sen puolesta, mikä on oikein. Olkaamme uskollisia.¹⁵

Antakoon Jumala meille rohkeutta valita oikein, kykyä arvostaa elämän hyviä asioita ja voimaa palvella Häntä ja lähimmäisiämme uskollisesti.¹⁶

Totuus on uskollisuutta oikealle sellaisena kuin me sen ymmärrämme; se on rohkeutta elää elämäämme ihanteittemme mukaisesti; se on aina voimaa.¹⁷

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Mitä on rohkeus? (Ks. s. 190–191.) Miksi moraalinen rohkeus on tärkeämpää kuin fyysinen rohkeus? Kuinka me voimme lisätä tai vahvistaa moraalista rohkeuttamme? Kuinka voisimme elää evankeliumin mukaan osoittaen työntä, päivittäistä rohkeutta?
- Mitkä pyhien kirjoitusten esimerkit Vapahtajasta ja muista osoittavat oivallista moraalista rohkeutta? (Ks. s. 186–187.) Kuinka heidän esimerkkinsä on vahvistanut sinua?
- Miten usko ja rohkeus liittyvät yhteen? (Ks. s. 187–188.) Kuinka Herra auttaa meitä kohtaamaan vastustusta, joka näyttää ylivoimaiselta? Mitä meidän on tehtävä, jotta saisimme Häneltä apua?

- Lannistuminen on rohkeuden menettämistä. Miksi lannistuminen on niin vaarallinen vastustajan työkalu? Kuinka me voimme suojaautua lannistumista vastaan ja voittaa sen?
- Millaisissa sosiaalisissa tai muissa tilanteissa tarvitaan erityisen paljon rohkeutta? Kuinka myöhempien aikojen pyhät voivat osoittaa rohkeutta tällaisissa tilanteissa? Kuinka me voimme auttaa ja kannustaa lapsia ja nuoria kirkossa olemaan rohkeita evankeliumin mittapuiden noudattamisessa? (Ks. s. 188–190.) Kuinka julkaisu *Nuorten voimaksi* voi auttaa tässä pyrkimyksessä?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia: 5. Moos. 31:6; 2. Kun. 6:16; Room. 15:13; 1. Nefi 3:7; OL 121:7–9.

Viitteet

1. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1963, s. 95.
2. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1963, s. 95; kertomus julkaisusta James L. Gordon, *The Young Man and His Problems*.
3. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1936, s. 58; ks. myös *Evankeliumin ihanteita*, 1961, s. 107.
4. *Ancient Apostles*, 1918, s. 63–66, kappalejako muutettu.
5. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1954, s. 84, kappalejako muutettu.
6. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1936, s. 57–58, kappalejako muutettu.
7. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1936, s. 61.
8. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1936, s. 60–61, kappalejako muutettu.
9. *Gospel Ideals*, 1953, s. 436; ks. myös Harold B. Lee, ”Kirkon kasvatuksen tavoitteet”, *Uskonnollisten kasvattajien vastuullinen tehtävä*, 1978, s. 32.
10. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1927, s. 11–12.
11. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1969, s. 152.
12. ”Whither Shall We Go?”, *Brigham Young University Speeches of the Year*, 10. toukokuuta 1961, s. 7.
13. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1936, s. 58; ks. myös *Evankeliumin ihanteita*, s. 107.
14. *Ancient Apostles*, s. 185, kappalejako muutettu.
15. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1968, s. 145.
16. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1940, s. 118.
17. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1959, s. 73; ks. J. Richard Clarke, ”Totuus käytännössä”, *Valkeus*, lokakuu 1984, s. 119.

Palvelemisen jumalallinen luonne

Jaloin päämäärä elämässä on pyrkiä elämään niin, että tekee muiden elämän paremmaksi ja onnellisemmaksi.¹

Johdanto

Presidentti David O. McKay opetti usein, että muiden palveleminen tuo todellista onnea ja että Herra opastaa ja siunaa niitä, jotka palvelevat. Eräs sellainen tilanne, jossa Herra opasti palvelejoitaan, oli vuonna 1921, kun vanhin David O. McKay ja veli Hugh J. Cannon olivat suorittamassa ensimmäiseltä presidenttikunnalta saamaansa tehtävää käydä kirkon jäsenten luona eri puolilla maailmaa. Tehtävässään heidän oli määrä käydä katsomassa kirkon armenialaisia jäseniä [tuolloin Turkkiin kuuluneessa Syyriassa]. Sikäläisten kirkon jäsenten tilanteesta tiedettiin hyvin vähän ensimmäisen maailmansodan seurausten ja alueella vallinneiden vaikeiden olojen vuoksi. Vanhin McKay merkitsi muistiin seuraavaa:

”Maaliskuussa 1921 saimme kuulla, että eräänä erityisenä paastopäivänä oli lahjoitettu tuhansia dollareita Euroopan hädänalaisten ja Aasian kärsivien armenialaisten avuksi. Saimme myös kuulla, että ensimmäinen presidenttikunta harkitsi erityisen kuriirin lähettämistä Syyriaan viemään avun henkilökohtaisesti armenialaisille pyhillemme.”

Koska vanhin McKayn ja veli Cannonin oli määrä käydä kirkon armenialaisten jäsenten luona vasta paljon myöhemmin matkallaan, he noudattivat ennakkosuunnitelmaansa käyden muun muassa Australiassa, Uudessa-Seelannissa ja monilla saarilla. He eivät kuulleet moneen kuukauteen armenialaisten pyhien oloista eivätkä siitä, oliko ketään lähetetty viemään avustusvaroja. Viimein 2. marraskuuta 1921 ollessaan Jerusalemissa he saivat

"Todellinen kristillisyyden on rakkautta käytännössä. -- Antakaa sydämenne uskon ja ystävällisyyden myötä täydyä halusta palvella koko ihmiskuntaa. Evankeliumin henki tulee palveluksesta muiden hyväksi."

sanan, että kirkon päämajasta oli lähetetty J. Wilford Booth -niminen mies tapaamaan heitä. Kukaan ei kuitenkaan tiennyt hänen aikataulustaan eikä olinpaikastaan. Sinä päivänä vanhin McKay kirjoitti päiväkirjaansa: ”Meillä ei ole aavistustakaan, missä hän on, mutta lähdemme Jerusalemissa Haifaan ja siitä edelleen Aleppoon [Syyriaan] huomisaamuna. Olemme päättäneet matkustaa Samarian halki autolla ja käydä katsomassa Raamatun maisemia.” Ennen lähtöään vanhin McKay ja veli Cannon kiipeivät Öljymäelle, valitsivat syrjäisen paikan ja rukoilivat, että Herra johdattaisi heitä heidän matkallaan.

Vanhin McKay muisteli, että rukouksen jälkeen ”palattuamme hotelliin sain voimakkaan tunteen, että meidän pitäisi mennä Haifaan junalla eikä autolla”. Veli Cannon oli samaa mieltä, ja he jatkoivat matkaansa Haifaan toivoen löytävänsä sieltä vanhin Boothin. Vanhin McKay kirjoitti: ”Suurin toiveemme lähestyessämme tätä lähetyskenttää oli tavata vanhin Booth. Vaikutti tosiaankin siltä, että matkamme Syyriaan olisi hyödytön, elleimme tapaisi häntä. Olimme muukalaisia. Emme tunteneet ketään. – – Meillä oli joitakin nimiä ja osoitteita, mutta emme osanneet lukea niitä, koska ne oli kirjoitettu turkin kielellä.”

Juna-asemalle saavuttuaan vanhin McKay ja veli Cannon jouduivat viipymään asemalla yrittäessään saada tietoja sopivasta hotellista. Viivytyksen jälkeen vanhin McKay oli menossa aseman ovelle samaan aikaan erään toisen matkustajan kanssa. Mies kosketti hänen olkapäätään ja sanoi: ”Eikös siinä olekin veli McKay?”

Vanhin McKay kirjoitti kohtaamisen seurauksista seuraavaa: ”Täysin ällistyneenä siitä, että joku saattoi tervehtiä minua sillä tavoin vieraassa kaupungissa, käännyin ja tunnistin veli Wilford Boothin, juuri sen miehen, jonka halusimme tavata mieluummin kuin ketään muuta. Olimmekin tavanneet mitä sopivimpaan aikaan mitä sopivimmassa paikassa. – – Tilanne ei olisi voinut olla parempi, vaikka olisimme suunnitelleet sitä viikkoja! Kun kerroimme toisillemme kokemuksistamme, meillä ei ollut epäilystäkään siitä, etteikö tapaamisemme ollut jumalallisen väliintulon seurausta. – – Elleimme tosiaankaan olisi tavanneet Haifassa, matkamme Armenian lähetyskentälle olisi ollut – sikäli kuin ihmisviivillä voi päätellä – täydellisen epäonnistunut. Mutta näin ollen

monien muiden tehtävien ja kokemusten ohella järjestimme Armenian lähetyskentän.”²

David O. McKayn opetuksia

On Herran tahto, että me palvelemme toisiamme.

Jumalan tahto on, että te palvelette lähimmäisiänne ja olette heille hyödyksi, niin että tämä maailma on parempi sen vuoksi, että te olette eläneet siinä. Kristus antoi kaikkensa opettaakseen meille tätä periaatetta, ja Hän on sanonut: ”Kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle” (Matt. 25:40). Tämä on sanoma, jonka Jumala on meille antanut. Tämä kirkko on Jumalan kirkko ja niin täydellisesti järjestetty, että jokaisella miehellä ja naisella ja lapsella on tilaisuus tehdä jotakin hyvää jollekulle toiselle. Pappoudenhaltijoiden, apujärjestöjen ja jokaisen jäsenen velvollisuus on palvella ja tehdä sitä, mikä on Jumalan tahto. Jos me teemme niin ja mitä enemmän me teemme niin, sitä vakuuttuneemmiksi me tulemme siitä, että tämä on Jumalan työtä, koska me panemme sen koetukselle. *Tekemällä Jumalan tahdon me tulemme tuntemaan Jumalan ja pääsemme lähelle Häntä ja tulemme tuntemaan, että iankaikkinen elämä on oleva osamme.* Me tunnemme rakkautta kaikkia ihmisiä kohtaan ja voimme huudahtaa muinaisen apostolin tavoin: ”Me rakastamme veljämme, ja siitä me tiedämme siirtyneemme kuolemasta elämään” (1. Joh. 3:14).³

On sanottu, että ”ihmissuku häviäisi, jos ihmiset lakkaisivat auttamasta toisiaan”. Eräs mies, jota lainaan, sanoi, että ”siitä hetkestä, jolloin äiti käärii lapsen pään, siihen hetkeen, jolloin joku ystävällinen apulainen pyyhkiä kuolonhien kuolevan otsalta, me emme tule toimeen ilman toistemme apua”. – – Kirkko kaikkine koorumeineen ja järjestöineen on Jumalan suunnitelma yhteisen avun antamiseksi.⁴

Mieleen tulee muutamia – – joille haluan ilmaista kiitollisuuteni. – – He ovat miehiä ja naisia kaikkialla koko kirkossa, jotka antavat aikaansa ja varojaan totuuden edistämiseen – eivät vain opettamalla, vaan palvelemalla vilpittömästi monin tavoin.

Jotkut heistä joutuvat kamppailemaan elättääkseen itsensä. Jotkut heistä ovat varakkaita miehiä ja naisia, jotka ovat jääneet eläkkeelle ja jotka laskevat vaurautensa miljoonissa. – Jumala siunatkoon niitä, jotka palvelevat sillä tavoin, ja Hän siunatkoon kaikkia teitä, sillä luulen meidän voivan sanoa kirkon puolesta: ”Yritämme olla yhtä, Isä, niin kuin Sinä ja Sinun Poikasi olette yhtä.”⁵

Oletteko halukkaita palvelemaan? Onko teillä sama näkemys kuin kuningas Benjaminilla, kun hän sanoi: ”Kun olette lähimmäistenne palveluksessa, olette pelkästään Jumalanne palveluksessa” (Moosia 2:17)? Todellinen kristillisuus on rakkautta käytännössä. Ei ole parempaa tapaa ilmaista rakkautta Jumalaa kohtaan kuin osoittaa epäitsekästä rakkautta lähimmäisiään kohtaan. –

– Antakaa sydämenne täyttyä uskon ja ystävällisyyden myötä halulla palvella koko ihmiskuntaa. Evankeliumin henki tulee palveluksesta muiden hyväksi.⁶

Palveleminen tuo onnea antajalle ja saajalle.

Onni on itse asiassa olemassaolomme päämäärä. Tuo onni saadaan parhaiten palvelemalla lähimmäisiämme.⁷

Koko ihmiskunta halajaa onnea. Monet pyrkivät myös vilpittömästi saamaan itsestään esiin kaikkein parhaimman. Mutta hämmästyttävän harvat käsittävät, että paras opas tällaisiin saavutuksiin saattaa olla seuraava Jeesus Nasaretilaisen julistus: ”Sillä se, joka tahtoo pelastaa elämänsä, kadottaa sen, mutta joka elämänsä minun tähteni kadottaa, on sen löytävä” [Matt. 16:25]. Tämä tärkeä raamatunkohta sisältää salaisuuden, joka on kuuluisuutta tai valtaa kallisarvoisempi, kaikkea maailman rikkautta arvokkaampi.

Se on *periaate*, jonka soveltaminen lupaa korvata *masennuksen* ja *alakulon toivolla* ja *ilolla*, täyttää elämän ikuisesti kestäväällä *tyytyväisyydellä* ja *rauhalla*. Koska se on totta, sen hyväksyminen olisi todellinen siunaus nykyaikana tässä mielipuolisessa, masennuksen täyttämässä maailmassa. Miksi siis ihmiset ja kansat eivät välitä näin kallisarvoisesta asiasta?

Onko näennäisen järjenvastaiseen lausuntoon sisältyvä totuus oman elämänsä kadottamisesta sen löytämiseksi niin vaikea ymmärtää, ettei ihmiskunta voi sitä käsittää? Vai onko se niin ristiriidassa olemassaolon taistelun kanssa, että sitä pidetään epäkäytännöllisenä?

Siitä huolimatta totuus on, että Hän, joka on ”tie, totuus ja elämä” [Joh. 14:6], on tuonut julki muuttumattoman lain. – –

Tarkemmin sanottuna tuo laki on: *”Me elämme elämäämme täydemmin, kun pyrimme tekemään maailman paremmaksi ja onnellisemmaksi.”* Pelkkä luonnonlaki, vahvimman eloonjäämisen laki, on *itsesuojelu kaiken muun kustannuksella*, mutta sen vastakohtana on todellisen hengellisen elämän laki: *kiellä itsesi muiden hyväksi.*

Tämä näkemys mielessään [tuhannet] miehet ja naiset palvellessaan auliisti ilman palkkaa tarjoavat joka viikko [kymmenille tuhansille] lapsille ja nuorille opetusta ja opastusta luonteen rakentamiseksi ja hengelliseksi kasvuksi. Tämän virkailijoiden ja opettajien suuren joukon lisäksi – – pappeteen asetetut miehet ovat ottaneet vastaan velvoitteen omistaa aikansa ja kykynsä mahdollisimman pitkälle onnen, ilon ja rauhan levittämiseen lähimmäistensä keskuuteen.⁸

Hengellisyys ilmenee enemmän antamisessa kuin saamisessa. Suurin hengellinen siunaus koituu toisen auttamisesta. Jos haluat olla kurja, haudo vain vihaa veljeä kohtaan, ja jos haluat vihata, loukkaa vain veljeäsi jollakin tavoin. Mutta jos haluat olla onnellinen, tee jokin ystävällinen palvelus, tee joku toinen onnelliseksi.⁹

Yhdistäköön vilpittömiä miehiä ja naisia kaikkialla maailmassa harras ponnistus korvata itsekkyyden, vihan, katkeruuden ja ahneuden tunteet toisten palvelemisen lailla, ja edistäkööt he siten ihmiskunnan rauhaa ja onnea.¹⁰

**Palvellessamme meidän on tarpeen noudattaa
Vapahtajan esimerkkiä.**

Ollessaan lähdössä apostoliensa luota Vapahtaja antoi heille suuren esimerkin palvelemisesta. Muistanette, kuinka Hän kietoi vyötäisilleen liinan ja pesi opetuslastensa jalat. Pietari, jonka

mielestä se oli palvelijan halpa-arvoista työtä, sanoi: ”Sinäkö peset minun jalkani? – Sinä et ikinä saa pestä minun jalkojani.”

Vapahtaja vastasi: ”Jos minä en pese sinua, ei sinulla ole sijaa minun luonani.”

”Herra”, pääapostoli sanoi, ”älä pese vain jalkojani, pese myös kädet ja pää.”

”Se, joka on kylpenyt, ei tarvitse pesua, hän on jo puhdas.

Sitä, mitä teille tein, te ette nyt ymmärrä, mutta te ymmärrätte sen tämän jälkeen.” [Ks. Joh. 13:6–10.]

Ja sitten Hän pesi Pietarin ja myös muiden jalat. Vietyään pesuastian oven viereen, otettuaan liinan vyötäisiltään ja puettuaan viitan ylleen Hän palasi omalle paikalleen kahdentoista joukkoon ja sanoi:

”Te puhuttelette minua opettajaksi ja herraksi, ja oikein teette: sehän minä olen.

Jos nyt minä, teidän herranne ja opettajanne, olen pessyt teidän jalkanne, tulee myös teidän pestä toistenne jalat.” [Joh. 13:13–14.]

Mikä esimerkki palvelemisesta noille suurenmoisille palvelijoille, Kristuksen seuraajille! Olkoon se, joka on joukossanne suurin, vähäisin. Näin me käsitämme velvollisuuden palvella paremmin kirkon jäseniä, omistaa elämämme Jumalan valtakunnan edistämiseksi maan päällä.¹¹

Ajatelkaa! Ainoa syy siihen, että maailma tietää jotakin [Jeesuksen apostoleista], on se, että tavattu Vapahtajan he ottivat Hänet oppaakseen elämässä. Elleivät he olisi niin tehneet, kukaan ei tietäisi nyt, että sellaisia miehiä oli joskus olemassa. He olisivat eläneet ja kuolleet ja unohtuneet aivan kuten tuhannet muut miehet heidän aikanaan elivät ja kuolivat, eikä kukaan tiedä tai piittaa heistä mitään, aivan kuten tuhannet ja taas tuhannet elävät tänä aikana tuhlaten aikansa ja tarmonsä hyödyttömään elämään valiten vääränlaisia ihmisiä ihanteikseen, kääntäen askeleensa mielihyvän ja nautinnon tielle pois palvelemisen tieltä. Pian he saavuttavat elämäntaipaleensa pään, eikä kukaan voi sanoa, että maailma on parempi siksi, että he ovat eläneet siinä. Jokaisen päivän päätteeksi sellaiset ihmiset jättävät

polkunsä yhtä paljaaksi kuin se oli heidän löytäessään sen – he eivät istuta puita antamaan varjoa muille, eivät ruusupensaita tekemään maailmasta suloisemman ja miellyttävämmän heitä seuraaville – eivät ystävällisiä tekoja, eivät jaloa palvelua – vain paljaan, hedelmättömän erämaan kaltaisen polun, joka on kenties täynnään okaita ja ohdakkeita.

Niin ei ollut kuitenkaan niiden opetuslasten laita, jotka valitsivat Jeesuksen Oppaakseen. Heidän elämänsä on kuin ruusutarha, josta maailma voi poimia kauniita kukkia ikuisesti.¹²

*Arvokkain kutsumus elämässä – – on sellainen, jossa ihmisen voi parhaiten palvella lähimmäisiään. – – Jaloin päämäärä elämässä on pyrkiä elämään niin, että tekee muiden elämän paremmaksi ja onnellisemmaksi.*¹³

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Miksi Herra kääsee meitä palvelemaan toisiamme? (Ks. s. 196–197.) Mitä tilaisuuksia meillä on palvella kirkossa? Millä tavoin me voimme palvella virallisten kirkon tehtävien lisäksi?
- Herra opetti, että ”se, joka tahtoo pelastaa elämänsä, kadottaa sen, mutta joka elämänsä minun tähteni kadottaa, on sen löytävä” (Matt. 16:25). Mitä tekemistä tällä pyhien kirjoitusten kohdalla on palvelemisen kanssa? Mitä iankaikkisia siunauksia epäitsekäs muiden palveleminen tuo tullessaan? Mitä eroa on sillä, että palvelee, koska meitä on käsketty tekemään niin, ja sillä, että palvelee, koska haluaa palvella? (Ks. myös OL 58:26.)
- Mitä olet kokenut kadottaessasi itsesi muita palvelemalla? Kuinka onni ja palveleminen liittyvät yhteen? Kuinka palveleminen auttaa meitä voittamaan itsekkyyden, murheen tai masennuksen tunteet? (Ks. s. 197–198.) Kuinka muiden palveleminen voi auttaa meitä voittamaan epäystävälliset tunteet heitä kohtaan?
- Mikä tekee sinuun vaikutuksen niissä monissa esimerkeissä, joita Jeesus antoi palvelemisesta? (Ks. s. 198–200.) Mitä me voimme oppia Häneltä, kun pyrimme palvelemaan muita? Miksi on tärkeää etsiä jumalallista opastusta, kun palvelemme?

- Miksi on joskus vaikeaa antaa muiden palvella meitä? Miksi on tärkeää ottaa palvelu vastaan kiittolisena? Kuinka sinua ja perhettäsi on siunattu, kun muut ovat palvelleet teitä?

Aiheeseen liittyviä pyhiin kirjoitusten kohtia: Matt. 25:40; Mark. 8:35; Gal. 5:13; Moosia 4:15; OL 18:10, 15–16.

Viitteet

1. "Two Contending Forces", *Brigham Young University Speeches of the Year*, 18. toukokuuta 1960, s. 7.
2. Ks. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, toim. Clare Middlemiss, uudistettu laitos, 1976, s. 101–104, kappalejakoa muutettu.
3. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1966, s. 137; ks. myös N. Eldon Tanner, "Muistakaa keitä te olette", *Valkeus*, elokuu 1983, s. 5.
4. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1962, s. 119.
5. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1968, s. 143.
6. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1969, s. 88–89.
7. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1953, s. 132.
8. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1936, s. 45–46, kappalejakoa muutettu; ks. *Palvelijaksi ja todistajaksi tuleminen*, Melkisedekin pappeuden henkilökohtainen opiskeluopas 2, 1990, s. 23.
9. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1936, s. 104–105.
10. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1936, s. 46.
11. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1951, s. 158–159; ks. myös *Uusi testamentti*, opettajan kirja, 2000, s. 127.
12. *Ancient Apostles*, 1918, s. 5–6.
13. *Two Contending Forces*, s. 7; ks. myös Helvécio Martins, "Vartiomiehet tornissa", *Valkeus*, heinäkuu 1995, s. 44 ja Ardeth G. Kapp, "Lapsettomuus", s. 10.

Presidentti McKay rakasti evankeliumin opettamista. Opettajatovereilleen hän sanoi: "Jatkakaa jaloa työtänne! Ei ole mitään suurempaa, ei mitään vanburskaampaa! Vapabtajan lupaama ilo on teidän."

Opettaminen – jaloa työtä

Jumala auttakoon opettajiamme tuntemaan vastuunsa ja muistamaan, että vastuuta ei mitata yksin sillä, mitä he sanovat, vaan sillä, mitä he tekevät. – – Voi kuinka suunnaton onkaan opettajan vastuu!'

Johdanto

Presidentti David O. McKay oli opettaja suurimman osan elämänsä. Hän oli opettajan roolissa toimiessaan lähetyssaarnaajana, opettajana koulussa, hallintovirkamiehenä, apostolina, kirkon presidenttinä ja isänä.

Eräässä eritoten pappeusjohtajille suuntaamassaan sanomassa hän kertoi kokemuksesta, joka koskee kaikkia, joilla on mahdollisuus opettaa:

”Eräänä päivänä minulla oli etuoikeus ajaa peltojen poikki vanhassa kotikaupungissani. Ohitin kaksi maatilaa lähellä vuorisokanavaa. Näin, että toinen niistä oli tuottamassa poikkeuksellisen hyvän kaurasadon. Kuivuudesta, kylmästä keväästä ja muista haitoista huolimatta maanviljelijä oli [saamassa] erinomaisen sadon. Heti aidan takana oli toinen kaurapello, mutta kun sitä vertasi toiseen, sato oli epäonnistunut. Kysyin maanviljelijältä: ’Miksi? Missä vika? Olet varmaankin kylvänyt huonoa siementä.’

’Ei, samaa siementä se on kuin naapurillani.’

’No sitten kylvit liian myöhään, eikä maassa ollut riittävästi kosteutta, että se olisi itänyt.’

’Se kylvettiin samana iltapäivänä kuin naapuri kylvi omansa.’

Kyselyäni lisää sain tietää, että ensimmäinen maanviljelijä oli kyntänyt peltonsa syksyllä, sitten hän oli muokannut sen huolella keväällä, peittänyt sen katteella ja näin menetellen hän oli saanut talven kosteuden säilymään, kun taas hänen naapurinsa

oli kyntänyt peltonsa myöhään keväällä, jättänyt vaot haraamatta, ja niin kosteus oli haihtunut. Siementen kylvämistä seurasi neljästä kuuteen viikkoa kestänyt [kuivuus], eikä kosteutta ollut riittävästi, jotta siemenet olisivat itäneet. Ensimmäinen maanviljelijä oli valmistautunut oikealla tavalla, ja luonto antoi sadon. Toinen maanviljelijä teki työtä ahkerasti, mutta valmistautui huonosti. Hän ei ollut todellakaan valmistautunut riittävästi.”

Presidentti McKay käytti tätä kertomusta havainnollistaakseen opettajien vaikutusta. Hän sanoi: ”Jumalan suureen puutarhaan on asetettu valvojia, joita sanotaan opettajiksi, ja heitä on pyydetty ravitsemaan ja innoittamaan Jumalan lapsia. Rohkenen esittää ajatuksen, että Suuri Puutarhuri voi peltojaan katsellessaan nähdä joitakuita, jotka kukoistavat vanhurskaassa toiminnassa, ja toisia, jotka nääntyvät laiminlyödyn velvollisuuden kuivuuteen, turhamaisuuden jäätävään säähän tai kohtuuttomuuden ruttoon. Miksi? Ehkä siksi, etteivät puutarhurit, valvojat, ole valmistautuneet riittävästi tai suorittaneet velvollisuuttaan hyvin.”²

Puhui presidentti McKay sitten vanhemmista, luokkien opettajista, kotiopettajista tai kotikäyntiopettajista, niin suuren osan palvelutehtävästään hän omisti sille, että auttoi kirkon jäseniä ymmärtämään tehokkaan opettamisen suuren merkityksen ja vaikutuksen.

David O. McKayn opetuksia

Kirkossa meillä on monia mahdollisuuksia opettaa muita ja kehittää omaa voimaa.

Me olemme opettajien kirkko. Myöhempien aikojen pyhien kodissa isää ja äitiä vaaditaan olemaan sanan opettajia – juuri siitä heiltä vaaditaan Herran ilmoituksessa. Jokainen apujärjestö, jokainen koorumi koostuu miehistä ja naisista – – jotka ovat sanan perimmäisessä merkityksessä opettajia.³

Olen kiitollinen jäsenyydestäni kirkossa, jonka uskonto valmentaa ihmisiä kamppailuun maailman voimia vastaan ja tekee heistä kykeneviä selviämään tuosta kamppailusta. Yksi noista toimivista voimista on vastuu opettaa, ja tässä kirkossa suodaan hyvin monille tilaisuus jakaa tuo vastuu. – –

Koska siis niin monilla on mahdollisuus saada nauttia kehityksestä, joka tulee todellisen opettajan osaksi, niin ajatelkaapa, mitä kirkko tekee auttaakseen tätä opettajien joukkoa yksilöinä vahvistumaan taistelussa maailman voimia vastaan!

Ensinnäkin se asettaa heille velvoituksen opettaa lähimmäisiään esimerkin avulla, eikä rehellinen mies tai vilpiton nainen voi saada sen parempaa suojaa.

Toiseksi se kehittää jumalallista toisten rakastamisen ominaisuutta. Jeesus sanoi yhdelle apostoleistaan: ”Simon, Johanneksen poika, rakastatko sinä minua enemmän kuin nämä toiset?” – – ”Rakastan, Herra, – – sinä tiedät, että olet minulle rakas.” – – ”Ruoki minun lampaitani.” (Joh. 21:15.) Rakkauden tulee edeltää vastuuta ruokkia noita lampaita. Ja näillä kymmenillä tuhansilla opettajilla täytyy olla sydämessään rakkaus opettamiseen, rakkaus lähimmäisiään kohtaan ja halu hyväksyä tämä vastuu rakkauden jumalallisen ominaisuuden myötä.

Sitten on kolmas vaatimus, nimittäin elämän puhtaus. En voi kuvitella kenenkään, joka on tahrannut itsensä, opettavan menestyksekkäästi puhtautta pojille. En voi kuvitella kenenkään, joka epäilee mielessään Jumalan olemassaoloa, opettavan vaikuttavasti nuorille pojille ja tytöille, että Jumala on olemassa. Hän ei voi tehdä sitä. Jos hän toimii tekopyhästi ja yrittää opettaa sitä, niin se, mitä hän on, puhuu äänekkäämmin kuin se, mitä hän sanoo – ja se on vaarana, kun epäilevät ihmiset toimivat lastenne opettajina. Myrkky imeytyy, ja huomaamattaan he sairastuvat hengessä sen myrkyn tähden, jonka ihminen, johon he luottavat, on salakavalasti kylvänyt heidän sieluunsa. Ajatus opettajista, jotka yrittävät opettaa nuoria uskomaan Jumalaan uskomatta itse, on epäjohdonmukaisuudessaan mahdoton, ellei suorastaan käsitteämätön. Niinpä kolmas vaatimus on elämän puhtaus ja usko Jeesuksen Kristuksen evankeliumiin.

Lopuksi, se antaa heille mahdollisuuden palvella lähimmäisiään ja siten pitää saamansa kutsumuksen kunniansa ja todella osoittaa, että he ovat Kristuksen todellisia opetuslapsia.⁴

Luonteen muovaamisessa ja lapsen opastamisessa vanhempien vaikutus on suurin; seuraavana tulee opettajan vaikutus. – – ”Sen miehen tai naisen sielussa asuu totinen jalous, joka tahtoo ja pyr-

kii vilpittömästi johtamaan lapset pois saastuttavista vaikutuksista korkeiden ihanteiden ja jalojen pyrkimysten ilmapiiriin.”⁵

Tehokkaat opettajat valmistautuvat tutkien, uskoen ja rukoillen.

Opettajan suurena velvollisuutena on valmistautua opettamaan. Opettaja ei voi opettaa muille sitä, mitä hän itse ei tiedä. Hän ei voi saada oppilaitaan tuntemaan sellaista, mitä hän itse ei tunne. Opettaja ei voi yrittää johdattaa nuorta miestä tai nuorta naista saamaan todistusta Jumalan evankeliumista, ellei hänellä itsellään ole tuota todistusta.

Kolmen seikan on opastettava kaikkia opettajia: ensiksi perehtyä aiheeseen, toiseksi omaksua aihe, kolmanneksi yrittää johdattaa oppilaanne omaksumaan aihe – ei kaatamalla sitä heihin vaan johdattamalla heidät näkemään mitä te näette, tietämään mitä te tiedätte, ja tuntemaan mitä te tunnette.

Jokaisen opettajan on oltava valmis opettamaan tavatessaan nuo luokkansa pojat ja tytöt, sillä muistakaa, että se, miten opetatte oppiaiheen, asenteenne oppiaiheessa olevaan totuuteen, määrää suurelta osin poikien ja tyttöjen asenteen siihen ja heidän asenteensa kirkon toimintaan yleensä. Jos lähetätte heidät luokan jälkeen matkoihinsa nuorena sydämessään tunne, että he eivät ole saaneet mitään tulella luokkaanne, huomaatte, että on vaikeaa saada heidät tulemaan takaisin seuraavalla viikolla. Mutta toisaalta, jos olette saaneet heidät innostumaan tai ellette ole kyenneet siihen, olette antaneet heille yhden ajatuksen, joka on kiinnostanut heitä, huomaatte, että heidän aikomuksensa ja halunsa palata näkyy siinä, että he ovat viikon kuluttua paikalla. – –

Ei riitä, että vain lukee oppikirjaa etukäteen. Niin tehdessäni en ole vielä omaksunut tuota oppiaihetta, ja ennen kuin omaksun sen, ennen kuin tunnen, että minulla on sanoma annettavana luokkani jäsenille, en ole valmistautunut niin kuin Herra on pyytänyt minua valmistautumaan kutsuessaan minut välittämään Hänen sanaansa. Minun täytyy omaksua se. Sillä, mitä haluan antaa pojille ja tytöille, kun tapaan heidät, on merkitystä. Voin omaksua oppikirjassa olevan oppiaiheen tutkimalla, uskomalla ja rukoilemalla.⁶

Oppiaiheen esittämistä hyvin valmistautuneena voi verrata armoon – se siunaa sekä antajaa että vastaanottajaa. Sama pätee niin elämässä kuin opettamisessakin: ”Anna maailmalle parhaasi, niin paras palaa luoksesi.” – –

– – Opettajat, aloittakaa oppiaiheittenne valmistaminen rukouksella. Opettakaa oppiaiheitanne rukous sydämässänne. Rukoilkaa sitten, että Jumala elävöittäisi sanomanne nuorten lastenne sielussa Pyhän Henkensä vaikutuksen välityksellä.⁷

Järjestys ja kunnioitus kirkon luokkahuoneissa auttavat nuoria oppimaan kunnioitusta ja itsehillintää.

Uskon, että kuri luokkahuoneessa, joka sisältää *itsehillinnän* ja johon liittyy *muiden huomioon ottaminen*, on mitä tärkein osa opettamista. – –

Paras läksy, jonka lapsi voi oppia, on itsehillintä ja sen ymmärtäminen suhteissaan muihin, että heidän tunteitaan on kunnioitettava. – –

Levoton ympäristö, jossa ei osoiteta kunnioitusta opettajaa eikä muita oppilaita kohtaan, tukahduttaa luonteen tärkeimmät ominaisuudet.⁸

Luokkahuoneemme ovat joskus meluisia paikkoja. Silloin me tarvitsemme hyviä opettajia. Opettaja, joka osaa esittää oppiaiheen kiinnostavasti, saa aikaan hyvän järjestyksen, ja kun hän huomaa oppilaiden olevan kapinallisia, heittelevän papereita, olevan välinpitämättömiä, törmäilevän, potkivan toisiaan, hän tietää, ettei hän esitä oppiaihettaan oikealla tavalla. Ehkä sitä ei ole edes kunnolla valmistettu. – –

Luokissa lapsia tulee opettaa. Heillä tulee olla vapaus keskustella, vapaus puhua, vapaus osallistua luokkatyöskentelyyn, mutta yhdelläkään luokan jäsenellä ei ole oikeutta häiritä toista oppilasta tönimällä tai esittämällä kepeitä ja joutavia huomautuksia. Eikä mielestäni opettajien eikä [johtajien] tässä kirkossa, pappeuskoo-rumeissa, luokissa ja apujärjestöissä pitäisi sallia sitä. Häirintä vahingoittaa häiritsevää lasta. Hänen tulee oppia, että kun hän on muiden keskuudessa, on tiettyjä asioita, joita hän ei voi seuramuksitta tehdä. Hän ei voi loukata tovereidensa oikeuksia.

Opettakaakaan tämä läksy lapsille heidän nuoruudessaan, koska kun he lähtevät yhteiskuntaan ja yrittävät rikkoa lakia, he saavat tuntea lain kouran ja joutuvat luultavasti kärsimään rangaistuksen.

Hyvää järjestystä luokkahuoneessa tarvitaan juurruttamaan nuorten miesten ja nuorten naisten sydämeen ja elämään itsehillinnän periaate. He haluavat puhua ja he haluavat kuiskailla, mutta he eivät voi tehdä niin, koska se häiritsee jotakuta muuta. Oppikaa itsekurin voima ja läksy.⁹

Pyhäkoulu odottaa aikaa, jolloin jokaisessa pyhäkoulun luokassa täsmällisyyden, kohteliaisuuden, itsehillinnän, auktoriteetin kunniaissa pitämisen, ahkeruuden, alttiuden ja erityisesti kunnioituksen ja jumalanpalvelemisen periaatteet täyttävät – – ilmapiirin.¹⁰

Pyrkimyksissämme opettaa totuutta Jeesus Kristus on suuri Esikuvamme.

Kristus oli persoonallisuudeltaan ja luonteeltaan ylivertainen. Persoonallisuudella tarkoitan kaikkea, mitä yksilöllisyyteen saattaa sisältyä. Persoonallisuus on lahja Jumalalta. Se on todellakin kallisarvoinen helmi, iankaikkinen siunaus.

Opettajatoverini, te ja minä emme voi toivoa pääsevämme edes vähäisessä määrin suuren Opettajamme, Jeesuksen Kristuksen, persoonallisuuden tasolle. Jokaisen meidän persoonallisuus on Vapahtajaan verrattuna ehkä vain kuin yksi pieni auringonsäde mahtavan auringon rinnalla, ja silti – vaikkakin äärettömän paljon vähäisemmässä määrin – jokaisen opettajan persoonallisuuden tulee olla laadultaan samanlainen. Luonteeltaan jokainen opettaja voi olla erinomainen ja sellainen magneetti, joka vetää sanoin kuvaamattomalla tavalla puoleensa niitä, joita hän opettaa.

Mutta oli opettaja persoonallisuudeltaan luokkansa jäsenten mielestä kuinka puoleensavetävä hyvänsä, niin hän epäonnistuu työssään, jos hän suuntaa lapsen rakkauden vain persoonallisuuteensa. Opettajan velvollisuutena on opettaa lasta rakastamaan – ei vain opettajaa vaan myös totuutta. Me huomaamme aina ja kaikkialla, kuinka Kristus kadotti itsensä tehdäkseen Isänsä tahdon, ja niin myös opettajan, mitä hänen persoonallisuuteensa tulee, on syytä kadottaa itsensä sen totuuden tähden, jota hän haluaa opettaa.¹¹

Opettajan on tunnettava ne, joita hän opettaa, jotta hän voisi ainakin jossakin määrin tunnistaa luokkansa jäsenten mielenlaadun ja kyvyt. Hänen tulee kyetä lukemaan kasvonilmeitä ja vastaamaan opetettaviensa henkiseen ja hengelliseen suhtautumistapaan. Suurella Opettajalla oli tämä tunnistamisen lahja täydellisenä. Hän pystyi lukemaan opettamiensa ihmisten salatut ajatukset ja tulkitsemaan heidän sisimmät tunteensa. Pyrkiessään saamaan tämän voiman vilpitön opettaja pääsee vain jossakin määrin siihen kuin Hän. Liian harvat opettajat kehittävät tätä lahjaa edes tarpeellisessa määrin. Siitä huolimatta jokaisella opettajalla on vastuu päättää siitä, kuinka hänen on parasta lähestyä luokan jäseniä tehdäkseen heihin pysyvän vaikutuksen.¹²

Käyttäkää sitä mitä on ympärillänne. Näyttäkää Suuren Opettajan esimerkkiä, joka istui opetuslastensa kanssa ja katseli, kuinka maamiehet kylvivät kevätiljaansa. Hän sanoi: ”Osa siemenistä putosi tien oheen, osa kallioiseen paikkaan.” [Ks. Mark. 4:3–8.] Se oli opetus elävästä elämästä. Toinen esimerkki on samarialaisesta naisesta, joka tuli sammuttamaan janoaan kaivolle. Jeesus kertoi hänelle, että siitä vedestä, jota Hän antaisi, tulisi lähde, joka kumpuaa ikuisen elämän vettä [ks. Joh. 4:14]. Kerätkää kokemuksia ja havainnollistakaa sitten jokaista kohtaa. Mielestäni siinä on opetus jokaiselle opettajalle – teille, jotka olette valmistaneet oppiaiheen – ette puhetta vaan sanoman.¹³

Te olette Kristuksen arvollisia palvelijoita! Opettajat! Tosi Opettajan, kaikkien suuren Esikuvan seuraajia! Jatkaa jaloa työtänne! Ei ole mitään suurempaa, ei mitään vanhurskaampaa! Vapahtajan lupaama ilo on teidän.¹⁴

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Mitä ovat opettajan velvollisuudet? (Ks. s. 204–207.) Miksi on tärkeää, että evankeliumin opettajilla on omakohtainen todistus?
- Mitä siunauksia olet saanut, kun olet opettanut evankeliumia? Kuinka elämäsi on siunattu tai kuinka se on muuttunut uskollisten, vaikuttavien opettajien ansiosta?
- Millä tavoin hyvin valmistettu oppiaihe vaikuttaa sekä opettajaan että oppilaaseen? (Ks. s. 206–207.) Millä tavoin opettajat

voivat valmistautua? (Ks. s. 206–207.) Mitä apukeinoja kirkossa on opetuksen parantamiseksi?

- Kuinka me voimme edistää järjestystä ja kunnioitusta kirkon luokissa? (Ks. s. 207–208.) Kuinka nuoret hyötyvät siitä, että luokassa vallitsee järjestys? Miten vanhemmat voivat tukea opettajia heidän pyrkimyksissään säilyttää järjestys luokissa?
- Mitä eroa on oppiaiheen opettamisella ja ihmisten opettamisella? Kuinka Vapahtaja oli esimerkkinä tästä taidosta? Mitä muuta me voimme oppia Jeesuksen Kristuksen esimerkistä Mestariopettajana? (Ks. s. 208–209.)
- Kuinka opettaja voi varmistaa, että luokan jäsenet rakastavat ”ei vain opettajaa vaan myös totuutta”?
- Kuinka me voimme käyttää presidentti McKayn neuvoja parantaaksemme opetusta kodeissamme? Minkä keinojen olet havainnut olevan tehokkaita, kun opetat lapsiasi?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia: Joh. 21:15–17; 3. Nefi 27:21; OL 11:21; 42:14; 88:77–80, 118; 132:8.

Viitteet

1. ”The Teacher”, *Improvement Era*, syyskuu 1951, s. 622.
2. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1916, s. 58–59, kappalejako muutettu; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, 1961, s. 123.
3. ”That You May Instruct More Perfectly”, *Improvement Era*, elokuu 1956, s. 557; ks. myös Joe. J. Christensen, ”Uskonnollinen kasvatus myöhempien aikojen pyhien näkemyksen mukaan”, *Uskonnollisten kasvattajien vastuullinen tehtävä*, 1978, s. 7.
4. ”The Teacher”, s. 621–622.
5. *Gospel Ideals*, 1953, s. 214; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 134.
6. ”That You May Instruct More Perfectly”, s. 557.
7. *Gospel Ideals*, s. 222–223; ks. myös *Nainen Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa*, osa A, 1998, s. 268.
8. *Man May Know for Himself: Teachings of President David O. McKay*, toim. Clare Middlemiss, 1967, s. 337–338.
9. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1950, s. 164–166; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 141.
10. *Gospel Ideals*, s. 221; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 139.
11. ”To the Teacher”, *Improvement Era*, elokuu 1955, s. 557.
12. *True to the Faith: From the Sermons and Discourses of David O. McKay*, toim. Llewelyn R. McKay, 1966, s. 251.
13. ”We Believe in Being True ...”, *Improvement Era*, syyskuu 1959, s. 647.
14. *Gospel Ideals*, s. 135.

Evankeliumin ensimmäiset periaatteet ja toimitukset

Tiedän evankeliumin olevan jumalallinen ja maailman tarvitsevan sitä.¹

Johdanto

Presidentti David O. McKay oli aina ystävällinen ja kunnioittava muiden uskontokuntien edustajia kohtaan, ja hän ylisti kaikkien kirkkojen hyvää työtä. Hän todisti kuitenkin lujasti, että evankeliumin täyteys on vain Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa. Opettaessaan, miten tärkeää on noudattaa palautetun evankeliumin periaatteita ja toimituksia, hän vertasi jäsenyyttä kirkossa kansalaisuuteen suuressa valtakunnassa.

”Kaikissa kirkoissa ja kaikissa uskontunnustuksissa on jotakin hyvää, mikä johtaa Isämme valtakuntaa kohden, mutta päästäkseen tuon valtakunnan kansalaiseksi jokaisen on mukauduttava Kuninkaan esittämiin vaatimuksiin. On totisesti vain *yksi tie*, jonka kautta voidaan päästä sisälle Jeesuksen Kristuksen kirkkoon, ja se on Herramme Jeesuksen Kristuksen viitoittama tie. ’Minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kukaan pääse Isän luo muuten kuin minun kauttani.’ (Joh. 14:6.)

Tapa Jeesuksen Kristuksen kirkon jäsenyyden saamiseksi on hyvin selvä, todella niin selvä, että on yllättävää, kuinka monet näennäisen älykkäät ja lukeneet ihmiset [otaksuvat] – –, että he voivat saada sen monilla muilla tavoilla.

On vain yksi, jolla on oikeus määrätä tapa, jolla ihminen pelastuu. Varmastikaan Hän ei puhunut joutavia sanoessaan, mikä on tarpeellista Hänen valtakuntansa kansalaiseksi pääsemiseksi.

Pankaa merkille, kuinka selvät Hänen sanansa ovat: ’Jos ihminen ei synny uudesti, ylhäältä, hän ei pääse *näkemään Jumalan*

valtakuntaa' [Joh. 3:3, kursivointi lisätty]. Selittäessään tätä näennäisen arvoituksellista sanontaa Nikodemokselle Mestari jatkoi:

'Jos ihminen ei synny vedestä ja Hengestä, hän *ei* pääse Jumalan valtakuntaan' [Joh. 3:5, kursivointi lisätty].

Ilmeisesti Pietari, pääapostoli, pani suuren painon tälle vaatimukselle välttämättömänä keinona sekä kirkon jäsenyyden että Jumalan valtakuntaan pelastumisen saavuttamiseksi, sillä kun kansanjoukko sai piston sydämeensä ja sanoi: 'Veljet, mitä meidän pitää tehdä?' [Ap. t. 2:37], hän vastasi ja sanoi:

'Kääntykää ja ottakaa itse kukin kaste Jeesuksen Kristuksen nimen, jotta syntinne annettaisiin anteeksi. Silloin te saatte lahjaksi Pyhän Hengen.' (Ap. t. 2:38.) Näin esitettiin neljä vaatimusta, neljä tärkeitä periaatetta ja toimitusta, joiden noudattaminen on välttämätöntä Kristuksen kirkon jäseneksi pääsemiseksi, [nimitäin] usko, parannus, kaste ja Pyhän Hengen saaminen. – –

On monia teitä, joiden sanotaan johtavan Jumalan valtakuntaan, mutta on vain yksi portti, josta pääsee sinne ja sen kansalaiseksi. Kristus osoitti tämän selvästi ollessaan ihmisten keskuudessa, ja Hän on ilmoittanut sen jälleen profetta Joseph Smithin kautta. Tie on yksinkertainen ja helppo löytää, ja se on yhtä äärettömän vlevä kuin iankaikkinenkin.

– – On monia teitä, jotka johtavat vilpittömiä ihmisiä Jumalan kirkkoa ja valtakuntaa *kobden*, mutta niiden, jotka pääsevät osallisiksi sen jäsenyyden suomista oikeuksista ja siunauksista, täytyy olla kuuliaisia Jeesuksen Kristuksen evankeliumin periaatteille ja toimituksille."²

David O. McKayn opetuksia

Usko Jeesukseen Kristukseen on kirkon perusperiaatteista tärkein.

Horjumaton usko Kristukseen on merkittävin tarve nykyajan maailmassa.³

Mitä uskon säilyttäminen merkitsee? Se merkitsee ensinnäkin sitä, että emme pidä Jeesusta Kristusta vain suurena opettajana ja voimallisena johtajana, vaan myös Vapahtajana, maailman

Lunastajana. – – Se, joka säilyttää uskon, hyväksyy Jeesuksen Kristuksen Jumalan Pojaksi, maailman Lunastajaksi. Soisin kaikkien ihmisten säilyttävän tuon uskon. Mielestäni se on olennaista ihmisen onnelle, olennaista hänen mielenrauhalleen. Mielestäni se on Jeesuksen Kristuksen kirkon tärkein periaate.⁴

Juuri sellaisen uskon on täytynyt tukea yhtätoista apostolia ja ainakin seitsemääkymmentä opetuslasta, jotka kohtasivat Kristuksen ylösnousemuksen jälkeen. Heidän mielessään ei ollut kerrassaan mitään epäilystä Hänen persoonallisuudestaan. He todistivat tosiasiaista. He tiesivät, koska heidän silmänsä olivat nähneet, heidän korvansa kuulleet, heidän kätensä tunteneet ylösnousseen Lunastajan olevan ruumiillisesti läsnä.

Tuollainen horjumaton usko sai aikaan sen kirkkauden näyn, joka annettiin profeetta Joseph Smithille:

”Ja nyt, niiden monien todistusten jälkeen, jotka hänestä on annettu, tämän todistuksen, kaikista uusimman, me annamme hänestä, että hän elää!

Sillä me näimme hänet, tosiaankin Jumalan oikealla puolella; ja me kuulumme äänen todistavan, että hän on Isän Ainosyntyinen –

että juuri hän on luonut nykyiset ja menneet maailmat ja että niiden asukkaat ovat Jumalalle syntyneitä poikia ja tyttäriä.” (OL 76:22–24.)

Ne, joilla on sydämessään sellainen varmuus, ottavat Hänet vastaan ”tienä, totuutena ja elämänä”, ainoana turvallisena opina tässä hämmentävässä maailmankaikkeudessa.⁵

Usko evankeliumiin on ensimmäinen askel todelliseen tietoon ja johtaa uhrausten myötä viisauteen ja onneen.⁶

Usko Jumalaan ei tietenkään voi olla muuta kuin henkilökohtaista. Sen täytyy olla sinun, sen on oltava minun, ja ollakseen tehokas sen on lähdeittävä mielestä ja sydäimestä.⁷

Nykyaikana me tarvitsemme uskoa elävään Kristukseen, uskoa, joka on enemmän kuin pelkkä tunne – voima, joka saa meidät toimimaan – uskoa, joka antaa elämään tarkoitusta ja sydämeen rohkeutta. Me tarvitsemme käytäntöön sovellettua evankeliumia.⁸

Kirkko ei hyväksy oppia, että pelkkä hymistelevä usko Jeesukseen Kristukseen riittää pelastukseen. Ihminen voi sanoa uskovansa, mutta ellei hän tee mitään tehdäkseen tuosta uskosta liikkeelle panevan voiman, niin että hän tekee, saavuttaa, saa aikaan sielun kasvua, hänen vakuuttelunsa ei hyödytä häntä lainkaan. ”Tehkää työtä pelastuaksenne” on kehotus osoittaa uskon todellisuus toiminnalla, harkitun kuuliaisilla pyrinnoilla.⁹

Parannukseen sisältyy elämän, ajatusten ja tekojen muuttaminen.

On käsittämätöntä, että kukaan voi edes asettaa kyseenalaiseksi parannuksen välttämättömyyden. Huolellisesti tutkittuna jokainen evankeliumin periaate paljastaa suorastaan ylevän sopusoinnun totuuden kanssa. Kukin periaate näyttää olevan kaikenkattava ja joko johtavan muihin periaatteisiin tai käsittävään ne. Näin usko täydelliseen Olentoon, mikä innoittaa elämään vanhurskaasti, näyttää sisältävän parannuksen.¹⁰

[Kirkon] sanomana on auttaa ihmisiä tuntemaan heikkoutensa ja auttaa ihmistä voittamaan nuo synnit ja heikkoudet. Meillä ei ole tässä aikaa käsitellä, mitä synti on, mutta John Wesley'n äidin [John Wesley oli merkittävä teologi] kerrotaan sanoneen näin:

”Haluaisitko oppia erottamaan, milloin mielihyvä on oikeaa, milloin vääriä? Noudata tätä sääntöä”, pankaa nyt merkille: ”Mikä siis heikentää järkeäsi, vähentää omantuntosi herkkyyttä, hämärtää käsitystäsi Jumalasta, karkottaa hengellisten asioiden tajusi, lisää ruumiin valtaa mielen yli, se on sinulle syntiä, näyttää se sinänsä kuinka viattomalta tahansa.”

[Lähetysaarnajien] sanoma heidän mennessään maailman kaikkiin osiin, kirkon sanoma koko maailmalle on: Tehkää parannus kaikesta, mikä lisää fyysisten aistienne ylivaltaa rakkaudesta, jota tunnette hengellisyyttä kohtaan. Juuri siksi he huutavat parannusta. Mitä parannus tarkoittaa? Elämän *muutosta*, ajatuksen *muutosta*, toiminnan *muutosta*. Jos olet ollut kiukkuinen ja vihamielinen, muuta tuo kiukku ja vihamielisyys rakkaudeksi ja huomaavaisuudeksi. Jos olet pettänyt veljeä, anna omantuntosi vaivata itseäsi ja tee muutos pyytäen häneltä anteeksiantoa, äläkä enää koskaan tee sellaista. Muuttamalla näin elämäsi pois sellai-

"Parannus on kääntymistä pois sellaisesta, mikä on alhaista, ja pyrkimistä sellaiseen, mikä on korkeampaa."

sesta, mikä kuuluu eläimelliselle tasolle, sinä teet parannuksen synneistäsi. Jos lausut turhaan Jumalan nimen, älä tee sitä koskaan enää. Hänen nimensä halventamisen sijasta palvele Häntä. Ja kun tuo muuttumisen tunne tulee sieluusi, haluat syntyä uudesti, saada uuden elämän. – –

Juuri tätä elämänmuutosta, tätä parannusta maailma tarvitsee. Se on sydämen muutos. Ihmisten on muutettava ajattelutapansa. Heidän on muutettava tuntemistapansa. Sen sijaan, että he vihaavat ja kiroavat toisiaan ja taistelevat toisiaan vastaan, heidän tulisi oppia rakastamaan!¹¹

Parannus on kääntymistä pois sellaisesta, mikä on alhaista, ja pyrkimistä sellaiseen, mikä on korkeampaa. Pelastuksen periaat-

teena siihen ei kuulu ainoastaan halu siihen, mikä on parempaa, vaan myös murhetta – ei pelkästään katumusta – vaan todellista murhetta vähäisestäkin saastumisesta sillä, mikä on synnillistä, alhaista tai halveksittavaa.

Ei ole epätavallista, että ihmiset harmittelevat erehdyksiään, oikkujaan ja syntejään mutta eivät luovu sellaisista heikkouksista ja paheista. He saattavat jopa tuntea katumusta, mutta – kuten meille sanotaan – ”katumus on haihtuvaa eikä siihen ehkä liity lainkaan luonteen tai käyttäytymisen muutosta”. Parannus taas on ”murhetta ja *itsesyystöstä* ja täydellistä kääntymistä pois synnistä”. Siitä syystä se on enemmän kuin pelkkää katumusta. ”Siihen kuuluu taivaalle otollinen luonteen muutos.”¹²

Tosi usko ja parannus johtavat kasteeseen.

Kun kasteelle aikova seisoo veden äärellä ennen kuin hänet haudataan Kristuksen kanssa veteen, hänellä on ehdoton usko siihen, että Jeesuksen Kristuksen kirkko on perustettu maan päälle ja että tämä organisaatio on paras nykyajan maailmassa hengellisen elämän edistämiseksi, todellisen uskonnollisen kehityksen hankkimiseksi, sielun pelastukseksi.

Toistan, että hänellä on tuo ehdoton usko ja sen myötä todellinen parannus, ja tuo parannus on tuonut mukanaan halun jättää menneessä elämässä kaikki, mikä on vastoin evankeliumin tai kirkon opetuksia. Entisestä elämästään ja synneistä, jos niitä siihen on liittynyt, hän on tehnyt todellisen parannuksen. Hän odottaa hartaasti hetkeä, jolloin hän syntyisi uudesti Jumalan valtakuntaan. Hän on saamassa osakseen kastetoimituksen, vertauskuvana entisen elämänsä ja sen mukana kaikkien entiseen elämäänsä liittyvien vajavaisuuksien, heikkouksien, kaiken pahuuden ja kaikkien syntien hautaamisesta. Hänet ollaan hautaamassa kasteessa, jotta niin kuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden voimalla, hänkin voisi astua uuteen elämään, Jumalan kirkon jäseneksi, Isän lapseksi, Kristuksen valtakunnan kansalaiseksi. Kasteen kautta hän syntyy uudelleen ja tulee soveliaaksi saamaan Pyhän Hengen. Hänen ruumiinsa uudistuu, ja Pyhä Henki annetaan hänelle; hänet konfirmoidaan Jeesuksen

Kristuksen kirkon jäseneksi. Sen me kaikki olemme kerran kokeneet. Tunteemme, uskomme ja toivomme ovat olleet sellaiset.¹³

Jeesus sanoi Nikodemokselle: ”Jos ihminen ei synny vedestä ja Hengestä, hän ei pääse Jumalan valtakuntaan” (Joh. 3:5).

Paavali ja Pietari kirjoittivat kirkon jäsenille: ”Te kaikki olette Jumalan lapsia, kun uskotte Kristukseen Jeesukseen. Kaikki te, jotka olette Kristukseen kastettuja, olette pukeneet Kristuksen yllenne.” (Gal. 3:26–27.) ”Tuon esikuvan mukaisesti teidät pelastaa nyt kaste – –. Sen perustuksena on Jeesuksen Kristuksen ylösnousemus.” (1. Piet. 3:21.)

Näillä kolmella esimerkillä olemme esittäneet selvästi kasteen toimituksen kolminkertaisen tarkoituksen, [se on nimittäin]

1) rituaali, joka on Jumalan itsensä perustama ja joka on yhteydessä vanhurskauden iankaikkisen periaatteen, lain noudattamisen, kanssa ja joka siksi on asetettu ihmisen pelastukseksi

2) alkutoimitus – portti, joka johtaa jäsenyyteen Kristuksen laumassa

3) kaunis ja ylevä vertauskuva, joka esittää ”vanhan” ihmisen hautaamista kaikkinen heikkouksineen ja epäpuhtauksineen ja hänen nousemistaan uuteen elämään.

Kastetoimitus on Jumalan laki, jonka totteleminen vilpittömyydessä, puhtaudessa ja yksinkertaisuudessa tuo vääjäämättä mukanaan Puolustajan, jumalallisen Oppaan luvatus siunauksen. – – Vaikka ihmiset saattavat pilkata kastetta, tehdä sen naurunalaiseksi ja epäillä sen voimaa, kaste pysyy aina yksinkertaisuudessaankin eräänä kauneimmista tunnetuista vertauskuvista ja lisäksi eräänä tehokkaimmista laeista, jotka vaikuttavat ihmisen pelastukseksi.¹⁴

Jumala auttakoon meitä kaikkia julistamaan maailmalle parannuksen välttämättömyyttä, kasteen merkitystä, jotta ensiksi täyttäisimme kaiken vanhurskauden, toiseksi pääsisimme sisälle Jumalan valtakuntaan, Hänen kirkkoonsa, ja kolmanneksi, jotta hautaisimme vanhan elämämme ja pääsisimme Hänen Pyhän Henkensä ohjauksen alaisiksi.¹⁵

Kun osoitamme vilpittömästi uskoa, teemme parannuksen ja otamme kasteen, me saamme Pyhän Hengen lahjan.

Vain ne, jotka vilpittömästi uskovat Jeesukseen Kristukseen maailman Lunastajana ja jotka tekevät parannuksen synneistään, saavat Pyhän Hengen. Ne, jotka kastetaan ilman uskoa ja parannusta, ovat pelkkiä teeskentelijöitä.¹⁶

Yhteydenpitokanava on auki, ja Herra on valmis opastamaan ja opastaa kansaansa. – – Pyhän Hengen todistus on erityinen etuoikeus. On kuin virittäisi radion ja kuulisi äänen maailman toiselta puolen. Ihmiset, jotka eivät ole sen aaltopituudella, eivät kuule sitä, mutta me kuulemme sen, ja meillä on oikeus kuulla tuo ääni ja saada sen opastusta. Me saamme sitä, jos teemme oman osuutemme.¹⁷

Jumala auttakoon meitä kaikkia pitämään omantuntonne puhtaana, luonteenne tahrattomana, olemaan vastaanottavia Pyhän Hengen kuiskauksille, joka on todellinen, jos me vain virittämme korvamme kuuntelemaan.¹⁸

Todistan teille, että jumalallinen innoitus on todellisuutta. Miehet ja naiset, jotka ovat kuuliaisia elämän ja pelastuksen periaatteille ja jotka vilpittömästi tekevät parannuksen synneistään ja yhtä vilpittömästi pyrkivät elämään evankeliumin periaatteiden mukaan, ovat Pyhän Hengen johtamia ja innoittamia, ja heille näytetään tulevaiset. Todistan, että tuo johdatus on tässä kirkossa ja on ollut siitä asti, kun profeetta Joseph Smith perusti sen.¹⁹

Myöhempien aikojen pyhät ovat saaneet tietää sen totuuden, että ikuinen evankeliumi on palautettu. Ja mitä tuo tieto tuo heille? Se tuo kaikille, jotka ovat rehellisesti ja vilpittömästi noudattaneet parannuksen ja kasteen periaatteita, Pyhän Hengen lahjan, joka valaisee heidän mieltään, elävöittää heidän ymmärrystään ja juurruttaa heihin tiedon Kristuksesta.

Myöhempien aikojen pyhillä on opas, apu, keino, joka auttaa heitä heidän totuuden hankinnassaan, heidän halussaan tietää, mikä on heidän velvollisuutensa, jotakin, mitä maailmalla ei ole. Ja tuo opas on välttämätön; ihminen ei voi saada selville totuutta, hän ei voi löytää Jumalaa yksin älyn avulla. On sanottu, ettei kukaan voi löytää Jumalaa mikroskoopilla. Järki yksin ei ole riittävä

opas totuuden etsinnässä. On olemassa korkeampi, varmempi opas kuin järki. – –

[Usko on] se periaate, joka vie henkemme yhteyteen korkeamman Hengen kanssa, joka palauttaa mieleemme kaiken, näyttää meille tulevaisia ja opettaa meille kaiken. Myöhempien aikojen pyhän, joka haluaa tietää totuuden, velvollisuutena on hankkia tuo Henki.²⁰

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Mitä on usko Jeesukseen Kristukseen? (Ks. s. 212–214.) Miksi usko Jeesukseen Kristukseen on evankeliumin perusperiaatteista tärkein? (Ks. s. 212–214.) Miten meidän on kehitettävä ja vahvistettava uskoamme Häneen?
- Kuinka me voimme muuttaa uskomme Jeesukseen Kristukseen toiminnaksi? Kuinka sinua on siunattu, kun olet osoittanut sellaista uskoa Jeesukseen Kristukseen?
- Miksi tosi usko Jeesukseen Kristukseen johtaa parannukseen? Millä tavoin parannus on enemmän kuin sitä, että lakkaa toimimasta tietyllä tavalla? (Ks. s. 214–216.) Miten meidän on meneteltävä tehdäksemme täydellisen parannuksen synneistämme? Mitä vaaroja on siinä, että jättää parannuksen tekemättä?
- Mitä vertauskuvallisuutta on kastetoimituksessa? (Ks. s. 216–217.) Minkä liiton tai lupauksen me teemme kasteessa? Mitä Herra puolestaan lupaa? Kuinka me voimme muistaa kasteenliittomme ja nauttia jatkuvasti siihen liittyvistä siunauksista?
- Mikä on Pyhän Hengen tehtävä? (Ks. s. 218–219.) Mitä meiltä edellytetään, jotta olisimme sopusoinnussa Pyhän Hengen kuiskausten kanssa? (Ks. s. 218–219.) Miksi Pyhän Hengen lahjan saaminen on välttämätöntä paluullemme taivaallisen Isämme luo?
- Mistä me voimme tietää, milloin Pyhä Henki opastaa meitä? Millaisia kokemuksia sinulla on ollut Pyhän Hengen ohjauksesta innoituksen kautta?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia: Joh. 14:26; Jaak. 2:14–20; 2. Nefi 2:21; 32:5; Moosia 18:8–10; Alma 32:21; Moroni 10:5; OL 11:13–14; 58:43; 121:26.

Viitteet

1. *Gospel Ideals*, 1953, s. 329; ks. myös *Evankeliumin ihanteita*, 1961, s. 204.
2. *Gospel Ideals*, s. 117–118; ks. myös *Evankeliumin ihanteita*, s. 85–86.
3. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1966, s. 58.
4. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1928, s. 36–37; ks. myös *Evankeliumin ihanteita*, s. 14.
5. *Gospel Ideals*, s. 42; ks. myös *Evankeliumin ihanteita*, s. 37.
6. *Ancient Apostles*, 1918, s. 258.
7. *Gospel Ideals*, s. 11; ks. *Evankeliumin ihanteita*, s. 15.
8. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1968, s. 144–145.
9. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1938, s. 17; ks. myös *Te tulette olemaan minun todistajani*, Uskonto 212, 1985, s. 163.
10. *Gospel Ideals*, s. 12; ks. myös *Evankeliumin ihanteita*, s. 15.
11. *Gospel Ideals*, s. 327–328; ks. myös *Evankeliumin ihanteita*, s. 203; *Te tulette olemaan minun todistajani*, s. 247.
12. *Evankeliumin opit*, oppilaan kirja, Uskonto 231 ja 232, 1988, s. 38–39.
13. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1960, s. 26–27, kappalejakoa muutettu.
14. *Gospel Ideals*, s. 16–17; ks. myös *Evankeliumin ihanteita*, s. 18–19.
15. *Gospel Ideals*, s. 329; ks. myös *Evankeliumin ihanteita*, s. 204.
16. *Ancient Apostles*, s. 92.
17. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, toim. Clare Middlemiss, uudistettu laitos, 1976, s. 128, kappalejakoa muutettu.
18. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1963, s. 95.
19. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1929, s. 15; ks. myös *Mormonin Kirja*, oppilaan aineisto, Uskonto 121–122, 1987, s. 479.
20. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1906, s. 112–113, kappalejakoa muutettu.

Tahdonvapaus ja vastuu

Se, mitä itsestäsi teet, riippuu sinusta. Olet tässä maailmassa valitaksesi oikean tai väärän, ottaaksesi vastaan oikean tai antaaksesi periksi kiusaukselle. Siitä valinnasta riippuu hengellisen puolesi kehittyminen. Se on olennaista Jeesuksen Kristuksen evankeliumissa.¹

Johdanto

Presidentti David O. McKay palveli yli kuusi vuosikymmentä johtavana auktoriteettina, ja tuon ajan kuluessa hän oli todistamassa monia huomattavia maailmanhistorian tapahtumia. Hän näki maailmanlaajuista kuohuntaa kuten kaksi maailmansotaa, laajalle levinneitä alueellisia selkkauksia sekä ydinsodan partaalle joutuneiden suurvaltojen synnyn. Hän koki myös merkittäviä taloudellisia ja sosiaalisia muutoksia kuten suuren lamakauden ja sen, kuinka maailma yhä lisääntyvässä määrin hyväksyy välittömän tyydytyksen hakemisen vapaiden sukupuolisuhteiden ja huumeiden avulla. Innoitettuna historian todistajana hän puhui kirkon jäsenille monta kertaa tahdonvapaudesta ja yksilön vastuusta. Konferenssipuheessa, jonka vanhin McKay (silloin kahdentoista apostolin koorumin jäsenenä) piti Yhdysvaltain liittyä ensimmäiseen maailmansotaan, hän puhui niistä traagisista tapahtumista, jotka maailmaa saartoivat:

”En usko, että Jumala on aiheuttanut sen kurjuuden, nälänhädän, ruton ja kuoleman, jotka pyyhkäisevät nyt yli sodan runtelemien maiden Euroopassa. Uskon, että maailmassa tällä hetkellä vallitseva tilanne on suoraa seurausta – väistämätöntä seurausta – tottelemattomuudesta Jumalan laeille. – – Ihmiset voivat valita oikein tai he voivat valita väärin, he saavat vaeltaa pimeydessä tai he saavat vaeltaa valossa, ja muistakaa, ettei Jumala ole jättänyt

*Koska taivaallinen Isä on antanut meille uskonvapauden lahjan,
me voimme tehdä valinnan seurata Jeesusta Kristusta.*

lapsiaan ilman valoa. Hän on antanut heille maailman eri taloudenhoitokausina evankeliumin valon, jossa he voivat vaeltaa kompastumatta, jossa he voivat löytää sen rauhan ja onnen, jonka Hän rakastavana Isänä toivoo lastensa saavan osakseen, mutta Herra ei ota heiltä heidän vapaata tahtoaan.”²

Vaikka presidentti McKay oli tietoinen murhenäytelmistä, joita voi tulla, kun ihmiset valitsevat pahan, hän oli aina kiitollinen tahdonvapauden lahjasta. Hän ymmärsi siunaukset, jotka koituvat vanhurskaista valinnoista, ja hän muistutti opettamiaan ihmisiä siitä, että vapaus valita on olennainen osa pelastussuunnitelmaa. Tahdonvapautta koskevissa saarnoissaan hän sanoi sitä usein ”Jumalan suurimmaksi lahjaksi ihmiselle”.

David O. McKayn opetuksia

Tahdonvapauden iankaikkinen lahja suomeidän edistystä ja saada korotus.

Tahdonvapaus on sielun edistyksen välttämätön lähde. Herran tarkoitus on, että ihmisestä tulee Hänen kaltaisensa. Jotta ihminen voisi siihen päästä, Luojan oli tehtävä hänestä ensin vapaa.³

[Ilmestyskirjassa] on merkittävä viittaus taivaassa syttyneeseen sotaan (ks. Ilm. 12:7). Se ei ole vain merkittävä vaan näennäisen ristiriitainen, sillä me pidämme taivasta selestisenä autuuden paikkana, jossa sota tai riita tuntuu mahdottomalta. Kohta on merkittävä, koska se viittaa valinnan ja toiminnan vapauteen henkimaaailmassa. Kallisarvoisessa helmessä meille sanotaan näin: ”Ja nyt, koska Saatana kapinoi minua vastaan ja *pyrki hävittämään ihmisen tahdonvapauden*, jonka minä, Herra Jumala, olin antanut hänelle, ja koska hän myös pyrki siihen, *että antaisin hänelle oman voimani*, Ainosyntyiseni voimalla minä käskin syöstä hänet alas;

ja hänestä tuli Saatana, niin, nimittäin Perkele, kaikkien valheidän isä, eksyttämään ja sokaisemaan ihmisiä ja johdattamaan heitä vankeina tahtonsa mukaan, vieläpä kaikkia, jotka eivät kuule minun ääntäni.” (Moos. 4:3–4, kursivointi lisätty.)

Pankaa tuosta kohdasta merkille kaksi asiaa: ensiksi, että Saatana oli päättänyt tuhota ihmisen tahdonvapauden. Tahdonvapaus on lahja Jumalalta. Se on osa Hänen jumalallisuuttaan. Toinen seikka on, että Saatana halusi syrjäyttää Jumalan. Linaan: ”Anna – – minulle kunniasi” [Moos. 4:1].

Maailma ei ymmärrä tuon ihmiselle annetun jumalallisen lahjan merkitystä. Se on yhtä myötäsyttyinen kuin äly, jota – niin meille kerrotaan – ei ole koskaan luotu – , eikä sitä voidakaan luoda [ks. OL 93:29].⁴

Tahdonvapaus ja siihen liittyvä vastuu ovat olennaisia näkökohtia Jeesuksen opetuksissa. Koko palvelutyönsä ajan Hän tähdensi yksilön arvoa ja oli esimerkkinä siitä, minkä nykyajan ilmoituksissa ilmaistaan olevan Jumalan työ ja kirkkaus – ”ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen” [Moos. 1:39]. Sellainen edistyminen on mahdollista vain sielun vapauden jumalallisen lahjan avulla.

Toisaalta pakko on lähtöisin Lusiferista itsestään. Jopa ihmisen [kuolevaisuutta edeltäneessä] tilassa Saatana tavoitteli valtaa pakottaakseen ihmissuvun toimimaan tahtonsa mukaan ehdottamalla, etteivät ihmiset saisi käyttää vapaata tahtoaan. Jos hänen suunnitelmansa olisi hyväksytty, ihmisistä olisi tullut pelkkiä sätkynukkeja diktaattorin käsissä, ja syy, jonka vuoksi ihminen tuli maan päälle, olisi tehty turhaksi. Siksi Saatanan ehdottama hallitsemisjärjestelmä hylättiin ja tahdonvapauden periaate saatettiin voimaan.⁵

Vaikka Jumala on luonut maailmankaikkeuden ja kaiken siinä, ”ihminen on Jumalan jalokivi”. Se on vain yksi tapa sanoa, että maa luotiin ihmistä eikä ihminen maata varten. Jumala antoi ihmiselle osan jumalallisuuttaan. Hän antoi ihmiselle valitsemisen voiman, jota ei ole millään muulla olennolla maailmassa. Niinpä Hän antoi ihmiselle velvollisuuden käyttäytyä iankaikkisen olennon tavoin. Ei voi ajatella suurempaa lahjaa, joka voisi tulla ihmisen osaksi, kuin valitsemisen vapaus. Sinä yksin olet vastuussa, ja käyttämällä tuota valinnanvapautta kasvat luonteeltasi, älykkyydeltäsi, lähestyt jumaluutta, ja lopulta voit saavuttaa tuon ylhäisen korotuksen. Se on suuri velvollisuus.

Hyvin harvat ihmiset arvostavat sitä. Tiet on viitoitettu selvästi – toinen tarjoaa eläimen kaltaista olemassaoloa, toinen yltykyläistä elämää. Kuitenkin Jumalan luoduista suurin – *ibminen* – tyytyy usein ryömimään eläimen tasolla.⁶

Elämän itsensä jälkeen oikeus ohjata tuota elämää on Jumalan suurin lahja ihmiselle. – Vapautta valita tulee vaalia enemmän kuin mitään, mitä maa voi antaa. Se on luontainen osa ihmisen henkeä. Se on jumalallinen lahja. – Syntyipä sitten viheliäiseen köyhyyteen tai joutuipa syntyessään perityn rikkouden kahlitsemaksi, niin jokaisella on tämä kallisarvoisin kaikista elämän lahjoista – tahdonvapauden lahja, ihmisen synnynnäinen ja luovuttamaton oikeus.⁷

Pyhien kirjoitusten kohdat osoittavat, että [tahdonvapaus] 1) on välttämätön ihmisen pelastukselle ja 2) voi muodostua mittakepiksi, jolla ihmisten, järjestöjen ja kansakuntien teot saatetaan tuomita.

”Rohkaiskaa sen tähden sydämenne ja muistakaa, että te olette vapaita toimimaan omasta puolestanne – valitsemaan ikuisen kuoleman tien tai iankaikkisen elämän tien” (2. Nefi 10:23).⁸

Tahdonvapauden myötä seuraa henkilökohtainen vastuu täyttää ”todellinen elämän tarkoitus”.

Jokaisella yksityisellä ihmisellä on vastuu valita vanhurskaiden, uskollisuuden ja lähimmäisiin kohdistuvan velvollisuuden tie. Jos hän [valitsee] toisin, ja [saa] tulokseksi epäonnistumisen, kurjuuden ja kuoleman, hän voi syyttää vain itseään. Kuten presidentti [Brigham] Young sanoi eräässä tilanteessa:

”Jos veli Brigham lähtee väärälle polulle ja tulee suljetuksi pois taivasten valtakunnasta, niin ketään muuta ei voi syyttää kuin veli Brighamia. Minä olen ainoa olento taivaassa, maan päällä tai helvetissä, jota siitä voi syyttää.

Tämä soveltuu yhtä lailla jokaiseen myöhempien aikojen pyhään. Pelastus on omakohtaista toimintaa. – Kun pelastusta tarjotaan minulle, voin hylätä sen tai ottaa sen vastaan. Ottaessani sen vastaan sitoudun läpi elämäni olemaan ehdottoman kuu-

”Jumalallisen lain ja luonnonlakien mukainen toiminta tuottaa onnea, ja sellainen toiminta, joka on jumalallisen totuuden vastaista, tuottaa kurjuutta.”

liainen ja alamainen sen suurelle Aikaansaajalle ja niille, jotka Hän määrää minua opettamaan. Hylätessäni sen seuraan omaa tahtoani mieluummin kuin Luojani tahtoa.” [Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Brigham Young, 1997, s. 293–294.*]⁹

Tahdonvapauden myötä tulee vastuu. Jos ihmistä on määrää palkita vanhurskaudesta ja rangaista pahuudesta, niin yleinen oikeudenmukaisuus edellyttää, että hänelle annetaan kyky toimia itsenäisesti. Tieto hyvästä ja pahasta on välttämätöntä ihmisen edistymiselle maan päällä. Jos hänet alinomaa pakotettaisiin tekemään oikein tai jos hänet avuttomana houkuteltaisiin tekemään syntiä, hän ei ansaitsisi siunausta edellisestä eikä rangaistusta toisesta. – –

Ihmisen vastuu toimii vastaavasti hänen vapaan tahtonsa mukaan. Jumalallisen lain ja luonnonlakien mukainen toiminta tuottaa onnea, ja sellainen toiminta, joka on jumalallisen totuuden vastaista, tuottaa kurjuutta. Ihminen ei ole vastuussa ainoastaan jokaisesta teostaan vaan myös jokaisesta turhasta sanasta ja ajatuksesta. Vapahtaja sanoi:

”– jokaisesta turhasta sanasta, jonka ihmiset lausuvat, heidän on tuomiopäivänä tehtävä tili” [Matt. 12:36].¹⁰

Maapallo kaikessa majesteettisuudessaan ja ihmeellisyydessään ei ole luomisen päämäärä eikä tarkoitus. ”– *minun* – *kirkkauteni*”, *sanoo Herra itse, on ”ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen”* (Moos. 1:39, kursivointi lisätty). Ja ihmisen tulee jumalallista tahdonvapauden lahjaa käyttäessään tuntea olevansa velvoitettu, tuntea *velvollisuudekseen* auttaa Luojaa tämän jumalallisen tarkoituksen toteuttamisessa.

Elämän todellinen tarkoitus ei ole pelkkä olemassaolo, ei nautinto, ei kunnia, ei rikkaus. Elämän todellinen tarkoitus on ihmiskunnan täydellisyys yksilöllisin ponnistuksin Jumalan innoituksen opastamana.¹¹

On olemassa muutamia yksinkertaisia mutta olennaisia asioita, joita jokainen voi tehdä. Yksi niistä on se, että jokainen ihminen tekee työtä pelastuakseen. Eräs merkittävä kirkon oppi on se, että jokaisella yksilöllä on tämä vastuu ja että ihmisen pelastus on vähittäinen kehitysprosessi. – Meidän tulee etsiä innoitukseksemme Jumalan voimaa ja armoa saadaksemme lopullisen voiton.

Työn tekeminen omaksi pelastukseksi ei tarkoita kuitenkaan sitä, että istuu toimettona unelmoimassa ja toivomassa, että Jumala ihmeellisesti työntäisi syliimme runsaita siunauksia. Se on sitä, että me päivittäin, tunneittain, hetkittäin, jos on tarpeen, suoritamme sillä hetkellä edessämme olevan tehtävän tai velvollisuuden ja toimimme samalla tavoin onnellisina vuosien vieressä jättäen sellaisen työmme hedelmät itsemme tai toistemme nautittaviksi siten kuin oikeudenmukainen ja suopea Isä päättää.

En ole unohtanut pyhien kirjoitusten kohtaa, jossa sanotaan: ”Armosta Jumala on teidät pelastanut antamalla teille uskon. Pelastus ei ole lähtöisin teistä, vaan se on Jumalan lahja.” [Ef. 2:8.] Se on ehdottoman totta, sillä tullessaan kuolevaisuuteen ihminen oli [voimaton] pelastamaan itseään. Jos hänet olisi jätetty hapuilemaan luonnollisessa tilassa, hänestä olisi tullut ja tulikin lihallinen, aistillinen ja perkeleellinen luonnoltaan [ks. Alma 42:10]. Mutta Herra ilmestyi armossaan ihmiselle, antoi hänelle evankeliumin eli iankaikkisen suunnitelman, jonka avulla ihmi-

nen voi kohota elämän lihallisuuden ja itsekkyyden yläpuolelle ja saada hengellisen täydellisyyden.

Mutta hänen on kohottava omien ponnistelujensa turvin ja hänen on vaellettava uskossa.¹²

Valinta noudattaa evankeliumin periaatteita tuo onnen, rauhan ja pelastuksen.

Herran sanan tai lain noudattaminen edistää poikkeuksetta ihmisen onnea ja pelastusta. Meille sanotaan, että ne, jotka eivät tee, mitä Herra kääsee, joutuvat oikeudenmukaisuuden ja tuomion alaisiksi. Toisin sanoen moraalinen maailmassa on ikuisesti voimassa palkinnon ja rangaistuksen laki – palkinto sen mukaan, kuinka lakia on noudatettu, ja rangaistus tottelemattomuuden todellisen määrän mukaan.¹³

Kristuksen rauhaa ei saavuteta tavoittelemalla sitä, mikä elämässä on pinnallista, eikä se tule muutoin kuin puhkeamalla esiin ihmissydästä. Jeesus sanoi opetuslapsilleen: ”Minä jätän teille rauhan. Oman rauhani minä annan teille, en sellaista jonka maailma antaa.” [Joh. 14:27.] Näin Ihmisen Poika, oman tahtonsa ja testamenttinsa toimeenpanija, antoi opetuslapsilleen ja ihmiskunnalle ”ensimmäisen kaikista ihmisen siunauksista”. Se oli lahja, jonka ehtona oli kuuliaisuus Jeesuksen Kristuksen evankeliumin periaatteille. Näin lahja on tarkoitettu jokaiselle ihmiselle. Ei kenelläkään sellaisella ole rauhaa itsensä eikä Jumalansa kanssa, joka rikkoo oikeudenmukaisuuden lakia itseensä nähden antautumalla himon ja halujen tyydyttämisen valtaan, antaa periksi kiusauksille vastoin syyttävää omaatuntoaan, tai lähimmäisiinsä nähden pettämällä heidän luottamuksensa. Rauha ei tule lain rikkojalle; rauha tulee lainkuuliaisuuden kautta, ja juuri tätä sanomaa Jeesus haluaisi meidän julistavan ihmisten keskuudessa.¹⁴

Jeesus Kristus, maailman Vapahtaja, on antanut meille keinon, jonka avulla me voimme saada iankaikkisen onnen ja rauhan Isämme valtakunnassa, mutta ihmisen on tehtävä työtä omaksi pelastukseksi olemalla kuuliainen evankeliumin iankaikkisille periaatteille ja toimituksille.¹⁵

Yhteiskunnan jäsenenä meidän tulee arvostaa vapautta ja edistää sen vastuullista käyttöä.

Sananvapaus ja toiminnan vapaus niissä rajoissa, jotka eivät loukkaa muiden vapautta, ovat – – jumalallisia lahjoja, ”ihmisarvolle ja ihmisen onnellelle välttämättömiä”.¹⁶

Vapaus voi olla joko hyödyllistä tai kohtalokasta sen käytöstä riippuen. – – ”Vapaus on korkeamman elämän ilmakehä. – – Vapaus? – Se on kunnioitusta. – – Ihmiset on tehtävä kykeneviksi ja kelvollisiksi käyttämään [vapautta], muutoin julkisesta elämästä tulee mahdotonta.”¹⁷

Todellista vapautta yksilöille on se, että he saavat nauttia jokaisesta oikeudesta, joka edistää ihmisen rauhaa ja onnea, niin kauan kuin sellaisen etuoikeuden käyttäminen ei häiritse samaa etuoikeutta muiden kohdalla. Se on sitä, ettei tee sitä, mitä haluaa tehdä, vaan sitä, mitä pitää tehdä. Se on jokaisen yksilön oikeus olla oman aikansa ja tekojensa herra osoittaen rehtiyyttä ja oikeudenmukaisuutta lähimmäisiään kohtaan ja ollen sopusoinnussa Jumalan lakien kanssa. – – Se on valitsemisen vapautta, jumalallinen lahja, välttämätön hyve rauhanomaiselle yhteiskunnalle.¹⁸

Tänä epävarmuuden ja levottomuuden aikana vapautta rakastavien kansojen suurimpana velvollisuutena ja tärkeimpänä tehtävänä on varjella ja julistaa yksilön vapautta, hänen suhdettaan jumaluuteen sekä välttämättömyyttä olla kuuliainen Jeesuksen Kristuksen evankeliumin periaatteille. Vain siten ihmiskunta tulee saamaan rauhan ja onnen.¹⁹

Jos haluamme tehdä maailmasta paremman, osoittakaamme innokkaammin arvostavamme – – vapautta.²⁰

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Miksi Jumala antoi meille tahdonvapauden? (Ks. s. 223–225.)
Miksi Saatana halusi riistää meiltä tahdonvapauden? (Ks. s. 223–224.)
- Millä tavoin Saatana yrittää jatkuvasti vaikuttaa tahdonvapautteemme? Kuinka me voimme vastustaa noita yrityksiä?

- Mitä opastusta Herra on suonut auttaakseen meitä käyttämään tahdonvapauttamme vanhurskaasti? Millaisia neuvoja voisit antaa henkilölle, jonka on vaikea erottaa oikeaa ja väärää toisistaan?
- Millä tavoin vanhemmat voivat opettaa ja kouluttaa lapsiaan, kunnes lapset ovat riittävän kypsiä tekemään omat päätöksensä? Kuinka me voimme arvostaa perheenjäsenten tahdonvapautta ja samanaikaisesti auttaa heitä tekemään oikeita päätöksiä? Kuinka me voimme auttaa perheenjäseniä ymmärtämään päätöstensä seuraukset?
- Presidentti McKay opetti, että ”elämän tarkoitus on ihmiskunnan täydellisyys yksilöllisin ponnistuksin Jumalan innoituksen opastamana” (s. 227). Kuinka tahdonvapaus voi auttaa meitä tämän jumalallisen tarkoituksen toteuttamisessa? (Ks. s. 225–228.) Mikä on oma vastuumme tahdonvapautemme käyttämisessä? (Ks. s. 225–228.)
- Kuinka ihmisen tahdonvapaus ja Jeesuksen Kristuksen sovitus liittyvät toisiinsa?
- Millä tavoin tahdonvapautemme vanhurskas käyttäminen tekee meistä vapaita?
- Kuinka me voimme auttaa vapauden vaalimisessa ja edistää yksilöllisten vapauksien vastuullista käyttöä? (Ks. s. 229.)

Aiheeseen liittyviä pyhiin kirjoitusten kohtia: Joos. 24:15; 2. Nefi 2:14–16, 26–28; Alma 5:40–42; Hel. 14:30–31; OL 58:26–28; 130:20–21; Abr. 3:24–28.

Viitteet

1. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1967, s. 134–135; ks. myös George I. Cannon, ”Isä puhuu”, *Valkeus*, tammikuu 1987, s. 19.
2. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1917, s. 46–47, kappaletta muutettu.
3. Conference Report, huhtikuu 1950, s. 32; ks. myös *Nuoret Naiset*, oppikirja 3, 1995, s. 88.
4. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1965, s. 7.
5. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1950, s. 34–35; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, 1961, s. 193.
6. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1969, s. 6–7; ks. myös *Kirkon presidentit*, Uskonto 345, painovuosi puuttuu, s. 273–274.
7. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1950, s. 32; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 191.
8. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1940, s. 116; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 192.

9. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1938, s. 18; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 213.
10. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1950, s. 33; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 193.
11. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1963, s. 7.
12. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1938, s. 17–18, kappalejakoa muutettu.
13. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1951, s. 6.
14. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1938, s. 133; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 35 ja *Te tulette olemaan minun todistajani*, Uskonto 212, 1980, s. 59–60.
15. *Gospel Ideals*, 1953, s. 8; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 13.
16. *Pathways to Happiness*, toim. Llewelyn R. McKay, 1957, s. 166.
17. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1937, s. 29, kappalejakoa muutettu; ks. myös *Evankeliumin ibanteita*, s. 199.
18. *True to the Faith: From the Sermons and Writings of David O. McKay*, toim. Llewelyn R. McKay, 1966, s. 139.
19. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1950, s. 37; ks. myös Harold B. Lee, "Opettakaa pelastuksen evankeliumia", *Valkeus*, elokuu 1973, s. 335.
20. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1940, s. 104.

"Tässä maailmassa on ollut vain yksi täydellinen luonne – vertaansa vailla olevan Jeesus Nasaretilaisen, Jumalan Pojan, maailman Lunastajan persoona. Kukaan ei voi tehdä viisaammin kuin pitää Kristusta suurena Esikuvana ja turvallisimpana Oppaana."

Kristuksen kaltaisen luonteen kehittäminen

Ihmisen suurimpana huolena elämässä ei pitäisi olla kullan eikä kuuluisuuden eikä aineellisen omaisuuden hankkiminen. Sen ei myöskään pitäisi olla fyysisen kyvykkyyden eikä älyllisen voiman kehittäminen, vaan ihmisen päämääränä, korkeimpana tässä elämässä, tulisi olla Kristuksen kaltaisen luonteen kehittäminen.¹

Johdanto

Presidentti David O. McKay ymmärsi, miten tärkeää on kehittää vanhurskas luonne Vapahtajan esikuvan mukaan. Se kävi ilmi sekä hänen julkisessa toiminnassaan että yksityiselämässään. Hänen poikansa Robert sanoi kerran hänestä: ”Kaikkina läheisen kanssakäymisen vuosinani kotona, maatilalla, liike-elämässä ja kirkossa en ole milloinkaan huomannut, en edes vikuroivaa hevosta kesyittäessä, ainuttakaan tekoa tai sanaa, joka langettai si mieleeni minkäänlaista epäilystäkään siitä, etteikö hänestä olisi tuleva taivaallisen Isämme edustaja ja profeetta, joka hänestä viimein tulikin.”²

Presidentti McKay opetti, että Kristuksen kaltaisen luonteen kasvattaminen on jatkuva, päivittäinen prosessi, josta meidän jokaisen on otettava vastuu. Havainnollistaakseen tätä periaatetta nuorille hän kertoi eräästä tapauksesta, jolloin hän oli käymässä erään kuvanveistäjän pihalla Firenzessä Italiassa. ”Sinne tänne siroteltuna oli kokonaisia, säännöttömiä graniittilohkareita, joista kuvanveistäjä valmistautui veistämään mielessään olevan kuvan. – –

Jos olisitte seisseet sillä pihalla ja joku olisi antanut käsiinne taltan ja vasaran, olisitteko uskaltaneet ottaa yhden noista muodottomista kivilohkareista veistääksenne siitä ihmishahmon? Ette

pystyisi tekemään sitä. Tai jos joku olisi pannut eteenne kankaan ja antanut teille maaleja ja pannut käsiinne siveltimen, olisitteko ryhtyneet maalaamaan saamallenne kankaalle kuvaa ihanteellisesta sielusta? Olisitte luultavasti vastanneet ensimmäiselle kysyjälle: 'Minä en ole kuvanveistäjä' ja toiselle: 'Minä en ole taidemaalari. En pysty siihen.'

Siitä huolimatta jokainen meistä veistää juuri tällä hetkellä erästä sielua – omaamme. Tuleeko siitä muotopuoli vai tuleeko siitä jotakin ihailtavaa ja kaunista?

Vastuu on teillä. Kukaan toinen ei voi veistää sitä puolestanne. Vanhemmat voivat opastaa ja opettajat auttaa ehdotuksineen, mutta jokaisen nuoren miehen ja nuoren naisen vastuulla on muovata oma luonteensa.”

Presidentti McKay kuvasi edelleen rehdin luonteen muovaamisen seurauksia: ”Jos pidätte luonteenne moitteettomana, ajattelivatpa muut mitä tahansa tai syyttivät he teitä mistä tahansa, niin voitte pitää pääanne pystyssä, sydämenne kepeänä ja kohdata maailman pelottomina, koska te itse tiedätte, että olette pitäneet sielunne tahrattomana.”³

David O. McKayn opetuksia

Meidän tulee pyrkiä seuraamaan Vapahtajan suurenmoista esimerkkiä.

Tässä maailmassa on ollut vain yksi täydellinen luonne – vertaansa vailla olevan Jeesus Nasaretilaisen, Jumalan Pojan, maailman Lunastajan persoona. Kukaan ei voi tehdä viisaammin kuin ottaa Kristuksen suureksi Esikuvaksi ja varmimmaksi Oppaaksi.⁴

Jos haluamme oppia elämään ihanteellista elämää lähimmäistemme keskuudessa, Jeesuksen elämä on meille täydellinen esikuva. Mitä vanhurskaita haluja, yleviä pyrkimyksiä ja ihanteita meillä lieneekin missä tahansa elämän vaiheessa, me voimme katsoa Kristusta ja löytää täydellisyyden. – –

Hyveet, jotka yhdessä muodostavat tämän täydellisen luonteen, ovat totuus, oikeudenmukaisuus, viisaus, hyvyys ja itsehillintä.

Hänen jokainen ajatuksensa, sanansa ja tekonsa oli sopusoinnussa jumalallisen lain kanssa ja siksi oikea. Yhteydenpitokanava Hänen ja Isän välillä oli jatkuvasti avoinna, niin että totuus, joka pohjautuu innoitukseen, oli aina Hänen tiedossaan.

Hänen oikeudenmukaisuuden ihanteensa kiteytyy tähän kehotukseen: ”Kaikki, minkä tahdotte ihmisten tekevän teille, tehkää se heille” (Matt. 7:12). Hänen viisautensa oli niin laajaa ja syvää, että se käsitti ihmisten tavat ja Jumalan tarkoitukset. – – Jokainen teko, joka on merkitty muistiin Hänen lyhyestä vaikkakin vaiheikkaasta elämästään, osoitti hyväntahtoisuutta, joka sulkee sisäänsä laupeuden ja rakkauden. Hänen itsehillintänsä, näkyvä se sitten Hänen voimassaan hillitä mielihalunsa ja intohimonsa tai Hänen arvokkuudessaan ja ryhdikkyudessaan vainoojiensa edessä, oli täydellistä – se oli jumalallista.⁵

On [tiettyjä] kuvia, joita katselen aina mielelläni. Ensimmäinen niistä on kuva Kristuksesta Pilatuksen edessä, kun tuo roomalainen virkamies sanoi vihaiselle väkijoukolle: ”Katso: ihminen!” (Joh. 19:5.) Sen sanoessaan hän osoitti Jeesusta, jolla oli päässään orjantappurakruunu ja harteillaan purppuranpunainen viitta. Hän osoitti miestä, jota vihainen väkijoukko pilkkasi ja jonka se tuomitsi rikolliseksi ja jumalanpilkkaajaksi, ja silti hän sanoessaan ”Katso: ihminen!” kuvaili henkilöä, joka oli täydellinen luonteeltaan, joka oli voittanut heikkoudet ja kiusaukset, ja joka voi sanoa, kuten Hän sanoi kanssapalvelijoilleen: ”Olen puhunut teille tämän, jotta teillä olisi minussa rauha. – – Pysykää rohkeina: minä olen voittanut maailman.” (Joh. 16:33.) Hän on meidän Esikuvamme.⁶

Yksilöinä meidän tulee jäljitellä Jeesusta Kristusta Hänen jumalallisen luonteensa tähden. – – Kristityt eivät kunnioita Häntä, eivät edes siinä kunniaassa, jota he Hänelle osoittavat, siksi, että Hän oli suuri runoilija, siksi, että Hän oli suuri tiedemies, siksi, että Hän oli suuri löytöretkeilijä, suuri keksijä, suuri valtiomies tai suuri kenraali. He kunnioittavat Häntä siksi, että Hän oli suuri Ihminen. Mitä luonteeseen tulee, Hän oli ylivertainen.⁷

Vanhurskaiden ajatusten vaaliminen on ratkaisevan tärkeää vanhurskaan luonteen kehittymiselle.

Se, millaista elämää elää, mielenlaatu, jopa luonne määräytyy ajatusten perusteella, joiden pelkkä ulkoinen ilmaus teot ovat. Ajatus on teon siemen.⁸

Luonne kumpuaa sielun syvyyksistä. Kerro, mitä ajattelet silloin, kun sinun ei tarvitse ajatella, niin minä kerron, mikä sinä olet.⁹

Ajatukset muovaavat meidät siksi, mitä me olemme. Yhtä ehdottoman varmasti kuin kutoja luo kukkansa ja kuvionsa kangaspuidensa loimista ja kuteista, niin joka hetki ajatusten sukku-la liikkuu edestakaisin muovaten luonnetta ja vaikuttaen jopa kasvopiirteisiimmekin. Ajatukset kohottavat ihmissielua kohti taivasta tai vetävät häntä kohti helvettiä.¹⁰

Suuri Opettaja ei korostanut mitään elämän periaatetta niin alituisesti kuin oikein ajattelemisen tarpeellisuutta. Hänelle ihminen ei ollut sitä, miltä tämä vaikutti ulkonaisesti, eikä sitä, mitä tämä väitti olevansa puheidensa perusteella: se, mitä ihminen *ajatteli*, määräitti kaikissa tapauksissa sen, mitä ihminen *oli*. Kukaan opettaja ei korostanut voimallisemmin kuin Hän sitä totuutta, että ”niinkuin ihminen mielessään laskee, niin hän menettelee” [ks. Sananl. 23:7, vuoden 1933 suomennos]. – –

Hänen opetuksensa ihmisen velvollisuudesta itseään kohtaan sekä ihmisen velvollisuudesta lähimmäistään kohtaan ovat näkyvisiä siinä totuudessa, että kaikissa tapauksissa ajatus määrää ihmisen oikeuden onneen tai hänen tuomitsemisensa synnin tähden. – –

Jäivätäpä he teostaan kiinni tai ei, niin kaikki, jotka tekevät syntiä, maksavat synnistä ja hairahduksista rangaistuksen. Tekoa edeltävä aikomus jättää lähtemättömän vaikutuksen luonteeseen. Ja vaikka syyllinen tarjoaisikin palsamia omalletunnolleen sanomalla – – ettei ”tätä” lasketa, niin syvällä hermokudoksessa se kuitenkin lasketaan, ja sen hänen luonteeseensa jättämät jäljet todistavat häntä vastaan tuomiopäivänä. Kukaan ei voi piiloutua ajatuksiltaan eikä paeta niiden väistämättömiä seurauksia.¹¹

Vapahtaja tiesi, että jos mieltä voitaisiin ohjata oikein, jos paha ajatusta ja taipumusta voitaisiin vastustaa, paha teko supistuisi mahdollisimman vähiin. Jeesus ei vähennä sellaisten tekojen

vakavuutta eikä sano, etteikö meidän pitäisi rangaista niistä, vaan Hän tähdentää suurempaa tarvetta pitää ajatukset puhtaina, mieli tahrattomana. Paha puu tuottaa pahoja hedelmiä; hyvä puu tuottaa hyviä hedelmiä. Pitäkää puu puhtaana, ajatukset puhtaina, niin hedelmät ovat puhtaita ja elämä puhdas.¹²

Rehdin luonteen saa vain ponnistelemalla jatkuvasti ja ajattelemalla oikein, viljelemällä kauan ja hartaasti jumalallisia ajatuksia. Lähimmäksi Kristuksen Henkeä pääsee se, joka keskittää ajatuksensa Jumalaan, ja se, joka voi sanoa sydämessään: ”Älköön toteutuko minun tahtoni, vaan sinun” [Luuk. 22:42], pääsee lähimmäksi Kristuksen ihannetta.¹³

Ajan mittaan ”pienet asiat” elämässämme muovaavat luonteemme.

Samoin kuin viljankorret kertovat, mistä tuuli puhaltaa, samoin pienet asiat osoittavat ihmisen tunteiden ja ajatusten suunnan.¹⁴

Pienet asiat ovat vain osia suuresta. Ruoho ei ampaise noin vain täyteen pituuteensa. Se nousee ja kasvaa niin äänettömästi ja hiljaa, ettei se häiritse edes enkelin korvaa, ehkä jopa enkelin silmän näkemättä. Sade ei valu massoina vaan pisaroina. Planeetat eivät harpo kiertoradoillaan, vaan ne kiertävät sentti sentiltä ja täsmälleen linjassaan rataansa. Äly, tunne, tapa, luonne muodostuvat kaikki siksi, mitä ne ovat pienten asioiden vaikutuksesta, ja moraalissa ja uskonnossa juuri pienissä asioissa, pienillä teoilla jokainen meistä etenee – ei hyppäyksin vaan vakaasti sentti sentiltä – joko iankaikkiseen elämään tai kuolemaan.

Suuri läksy, joka maailmassa tänä päivänä pitäisi oppia, on noudattaa evankeliumin ihania periaatteita elämän pienissä toimissa ja tehtävissä. Älkäämme ajatelko, että jotkin asiat ovat vähäpätöisiä, koska ne tuntuvat pieniltä ja arkipäiväisiltä. Loppujen lopuksi elämä koostuu pienistä asioista. Meidän elämämme, meidän fyysinen olemassaolomme muodostuu pienistä sydämenlyönneistä. Jos pieni sydän lakkaa sykkimästä, niin elämä tässä maailmassa lakkaa. Suuri aurinko on valtava voima maailman-kaikkeudessa, mutta me saamme sen säteilyn siunaukset siksi, että se tulee meille pieninä säteinä, jotka yhdessä täyttävät koko maailman auringonvalolla. Pieniltä näyttävien tähtien tuike tekee

pimeän yön miellyttäväksi, ja samoin tosi kristillinen elämä koostuu pienistä Kristuksen kaltaisista teoista, jotka tehdään juuri nyt, tällä hetkellä, kodissa, koorumissa, järjestössä, kaupungissa, missä tahansa elämme ja toimimme.¹⁵

Se, mitä ihminen on tänään, ratkaisee suuressa määrin sen, mitä hän on huomenna. Se, mitä hän on ollut kuluneen vuoden aikana, määrittää suuressa määrin hänen kulkunsa tulevana vuonna. Päivä päivältä, tunti tunnilta ihminen kasvattaa luonnetta, joka määrittää hänen paikkansa ja asemansa hänen tovereidensa keskuudessa kautta aikojen.¹⁶

Me kehitämme Kristuksen kaltaista luonnetta olemalla kuuliaisista ja hillitsemällä itsemme.

Luonne rakentuu periaatteita noudattamalla. Luonne kasvaa sisältäpäin aivan kuten puu kasvaa, aivan kuten kasvaa jokainen elävä olento. Ei ole olemassa mitään ulkoista asiaa, johon voi turvautua tehdäkseen itsestään kauniin. On totta, että kosmetiikkamyymälän [tuotteet auttavat] mutta vain pinnallisesti ja tilapäisesti. Todellinen kauneus eli luonne syntyy sisältäpäin, ja luonteen vahvuuteen vaikuttaa mukautuminen niihin periaatteisiin, jotka profeetta Joseph ja itse Vapahtaja ovat opettaneet: hyveeseen, rehtiyteen, pyhyteen – Jumalan käskyjen pitämiseen [ks. *History of the Church*, osa 5, s. 134–135].¹⁷

Luonteen kasvattamisessa aivan kuten maiseman muovaamisessakin toimivat aina rauhan ja onnen lait. Ponnistelu, itsensä kieltäminen ja määrätietoinen toiminta ovat edistyksen astinkiviä. Nautinnonhalu ja synty pilaavat ja tuhoavat luonteen. Niistä koituu vain murhetta ja katumusta.¹⁸

Itsehillintä tarkoittaa kaikkien luonnollisten mielitekojemme, halujemme, intohimojemme ja tunteidemme hallitsemista ja säätelemistä, eikä ole mitään, mikä tuo ihmiselle sellaista luonteenlujutta kuin tunne itsensä voittamisesta, oivallus siitä, että hän voi saada mielitekonsa ja intohimonsa palvelemaan itseään ja ettei hän ole niiden orja. Tähän hyveeseen sisältyy kohtuus, pidättyvyys, rohkeus, lujuus, toiveikkuus, raittius, siveys, riippumattomuus, suvaitsevaisuus, kärsivällisyys, alistuvuus, pidättyvyys, puhtaus.¹⁹

Mikä on ihmisen korkein kunnia täällä maan päällä, mitä tulee hänen yksilöllisiin saavutuksiinsa? Se on luonne – luonne, joka on kehittynyt noudattamalla elämän lakeja sellaisina kuin ne on ilmoitettu Jeesuksen Kristuksen evankeliumin kautta, Hänen, joka tuli, jotta meillä olisi elämä, yltäkyläinen elämä [ks. Joh. 10:10]. Ihmisen suurimpana huolena elämässä ei pitäisi olla kullan eikä kuuluisuuden eikä aineellisen omaisuuden hankkiminen. Sen ei myöskään pitäisi olla fyysisen kyvykkyyden eikä älyllisen voiman kehittäminen, vaan ihmisen päämääränä, korkeimpana tässä elämässä, tulisi olla Kristuksen kaltaisen luonteen kehittäminen.²⁰

Omalla vaikutuksellamme ja opetuksellamme me voimme auttaa lapsia ja nuoria kasvattamaan Kristuksen kaltaisen luonteen.

Syntyessään lapset ovat kaikista olennoista riippuvaisimpia ja avuttomimpia, ja silti he ovat suloisinta ja suurinta kaikesta, mitä maailmassa on. – – Heidän sielunsa on kuin tahraton valkoinen paperi, jolle tullaan kirjoittamaan elinaikaiset pyrkimykset tai saavutukset.²¹

Samoin kuin lapsi kasvaa fyysisesti syömällä säännöllisin väliajoin, hengittämällä jatkuvasti raitista ilmaa, lepäämällä määrätyn väliajoin, samoin luonne rakentuu pienistä asioista, päivittäisestä kosketuksesta ihmisiin, vaikutuksesta täällä, tosiasiaista tai totuudesta siellä.²²

Pohjimmiltaan luontemme muovautuu kotona. Perhe on jumalallinen organisaatio. Ihmisen suurin velvollisuus perheessä on kasvattaa poikia ja tyttöjä, joilla on terve ruumis, tarmokas mieli ja mikä vielä niitäkin tärkeämpää, Kristuksen kaltainen luonne. Koti on tehdas, jossa valmistetaan sellaisia tuotteita.²³

Miten mittaamattoman arvokkaita yhteiskunnalle ovatkaan nuorison opettajat ja kouluttajat, jotka luovat ja muovaavat sen moraalisen ilmapiirin, jossa ihmiset elävät. Kukat suovat kauneutta ja tuoksua hetken aikaa. Sitten ne lakastuvat ja kuolevat ja ovat iäksi poissa. Mutta lapset, jotka jalojen opettajien opetuksessa tulevat totuuden iankaikkisten periaatteiden kyllästäviksi, säteilevät hyvää vaikutustaan, joka heidän oman sielunsa tavoin elää ikuisesti.²⁴

"Ihmisen suurin velvollisuus perheessä on kasvattaa poikia ja tyttöjä, joilla on terve ruumis, tarmokas mieli ja mikä vielä niitäkin tärkeämpää, Kristuksen kaltainen luonne."

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Millaiset seikat ovat tunnusomaisia Vapahtajan luonteelle? (Ks. s. 234–235.) Kuinka me voimme omaksua näitä piirteitä omaan elämäämme?
- Miksi jalot ajatukset ovat Kristuksen kaltaisen luonteen kasvattamisen perusta? (Ks. s. 236–237.) Kuinka selittäisit, mitä presidentti McKay tarkoittaa sanoessaan: ”Kerro, mitä ajattelet silloin, kun sinun ei tarvitse ajatella, niin minä kerron, mikä sinä olet”? Millä tavoin me voimme kehittää puhtaita ajatuksia?

- Millaiset ”pienet asiat” elämässäsi ovat muovanneet luonnetasi? Mitä voit tehdä joka päivä, jotta sinusta tulisi enemmän Kristuksen kaltainen? (Ks. myös OL 64:33.)
- Millä tavoin kuuliaisuus Jeesuksen Kristuksen evankeliumille on ratkaiseva tekijä luonteenvoiman kehittämisessä? (Ks. s. 238.) Kuinka itsehillintä ja palveleminen vaikuttavat tähän kehitykseen? (Ks. s. 238.)
- Mitä me vanhempina ja opettajina voimme tehdä auttaaksemme nuoria kasvattamaan Kristuksen kaltaista luonnetta? (Ks. s. 239.)

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia: Fil. 4:8; Moosia 4:30; 3. Nefi 27:27; OL 64:33; 93:11–14.

Viitteet

1. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1926, s. 111; ks. myös ”Luonteen muovaaminen: Presidentti David O. McKayn innoittavia ajatuksia”, *Liabona*, syyskuu 2001, s. 40–41.
2. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1967, s. 84; ks. myös *Kirkon presidentit*, Uskonto 345, oppilaan aineisto, painovuosi puuttuu, s. 263–264.
3. *Secrets of a Happy Life*, toim. Llewelyn R. McKay, 1960, s. 145–146, 147.
4. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1945, s. 132.
5. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1968, s. 7.
6. *Gospel Ideals*, 1953, s. 355.
7. *True to the Faith: From the Sermons and Discourses of David O. McKay*, toim. Llewelyn R. McKay, 1966, s. 133.
8. *Treasures of Life*, toim. Clare Middlemiss, 1962, s. 200.
9. *Pathways to Happiness*, toim. Llewelyn R. McKay, 1957, s. 257.
10. *Secrets of a Happy Life*, s. 160.
11. ”As a Man Thinketh –”, *Instructor*, syyskuu 1958, s. 257–258.
12. *Man May Know for Himself: Teachings of President David O. McKay*, toim. Clare Middlemiss, 1967, s. 8–9.
13. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1953, s. 10; ks. myös *Kirkon presidentit*, s. 269.
14. *True to the Faith*, s. 270.
15. *True to the Faith*, s. 153; ks. myös Rex D. Pinegar, ”Yksinkertaisia asioita”, *Valkeus*, tammikuu 1995, s. 78–79.
16. ”Man’s Soul Is as Endless as Time”, *Instructor*, tammikuu 1960, s. 1.
17. *True to the Faith*, s. 95–96.
18. *True to the Faith*, s. 29.
19. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1968, s. 8.
20. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1926, s. 111; ks. myös ”Luonteen muovaaminen: Presidentti David O. McKayn innoittavia ajatuksia”, s. 40–41.
21. ”The Sunday School Looks Forward”, *Improvement Era*, joulukuu 1949, s. 804.
22. ”The Home and the Church as Factors in Character Building”, *Instructor*, huhtikuu 1946, s. 161.
23. *True to the Faith*, s. 107.
24. *True to the Faith*, s. 248.

Presidentti McKay noudatti Vapautajan kehotusta: "Näin loistakoon teidänkin valonne ihmisille, jotta he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät Isääne, joka on taivaissa" (Matt.5:16).

”Näin loistakoon teidänkin valonne”

*Asukoon Herran Henki sydämessänne ja kodissanne,
jotta ne, jotka kokevat rehellisyytenne, nuhteettomuutenne,
rehtiytenne ja Herraamme Jeesukseen Kristukseen
kohdistuvan uskonne säteilyn, johdatettaisiin ylistämään
Isäämme taivaassa.¹*

Johdanto

Presidentti David O. McKay sai seuraavan kirjeen Harold L. Gregorylta, joka palveli Itä-Saksan lähetyskentän johtajana 1950-luvun alkupuolella:

”Rakas presidentti McKay

Sinua kiinnostanee kuulla kokemuksesta, joka minulla oli tällä viikolla. Viikolla minua tapaamaan tuli kaksi noin nelikymmenvuotiaista, kehnosti pukeutunutta miestä. He kertoivat minulle menettäneensä uskonsa [omaan lahkoonsa], mutta eivät kuitenkaan voineet kääntyä minkään muun tuntemansa lahkon tai uskonnollisen järjestön puoleen. Herra Braun (kuten toinen oli nimeltään) oli taivutellut ystäväänsä herra Fascheria lähtemään luokseni. Hän oli kertonut herra Fascherille tietävänsä kirkostamme ja että me auttaisimme heitä. Fascher oli vastustellut sinnikkäästi kaksi päivää mutta lähtenyt viimein mukaan.

Herra Braun aloitti sanomalla, että kun hän oli eräänä päivänä seissyt kadunkulmassa, hän oli nähnyt satojen ihmisten kulkevan ohitse. Hän oli kysynyt yhdeltä, minne tämä oli menossa, ja tämä oli sanonut: ’Katsomaan profeettaa.’ Herra Braun oli lähtenyt mukaan. Kyseessä oli seurakuntakeskuksen vihkiminen Berlin-Charlottenburgissa, ja profeetta oli veli McKay.

Herra Braun sanoi (suurin piirtein näin): 'En ole koskaan tuntenut sellaista rakkauden ja hyväntahtoisuuden henkeä kuin tunsin niiden ihmisten keskuudessa sinä päivänä. Ja sitten profeetta, kookas noin 80-vuotias mies, jolla oli paksu tukka – kokonaan valkoinen – nousi ja puhui koko joukolle. En ole koskaan nähnyt niin nuoria kasvoja senikäisellä miehellä. Kun hän puhui, lävitseni kulki jotakin. Kun hän jälkeensä oli nousemassa autoonsa, huomasin hänen kättelevän jäseniä, ja vaikka en ollut yksi heistä, työnnyin eteenpäin ja puristin minäkin hänen kättään. Kehoni lävitse kulki jälleen jotakin lämmintä ja ihanaa, ja ihailin jälleen hänen nuoria, raikkaita piirteitään. Maailmallisten huolten ja äärimmäisen suurten taloudellisten vaikeuksien keskellä muisto on hieman hämärtynyt, mutta tiesin, että minun oli tultava takaisin ja saatava selville enemmän.'

Herra Fascher kertoi minulle, ettei Braun osannut puhua muuta kuin hämmästyksen ja ihastuksen sanoja näkemästään miehestä. Nuo kaksi istuivat toimistossani ja kuuntelivat kiinnostuneina palautuksen sanomaa, jonka heille välitin, aivan kuin takertuen jokaiseen sanaan. He olivat pennittömiä ja surkeita mutta myös nöyriä ja tyytymättömiä ihmisten kirkkoihin. Lainasin heille Mormonin kirjan, ja he lupasivat tulla kirkkoon sunnuntaina. Uskon, että nämä kaksi miestä (molemmat Venäjällä olleita sotavankeja) ovat valmiita ottamaan vastaan evankeliumin.

Herra siunatkoon sinua, veli McKay. Sinä ja kaikki kirkkomme johdossa olevat veljemme olette loistavia esimerkkejä kaikesta, mikä on vanhurskasta ja hyvää.”²

Monet ihmiset näkivät David O. McKayssa samaa kuin nämä kaksi miestä – esimerkin todellisesta Kristuksen opetuslapsesta. Seuraavaa tarinaa kerrotaan lehtikuvaajasta, joka näki presidentti McKayn ensimmäisen kerran:

”Järjestelyihin oli ryhdytty kuvien ottamiseksi, mutta vakituinen valokuvaaja ei päässyt tulemaan, ja niin United Press lähetti paikalle rikoskuvaajansa – miehen, joka oli tottunut kovimmanlaatuiseen työhön New Yorkissa. Hän meni lentokentälle, oli siellä kaksi tuntia ja palasi myöhemmin pimiöstä mukanaan valtava pino valokuvia. Hänen oli ollut määrä ottaa vain kaksi kuvaa.

Hänen esimiehensä alkoi heti nuhdella häntä: 'Miksi ihmeessä olet tuhlannut aikaa ja valokuvaustarvikkeita?'

Valokuvaaja vastasi hyvin säyseästi, että hän maksaisi ilomielin ylimääräisestä materiaalista ja että ylimääräisen ajan saisi jopa vähentää hänen palkastaan. – – Muutamaa tuntia myöhemmin apulaisjohtaja kutsui hänet toimistoonsa saadakseen tietää, mitä oli tapahtunut. Rikoskuvaaja vastasi: 'Kun olin pieni poika, äitini luki minulle Vanhaa testamenttia, ja koko ikäni olen miettinyt, millaiselta Jumalan profeetta mahtaa todella näyttää. Tänään näin sellaisen.'"³

David O. McKayn opetuksia

Vaikutamme toisiinsa sillä, mitä sanomme, mitä teemme ja mitä olemme.

Jokainen henkilö, joka elää tässä maailmassa, vaikuttaa ympäristöönsä hyvällä tai huonolla tavalla, ei pelkästään puheillaan ja teoillaan vaan koko olemuksellaan. Jokainen ihminen, jokainen henkilö säteilee sitä, mitä hän on. Jokainen henkilö ottaa vastaan säteilyä. Vapahtaja oli siitä tietoinen. Aina kun Hän tuli jonkun henkilön läheisyyteen, Hän tunsu tämän säteilyn – olipa kysymyksessä samarialainen nainen menneisyyskineen, kivitettävä nainen tai häntä kivittämään tulleet miehet, kuninkaan palvelija, Nikodemos tai yksi spitaalisista. Hän oli tietoinen yksilön säteilystä. Ja tiettyyn määrään asti olet sinäkin ja minä. Se, mitä me olemme ja mitä me säteilemme, vaikuttaa ympärillämme oleviin ihmisiin.

– – Yksilöinä meidän pitää ajatella yleviä ajatuksia. Me emme saa elätellä pahoja ajatuksia emmekä alhaisia pyrkimyksiä. Jos elättelemme, me säteilemme niitä. Jos me ajattelemme yleviä ajatuksia, jos me kannustamme ja vaalimme yleviä pyrkimyksiä, me säteilemme niitä kohdatessamme ihmisiä, etenkin seurustellessamme heidän kanssaan.⁴

Sanojemme ja tekojemme vaikutus tässä maailmassa on valtava. Jokaisena elämämme hetkenä muutatte jossakin määrin koko maailman ihmisten elämää. – – Kyse ei siis ole ympäristöstä, ei asemasta, vaan se, mikä vaikuttaa [muihin] maailmassa, on persoonallisuus.

Olittepa mitä tahansa, ihmiset tuntevat ja tunnistavat sen. Te säteilette, ette voi salata sitä. Voitte yrittää olla jotakin muuta, mutta se ei vaikuta ihmisiin.⁵

On – – tärkeää, että me etsimme sekä elämästä että kirjoista parhaimpien ja jaloimpien miesten ja naisten toveruutta. [Thomas] Carlyle, suuri englantilainen kirjailija, sanoo: ”Suuret ihmiset ovat joka tilanteessa hyödyllistä seuraa. Me emme voi katsoa suurta ihmistä, vaikka kuinka epätäydellisesti, saamatta jotain hänen kauttaan. Hän on elävä ’valonlähde’, jonka lähellä on hyvä ja miellyttävä olla.”

Jos tutkitte näiden maailman suurten ”valonlähteiden” elämää, opitte ainakin yhden asian, joka on tehnyt heidän nimensään pysyvän. Se on tämä: Jokainen on antanut jotakin elämästään tehdäkseen maailman paremmaksi. He eivät ole kuluttaneet kaikkea aikaansa etsimällä vain mielihyvää ja helppoa elämää ja ”hauskanpitoa” yksin itselleen vaan ovat löytäneet suurimman ilonsa tekemällä toiset onnellisiksi ja heidän olonsa mukavammaksi. Kaikki sellaiset hyvät teot elävät ikuisesti, vaikka maailma ei koskaan niistä kuulisikaan.⁶

Yhtään hyvää tekoa, yhtään ystävällistä sanaa ei voi sanoa niin, etteikö sen vaikutus tuntuisi kaikkien hyväksi. Joskus hyvä vaikutus voi olla äärimmäisen pieni, mutta samoin kuin lammen vesi, kun siihen heitetään kivi, alkaa aaltoilla keskeltä ja aalto jatkaa suurenemistaan, kunnes se koskettaa rantaa kaikkialta, samoin tekonne, vaikka monet niistä ovat äänettömiä, huomaamattomia, sanattomia, kuuluttamattomia, jatkavat säteilyään koskettaen monien sydäntä.⁷

Jumala siunatkoon teitä, rakkaat työtoverini, te johtavat auktoriteetit, vaarnojen johtokunnat, piispakunnat, jokainen virkailija ja opettaja koko maassa, jokainen jäsen. Asukoon Herran Henki sydämessänne ja kodissanne, jotta ne, jotka kokevat rehellisyytenne, vilpittömyytenne, rehtiytenne ja Herraamme Jeesukseen Kristukseen kohdistuvan uskonne säteilyyn, johdatettaisiin ylistämään Isäämme taivaassa.⁸

Seuratessamme Vapautajan esimerkkiä me säteilemme "voimaa, itsekuria, rakkautta, laupeutta – – bienotunteisuutta ja hyvántabtoisuutta kaikkia ihmisiä kohtaan".

Myöhempien aikojen pyhien kodit voivat olla esimerkkejä sopusoinnusta ja rakkaudesta.

Kotimme säteilevät sitä mitä me olemme, ja tuo säteily tulee siitä, mitä sanomme ja kuinka toimimme kotona. – – Teidän on myötävaikutettava ihanteellisen kodin luomiseen luonteellanne, hillitsemällä intohimonne ja miellenne ja varomalla sanojanne, koska sellaiset seikat tekevät kodistanne sen, mitä se on, ja mitä se säteilee naapurustoon. – –

Eräs isä kävi poikansa uudessa kodissa. Poika näytti hänelle ylepeänä uutta makuuhuonettaan ja uusia laitteita keittiössä. Kun he olivat kiertäneet koko talon, isä sanoi: ”Niin, kaunista on, mutta en näe kodissasi mitään merkkejä Jumalasta.” Ja poika sanoi: ”Palasin takaisin ja kun katselin huoneita, huomasin, ettei mikään viitannut Lunastajamme ja Vapahtajamme läsnäoloon.”

Tarkoitan sitä, että meillä pappeudenhaltijoina ja kirkon naisina [on] suurempi velvollisuus kuin koskaan aiemmin tehdä kodeistamme sellaisia, että ne säteilevät naapureillemme sopuisuutta, rakkautta, yhteiskunnallista velvollisuudentuntoa, uskollisuutta. Antakaamme naapuriemme nähdä ja kuulla se. Myöhempien aikojen pyhän kodissa ei saa koskaan kirotta eikä tuomita, ei ilmaista suuttumusta, mustasukkaisuutta eikä vihaa. Hillitkää se! Älkää ilmaisko sitä! – –

Vapahtaja antoi meille esimerkin. Hän oli aina rauhallinen, aina hallittu ja säteili jotakin sellaista, mitä ihmiset saattoivat tuntea ohikulkiessaan. – – Jumala auttakoon meitä säteilemään voimaa, itsekuria, rakkautta, laupeutta, jonka toinen nimi on rakkaus, hienotunteisuutta ja hyväntahtoisuutta kaikkia ihmisiä kohtaan.⁹

Jumala siunatkoon teitä, rakkaat työtoverini, siunatkoon teitä kodeissanne. Antakaa uskonne näkyä teoissanne kotona. Miehet, olkaa uskollisia vaimollenne, ei vain teoissa vaan ajatuksissa. Vaimot, olkaa uskollisia miehellenne. Lapset, olkaa uskollisia vanhemmillenne. Älkää [olettakoo], että he ovat vanhanaikaisia uskossaan ja että te tiedätte enemmän kuin he. Tytöt, seurakkaa herttaista äitiänne ja hänen opetuksiaan. Pojat, olkaa uskollisia isällenne. Hän haluaa teille onnea ja menestystä, jotka saa vain elämällä evankeliumin periaatteiden mukaan. Nähdessään sellaisen kodin vieraat ihmiset sanovat: ”Jos tuo on mormonismien seurausta, niin minusta se on hyvää.” Te osoitate uskollanne ja teoillanne jokapäiväisessä elämässä, keitä todella olette.¹⁰

Antakaa vilpittömien tutkijoiden, jotka uskovat enemmän näkemäänsä kuin kuulemaansa, saada tutkimalla selville, että ”mormonit” osoittavat esimerkillään kotona, omistautumisellaan ja Jumalaa palvelemalla uskovansa ja tietävänsä, että Jumala on heidän Isänsä.¹¹

**Jos me elämme uskontomme mukaan, hyvä
esimerkkimme on kirkon ankkuri ja valona maailmalle.**

Auttakoon Jumala meitä etenemään – – täynnä Herran Henkeä, niin että jokainen mies ja nainen, jolla on mahdollisuus tehdä työtä kirkossa – ja se tarkoittaa kaikkia – voi päättää elää hyveellistä ja puhdasta elämää, joka vaikuttaa maailmaan ja saa osakseen sen ihailun. Lyhyesti sanottuna toimikaamme rehellisesti kaikkien ihmisten edessä. Jos on mahdollista, sikäli kuin meistä riippuu, niin eläkäämme rauhassa kaikkien ihmisten kanssa – ei voittamalla paha pahalla eikä antamalla pahan voittaa, vaan voittamalla paha hyvällä. Silloin kirkko on valona maailmalle. Se on sen kohtalo.¹²

Loistakoon siis valonne ihmisille niin, että he teidän hyvät tekonne nähdessään ylistäisivät Isääne, joka on taivaissa [ks. Matt. 5:16; 3. Nefi 12:16]. Myöhempien aikojen pyhät eivät luultavasti voi tehokkaammin todistaa totuudesta ihmisten edessä kuin ylläpitämällä ja vaalimalla ulkopuolisten ystäviemme luottamusta Jeesuksen Kristuksen kirkon uskolliseen jäseneen.

Sen saavuttaaksemme meidän on oltava rehellisiä kaikessa. Jos olemme rakennusurakoitsijoita ja lupaamme käyttää rakennuksessa tiettyjä materiaaleja, niin käyttäkäämme niitä. Jos suostumme sopimuksen ehtoihin kiinnittää rakennukseen 50 metriä [lämpökaapelia], niin kiinnittäkäämme sitä 50 metriä. Nehän ovat vain yksityiskohtia, mutta ne ovat yksityiskohtia, joiden mukaan kanssanne tekemisissä olevat arvioivat tekojanne. Jos viemme myytäväksi tietynlaatuisia perunoita ja kerromme laadun olevan sitä, niin huolehtikaamme siitä, että tutkimus osoittaa sanamme paikkansa pitäviksi. Kuulin ikäväkseni tukkukauppiaan sanovan, että hän on maatilalta tuotuja säkkejä avatessaan löytänyt niistä vierasta ainetta kuten kiviä ja multaa säkin painon lisäämiseksi. En kysynyt häneltä noiden miesten uskontoa, en kysynyt nimeä, mutta sellainen on häpeällistä, eikä yksikään Kristuksen kirkon tosi jäsen voi alentua sellaiseen petollisuuteen. Antakaa valonne loistaa ihmisille. Tässä maailmassa tänä aikana tarvitaan viiriä, kansaa, jonka maailma voi nähdä erottuvan selkeänä esimerkkinä rehellisyydestä ja oikeudenmukaisuudesta.¹³

Jos me vain voimme elää Jeesuksen Kristuksen evankeliumin mittapuiden mukaan, kirkon tulevaisuus on turvattu. Miehet ja naiset näkevät todellakin valon, joka ei ole kätkössä vakan alla vaan on ylhäällä kukkulalla, ja se vetää heitä puoleensa ja heitä johdatetaan etsimään totuutta enemmänkin toimintamme ja tekojemme avulla ja säteilemämme hyveellisyyden ja nuhteettomuuden avulla kuin sillä mitä me sanomme.¹⁴

Olkaamme maailmalle esimerkkinä sopusoinnusta ja rauhasta. Osoittakaamme, että olimmepa Afrikassa, Etelä-Amerikassa, Uudessa-Seelannissa tai Australiassa, me olemme kaikki yhtä Kristuksessa. Meillä on näkyvissä vain yksi tavoite: julistaa maailmalle, että Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on palautettu täyteydessään ja että Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on ainoa ihmiselle annettu suunnitelma, jonka avulla saadaan lopulta aikaan rauha kaupunkeihin, rauha kansakuntiin.¹⁵

Tulkoon jokaiseen sydämeen ja kaikkiin koteihimme todellinen Kristuksen, Lunastajamme, Henki, jonka olemassaolon, jonka innoittavan opastuksen tiedän olevan todellista.

Evankeliumi on ankkurimme. Me tiedämme, mitä se merkitsee. Jos me elämme sen mukaan, tunnemme sen ja todistamme siitä maailmalle elämäntavallamme, me vaikutamme sen kasvuun ja tunnetuksi tekemiseen. Puhukaa hyvää siitä, pappeudesta, johtavista auktoriteeteista. Säteilkööt elämässämme evankeliumin mittapuut.¹⁶

Opiskelu- ja keskusteluehdotuksia

- Miksi on tärkeää muistaa, että ”sanojemme ja tekojemme vaikutus tässä maailmassa on valtava”? (Ks. s. 245–246.) Miten olet nähnyt pienten vanhurskauden tekojen voivan vaikuttaa kauaskantoisesti?
- Kuinka ajatuksemme ja tekomme vaikuttavat siihen, mitä säteilemme muille?
- Mitä me voimme tehdä avioliitossamme ja perheessämme osoittaaksemme, että olemme Kristuksen opetuslapsia? (Ks. s. 247–248.)

- Keiden esimerkki on vaikuttanut sinuun? Miksi he ovat vaikuttaneet niin voimakkaasti elämässäsi?
- Millä tavoin esimerkillämme voi olla merkitystä kodeissamme, työpaikoillamme ja asuinpaikkakunnillamme? (Ks. s. 249–250.) Mitä voit tehdä tänään, jotta säteilisit Kristuksen valoa?
- Miksi esimerkki on tärkeä osa lähetystyötä? Millaisia kokemuksia sinulla on ollut siitä, miten myöhempien aikojen pyhien hyvä esimerkki on innostanut muita tutkimaan kirkkoa?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia: Matt. 5:14–16; Alma 5:14; 17:11; 3. Nefi 12:14–16; 18:16, 24.

Viihteet

1. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1953, s. 138.
2. Lainattu julkaisussa *Cberished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, toim. Clare Middlemiss, uudistettu laitos, 1976, s. 109–110.
3. Arch L. Madsen lainattuna artikkelissa Virginia U. Jensen, ”Oi kuulkaa ääntä profeetan”, *Liabona*, tammikuu 1999, s. 13–14.
4. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1963, s. 129; ks. myös *Kirkon presidentit*, oppilaan aineisto, Uskonto 345, 1980, s. 261; *Vanha Testamentti*, Ensimmäinen kunin-gasten kirja – Malakia, oppilaan kirja, Uskonto 302, 1988, s. 142.
5. Presidentti David O. McKayn puhe Brittein saarten pohjoisella lähetyskentällä 1. maaliskuuta 1961, Kirkon historia- ja sukututkimusosaston arkisto, s. 3.
6. *Ancient Apostles*, 1918, s. 2–3.
7. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1953, s. 137.
8. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1953, s. 138.
9. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1963, s. 129–130, kappalejakoa muutettu.
10. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1967, s. 152.
11. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1922, s. 78; ks. myös *Evankeliumin ihanteita*, 1961, s. 281.
12. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1912, s. 57.
13. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1910, s. 48–49, kappalejakoa muutettu; ks. myös *Evankeliumin ihanteita*, s. 106.
14. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1968, s. 94.
15. *Cberished Experiences*, s. 189.
16. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1967, s. 149.

Taideteokset

Etukansi: Everett Clark Thorpen
maalaama *David O. McKayn*
muotokuva.

Sivu 2: Heinrich Hofmannin maalaus
Kristuksen kuva. Kuva © C.
Harrison Conroy.

Sivu 68: Harry Andersenin maalaus
"Katsokaa minun käsiäni ja
jalkojani".

Sivu 88: Carl Blochin maalaus
"Mene pois, Saatana". Kansallis-
historiallinen museo Frederiks-
borgin linnassa Hillerødissä
Tanskassa.

Sivu 98: Gary Kappin maalaus
Ensimmäinen näky. © 1998 Gary
Kapp.

Sivu 104: David Lindsleyn maalaus
Herran profeetta. © 2000 David
Lindsley.

Sivu 184: Carl Blochin maalaus
Pietari kieltää Jeesuksen.
Kansallishistoriallinen museo
Frederiksborgin linnassa
Hillerødissä Tanskassa.

Sivu 189: Arnold Fribergin maalaus
Kaksitubatta nuorta soturia.

Sivu 222: Harry Andersonin maalaus
Kristus kutsuu Pietarin ja
Andreaksen.

Sivu 226: John Scottin maalaus
Viimeinen tuomio.

Sivu 232: Del Parsonin maalaus
Kristus lasten kanssa.

Sivu 247: Judith Mehrin maalaus
Nainen koskettaa Vapautajan
viitan tupsua. © 1995 Judith Mehr.

Hakemisto

A

- Ajatukset
vaikuttavat luonteeseen,
236–237
vaikuttavat tekoihin, 95
Apujärjestöt, tarkoitus, 26–28
Avioliitto. Ks. Iankaikkinen
avioliitto.

C

- Cannon, Hugh J., matkusti David
O. McKayn kanssa maailman
ympäri, XXIII–XXIV, 1, 79–80
Clark, J. Reuben, esimerkki
nöyryydestä ja ykseydestä,
43–46

E

- Elohim. Ks. Isä Jumala.
Elämä, todellinen tarkoitus,
16–18
Ensimmäinen näky, tuo ilmi
totuuksia Isästä ja Pojasta,
100–102
Esimerkki
tärkeys lapsia opetettaessa, 165,
171–172
voimallinen väline lähetystyössä,
58–60, 245–250

G

- Grant, Heber J.
antaa pappeuden siunauksen
David O. McKaylle, 123–124
kutsuu David O. McKayn
palvelemaan ensimmäisessä
presidenttikunnassa, XXV

H

- Hengellisyys
edellyttää itsekuria ja yhteyden-
pitoa Jumalaan, 18–21
h:ttä täytyy kehittää hallitsemaan
fyysistä luontoamme, 14–21
lisääntyy kunnioituksen ja
mietiskelyn avulla, 34–36
Henki. Ks. Pyhä Henki.
Huoltotyöohjelma, h:n alku,
XXV–XXVI

I

- Iankaikkinen avioliitto
edellyttää jatkuvaa seurustelua,
ponnistelua ja omistautumista,
161–162
i. a:n opettaminen nuorille,
147–148
i. a:n pyhyys, XXIX–XXX
i. a:n siunaukset, 152, 157–158
sinetöi avioparit ja perheet
yhteen, 136–138, 141

- suojautuminen i. a:ta uhkaavilta vaaroilta, 158–160
 valmistautuminen i. a:oon, 147–148
- Isä Jumala, persoonallinen
 Olento, jota me voimme lähestyä rukouksessa, 80–81
- Isät
 David O. McKay arvosti i:iä, 165
 David O. McKayn esimerkki isille, 165–166
 isien tulee opettaa lapsensa rukoilemaan, 82–86
 isien vastuu huolehtia lapsistaan ja opastaa heitä, 166–172
- Itsehillintä
 hengellisyuden edellytys, 18–21
 vahvistaa luonnetta, 238–239
 välttämätöntä kiusauksen vastustamiselle, 92–94
- Itsekkyyt, johtaa eripuraisuuteen, 47–48
- J**
-
- Jeesus Kristus
 esikuva kiusauksen vastustamisesta, 92–94
 esikuva muiden palvelemisesta, 198–200
 esikuva rohkeudesta, 186–187
 esikuva siitä, kuinka elää, 4–7
 J. K:n luonne, 5, 234–235
 J. K:n opetusten käyttö-kelpoisuus, 7–8
 J. K:n opetusten mukaan elämisen siunauksia, 8–10
 J. K:n ylösnousemus, 69–73
 Mestariopettaja, 208–209
 usko J. K:een, kirkon perusperiaate, 212–214
- Valo ihmiskunnalle, 3–4
- Jumalan valtakunta
 kirkon rooli Jumalan valtakuntaan valmistautumisessa, 25–26
 vaatimukset Jumalan valtakuntaan pääsemiseksi, 211–219
- Jumalanpalvelus, j:n osatekijät, 33–41
- K**
-
- Kaste, tarkoitus, 216–217
- Kateus, johtaa eripuraisuuteen, 47–49
- Kiitollisuus, lisääntyy rukoilemalla, 84–85
- Kirkko
 etenee jäsenten ykseyden mukaan, 50–52
 k:n kasvu, presidentti McKayn kaudella, XXVII–XXVIII, 23–24
 k:n rakennukset, tarkoitus, 37–38
 k:n tarkoitus, 23–31
 palautettu Joseph Smithin kautta, 103–106
- Kiusaus
 k:n vastustaminen kuuliaisuuden ja itsehillinnän avulla, 94–96
 kolmenlaisia k:ia, 90–94
 Vapahtajan esimerkki k:n vastustamisesta, 92–94
- Koti
 k:n tulee olla paikka, jossa vallitsee ykseys, 49–50
 vanhurskauden tärkeys k:ssa, XXIX–XXX

- vanhurskaus k:ssa esimerkki maailmalle, 247–248
- Kotiopetus, pappeuden vastuu, 130–131
- Koulutus
Jennette Evans McKay arvosti k:ta, XVIII
tärkeys, XXI
- Kristus. Ks. Jeesus Kristus.
- Kunnioitus
edellytys, kun rukoilemme, 81
kirkon luokissa, 207–208
k:n määritelmä, 34–35
k:n opettaminen lapsille, 35, 37, 170–171
olennainen osa arvonantoa, 34–35
sakramentti edellyttää k:ta, 38–41
- Kuolema (fyysinen), voitetaan ylösnousemuksen ansiosta, 67–76
- Kuuliaisuus
opettaa lapsia, 170–171
tuo lohduttavan todistuksen Vapahtajasta, 75–76
tuo onnen, rauhan ja pelastuksen, 228
vahvistaa luonnetta, 238–239
- Kymmenykset, David O. McKayn isän antama esimerkki, XVI
- L**
-
- Lapset
David O. McKayn näkemys I:ista, XXIII
kunnioituksen ja kuuliaisuuden opettaminen I:lille, 35, 37, 170–171
- I:ien opettaminen rukoilemaan, 82–85
luonteen kasvattaminen I:issa, 239
- Lee, Harold B., kunnianosoitus presidentti McKaylle, XXXI
- Luonne
edellyttää, että ajattelemme vanhurskaita ajatuksia, 236–237
lasten ja nuorten kasvat-
taminen, 239
muovautuu ”pienien asioiden”
myötä ajan kuluessa, 237
täydellinen, esikuvana Jeesus Kristus, 234–235
vahvistuu kuuliaisuuden ja
itsehillinnän kautta, 118–119,
238–239
- Lähetysaarnajat, kokoaikaiset, I:n täytyy olla kelvollisia palvelemaan, 60–63
- Lähetystyö
esimerkin voima I:ssä, 58–60
kiitollisuus I:stä, 55
kirkon jäsenten vastuulla, 55–60
I:n siunaukset, 63–64
presidentti McKayn ponnistelut parantaa I:tä, XXVI–XXVII
- M**
-
- McKay, David Lawrence (poika), kunnianosoitus David O. McKaylle isänä, 165
- McKay, David O.
arvosti vanhempiaan, 165
asetettiin apostoliksi, XXIII
esimerkillinen isä, 165
esimerkkinä kuuliaisuudesta viisauden sanalle, 111–113

- esimerkkinä siitä, kuinka antaa valonsa loistaa, 243–245
 hyväksyttiin ensimmäiseen presidenttikuntaan, XXV–XXVI
 kosi Emma Ray Riggsiä, 145–147
 lähetysohjaaja Euroopassa, XXIV–XXV
 M:n kokemus opettajana, XX–XXII
 M:n kuolema, XXX–XXXI
 M:n luonne, 233
 M:n maailmanlaajuinen vuoden kestänyt kiertomatka kirkon lähetyksentillä, XXIII–XXIV
 M:n nuoruus, XVII
 M:n suhde vaimoon, 155–157
 M:n syntymä ja lapsuus, XIV–XVII
 M:n vihkimät temppelit, XXVIII näki Vapahtajan, 1–3
 oli lähetystössä Isossa-Britanniassa, XIX–XX
 palveli kirkon presidenttinä, XXVI–XXXI
 parantui pappisuuden siunausten avulla, 123–124
 ponnisteli saadakseen todistuksen, 175–177
 sai koulutusta, XVIII–XIX
 sai patriarkallisen siunauksen, XVII
 tapasi Emma Ray Riggsin, XVIII–XX
- McKay, David sr (isä)
 M:n esimerkki ja opetukset David O. McKaylle, XVI, 165
 M:n perhe liittyi kirkkoon Skotlannissa, XIV
- M:n todistus Joseph Smithistä, 99–100
 otti vastaan lähetystyökutsun Skotlantiin, XV
- McKay, Emma Ray Riggs (vaimo)
 M:n suhde aviomieheensä David O. McKayhin, 155–157
 tapasi David O. McKayn, XVII–XX
- McKay, Jennette Evans (äiti)
 arvosti lastensa kouluttamista, XVIII
 M:n esimerkki ja opetukset David O. McKaylle, XV
 M:n perhe liittyi kirkkoon Walesissa, XIV
- McKay, Robert (poika), M:n kunnianosoitus David O. McKayn luonteelle, 233
- McKay, Royle (poika), M:n kuolema lapsuudessa, 67–69
- McMurrin, James L., M:n neuvo David O. McKaylle kiusauksen vastustamisesta, 89–90
- Mietiskely
 m:n arvo, 35–36
 välttämätöntä sakramentin aikana, 38–41
- N**
-
- Nuhteettomuus, välttämätön hyve, 6
- Nöyryys
 David O. McKay osoitti n:ttä koko elämänsä, XVII, XXV, XXX, 3
 vaikuttavan rukouksen edellytys, 84

O**Onnellisuus**

palvelemalla, 197–198
 saadaan elämällä Jeesuksen
 opetusten mukaan, 8–10

Opettajat

o:ien tulee opettaa luonteen
 kasvattamista, 239
 o:ien täytyy valmistautua
 tutkimisen, uskon ja rukouk-
 sen avulla, 206–207
 presidentti McKayn kertomus
 o:ien vaikutuksesta, 203–204

Opettaminen

David O. McKayn ponnistelut
 parantaa o:ta, XXI–XXII
 edellyttää kunnioitusta ja
 järjestystä, 207–208
 Jeesus Kristus oli esikuva o:sta,
 208–209
 o:n mahdollisuudet kirkossa,
 204–206

P

Packer, Boyd K., sai presidentti
 McKayltä opetusta temp-
 pelissä, XXX

Palveleminen

Herra edellyttää p: ta, 196–197
 Jeesuksen Kristuksen esimerkki
 p:sta, 198–200
 tuo onnea, 197–198

Panettelu, johtaa eripuraisuuteen,
 47–49

Pappeuden siunaus, David O.
 McKayn paraneminen p:n
 avulla, 123–124

Pappeus

p:n käyttö edellyttää kelvol-
 lisuutta, 127–129
 p:n määritelmä, 124–125
 p:n tehtävät kuten kotiopetus,
 130–131
 p:n voima ilmenee muiden
 palvelemisessa, 129–130

Pappeuskoorumi

p:n tarkoitus, 26–28

Parannus

johtaa kasteeseen, 216–217
 p:een sisältyy elämän, ajattelun
 ja tekojen muuttaminen,
 214–216

Perhe, ykseyden tärkeys p:ssä,
 49–50

Pyhä Henki

antaa todistuksen kuuliaiselle,
 178–181
 lahja, saadaan uskon, paran-
 nuksen ja kasteen jälkeen,
 218–219

pappeuden voiman lähde,
 125–127

P. H:n opastus, 218–219

Pyhäkoulu, David O. McKayn
 työ p:ssä, XXII

R**Rakkaus**

r:n iankaikkinen luonne,
 136–138
 vahvistuu iankaikkisen avioliiton
 myötä, 157–158

Riggs, Emma Ray. Ks. McKay,
 Emma Ray Riggs.

Rohkeus

auttaa meitä voittamaan vastoin-
käymiset, 190–191

Jeesus on suurin esimerkki
r:sta, 186–187

Joseph Smithin, 106–109
kertomus nuoren miehen r:sta
presidentti McKayn kertomana,
185

uskon ja toivon seurausta,
187–188

välttämätöntä hengellisten
arvojen säilyttämiseksi,
188–190

Rukous

edellytys valmistautuessamme
opettamaan, 206–207

lohdutti David O. McKayta
lapsena, 33

r:n opettaminen lapsille, 82–84

r:n siunaukset, 84–86

r:n voima vastoinkäymisten
voittamisessa, 79–80

vaatii uskoa, ponnistelua ja
nöyryyttä, 81–82

Ruumis, hengen tomumaja,
14–16

S

Sakramentti

edellyttää mietiskelyä ja
kunnioitusta, 38–41

s:n tarkoitus, 38–41

Sapatinpäivä, s:n noudattamisen
siunaukset, 38

Satavuotisjuhlallisuudet Utahissa,
David O. McKayn rooli s:ien
suunnittelussa, XXVI

Seurustelu

David O. McKayn isältään saama
neuvo, XVI–XVII

presidentti McKayn neuvo
nuorille, 150–152

Siveys

s:n menettäminen uhkana
avioliitolle, 158–160

välttämätöntä avioliittoon val-
mistautumisessa, 149–150

Smith, George Albert, kutsui
David O. McKayn palvelemaan
ensimmäisessä president-
tikunnassa, XXV–XXVI

Smith, John, antoi David O.
McKaylle patriarkallisen
siunauksen, XVII

Smith, Joseph

David McKay sr:n todistus S:stä,
99–100

evankeliumin totuuksia palau-
tettu S:n kautta, 102–103

palautti kirkon jumalallisen
innoituksen kautta, 103–106

S:n ensimmäinen näky, 100–102

S:n rohkeus, 106–109

Smith, Joseph Fielding, S:n
kunnianosoitus presidentti
McKaylle, XXXI

Suuruus, todellinen, saavutetaan
elämällä Jeesuksen opetusten
mukaan, 8–10

T

Tahdonvapaus

edellyttää henkilökohtaista
vastuuta, 225–229

t:n lahja suo meidän edistystä,
223–225

Taivaallinen Isä. *Ks.* Isä Jumala.

Temppelet, presidentti McKayn
vihkimät, XXVIII, 135–136

Temppelyö
endaumentti johtaa meidät
Jumalan valtakuntaan, 136
kirkon jäsenten vastuulla, 142
mahdollistaa sen, että avioparit
ja perheet voidaan sinetöidä
ikuisesti yhteen, 136–138
tarjoaa pelastuksen niille, jotka
ovat kuolleet ilman evankeliumia,
138–140
t:ssä vaadittava kelvollisuus ja
uskollisuus, 141

Todistus
David O. McKayn ponnistelut
t:n saamiseksi, 175–177
kallisarvoisinta maailmassa,
177–178
saadaan Hengen kautta, kun
olemme kuuliaisina, 178–181
sielun ankkuri, 181

Toivo, antaa meille rohkeutta,
187–188

Täydellisyys
Jeesuksen esimerkki t:stä, 4–7
kirkon rooli t:een kannus-
tamisessa, 28–29

U

Usko
antaa meille rohkeutta, 187–188
johtaa parannukseen ja
kasteeseen, 216–217
kirkon perusperiaate, 212–214

välttämätöntä, kun valmis-
taudumme opettamaan,
206–207
välttämätöntä rukoillessamme,
81

V

Vakiintunut seurustelu. *Ks.*
Seurustelu.

Valinnan vapaus. *Ks.*
Tahdonvapaus.

Valo, Jeesus Kristus on todellinen,
3–4

Vanhemmat
David O. McKayn kiitollisuus
v:ista, XVI–XVII
v:ien tulee opettaa lapsensa
rukoilemaan, 82–84
v:ien vastuu pitää huolta
lapsistaan ja opastaa heitä,
166–172
vastuussa kunnioituksen opet-
tamisesta lapsilleen, 35,
170–171

Vapahtaja. *Ks.* Jeesus Kristus.

Vapaus, v:ta tulee käyttää vastuul-
lisesti, 229

Vastoinkäyminen, voidaan voittaa
rohkeudella, 190

Viisauden sana
kirkon jäsenten velvollisuus
noudattaa v. s:aa, 117–118
”pahat ja vehkeilevät ihmiset”
toimivat v. s:aa vastaan,
116–117
selkeä käsky Herralta, 113–114
v. s:n noudattamatta jättämisestä
koituu vahingollisia seurauk-
sia, 114–116

v. s:n noudattamisen siunaukset, 118–119

Vikojen etsiminen, johtaa eripuraisuuteen, 47–49

Y

Ykseys

Herra vaatii y:ttä, 46–47

kirkossa, 50–52

kotona, 49–50

presidentti McKayn ja hänen neuvonantajiansa esimerkki y:stä, 43–46

tietyt asenteet ja teot vahingoittavat y:ttä, 47–49

Ylösousemus

Jeesuksen Kristuksen, 69–71
todistus y:sta tuo lohtua, 67–69,
75–76

Ä

Äidit

David O. McKayn arvostus ä:iään ja ä:jä kohtaan, XV–XVI,
XXI–XXII, 165

ä:ien vastuu huolehtia lapsistaan ja opastaa heitä, 168–169

ä:ien vastuu opettaa lapsensa rukoilemaan, 82–84

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN
JEE SUKSEN
KRISTUKSEN
KIRKKO

FINNISH

36492 130